ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72 ΣΕΛ.

Νο 19

Δρχ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ.

ΕΜΙΣΗΣΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΥ

ΛΟΥΣΥ
ΝΤΕΛΑΡΥ
ΜΑΡΝΤΡΥ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 19 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

Ἐμεῖς, ἐσεῖς... ...καὶ οἱ ἄλλοι

Συνεχίζεται ἀκόμη ἡ «ραντρὲ» τῶν εὐτυχῶν θνητῶν ποὺ πέρασαν· τὸ καλοκαῖρι τους στὴν ἐξοχή. Τὸ κύριον σῶμα ἔχει ἤδη ἐπανέλθει ἀπὸ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Τώρα ἐπιστρέφουν οἱ καθυστερημένοι — ἐκεῖνοι ποὺ ἐνοοῦν νὰ πιοῦν τὸ ποτῆρι τῆς καλοκαιρινῆς ἀπολαύσεως ὡς τὸν πάτο καὶ νὰ γυρίσουν στὸ μαγγανοπήγαδο τῆς πρωτευούσης ὅσο τὸ δυνατὸν ἀργότερα.

Συγχρόνως ὅμως παρατηρεῖται καὶ ἡ καθυστερημένη πρὸς τὰς ἐξοχὰς ἔξοδος τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀτυχῶν ποὺ κατώρθωσαν νὰ πάρουν τὴν ἄδειά τους μόλις κατὰ τὸ φθινόπωρον, γιατὶ εἶχαν προηγηθῆ ἄλλοι.

— Τί θὰ κάνῃς, βρὲ παιδί μου, τέτοιον καιρὸ στὴν ἐξοχή;

— Θὰ φαντάζωμαι πὼς εἶνε καλοκαῖρι, ἀπαντοῦν.. Τί νὰ γίνῃ ἄνθρωποι ἤμαστε κι' ἐμεῖς... Κάπου πρέπει νὰ πᾶμε.

●

Εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη, ἀπὸ καιρικῆς ἀπόψεως, ἐποχή: Οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν τί νὰ φορέσουν, καὶ πῶς νὰ προφυλαχθοῦν Κι' ἔτσι οἱ κρυωμένοι αὐξάνονται καὶ πληθύνονται καθημερινῶς. Ὁ βήχας, τὸ φτάρνισμα καὶ τὸ βράχνιασμα εἶνε ἡ μουσικὴ ποὺ πλήττει, καθημερινῶς τ' αὐτιά μας. Οἱ περισσότεροι σχεδὸν μᾶς καλημερίζουν μὲ τὴ φράσι·

– Τὴν ἄρπαξα προχτές. Γκοὺχ! Γκούχ!...

Καὶ ἡ ἀσπιρίνη ἀπέκτησε καὶ πάλιν τὴν πρώτην κυκλοφορίαν.

Ἡ ταγκοπαραγωγὴ συνεχίζεται ἀκάθεκτος. Δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς δύο τοὐλάχιστον ταγκό, ἢ τ α γ κ ά ἐπὶ ὁ ἑλληνικώτερον. Τὸ ρῆμα «κλαίω» εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, ἀποτελεῖ τὸ μοτίβο ὅλων σχεδὸν τῶν ταγκό, διὰ τῶν ὁποίων ἡ νέα γενεὰ καλεῖται νὰ τραγουδήσῃ τὰς ἐρωτικάς της περιπετείας.

Καὶ αἱ φωνογραφικαὶ ἑταιριαι ἐργαζόμεναι ἀδιακόπως, ξεφουρνίζουν τὴν ποσότητα τῶν παραγομένων ταγκὸ εἰς δίσκους.

Ἡ παραγωγὴ ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε διακεκριμένος ταγκοπαραγωγός, κραδαίνων δέσμην χειρογράφων, ἐδήλωσε χθὲς ἐξῶθι μουσικοῦ καταστήματος:

— Ἔφθασα τὰ ἐφτὰ ταγκὸ τὴν ἡμέρα!

Ἐπρόσθεσε δέ, χαριτολογῶν, ὅτι ἐλπίζει νὰ συστηματοποιήσῃ τόσο τὴν παραγωγήν του, ὥστε νὰ τὰ πουλάῃ κατόπιν μὲ τὴ ντουζίνα...

●

Στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττὶκ συνέβη ἐπεισόδιον: Νεαρὸς συγγραφεὺς, ἐν εὐθυμίᾳ διατελῶν, ἀνῆλθεν ἐπὶ σκηνῆς μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινόν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ γλῶσσα του παραπῆρε καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν. Ὁ συγγραφεὺς ὅμως εἰς ἀπάντησιν ἐρράπισε τὸν ἐπεμβάντα διευθυντὴν τῆς σκηνῆς καὶ ἐκεῖνος, ἀνταπαντῶν, τὸν ἐ μ π α γ λ ά ρ ω σ ε κυριολεκτικῶς, πρὸς μεγίστην τέρψιν τοῦ κοινοῦ. Βέβαια ὁ παθὼν συγγραφεὺς ἐθύμωσε. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οἶκο: Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε τὸ ἐπέτυχε. Ἰὸ κοινὸν διεσκέδασε.

●

Μὲ τὶς φθινοπωρινὲς ψύχρες ἐρρημώθηκαν καὶ τὰ μπάνια τῶν φαλήρων. Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ πιστοὶ φίλοι τῆς θαλάσσης, ποὺ ἐπιμένουν ἀκόμη στὸν ἔρωτά τους πρὸς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον καὶ δέχονται τὰ τελευταῖα ἀγκαλιάσματα τῶν κυμάτων. Θέλουν ἢ νὰ συμπληρώσουν ὡρισμένον ἀριθμὸν θαλασσίων λουτρῶν, γιὰ νὰ δηλώσουν κατόπιν στοὺς γνωστούς των:

— Ἐφέτος ἔκανα 110 μπάνια!

Ὁ ἰλιγγιώδης αὐτὸς ἀριθμός, δεόντως ὑπογραμμιζόμενος καὶ ἀπὸ τὸ ἀποκτηθὲν ἀράπικο χρῶμα, θὰ προκαλέσῃ ἀσφαλῶς τὴν ἀπαραίτητον ἐντύπωσιν εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν κατώρθωσαν νὰ φθάσουν οὔτε τὰ 15.

Καὶ οἱ φανατικοὶ φίλοι τῆς θαλάσσης, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸν ἀριθμόν, εἰσέρχονται στὴ θάλασσα τουρτουρίζοντες καὶ ἐξέρχονται τρέμοντες καὶ βαυκαλιζόμενοι μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ εἶνε «ὐ γ ε ί α».

●

Τὸ ραδιόφωνον, λοιπόν, μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ σταθμοῦ, ἔγινε εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Ὅλα μποροῦν νὰ λείψουν πιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄλλο ὄχι τὸ ραδιόφωνο. Καὶ καταρρώνονται μελέτες καὶ οἰκονομικοὶ συνδυασμοί, γιὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν τὰ πράγματα κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἀπόκτησις τοῦ μαγικοῦ αὐτοῦ κουτιοῦ, τὸ ὁποῖον διαχέει στὸ σπίτι σας τὴν μουσικὴν ὅλου τοῦ κόσμου.

Καὶ οἱ οἰκονομικοὶ αὐτοὶ ὑπολογισμοὶ φαίνεται ὅτι ἐπιτυγχάνουν πάντοτε, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀθρόαν πώλησιν τῶν ραδιοφώνων. Ἡ ζήτησις εἶνε τεραστία. Ἐντὸς ὀλίγου δοσὴ κεραιῶν θὰ ἔχουν φυτευθῆ στὰς στέγας τῶν ἀσημάκων σπιτιῶν καὶ ἀλλοίμονον σ' ὅλους ὀλίγους ἀτυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχουν ραδιόφωνο γιὰ τὸν λόγον ὅτι θέλουν τὴν ἡσυχία τους....

●

Ἡ διάδοσις αὐτὴ τοῦ ραδιοφώνου ἔθεσε τέρμα καὶ σ' ἕνα σύστημα «σελεμισμοῦ» ποὺ εἶχε διαδοθῆ ἐπικινδύνως γιὰ τὰ ραδιοφωνικὰ καταστήματα. Γο σύστημα τῆς «δοκιμῆς». Τὰ καταστήματα τῶν ραδιοφώνων, ἐνδιαφερόμενα γιὰ τὸπλασσάρισματῶν εἰδῶν τους, ἔδιδαν στοὺς ὑποτιθεμένους πελάτας ἕνα ραδιόφωνο γιὰ «δοκιμή». Ἡ δοκιμὴ διαρκοῦσε ἕναν, δύο, πολλὲς φορὲς καὶ τρεῖς μῆνες. Μεθ' ὃ ὁ «πελάτης» ἐπέστρεφε τὸ ραδιόφωνο μὲ τὴν δήλωσι ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ ἐπανελάμβανε τὸ πείραμα σὲ ἄλλο κατάστημα. Ἔτσι εἶχε δημιουργηθῆ μιὰ ὁλόκληρη τάξις «ραδιοσελέμηδων». Ἤδη ὅμως οἱ πωλῆται τῶν ραδιοφώνων ἀνοιξαν τὰ μάτια τους. Ἡ «δοκιμὴ» δὲν διαρκεῖ παρὰ μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες, συχνὰ δὲ καὶ αὐτὴ γίνεται στὸ κατάστημα. Δικαίως ὅθεν οἱ ραδιοσελέμηδες διατελοῦν ἐν ἀγανακτήσει. Ἐσυνήθησαν καὶ τοὺς κακοφαίνεται ν' ἀγοράσουν ραδιόφωνο. Βλέπετε, φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον..

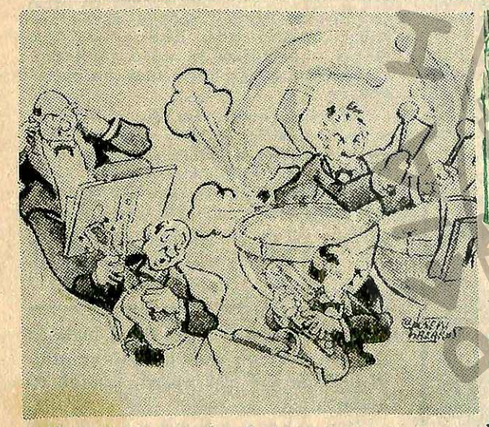

Ὁ κ ι θ α ρ ι σ τ ὴ ς (στὸν τρομπονιστα): Μὴν παραξενεύεσαι, Ὁ συνάδελφος τῆς τζάζ εἶδε τὴ γυναίκα του ποὺ ἦρθε στὸ κέντρον μὲ τὸν κουμπάρο,

Ἡ ζ ω ὁ φ ι λ ο ς: Τὸ καϋμενοῦλι μου! Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κλουβί, δὲν θὰ μπορῇ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα!...

Ὁ σ κ ο υ π ι δ ι ά ρ η ς (στὸν συνάδελφό του): Θὰ πάω αὐτὸ τὸ ξύλινο πόδι στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κάμω τὴν γυναῖκα μου νὰ ζηλέψῃ...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

'Επιστροφή

ΚΑΙΡΟ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ. Ποῦ ἦσουν;

— "Ελειπα στὸ ἐξωτερικό. Μόλις τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐγύρισα.

— Καὶ ὅμως ἔχεις τὸ ὕφος θλιμμένο...

— Ναί... Γιατὶ αὐτὸ τὸ ταξίδι στάθηκε ἀφορμὴ νὰ χάσω ὅλους τοὺς φίλους μου.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— "Ακουσε καὶ θὰ καταλάβῃς. 'Από τὴν ὥρα ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου στὸ πατρῷον ἔδαφος, δὲν ὑπῆρξε συγγενής, φίλος καὶ ἁπλὸς γνώριμος ποὺ νὰ μὲ συναντήσῃ καὶ νὰ μὴ μὲ ρωτήσῃ τί δῶρο τοῦ ἔφερα. 'Η πρώτη κουβέντα ποὺ μοῦ ἔλεγαν μόλις μ' ἔβλεπαν, ἦταν: «Τί μοῦφερες ἀπὸ τὸ Παρίσι»; — Τίποτα τοὺς ἀπαντοῦσα.

Τὰ μάτια τους τότε ἐγούρλωναν ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ἀπὸ τὸ θυμό, ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι. «"Ερχεσαι ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν μοῦ φέρνεις τίποτα;» — Μὰ τί να σοῦ φέρω; — Μιὰ γραβάτα, μιὰ σιγαροθήκη, ἕνα πουλόβερ, ἕνα ζευγάρι γάντα, ἕνα στιλό, κάτι τέλος πάντων ποὺ νὰ δείξῃ ὅτι μὲ θυμήθηκες.— Μά, φίλε μου, καὶ γραβάτες καὶ σιγαροθήκες καὶ ὅ,τι ἄλλο ζητήσῃ ἡ ψυχή σου, ὑπάρχει στὶς ἀθηναϊκὲς βιτρίνες ἐν ἀφθονίᾳ. Γιατὶ τάχα θἄπρεπε νὰ σοῦ τὰ κουβαλάω ἀπὸ τὸ Παρίσι; 'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν παίρνουν ἀπὸ κουβέντα. 'Η ἀπαίτησίς τους εἶναι ρητὴ καὶ κατηγορηματική: "Ερχεσαι ἀπὸ τὸ Παρίσι, πρέπει νὰ τοὺς φέρῃς. 'Ο σελεμισμὸς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Κι' ἐσὺ δὲν τοὺς ἔφερες τίποτα;

— Μὰ τί νὰ τοὺς φέρω, ἀγαπητή μου;

— 'Εκάθησα κι' ἔκανα λογαριασμό. Καὶ διεπίστωσα ὅτι, ἂν ἱκανοποιοῦσα τὶς ἀπαιτήσεις ὅλων τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων καὶ τῶν γνωστῶν ποὺ ἤθελαν νὰ τοὺς θυμηθῶ, ἔπρεπε νὰ γεμίσω ἕνα φορτηγὸ καράβι νὰ τὸ φέρω καὶ ν' ἀρχίσω τὴ διανομὴ εἰς πάντα αἰτοῦντα καὶ λέγοντα καλημέρα. Τὸ ἀποτέλεσμα πάντως εἶναι ὅτι ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους τοὺς δυσαρέστησα. Μοῦ κρέμασαν μούτρα, ἀρκετοὶ μάλιστα μοῦκοψαν καὶ τὴν καλημέρα. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό;

— 'Εντελῶς ἀδικαιολόγητο. Ποῦ νὰ ἱκανοποιήσῃς ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις; Φαντάζομαι ὅτως ὅτι ἐμένα δὲν θὰ μὲ ξέχασες. Κ'ὅτι θὰ μοῦφερες, βέβαια, ἀπὸ τὸ Παρίσι!

— "Αει στὸ διάολο!

ΡΩΜΑΙΟΣ

—Γιατὶ εἶσαι πρησμένος;

—Νά, γι' αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ ξέχασα. — Τὸ βρῆκε ἡ γυναῖκα μου σήμερα τὸ πρωὶ στὴν τσέπη μου.

—Τί, ξέχασες νὰ τὸ ταχυδρομήσῃς;

—"Οχι, νὰ τὸ κάψω!

Φιλολογικὴ Νέα

«ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ»

Τὸ βιβλίο τοῦ Δημ. Λαμπίκη

Σ' ἕναν ὀγκώδη τόμον μὲ 240 σελίδες ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης καὶ δημοσιογράφος κ. Δ. Λαμπίκης μᾶς δίνει μιὰ πλήρη ἰδέα τῆς ἱστορίας τοῦ Δήμου 'Αθηναίων, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἱδρύθηκε ὡς σήμερα. Τὸ βιβλίο εἶνε ἀξιοθαύμαστο γιὰ τὸ πλῆθος καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν πληροφοριῶν του, γιὰ τὴν συστηματικὴ κατάταξι τῶν γεγονότων καὶ γιὰ τὴν ὅλην ἀρχιτεκτονική του ὡς ἱστορικοῦ ἔργου, ποὺ ἐμονικὴ περιέργεια ἑνὸς συστηματικοῦ ἱστορικοῦ μελετητοῦ. Μὰ ξεχωριστὰ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἀξία τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Δ. Λαμπίκη πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ ἐξαιρετική του ἀξία ὡς ἔργου λογοτεχνικοῦ. Τὸ ὕφος του εἶνε ζωηρό, ζωντανό, εὐχάριστο. 'Η γλῶσσα του καὶ ἡ φράσις του πολύχρωμες, ἐκφραστικές, ἀκριβολογες. "Ετσι τὸ βιβλίο ἀποκτᾷ καὶ σημαντικὴ λογοτεχνικὴ ἀξία.

'Ο συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου δὲν περιωρίσθηκε ξηρὰ νὰ ἀπαριθμήσῃ ἢ νὰ περιγράψῃ γεγονότα καὶ πράξεις ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ συνεχόμενη γραμμὴ μέσα στὴν ἱστορία τῆς 'Αθήνας. Δὲν μᾶς δίνει μιὰ ξηρὰ περιγραφὴ ἱστορίας καὶ δὲν μᾶς ἀραδιάζει ἄψυχα τὰ γεγονότα. 'Αντίθετα μᾶς δίνει φρέσκη καὶ ζωηρὴ, ὁλοζώντανη καὶ σπαρταριστὴ τὴν ζωὴ τῆς 'Αθήνας ἑνὸς ὁλόκληρου αἰῶνος. Περιγράφει ζωντανὰ καὶ μὲ χιοῦμορ ὅλα τὰ σημαντικὰ περιστατικὰ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ. Παίρνει τὴν ζωὴ ὁλόκληρη καὶ τὴν ρίχνει μὲ σπαρταριστὸ τρόπο στὸ βιβλίο του. Τὰ ἐπεισόδια, — ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν σπουδαιοτάτα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς 'Αθήνας, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἦσαν ἁπλᾶ μὰ χαρακτηριστικά,— ἐμφανίζονται μὲ ὅλη τους τὴν «ἐνάργεια», μὲ ὅλη τὴν χάρι τους καὶ γεμάτα ἀπὸ τὸ πιὸ φίνο 'Αττικὸ ἁλάτι.

Μέσα στὶς σελίδες τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου τοῦ κ. Δημ. Λαμπίκη ζοῦν πολύχρωμες καὶ σπαρταροῦν ὁλοζῶντανες ἐποχὲς καὶ στιγμὲς τῆς 'Αθήνας ἀλησμόνητες. Περιγράφεται ἡ πενιχρὰ μορφὴ τῆς 'Αθήνας τῆς ἐποχῆς τοῦ "Οθωνος, ἡ κοσμικὴ ζωὴ τῆς 'Αθήνας πρὸ 100χρόνων τὰ χαριτωμένα ἐπεισόδια τῆς ὀνομασίας τῶν δρόμων, ἡ περίεργη ἱστορία τῆς δημιουργίας τοῦ πρώτου ἐτησίου χοροῦ τῶν Σιντακτῶν, τὰ παλαιὰ πολιτικὰ σαλόνια, τὸ αἰώνιο ζήτημα τοῦ νεροῦ, οἱ φοιτητικὲς ταραχές, τὰ ἐκλογικὰ τερτίπια, ἡ πόοδος τῆς 'Αθήνας καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Κι' ἐνῶ μέσα στὸ βιβλίο περνᾷ ἡ δρᾶσις κι' ἡ ἔργα τοῦ Α. Πετράκη μέχρι τοῦ κ Α. Πλυτᾶ πασίας ὅλων τῶν Δημάρχων τῆς 'Αθήνας ἀπὸ ράλλήλα γίνεται ἡ χαριτωμένη παρέλασις τῆς πολύτρεπης, πολυχρώμης καὶ πολυτάσσχης 'Αθηναϊκῆς ζωῆς. Τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ εὔθυμα, τὰ βαρειὰ καὶ τὰ χιουμοριστικὰ δίνευν τὰ χέρια μέσα στὸ βιβλίο αὐτό.

Πραγματικὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ βιβλίο τοῦ κ. Δ. Λαμπίκη ἀποτελεῖ μίαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Λογοτεχνικὴ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἐπιστημονικὴ ἱστορικὴ μελέτη ἀπὸ τὸ ἄλλο. "Εχει νὰ προσφέρῃ πολλά, λοιπόν, καὶ στὸν φίλο τῆς λογοτεχνίας καὶ στὸν ἐνδιαφερόμενον γιὰ τὴν ἱστορία τῆς 'Αθήνας μας.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ζητήσατέ τα ἐν 'Αθήναις: ἀπὸ τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ἢ ἀπὸ τὰ περίπτερα: Ὑπογείου Σταθμοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου 'Ομονοίας: ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, ἀπὸ τοῦ ΒΑΝΔΩΡΟΥ (γωνία ὁδοῦ Σταδίου καὶ Κοραῆ) καὶ Κ. Τολοπεύλου (Ἀθηνᾶς 49 καὶ Εὐριπίδου) καὶ εἰς τὰ 'Αρχεῖα Παλαιῶν εφημερίδων Π ΚΡΙΑΛΗ (Στοὰ Πόππου) καὶ Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εἰς τὰς ἐπαρχίας: ἀπὸ τὰ 'Υπακτορεῖα 'Εφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ἢ δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα).

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Σχολεῖον ἔρωτος

Τὰ σχολεῖα τοῦ ἔρωτος ἄνοιξαν. Οἱ μεγάλες καὶ ὀκοτεινὲς αἴθουσες δέχθηκαν τοὺς πρώτους μαθητάς. Σὲ γοητευτικὲς πόζες φωτογραφημένοι οἱ καθηγηταί, καλοῦν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοὺς πιστοὺς καὶ τὰς πιστὰς γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὰ νέα μαθήματα ἀντὶ διδάκτρων 25 δραχμῶν κατὰ μάθημα. 'Ελπίζομε πῶς θὰ καταλάβατε ὅτι πρόκειται γιὰ τὶς κινηματογραφικὲς σάλλες. Αὐτὲς ἀκριβῶς ἀποτελοῦν τὰ σχολεῖα ὅπου διδάσκεται ὁ ἔρως μὲ ὅλα του τὰ κόλπα.

'Η Γκρέτα, ἡ Μαρλένε, ἡ Ντανιέλ, ὁ Γκάρυ, ὁ Βίλλυ καὶ ὅλη ἡ χορεία τῶν ποικιλωνύμων διδασκάλων ἀνέλαβαν καὶ πάλι τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς διδασκαλίας κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος 1938—1939.

Οἱ βιαστικοὶ μαθηταὶ καὶ οἱ πιὸ βιαστικὲς μαθήτριες ἔσπευσαν ἐκ τῶν πρώτων νὰ ἐγγραφοῦν. Εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μαθήματα. Πρέπει ν' ἀνακεφαλαιώσουν τὰ διδαχθέντα πέρυσι καὶ νὰ συμπληρώσουν τὴ μόρφωσί τους μὲ ἀνώτερες σπουδές.

Γιατὶ ὁ κινηματογράφος εἶναι τὸ σχολεῖο τοῦ ἔρωτος στὴν ἐποχή μας. 'Η νεολαία τῶν περασμένων καιρῶν, ἔταν ὁ κινηματογράφος ἦταν ἄγνωστος, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ εἰσέρχεται αὐτοδίδακτος στὸν στίβο τῆς ἐρωτικῆς πάλης. 'Εν τῇ ἐφαρμογῇ ἐλάμβανε τὴ μόρφωσί της. 'Ο νέος ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ βρισκόταν κατ' ἰδίαν μὲ τὴν ἐκλεκτήν του ἀποστολοῦσε τὸ ἐναρκτήριον φίλημα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδῆ προηγουμένως κάτι σχετικόν. Τώρα ὅμως ὁ δίδων τὸ πρῶτο φιλὶ ξέρει τί κάνει. "Εχει δῆ προηγουμένως χίλιες φορὲς αὐτὴ τὴ σκηνὴ στὴν ὀθόνη, καὶ δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐκτελῇ τὴν πρακτική του ἐξάσκησι ἔπειτα ἀπὸ πολυμήνους σπουδάς. Κι' ἐκείνη ὅμως ἔχει διδαχθῆ ἀπὸ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο πῶς λαμβάνεται κατὰ τρόπον ἐκτάκτως παθητικὸν ἕνα φιλί. Εἶνε κι' οἱ δυὸ τέλεια μορφωμένοι σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Δίνουν ἐξετάσεις καὶ παίρνουν ὅριστα...

"Ας εἶναι καλά, λοιπόν, ὁ κινηματογράφος. Μᾶς ἔμαθε πολλὰ πράγματα καὶ μᾶς παραδίδει τελείως κατηρτισμένους στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἔρωτος. Τὰ σχολεῖα ἄνοιξαν κι' ἐφέτος. 'Εμπρός, λοιπόν, ὅσοι θέλετε νὰ συμπληρώσετε τὰ θεωρητικά σας...

ΙΩΝ

'Ο δικαστής.— Γιατὶ διέπραξες καὶ δεύτερη κλοπὴ, ἀφοῦ σὲ συγχωρήσαμε γιὰ τὴν πρώτη καὶ σὲ ἀθωώσαμε;

'Οκατηγορούμενος. — "Επρεπε νὰ πληρώσω τὸ δικηγόρο μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Κυρίες καὶ κύριοι, ὁ χορὸς ἀρχίζει...

Η ΣΑΙΖΟΝ τῶν μπαὶν - μὶξτ τῶν κυριακάτικων ἐκδρομῶν, τῶν θαλασσίων σπόρ, τῶν Σαββατοείδυλλίων τοῦ ὑπαίθρου, ἔληξε. Τὰ ξενοδοχεῖα τῶν λουτροπόλεων ἄδειασαν, οἱ βιλλίτσες ἔκλεισαν, οἱ ταπεινὲς παράγκες ἐσφραγίσθησαν, οἱ φτωχικὲς σκηνὲς ἐδιπλώθηκαν, τὸ ὕπαιθρον ἐρημώθηκε. 'Αρχίζει ἡ σαιζὸν τοῦ κλειστοῦ χώρου, τοῦ κομψοῦ σαλονιοῦ, τοῦ ὑποβλητικοῦ φωτισμοῦ, τοῦ σοβαροῦ εἰδυλλίου, ἡ σαιζὸν τοῦ χοροῦ.

Κυρίες καὶ κύριοι, λοιπόν, καλεῖσθε νὰ ἑτοιμάσετε τὰ πόδια σας: Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τεθοῦν εἰς κίνησιν. Τὸ καλοκαῖρι ἴσως νὰ ἐχόρεψαν στὴν πρόχειρη τσιμεντένια πίστα τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου. Τώρα ὅμως θὰ χορέψουν ἐπισήμως, στὰ πλακάκια τῆς χορευτικῆς σάλλας καὶ στὸ παρκεταρισμένο πάτωμα τοῦ σαλονιοῦ.

'Αρχίζει ἡ βασιλεία τοῦ φόξ, τοῦ βάλς, τοῦ ταγκό. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐνοσταλγήσατε, ἀγαπητὴ δεσποινίς, τὴν ἔλευσι αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ συμμαζέματος, ὅταν ἐτινάζατε μὲ δύναμι τὰ πόδια σας στὴ βάλασσα, νὰ λάβετε τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς προώθησιν. Θὰ ἐνοσταλγήσετε τὶς ὑποβλητικὲς ὧρες ποὺ θὰ σφιχθῆτε διακριτικὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καβαλλιέρου σας καὶ θ' ἀφήσετε τὰ χέρια του νὰ σᾶς ἀγκαλιάσουν, μὲ τὴν πρόφασι πὼς χορεύετε... Καὶ θὰ χορεύετε, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, γι' αὐτό. Μαζὶ μὲ τὰ πόδια σας ὅμως θὰ χορεύῃ κι' ἡ καρδιά σας, καὶ οἱ σκέψεις σας καὶ τὰ ὄνειρά σας.

Θὰ ξαναβρεθῆτε γρήγορα στὸ γνώριμο χειμωνιάτικο περιβάλλον. Θὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ τραπεζάκι σας καὶ θὰ ἀντιμετωπίσετε τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν ποὺ θὰ ὑποβάλλῃ εὐσεβάστως τὴν πλημμύρα τῶν αἰτήσεων:

—Δεσποινίς, θὰ μοῦ δώσετε τὸν ἄλλο χορό;

—Καίτη, τὸ βάλς θὰ τὸ χορέψωμε μαζί...

Θὰ πέσετε μὲ ἡδονὴ στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου ποὺ συμπαθῆτε, ἢ θὰ θελήσετε νὰ πεισματώσετε ἐκείνον ποὺ σᾶς φλερτάρει ἀγρίως, χορεύοντας μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν. Καὶ θὰ τὸν κυττάξετε κάπου - κάπου κλεφτά, γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν βασανίζεται ἢ ὄχι, ἐνῷ θὰ κάνετε πὼς ἀκοῦτε μ' εὐχαρίστησι τὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς ψιθυρίζῃ ὁ καβαλλιέρος σας καὶ θὰ γελᾶτε κάπως ἐπιδεικτικά, γιατὶ θὰ βρίσκετε πολὺ πνευματώδη τὰ κοινὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς λέῃ. Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ χορέψετε μὲ τὸν γοντρὸ καὶ ἀσουλούπατο κύριο, ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθήσῃ νὰ σᾶς χορέψῃ ἀσθμαίνων κατὰ τρόπον ἀπελπιστικὸν καὶ ἀξιοθρήνητον. Καὶ θὰ καταβάλετε πολὺν κόπο γιὰ ν' ἀρνηθῆτε τὴν πρόσκλησι γιὰ χορὸ τοῦ περιέργου ἐκείνου τύπου, πού, ὅταν σᾶς παίρνῃ στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ σᾶς χορέψῃ, νομίζει ὅτι ἀποκτᾷ καὶ δικαιώματα ποὺ μόνο ἂν εἴσαστε σφοδρῶς ἐρωτευμένη μαζί του θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ παραχωρήσετε καὶ μάλιστα ὄχι ἀπὸ τὰ πρῶτα ραντεβοῦ. Κνί, ἂν ἡ καρδιά σας εἶνε διαθέσιμη καὶ διψᾷ γιὰ αἰσθήματα ὅπως ὁ ἀποξηραμένος ἀγρὸς γιὰ νερό. Ἴσως συγκινηθῆτε ἀπὸ τὰ θερμὰ λόγια κάποιου συμπαθητικοῦ νέου ποὺ θὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα, γεμάτα ἐρωτοποτῶν, στὸ τέλος κάθε χοροῦ, γιὰ νὰ συνεγίσῃ ἡ ὀργήστρα καὶ νὰ βρῇ τὸν καιρὸ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἐξομολόγησί του...

Χορός, μεθῦσι, ἔρωτας, ζήλειες, συγκινήσεις, πείσματα, αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες, γιλόπηττες καὶ ἀπογοητεύσεις—νὰ ἡ σαιζὸν τοῦ χοροῦ ποὺ ἀρχίζει...

★

Καὶ ἡ σάλλα τοῦ χοροῦ θὰ ξαναβρῇ τοὺς τύπους της. 'Ο ἀδέξιος κύριος ποὺ χορεύει σὰν νὰ πατᾷ σταφύλια καὶ ξενυχιάζει τὴ ντάμα του, θὰ περιφέρεται ἐντατικῶς ἀπὸ συντροφιὰ σὲ συντροφιὰ καὶ θὰ ἐκλιπαρῇ μιὰ ντάμα γιὰ νὰ τὴ βασανίσῃ:

—Ἕνα χορό, μαμζέλ;

—Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ τὸν ἔχω δώσει.

—Τότε τὸν ἄλλο;

—Κι' αὐτόν.

—Τὸν τρίτον;

—Δυστυχῶς τοὺς ἔχω δώσει ὁλους...

Ὅλα τὰ κορίτσια, τρομοκρατημένα ἀπὸ τὸ ὀλέθριο αὐτὸ ἐνδεχόμενο, σπεύδουν ν' ἀρνηθοῦν τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ πρόσκλησι. Μόνο ἐκεῖνες ποὺ δὲν τὸν ξέρουν, δέχονται νὰ χορέψουν ἅπαξ διὰ παντός. 'Αλλ' ὁ κακὸς αὐτὸς χορευτής, βαρὺς ὀγκόλιθος, δὲν ἀπογοητεύεται. Θύματα πάντα ἀνευρίσκονται...

Θὰ ἐμφανισθῇ ὅμως καὶ ὁ ἐπιδέξιος χορευτής, ὁ ντυμένος μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ὁ ὁποῖος συμβαίνει νὰ εἶνε, ἢ νὰ νομίζῃ πὼς εἶνε, ὡραῖος καὶ φαντάζεται πὼς γίνεται περιζήτητος ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια, ποὺ τὰ βλέπει μὲ τὸ ἀσφαλὲς ὕφος τοῦ κατακτητοῦ.

Φυσικὰ δὲν θὰ λείψῃ καὶ ὁ ἀδιόρθωτος, ἀμετανόητος καὶ ἐπίμονος κορτάκιας, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὑποχρέωσίν του ἀ ἐνεργῇ ἀπὸ μίαν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι κάθε φορὰ καὶ σὲ κάθε φαγώσιμη γυναῖκα ποὺ χορεύει. Εἶνε ὁ τύπος ποὺ ἐπιμένει, ὁπωσδήποτε ν' ἀποσπάσῃ... ἕνα ραντεβοῦ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸ θῦμα του.

—Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς δῶ, δεσποινίς;

—Μὰ νομίζω ὅτι μὲ βλέπετε τώρα.

—Δὲν μὲ καταλαβαίνετε. Θέλω νὰ σᾶς δῶ ἰδιαιτέρως.

—Τί νὰ μὲ κάμετε;

—Θέλω νὰ σᾶς πῶ.

—Μὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε κι' ἐδῶ.

—"Οχι. Θέλω νὰ σᾶς πῶς ἰδιαιτέρως.

'Ο ἄνθρωπος ἐπιμένει στὸ «ἰδιαιτέρως».

—Θὰ σᾶς περιμένω αὔριο στὶς 6 στὴν εἴσοδο τοῦ «Παλλάς».

—Περιμένετέ με, λέει ἡ ἀτυχὴς δεσποινίς, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χοροῦ, ὁ κορτάκιας ἔχει ἀποσπάσει κατὰ τὸν γελοῖον αὐτὸν τρόπον τουλάχιστον πέντε ραντεβοῦ, σὲ διαφορετικὲς ἡμέρες, ὧρες καὶ τόπους. Πρόκειται νὰ πάῃ σὲ ὅλα... 'Αλλὰ θὰ περιμένῃ ματαίως. Καὶ θὰ φύγῃ ἀργὰ καὶ ἀπογοητευμένος, ὑβρίζων κατὰ νοῦν τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν κρατοῦν τὸ λόγο τους. 'Αλλὰ οὔτε θὰ λείψουν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ μὲ τὸ ἕνα, τὰ δύο, ἢ τὰ τρία κορίτσια, τὰ ὁποῖα περιέφεραν τὸ καλοκαῖρι στὶς πλάζ καὶ θὰ περιφέρουν καὶ τὸν χειμῶνα ἀπὸ χορὸ σὲ χορό, μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρεθῇ ἐπὶ τέλους ὁ θαυμαστὴς ποὺ θ' ἀγκυστρωθῇ στὸ ἄγκυστρον τοῦ γάμου κατὰ τρόπον ἀνεπανόρθωτον.

Καὶ θὰ λάμψῃ ἀκόμη διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ ταχλὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἀραδιάζει τὶς πιὸ κλασσικὲς κουταμάρες στ' αὐτὶ τῆς ντάμας του, μὲ τὴν μετριόφρονα πεποίθησιν ὅτι λέει τὰ πιὸ ἔξυπνα πράγματα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι γοητεύει τὴν ἀτυχῆ αὐτὴ ντάμα του.

★

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τύποι, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, θὰ ξαναδώσουν κι' ἐφέτος τὸ ραντεβοῦ τους στὶς κομψὲς σάλλες τοῦ χοροῦ καὶ θ' ἀρχίσουν τὴ δρᾶσι τους κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαραιτήτως χρωματιστὸ φῶς ποὺ ἀνάβει κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταγκό. Θὰ ξαναβροῦμε, λοιπόν, τὰ ἴδια πρόσωπα, τοὺς ἴδιους τύπους καὶ τὶς ἴδιες καταστάσεις. Θὰ διασκεδάσουμε, θὰ νελάσωμε, θὰ συγκινηθοῦμε, θὰ χορέψωμε, θὰ ἐρωτευθοῦμε καὶ ποιός τὸ ξέρει;—ἴσως καὶ νὰ παντρευθοῦμε.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί τοῦ ἐπιφυλάσσει ἡ σαιζὸν τοῦ χοροῦ...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ: «ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ» ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ζηνοβία, Η ΤΟΛΜΗΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ ΠΟΥ ΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΘΗΛΥΚΟΣ ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Η Αὐτοκρατορία τῶν Ρωμαίων δὲν εἶχε ἀκόμα χωριστῆ (260 ἔτος μετὰ Χριστὸν) σὲ δυτικὸ καὶ ἀνατολικὸ κράτος γιὰ νὰ ἐπισημοποιήση τὸ τέλος της, καθὲς ἔκαμε λίγο ἀργότερα παραδομένη ν' ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη φυλετικὴ δύναμι ποὺ χαν οἱ καινούργιοι λαοὶ στὴν Εὐρώπη καὶ οἱ παλιοὶ λαοὶ στὸ Βυζάντιο.

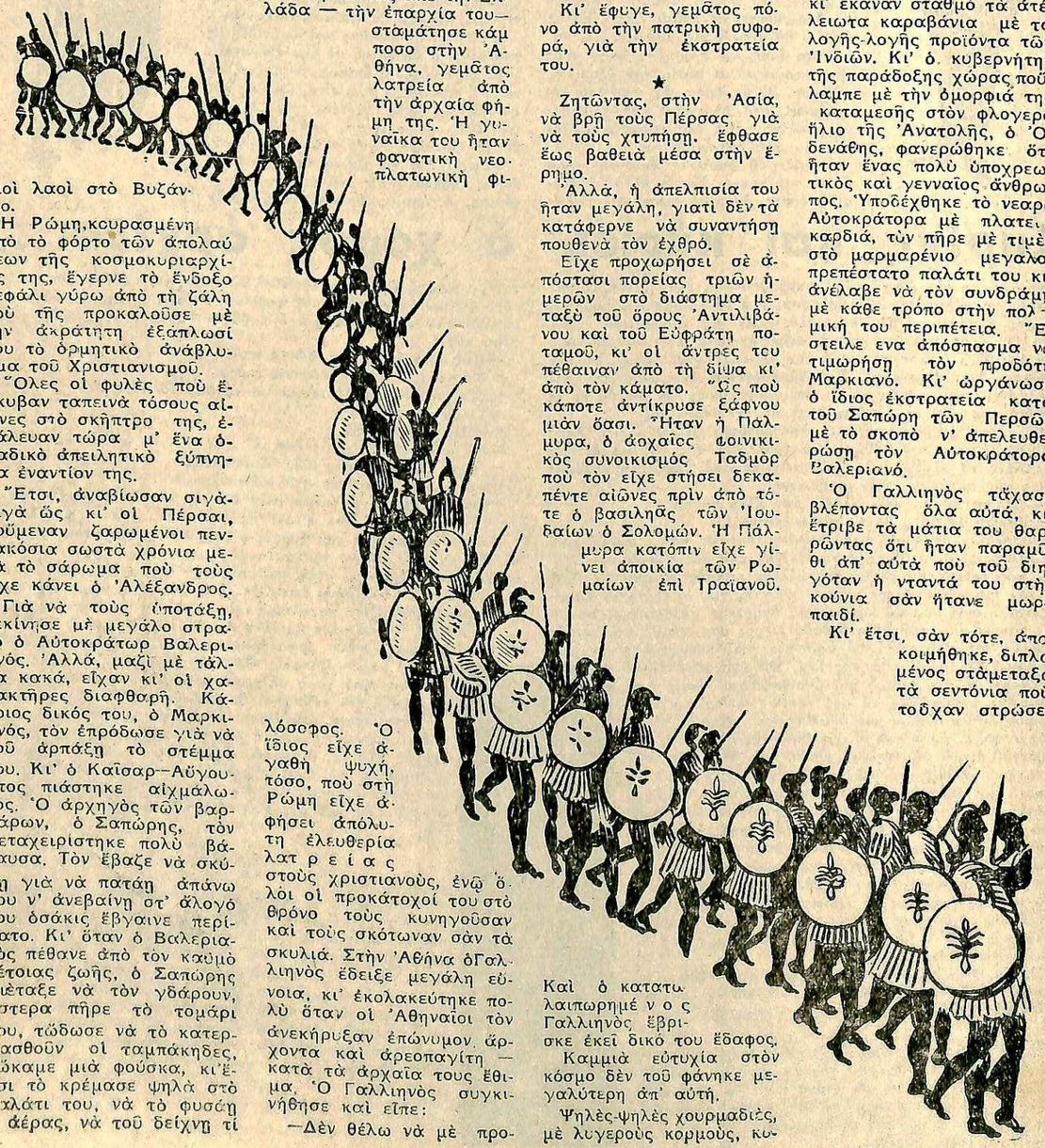

Ἡ Ρώμη, κουρασμένη ἀπὸ τὸ φόρτο τῶν ἀπολαύσεων τῆς κοσμοκυριαρχίας της, ἔγερνε τὸ ἔνδοξο κεφάλι γύρω ἀπὸ τὴ ζάλη ποὺ τῆς προκαλοῦσε μὲ τὴν ἀκράτητη ἐξάπλωσί του τὸ ὁρμητικὸ ἀνάβλυσμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὅλες οἱ φυλὲς ποὺ ἔσκυβαν ταπεινὰ τόσους αἰῶνες στὸ σκῆπτρο της, ἐπάλευαν τώρα μ' ἕνα ὁμαδικὸ ἀπειλητικὸ ξύπνημα ἐναντίον της.

Ἔτσι, ἀναβίωσαν σιγὰ-σιγὰ ὡς κι' οἱ Πέρσαι, ποὺ μεναν ζαρωμένοι πενταχόσια σωστὰ χρόνια μετὰ τὸ σάρωμα ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ὁ Ἀλέξανδρος.

Γιὰ νὰ τοὺς ὑποτάξη, ξεκίνησε μὲ μεγάλο στρατὸ ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεριανός. Ἀλλά, μαζὶ μὲ τάλλα κακά, εἶχαν κι' οἱ χαρακτῆρες διαφθαρῆ. Κάποιος δικός του, ὁ Μαρκιανός, τὸν ἐπρόδωσε γιὰ νὰ τοῦ ἁρπάξη τὸ στέμμα του. Κι' ὁ Καῖσαρ—Αὔγουστος πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν βαρβάρων, ὁ Σαπώρης, τὸν μεταχειρίστηκε πολὺ βάναυσα. Τὸν ἔβαζε νὰ σκύβη γιὰ νὰ πατάη ἀπάνω του ν' ἀνεβαίνη στ' ἄλογό του ὁσάκις ἔβγαινε περίπατο. Κι' ὅταν ὁ Βαλεριανὸς πέθανε ἀπὸ τὸν καῦμὸ τέτοιας ζωῆς, ὁ Σαπώρης διέταξε νὰ τὸν γδάρουν, ὕστερα πῆρε τὸ τομάρι του, τῶδωσε νὰ τὸ κατεργασθοῦν οἱ ταμπάκηδες, τῶκαμε μιὰ φούσκα, κι' ἔτσι τὸ κρέμασε ψηλὰ στὸ πλάτι του, νὰ τὸ φυσάη ὁ ἀέρας, νὰ τοῦ δείχνη τί καιρὸ κάνει κάθε πρωΐ. Ζωντανὸς ἀναβατὴρ, πεθαμένος ἔγινε ἀνεμοδείκτης.

★

Ὁ γυιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Βαλεριανοῦ, ὁ Γαλλιηνός, ἐπῆρε στρατὸ κι' ἐτράβηξε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ προφτάση νὰ σώση τὸ δυστυχισμένο πατέρα του.

Ἦταν νέος ἐξαιρετικὰ μορφωμένος καὶ λεπτός, καὶ περνῶντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα — τὴν ἐπαρχία του— στάματησε κάμποσο στὴν Ἀθήνα, γεμᾶτος λατρεία ἀπὸ τὴν ἀρχαία φήμη της. Ἡ γυναῖκα του ἦταν φανατικὴ νεοπλατωνικὴ φιλόσοφος. Ὁ ἴδιος εἶχε ἀγαθὴ ψυχή, τόσο, ποὺ στὴ Ρώμη εἶχε ἀφήσει ἀπόλυτη ἐλευθερία λατρείας στοὺς χριστιανοὺς, ἐνῶ ὅλοι οἱ προκάτοχοί του στὸ θρόνο τοὺς κυνηγοῦσαν καὶ τοὺς σκότωναν σὰν τὰ σκυλιά. Στὴν Ἀθήνα ὁ Γαλλιηνὸς ἔδειξε μεγάλη εὐνοια, κι' ἐκολακεύτηκε πολὺ ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀνεκήρυξαν ἐπώνυμον ἄρχοντα καὶ ἀρεοπαγίτη — κατὰ τὰ ἀρχαῖα τους ἔθιμα. Ὁ Γαλλιηνὸς συγκινήθησε καὶ εἶπε:

—Δὲν θέλω νὰ μὲ προσκυνᾶτε σὰν Αὐτοκράτορα. Ἕνας πολίτης ἁπλὸς προτιμῶ νὰ ζῶ ἐδῶ ἀνάμεσα σ' ἐσᾶς.

Καὶ γιὰ νὰ προφυλάξη τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν διαφόρων στιφῶν, διέθεσε κολοσσιαῖα ποσὰ κι' ἀνέθεσε στὸν ἐπιτελικὸ μηχανικό του, τὸν Κλεόδαμο, νὰ ὀχυρώση τὶς κυριώτερες πόλεις μὲ τεῖχη πανύψηλα.

Κι' ἔφυγε, γεμᾶτος πόνο ἀπὸ τὴν πατρικὴ συφορά, γιὰ τὴν ἐκστρατεία του.

★

Ζητῶντας, στὴν Ἀσία, νὰ βρῆ τοὺς Πέρσας γιὰ νὰ τοὺς χτυπήση. ἔφθασε ἕως βαθειὰ μέσα στὴν ἔρημο.

Ἀλλὰ, ἡ ἀπελπισία του ἦταν μεγάλη, γιατὶ δὲν τὰ κατάφερνε νὰ συναντήση πουθενὰ τὸν ἐχθρό.

Εἶχε προχωρήσει σὲ ἀπόστασι πορείας τριῶν ἡμερῶν στὸ διάστημα μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τοῦ Εὐφράτη ποταμοῦ, κι' οἱ ἄντρες του πέθαιναν ἀπὸ τὴ δίψα κι' ἀπὸ τὸν κάματο. Ὡς ποὺ κάποτε ἀντίκρυσε ξάφνου μιὰν ὅασι. Ἦταν ἡ Πάλμυρα, ὁ ἀοχαῖος φοινικικὸς συνοικισμός Ταδμὸρ ποὺ τὸν εἶχε στήσει δεκαπέντε αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τότε ὁ βασιλῆας τῶν Ἰουδαίων ὁ Σολομών. Ἡ Πάλμυρα κατόπιν εἶχε γίνει ἀποικία τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Καὶ ὁ κατατσαλαιπωρημένος Γαλλιηνὸς ἔβρισκε ἐκεῖ δικό του ἔδαφος.

Καμμιὰ εὐτυχία στὸν κόσμο δὲν τοῦ φάνηκε μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή.

Ψηλὲς-ψηλὲς χουρμαδιὲς, μὲ λυγεροὺς κορμοὺς, κυματίζαν τὰ πράσινα φυλλώματά τους σ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι, καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τους συμμαζεύτηκαν οἱ ἀποκαμωμένοι λεγεῶνες ν' ἀναπνεύσουν μιὰ στάλα δροσιά, ἐνῷ πλάϊ κελάρυζαν τὰ γάργαρα νερά τους γελαστὲς πηγές. Ἡ Πάλμυρα ἦταν μιὰ πάμπλουτη τοποθεσία ποὺ θησαύριζε ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, γιατὶ ἀπ' ἐκεῖ περνοῦσαν κι' ἔκαναν σταθμὸ τὰ ἀτέλειωτα καραβάνια μὲ τὰ λογῆς-λογῆς προϊόντα τῶν Ἰνδιῶν. Κι' ὁ κυβερνήτης τῆς παράδοξης χώρας ποὺ λαμπε μὲ τὴν ὀμορφιά της καταμεσῆς στὸν φλογερὸ ἥλιο τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Ὀδενάθης, φανερώθηκε ὅτι ἦταν ἕνας πολὺ ὑποχρεωτικὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος. Ὑποδέχθηκε τὸ νεαρὸ Αὐτοκράτορα μὲ πλατειὰ καρδιά, τὸν πῆρε μὲ τιμὲς στὸ μαρμαρένιο μεγαλοπρεπέστατο παλάτι του κι' ἀνέλαβε νὰ τὸν συνδράμη μὲ κάθε τρόπο στὴν πολεμική του περιπέτεια. Ἔστειλε ἕνα ἀπόσπασμα νὰ τιμωρήση τὸν προδότη Μαρκιανό. Κι' ὠργάνωσε ὁ ἴδιος ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Σαπώρη τῶν Περσῶν μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀπελευθερώση τὸν Αὐτοκράτορα Βαλεριανό.

Ὁ Γαλλιηνὸς τάχασε βλέποντας ὅλα αὐτά, κι' ἔτριβε τὰ μάτια του θαρρῶντας ὅτι ἦταν παραμῦθι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ διηγόταν ἡ νταντά του στὴν κούνια σὰν ἤτανε μωρὸ παιδί.

Κι' ἔτσι, σὰν τότε, ἀποκοιμήθηκε, διπλωμένος στάμεταξω τὰ σεντόνια ποὺ τοῦχαν στρώσει γύρω ἀπὸ μεθυστικὰ ἀρώματα ποὺ λιβάνιζαν...

★

Ὁ Γαλλιηνὸς, ἂν κι' ἔζησε σὲ μιὰν ἐποχὴ πολέμων, ἦταν φύσις μαλθακή.

Μοσχαναθρεμμένο βασιλόπουλο, εἶχε κλίσεις στὴν καλοπέρασι, στὸ λοῦσο, στὴν ποίησι καὶ στὸν ἔρωτα. Καὶ ξαναβρῆκε ἐκεῖ, τώρα, στὴν καρδιὰ τῆς ἐρήμου, ὅ,τι τοῦ ἄρεσε. Τσακισμένος ἀπὸ τὴν ὀδοιπορία, ἤνοιωθε τὶς κλειδώσεις λυμένες στὸ σῶμα του.

Ὁ ἔπαρχος Ὀδενάθης, μόνος θὰ ἐπιχειροῦσε τὴν παραμέσα ἐκστρατεία, χωρὶς αὐτόν. Νά, τί ἀποφάσισε ὁ Γαλλιηνός.

Γυναῖκα τοῦ Ὀδενάθη ἦταν μιὰ νέα καὶ ὡραία καὶ ἔξυπνη Ἑλληνίς, ἡ Ζηνοβία. Καὶ αὐτὴ τοῦ κράτησε συντροφιὰ ὅλο τὸν καιρὸ ποὺλειψε ὁ ἄντρας της σέρνοντας στὶς μάχες τὸ Ρωμαϊκὸ στρατό. Κανεὶς στὴν Ἱστορία δὲν εἶπε κακὸ λόγο εἰς βάρος της γιὰ τὶς σχέσεις αὐτές. Εἶναι ὅμως ὁλοφόνερο ὅτι ὁ Ρωμαῖος ἰμπεράτωρ τὴν ἀγάπησε δυνατά, τοὐλάχιστο γιὰ τὸ πνεῦμα της. Μιλοῦσε μαζί της διαρκῶς ἀπάνω στ' ἀγαπημένα του θέματα τῆς κλασσικῆς σοφίας, καὶ πῆρε πολλὴ αἰσιοδοξία, ἀπὸ ὅσα τοῦ ἐνέπνεσε ἐκείνη, γιὰ τὸ μέλλον του.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ὀδενάθης κατεδίωξε τοὺς Πέρσας παντοῦ. Τοὺς ἔκανε νὰ τὸν τρομάξουν, καὶ πουθενὰ δὲν νικήθηκε. Ἀλλὰ ὁ Αὐτοκράτωρ Βαλεριανὸς εἶχε πεθάνει πιά, μὴ βαστῶντας τὶς φριχτὲς ταπεινώσεις τῆς αἰχμαλωσίας του. Ὅταν οἱ λεγεῶνες γύρισαν στὴν Πάλμυρα καὶ ξανανεώθηκαν μὲ τὸν Αὐτοκράτορά τους Γαλλιηνὸ εἶχαν τὴν περηφάνεια τῆς νίκης κι' ἔδειχναν στὸν Ὀδενάθη ἀπεριόριστο σεβασμὸ γιὰ τὴν ἀντάξια ἀρχηγία του. Ὁ Γαλλιηνὸς εἶδε πὼς πρέπει νὰ γυρίση ἀμέσως στὴν ἕδρα του. Ἄφησε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ στρατοῦ του στὴν ὅασι τῆς ἐρήμου καὶ γιὰ νὰ ἐκδηλώση τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἀνακήρυξε τὸν Ὀδενάθη συμβασιλέα του Αὔγουστο τῆς Ἀνατολῆς! Ἀποχαιρετῶντας μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν ὄμορφη Ζηνοβία, τῆς εἶπε:

—Εἶμαι εὐχαριστημένος, γιατὶ σένα, κυρά μου, σοῦ ἄξιζε ἀληθινὰ νὰ γίνης βασίλισσα!

★

Κι' ἔγινε πραγματικὰ βασίλισσα ἡ Ζηνοβία, ὄχι μονάχα στὸ πλάϊ τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτόν. Γιατὶ ἡ τύχη της δὲν τὴν ἄφησε ἥσυχη. Σχέδιό της ἦταν μιὰ μέρα νὰ πάρη τὸν ἄντρα της καὶ νὰ πᾶνε ταξίδι στὴ Ρώμη, σὰ βασιλικὸ ζευγάρι, νὰ φιλοξενηθοῦν ἀπὸ τὸ φίλο τους Αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ, δὲν ἄργησαν νὰρθοῦν ἀπανωτὰ τὰ δυσάρεστα. Ὁ Γαλλιηνὸς δολοφονήθηκε στὸ Μιλᾶνο ἀπὸ μιὰ συνωμοσία ἀξιωματικῶν. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ φιλόδοξοι τυχοδιῶκτες εἶχαν ἀνακηρύξει τὸν ἑαυτό τους καθένας Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης, δεξιὰ κι' ἀριστερά. ὡς ποὺ μὲ τὴ σειρὰ ξεπαστρέφτηκαν ὅλοι τους. Ὁ ἕνας σκότωνε τὸν ἄλλον, κι' οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἔπαιρναν λεπτὰ κι' ἀνέβαζαν στὸ θρόνο τῶν Καισάρων ὁποιον ἤθελαν, μέχρις ὅτου ἔβαλε τέλος σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ κωμωδία ὁ Διοκλητιανὸς σκοτώνοντας μὲ τὸ χέρι του τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Πραιτωριανῶν γιὰ νὰ σταματήση ἡ ἐπιχείρησις.

Ἡ Ζηνοβία λυπήθηκε τρομερά. Γρήγορα ὅμως τὴν περίμενε ἄλλο κλάμα σπαραχτικώτερο, γιατὶ χάθηκε καὶ ὁ Ὀδενάθης ὁ ἄντρας της. Κάποιος ξάδερφός του, ὁ Μοινίας, τὸν δολοφόνησε γιὰ νὰ γίνη αὐτὸς βασιληᾶς. Τὸ ἔγκλημά του ἴσως δὲν εἶχε ἀποκλειστικὸ ἐλατήριο μονάχα τὴ φιλοδοξία του, ἀλλὰ κι' ἕναν κρυφό του γιὰ τὴ Ζηνοβία ἔρωτα. Γιατὶ ὁ κακοῦργος, ἀμέσως μετὰ τὸ φόνο, παρουσιάστηκε καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν ἔχεις νὰ πάθης τίποτα. Θὰ εἶσαι πάλι μὲ μένα βασίλισσα καὶ καλλίτερα ἀπὸ πρίν!

Ἡ Ζηνοβία ταράχτηκε σὲ ἀπίστευτο βαθμό. Νὰ ὑποκύψη, τῆς ἦταν ἀδύνατο. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ πέση νὰ γκρεμιστῆ, καθὼς συλλογίστηκε στὴν ἀρχή, προτίμησε τὴν ἀντίστασι. Ἡ θλῖψι της ὑπεχώρησε στὴ μανία της. Βούτηξε ἕνα τσεκοῦρι, ὥρμησε καταπάνω του κι' ἔστριψε τὸ λαιμὸ τοῦ φονιᾶ μὲ τὰ χέρια της!

★

Γυναῖκα τετραπέρατη, κατάλαβε ὅτι τὸ βασίλειό της θὰ γινόταν ὁ στόχος τῶν γειτονικῶν κρατῶν.

Πρώτη—πρώτη ἡ ἴδια ἡ Ρώμη (ἐπὶ Κλαυδίου) δὲν τὴν ἀνεγνώρισε ὡς βασίλισσα.

Τὸ ἔμφυτό της δαιμόνιο βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀναδειχτῆ.

Ὠργάνωσε σύντομα καὶ μεθοδικὰ τὸ στρατό της. Κι' ἀντὶς νὰ περιμένη ν' ἀμυνθῆ, πῆρε τὴν πρωτοβουλία τῆς ἐπιθέσεως, προτοῦ οἱ ἐχθροί της ἑτοιμαστοῦν. Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἄφησε τὰ παιδιά της στὴν Πάλμυρα, κι' ἐξεστράτευσε. Κατέλαβε τὴ Συρία, ἐγκατέστησε ἀρχὰς στ' ὀνομά της, κι' ἐπροχώρησε στὴν εὔφορη γῆ τῆς Αἰγύπτου καὶ τὴν προσάρτησε στὸ βασίλειό της κι' αὐτή. Ἀφοῦ ἀσφάλισε γερὰ τὴν κατοχή της στὴν Ἀφρική, ξαναγύρισε στὴν Ἀσία κι' ἐπεξέτεινε τὴν κυριαρχία της στὰ παράλια. Ὠχύρωσε μὲ σύστημα τὰ ἀπέραντα ὅρια τῆς χώρας της, καὶ στόλισε τὴν πρωτεύουσά της τὴν Παλμύρα μὲ ἀμυθήτου πλούτου καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ἔχτισε καινούργιο ἁπλόχωρο κι' ἐπιβλητικὸ παλάτι, πλάϊ του ἕναν τεράστιο ναὸ τοῦ θεοῦ Ἡλίου, (τῆς ἐρήμου) μὲ μακρὲς στοές, θέατρα, ὠδεῖα, σχολὲς—ὅλα μὲ θεώρατες κολόννες ἀπὸ ἄσπρο σκαλιστὸ μάρμαρο. Ὥρθωσε, δηλαδὴ, ἕναν καταπληκτικὸ κόσμο μεγαλείου σ' ἐκείνη τὴν ἐξωτικὴ ὅασι στὴ μακρυνὴ ἔρημο. Κι' ἐκάλεσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια πλῆθος τοὺς φιλοσόφους, τοὺς γλύπτες, τοὺς ρήτορες, τοὺς ποιητὲς νὰ μορφώσουν τοὺς ὑπηκόους της.

Ἡ πειθαρχία τῶν στρατευμάτων της ὑπῆρξε ὑποδειγματική. Καὶ κολοσσιαῖο τὸ δικό της ἠθικό. Σκοπός της φανερὸς ἦταν νὰ ξαναστήση ἕως τὶς Ἰνδίες τὸ Ἑλληνικό της κράτος, ἀκριβῶς ὅπως πενταχόσια χρόνια πρὶν τῶχε κάμει ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀλλά, ἀπάνω στὶς τολμηρὲς

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 66)

Τό ἐπάγγελμα τῆς κυρίας Λιλῆ

Εὔθυμο ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Η ΒΥΣΙΝΑΔΑ ποὺ μοῦ εἶχε προσφέρει ἡ οἰκοδέσποινα βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ποτηριοῦ, ὅταν στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς μου μασσέλας αἰσθάνθηκα ἕναν ἐλαφρὸ πόνο. Ἐτράβηξα τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χείλη μου μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ποὺ δυστυχῶς δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τῆς Κας Λιλῆς. Μὲ κύτταξε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἔσπευσε νὰ μὲ ρωτήσῃ:

—Μὰ τί πάθατε; Καὶ ἄν ἀκόμη ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι δὲν πίνετε βυσινάδα ἀλλὰ.. ποντικοφάρμακο, δὲν θὰ τραβοῦσατε ἔτσι ἀπότομα τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χείλη σας..

Ἐφρόντισα νὰ δικαιολογηθῶ μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ μὲ διακρίνει..

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, μαντάμ, ποὺ μιὰ ἄστοχη χειρονομία μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀνησυχήσετε. Ὡστόσο, ἐπειδὴ καταλαβαίνω τὴν περιέργειά σας, δὲν θὰ σας ἀφήσω νὰ κουρασθῆτε γιὰ νὰ μαντεύσετε αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει. Κάποιο δόντι μου φαίνεται, ἔχει ἀρχίσει νὰ χαλᾷ καὶ ἡ παγωμένη βυσινάδα σας..

Δὲν μπόρεσα νὰ συνεχίσω. Ὁ τρόμος, ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Λιλῆς, μὲ ἀνάγκασε νὰ σταματήσω.

—Μὰ τί σᾶς συμβαίνει ; ρώτησα ἀνήσυχος Ἐσεῖς χάσατε τὸ χρῶμα σας!

—"Ἕναν ἐλαφρὸ πόνοστὴ δεξιὰ μεριὰ τῆς μασσέλας σας..., ψιθύρισε ἡ κυρία Λιλή... Θεέ μου!... Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερό!... Καὶ εἴσαστε νέο παλληκάρι!...

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ.

—Κυρία Λιλή, πέστε μου σᾶς παρακαλῶ. Μήπως ἔχει γίνει κανένα λάθος καὶ μέσα στὴ βυσινάδα..

—Τί λέτε, κύριέ μου!... Ἀπὸ τὴν βυσινάδα δὲν πρόκειται νὰ πάθετε τίποτα. Ἤπια κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἴδια ἄλλωστε. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ πόνος ποὺ αἰσθανθήκατε στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς σας μασσέλας...

Ἄρχισα πλέον νὰ ἐκνευρίζωμαι.

—Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξα, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν εὐγένεια ποὺ μὲ διακρίνει. Πέστε μου ἄν πραγματικὰ διατρέχω κίνδυνο, νὰ σπεύσω στὸ τμῆμα Πρώτων Βοηθειῶν, σὲ καμμιὰ κλινική!...

Ἀπὸ τὰ στήθη τῆς κυρίας Λιλῆς ἐξέφυγε ἕνας ἐλαφρὸς ἀναστεναγμός.

—"Ἀχ! Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει σωτηρία. "Ἰσως ἄν κι' ἐκεῖνος ἔτρεχε ἀμέσως;...

Ἐκεῖνος ; Ποιὸς ἐκεῖνος; Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ!

Ἡ κυρία Λιλὴ ἔβγαλε ἕνα μεταξωτὸ μανιτηλάκι ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ρόμπας της καὶ ἐσκούπισε μιὰ τσίμπλα ποὺ εἶχε κολλήσει στὸ δεξιὸ ματοτσίνουρό της, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ροὴν τοῦ δακρύου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀναβλύσῃ.

—"Ἀχ! ὁ ἄντρας μου!... Τὸ πρῶτο σύμπτωμα τῆς ἀρρώστειας ποὺ τὸν ἔφερε στὸν τάφο ἦταν ἕνας ἐλαφρὸς πόνος στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς του μασσέλας... Ἀκριβῶς ὅ,τι αἰσθανθήκατε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή... Θεέ μου!... Μὰ εἶναι τρομερό!...

Μιὰν ἀνατριχίλα αἰσθάνθηκα στὴν σπονδυλική μου στήλη, ἐνῷ προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ τὸ ὄνειρο ποὺ εἶχα δῆ τὴν προηγουμένη βραδυά. Μὰ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν φοβερό! Ὡστόσο συγκρατήθηκα καὶ πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἀνέκτησα ἀπολύτως τὴν ψυχραιμία μου.

—Ἀπὸ τί πέθανε ὁ ἄνδρας σας, ἄν ἐπιτρέπεται; ρώτησα μὲ τὴν ἀνάλογη λεπτότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς, ὅταν ἐρωτᾶμιὰ χήρα γιὰ τὸν μακαρίτη.

—Ἀπὸ τί πέθανε ; Μὰ σᾶς τὸ εἶπα! Ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸ πόνο στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς μασσέλας..

—Μὰ ὁ πόνος αὐτὸς ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦταν ἡ κυρίως αἰτία τοῦ θανάτου του...

—Δυστυχῶς ! Ὁ πόνος αὐτὸς τὸν ἔφερε στὸν τάφο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἦταν καὶ λίγο πεισματάρης. "Αν ἐφρόντιζε νὰ πάῃ ἀμέσως σ' ἕναν καλὸ γιατρὸ, ἴσως ἡ ρόμπα μου νὰ εἶχε πιὸ εὐχάριστο χρῶμα σήμερα...

—Δηλαδή;

—"Ἦταν πολὺ ἀμελής, κυριέ μου... Πολὺ, πάρα πολύ.., Μήπως κι' ἐμένα, ποὺ τότε ἤμουν σὰν τριαντάφυλλο, δὲν μὲ ταραμελοίσε; Τί κατάλαβε ὅμως; Πέθανε ἀπάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του.

—Ἀπὸ τί;

—Ἀπὸ μόλυνσι, ἐξ αἰτίας ἑνὸς δοντιοῦ του. Τὴν πρώτη φορὰ αἰσθάνθηκε ὅπως καὶ σεῖς πρὶν λίγο, ἕναν ἐλαφρὸ πόνο στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς του μασσέλας. Μόλις μοῦ τὸ εἶπε, ἀμέσως ἔβαλα τὶς φωνές : Μὴ χάνεις οὔτε στιγμὴ, Πολύδωρε! Πήγαινε στὸ γιατρό». Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου δὲν ἦταν μόνον ἀμελής. Ἦταν καὶ πεισματάρης. «"Ωχ ἀδερφέ, μοῦ ἀπάντησε, ἄμα χαλάσῃ θὰ τὸ βγάλω ἐκεῖ ποὺ θὰ τρέχω στοὺς γιατροὺς καὶ θὰ πληρώνω λεφτά.!» «Μά, Πολύδωρε, δὲν θὰ μπορῆς νὰ τρῶς», «Μαγείρευε ἐσὺ καλὰ καὶ μὴ σὲ νοιάζει, ἦταν ἡ ἀπάντησίς του."Ε.

χω ἄλλα τριανταένα!».Τὸ πεῖσμα του τὸν ἔφαγε. κυριέ μου. Ἐγὼ κάθε μέρα τοῦ ἔλεγα νὰ πάῃ γιὰ τὸ δόντι του, ἀλλὰ αὐτὸς τίποτα. Τέλος, τὸ δόντι του ἐχάλασε ἐντελῶς, ἄρχισε νὰ πονάῃ πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ βγάλῃ. «Πολύδωρε, τοῦ λέω, πήγαινε σὲ ἕναν γιατρό». «Νὰ πᾶς ἐσὺ καὶ μάλιστα σὲ φρενολόγο!» μοῦ ἀπαντοῦσε.Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλολῶ, ἕνα βράδυ, ποὺ τὸν εἶχαν σφίξει οἱ πόνοι, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, πῆρε μιὰ μικρὴ πένσα ποὺ εἴχαμε, καὶ πρὶν προφτάσω νὰ τὸν ἀποτρέψω, τὴν ἔχωσε στὸ στόμα του, ἔπιασε τὸ δόντι καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, τὸ πέταξε. Τὴν νύκτα κοιμήθηκε ἡσυχος. Τὸ πρωῒ ὅμως ἦταν πρησμένος καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔγινα χήρα. Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν τίποτα.

Ἡ κυρία Λιλὴ ἐτέλειωσε τὴν ἱστορία της βγάζοντας ἕναν ἀναστεναγμὸ, ἐνῷ τὰ δικά μου χείλη διεστέλλοντο ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

—Μὲ ἐφοβίσατε τόσο, εἶπα. Μὰ μὲ ξέρετε ἐμένα γιὰ πεισματάρη;

—"Οσο γι' αὐτό, ὄχι...

—Τότε πῶς προεξωφλήσατε ὅτι δὲν θὰ πάω στὸ γιατρὸ καὶ τώρα μάλιστα ἀμέσως;

Ἡ θλῖψις ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπό της ἐξηφανίσθη.

—Θὰ πᾶτε, τώρα ἀμέσως; μὲ ρώτησε.

—Μὰ σᾶς τὸ εἶπα. Φεύγω κιόλας. Μὲ φοβίσατε τόσο, ποὺ καὶ νὰ ἤθελα νὰ ἀναβάλω, δὲν μπορῶ.

—Καὶ σὲ ποιὸν γιατρὸ θὰ πᾶτε;

—Λέτε νὰ μὴ βρῶ κανέναν;

—"Σχι, σᾶς ρωτάω, γιατὶ ἔχω ἕναν γνωστό μου ποὺ εἶναι περίφημος. Ἂν τὸν ἤξερα ἀπὸ τότε καὶ πήγαινα τὸν ἄντρα μου, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔσωζε.

Πρὶν προφθάσω νὰ ἀπαντήσω, μοῦ ἔβαλε στὸ χέρι μιὰ κάρτα, ποὺ ἔγραφε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι ἑνὸς ὀδοντοϊατροῦ.

Ἀπέδωσα τὴν προθυμία της στὸ ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ, καὶ γιὰ νὰ μὴν φανῶ ἀγνώμων, ἐπῆγα στὸν ἐπιστήμονα ποὺ μοῦ συνιστοῦσε καὶ ἡ θεραπεία τοῦ δοντιοῦ μου ἄρχισε.

★

Τὴν τρίμη μέρα ποὺ πῆγα στὸ γιατρὸ καθὼς περίμενα στὸν προθάλαμο νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά μου, ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς κυρίας Λιλῆς μέσα στὸ ἰατρεῖο. Ἦταν αὐτή. Καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς στὸν ὀδοντοϊατρὸ καὶ μάλιστα σὲ ὑψηλὸν τόνο:

—Ποτέ μου δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ ἤσουν κι' ἐσὺ τέτοιος παληάνθρωπος! Δὲν σοῦ ζητάω, κύριε νὰ μοῦ δώσῃς δανεικά! Ἀπαιτῶ τὴν προμήθειά μου! Καταβάλλω, κύριε, κόπο ἐγὼ γιὰ νὰ ἔρθουν οἱ πελάτες στὸ ἰατρεῖο σου. Ἀλλὰ μὴ σὲ νοιάζει! Καὶ ὁ νευρολόγος καὶ ὁ στομαχολόγος καὶ ὁ ὀρθοπεδικὸς καὶ ὁ παθολόγος ποὺ μοῦ ἐφέρθηκαν κάποτε ὅπως κι' ἐσύ, τὸ μετάνοιωσαν! Μόνοι τους ἦρθαν πάλι καὶ μὲ βρῆκαν, μοῦ ἔδωσαν τὴν προμήθειά μου καὶ μὲ θερμοπαρεκάλεσαν νὰ συνεχίσω τὴν συνεργασία...

Ἐφρόντισα νὰ φύγω ἀπὸ τὸν προθάλαμο πρὶν ἡ κυρία Λιλὴ βγῇ ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο. Ἂν μὲ ἔβλεπε, ἀσφαλῶς θὰ θυμῶταν τὸν ἄντρα της ποὺ πέθανε ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸ πόνο στὸ βάθος τῆς δεξιᾶς του μασσέλας καὶ δὲν ἤθελα νὰ τῆς θυμίσω θλιβερὲς ἀναμνήσεις. Μὲ διακρίνει,βλέπετε, ἐξαιρετικὴ εὐγένεια!

ΝΙΚ ΤΣΕΚΟ

Οἱ περιπέτειες τῆς Ἀριστείδη καὶ Ἀτυχοῦς

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ

Ἦταν ἡ ἀσυγκράτητη χαρὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Ἦταν ὁ φόβος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Γεγονὸς ἱστορικὸ συνέβαινε στὴ ζωὴ τοῦ Ἀτυχοῦς — σταθμὸς ἀκράτητης εὐτυχίας. Αὐτὸ ποὺ ἀπετέλεσε τ' ὄνειρό του, τὴ λαχτάρα του, τὸν σκοπὸ ὁλόκληρης τῆς τραγικῆς ζωῆς του, ἔφτασε ἡ εὐλογημένη στιγμὴ νὰ πραγματοποιηθῆ!

Ὁ Ἀτυχὴς ἐπαντρευόταν.

Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ στὸν προϊστάμενό του. Νὰ πάρῃ ἄδεια τούλάχιστον δεκαπενθήμερη. Πῶς νὰ παρουσιαζόταν ὅμως, ποὺ ἔτρεμε καὶ στὴν θέαν ἀκόμη τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ θηρίου ποὺ λεγόταν διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας; Δέκα φορὲς ἐπῆγε ἕως τὴν πόρτα, δέκα φορὲς ὠπισθοχώρησε. "Εβλεπε στὴν εἴσοδο τὴ λέξι «διεύθυνσις» καὶ τὸν ἔλουζε κρύοιδρώτας. Ἔτρεμαν τὰ πόδια του, ἐκοβόταν ἡ φωνή του. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἦταν τόσο κατεπείγον τόσο φλέγον, τόσο οὐσιῶδες, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε ἀναβολήν. Ἐξεροκατάπιε ὁ Ἀτυχής, αὐτοσχεδίασε ἕναν πρόλογο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Καὶ εἶδε πάλι ἀπέναντι στὸ πολυτελὲς γραφεῖο σκυμμένη τὴν στυγνὴ φάτσα τοῦ διευθυντοῦ, ποὺ τοῦ ἐνέπνεε τόσο τρόμο. Ἐσήκωσε ἐκεῖνος τὰ γυαλιά του, τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω—τὸν ἐκύτταξε, γράφω, τὸν ἐκάρφωσε, τὸν ἐπέρασε διαμπάξ μὲ τὸ θλέμμα του, Ξίφος, δόρυ, μάχαιρα ἀμφίστομος, παγερή, ἦταν ἐκεῖνο, δὲν ἦταν βλέμμα !

—Τί θέλεις, ἐσύ;

Ποῦ πρόλογος! Πανικόβλητος ὁ Ἀτυχὴς παράλειψε κάθε εἰσαγωγὴ καὶ προχώρησε στὸ θέμα·

—Κύριε διευθυντά...

—Μίλα μωρέ!

—Παντρεύομαι...

Ἐὰν ἔδινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ἀριστείδης μιὰ γροθιὰ στὰ μοῦτρα τοῦ διευθυντοῦ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦταν τόση ἡ κατάπληξίς του. Ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἐμβροντητος. "Εβαλε τὰ χέρια στὴ μέση καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάματα:

—Τί ἔκανε λέε,

Σύγκορμος ἔτρεμε ὁ Ἀτυχης·

—Πα - πα - πα—πα...

—Τί παπαπά καὶ πιπιπί ! "Ακουσα καλὰ ἢ κάνω λάθος; Παντρεύεσαι ἐσύ;

—Ἐγώ.

—Καὶ ποιὰ σὲ παίρνει;

—Ἡ Λουλουλουλουλοῦ!...

—Λουλουλουλουλοῦ; Τί εἶν' αὐτο;

—Κορίτσι. Λουλοῦ!

—"Α, ἔτσι! Μόνο ἡ παντρειὰ σου λείπει ἐσένα, παιδί μου! Ἀνύπαντρος κι' ἐλεύθερος δὲν τὰ καταφέρνεις ἐδῶ μέσα, γάμο θέλεις. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἀφοῦ θέλεις νὰ παντρευτῆς, ἄϊ στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; Τὴν εὐχή μου;

—"Οχ...

—Ἀλλά;

—"Αδεια.

—Πόσες μέρες;

—Δέκα...

—Δέκα;

—Πέντε!

—Δέκα, τελοσπάντων ἢ πέντε;

—Δεκαπέντε.

—Τὶς ἔχεις... Κι' αὐτές, κι' ἄλλες τόσες... Κι' ὅσες θές!

Ἦταν ἡ ὥρα δέκα τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του ὁ Ἀτυχὴς τὰ εἶχε τόσο χαμένα, ὥστε ἀποχαιρετῶν τὸν διευθυντὴ, εἶπε:

—Καλησπέρα·

Καὶ βγῆκε ἔξω, ἔξαλλος ἀπὸ χαρά. Εἶχε καιρὸ νὰ δοκιμάσῃ τόσο ἔντονη τὴν εὐτυχίαν ὁ Ἀτυχής. "Ολα ἐπήγαιναν κατ' εὐχήν. Οὔτε ἕνα συννεφάκι δὲν ἐσκίαζε τὴ χαρά του. "Ολα τὰ εἶχε ἑτοιμάσει. "Εφτασε ροῦχα, τρία κοστούμια, ζακέττα μὲ ριγὲ παντελόνι, κι' ἕνα σμόκιν πρὸς τὸ παρόν. Λεφτά; Δάνεια ἀπὸ διαφόρους φίλους. Κανεὶς δὲν τοῦ ἀρνήθηκε τὴν συνδρομή του σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη καὶ χαρούμενη καμπὴν τῆς ζωῆς του.

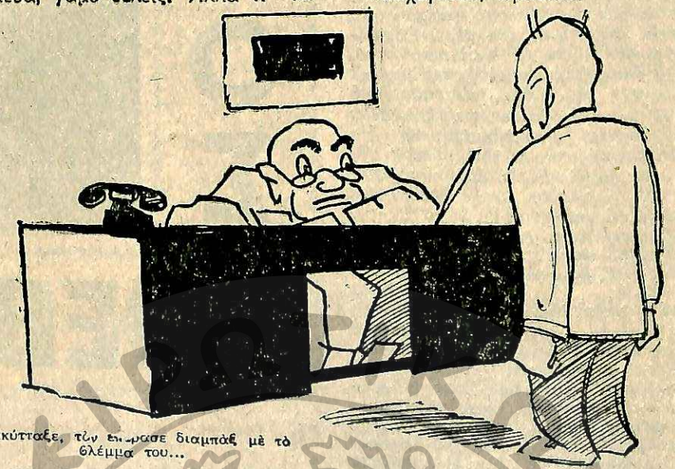

Τὸν ἐκύτταξε, τὸν ἐπέρασε διαμπὰξ μὲ τὸ θλέμμα του...

"Εφτασε ἡ Κυριακή. Χαρὰ Θεοῦ ἦταν ὅλα. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἑτοιμαζόταν ὁ Ἀριστείδης.

Φίλοι τοῦ, γνωστοὶ καὶ μακρυνοὶ συγγενεῖς του τὸν βοηθοῦσαν στὴν τουαλέττα του. Κοῦκλος εἶχε γίνει. Ἀστραφτε ἀπ' τὴν χαρὰ τὸ πρόσωπό του. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γαμβρικοῦ ἐπιτελείου ὁ ἐξάδελφός του ὁ Βρασίδας, τὸν ἐθαύμαζε καὶ δὲν ἐσταματοῦσε τὰ σχόλια.

—"Ελα πάλι !

—Εἶμαι καλός; ρωτοῦσε ὁ Ἀριστείδης.

—Λάμπεις!

—Εὐχαριστῶ, Βρασίδα.

"Ενα ἐλαφρὸ τράκ εἶχε μονάχα ὁ Ἀτυχής, τὸ τράκ ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ γαμβροί, ποὺ συναισθάνονται τὴν κατάστασί τους καὶ ξέρουν ἀκριβῶς τί κάνουν. Ἀλλὰ ἦταν τόσο μεγάλος ὁ ἔρως του γιὰ τὴ Λουλοῦ, ὥστε δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφθῆ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ τρισευτυχὲς γεγονὸς τοῦ Ὑμεναίου.

Στὶς ἑξῆ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ μυστήριο. Στὶς πεντέμισι, γαμβρὸς καὶ φίλοι ἐξεκίνησαν μὲ αὐτοκίνητα. Στὸ δρόμο ὁ Βρασίδας τοῦ ἔδινε τὶς τελευταῖες συμβουλές :

—"Ακουσε, Ἀριστείδη.

—Λέγε, Βρασίδα μου...

—Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα.

—Γιατί;

—Μὴν πάθῃς καμμιὰ ἱστορία.

—Σὰν τί ἱστορία δηλαδή;

—Ξέρω γώ; Μὴ γλυστρήσῃς καὶ πέσῃς, ἔξαφνα, μὴν πατήσῃς καμμιὰ κυρία, μὴ σπάσῃς κανένα βάζο, μὴν κατρακυλίσῃς ἀπ' τὶς σκάλες...

—Πῶς νὰ κατρακυλίσω;

—Ξέρω γώ, Ἀριστείδη μου; Ἀπὸ σένα ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ κανένας. Πρόσεχε μὴν πατήσῃς τὴν οὐρὰ τῆς νύφης, μὴν πιάσῃς τὴ λαμπάδα κατ' λάθος καὶ τῆς κάψῃς τὰ μαλλιά, μὴ φταρνισθῆς μέσ' στὰ μοῦτρα τοῦ πεθεροῦ σου, μὴ σὲ πιάσῃ ἐκεῖνος ὁ βή-

χας καὶ περιμένομε ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἕναν αἰῶνα γιὰ νὰ σταματήσῃς.

—Ὤχ!

—Τί ἔπαθες;

—Γιατὶ μοῦ τὸ εἶπες;

—Σοῦ ἐφιστῶ τὴν προσοχή.

—Τί μοῦ ἐφιστᾶς τὴν προσοχή, καϋμένε ἐξάδελφε! Τώρα ποὺ μοῦ τὸ θύμισες, φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ τὸν ἀποφύγω τὸν καταραμένο! Σίγουρα θὰ μὲ πιάσῃ! Ὤχ, ὤχ, ὤχ!

—Μὴν κάνεις ἔτσι, ντέ!

—Τί νὰ μὴν κάνω; Νάτος, ἔρχεται! Μὲ τρώει τὸ λαρύγγι μου...

Ἀλλὰ ἦταν λευκὴ ἡμέρα τοῦ Ἀτυχοῦς. Σὰν νὰ ἐσεβάσθηκε καὶ ἡ κακή του μοῖρα τὴ χαρά του καὶ τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ κάθε κακοτοπιά. Οὔτε ἐγλύστρησε, οὔτε ἀπὸ τὶς σκάλες κυλίστηκε, οὔτε τῆς νύφης τὰ μαλλιὰ ἔκαψε, οὔτε στὰ μοῦτρα τοῦ πεθεροῦ φταρνίστηκε, οὔτε ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ βήχας τὸν ἔπιασε. Ἴσα-ἴσα. Ποτὲ δὲν εἶχε τόση ψυχραιμία ὁ Ἀτυχής. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο κεφάτος κι' οὔτε ποτέ του ἔδειχνε τόση αὐτοπεποίθησι. Ἡ φυσικὴ δειλία του τὸν ἐγκατέλειψε. Ἀρίστην ἐντύπωσι ἔκαμε στὸ σπίτι τῆς νύφης. Γιατὶ συμπαθέστατος ἦταν, κατὰ τὰ ἄλλα. Ἂν τὸν κατεδίωκε ἡ κακὴ μοῖρα, σ' αὐτὸ δὲν ἔφταιγε οὔτε ἡ φάτσα, οὔτε τὸ παράστημά του. Σ' αὐτὰ ἦταν ἐν τάξει. Εὐμενέστατα προδιέθετε τὸ ἐξωτερικό του. Ἀλλὰ ὅταν ἄρχιζαν οἱ ἀναποδιές, τὰ πρηξίματα τῆς μύτης, τὰ σπασίματα τῶν βάζων, οἱ ἄδικες παρεξηγήσεις, τὰ ἀπρόοπτα ξυλοκοπήματα, τὰ δημόσια ρεζιλέματα. Ἔ, τότε οὔτε ἡ φάτσα του τὸν ἔσωζε, οὔτε τὸ παράστημά του. Ἐγελοῦσε τὸ πελεκοῦδι καὶ ἔκλαιγε τὴ μοῖρα του!

—Ἀριστειδάκη μου...

—Λουλοῦ μου...

—Πῶς μὲ βρίσκεις;

—Θεά!

—Εἶσαι εὐτυχής;

—Ὁ μόνος εὐτυχὴς στὸν κόσμο γιὰ πρώτη φορὰ κ' ἡ μόνη φορὰ ποὺ διαψεύδω τὸ ὄνομά μου!

Πράγματι κουκλίτσα ἦταν ἡ Λουλοῦ. Ντυμένη, μέσα στὰ κατάλευκα νυφικά της, ἔμοιαζε μὲ νεράϊδα. Τὴν ἔβλεπε ὁ Ἀριστείδης καὶ τοῦ ἔρχοταν νὰ λιποθυμήσῃ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό του... Ὁ πεθερὸς τὸν ἐκυττοῦσε μὲ συμπάθειαν. Ἡ πεθερὰ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ στοργήν. Οἱ καλεσμένοι τὸν κυττοῦσαν μὲ αἰσθήματα ἀπολύτως δικαιολογημένης ζήλειας. Ὁ Βρασίδας τὸν ἐκαμάρωνε μὲ ὑπερηφάνειαν.

Οὔτε τὸν παπᾶ ἐπάτησε, οὔτε τὴ νύφη παρέσυρε, οὔτε ἐκατρακύλισε. Τὸ μυστήριο ἔγινε μὲ τάξι, μὲ σοβαρότητα καὶ ὁ χορὸς τοῦ Ἡσαΐα ἀκολούθησε ἄψογα ὡς τὸ τέλος. Ὅλα ἐτελείωσαν καλά. Οἱ καλεσμένοι συνεχάρησαν τὸ ζεῦγος. Χαρὰ Θεοῦ! Νὰ μιὰ ἡμέρα χωρὶς οὔτε ἴχνος συννέφου στὴν εὐτυχία τοῦ Ἀτυχοῦς. Μόνο ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἐνεφανίσθη στὸ σπίτι ὁ κλητήρας τῆς Ἑταιρίας ὅπου ἐργαζόταν. Ἐζήτησε νὰ δῇ τὸν Ἀτυχῆ.

—Τί θέλεις;

—Ἔχω ἕνα γράμμα.

—Ἀπὸ ποιόν;

—Ἀπ' τὸν διευθυντή. Μοῦ τὸ ἔδωσε ἀπὸ τὴν περασμένη Πέμπτη ποὺ ἐπήρατε τὴν ἄδεια. Καὶ ξέχασα νὰ σᾶς τὸ φέρω.

Τὸ ἄνοιξε ὁ Ἀτυχής. Τὸ διάβασε κι' ἐπάγωσε. Ἦταν ἡ ἀπόλυσίς του ἀπ' τὴν Ἑταιρία...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΝΙΚΟΣ ΕΠΕΒΑΛΕ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἡ Ρένα δὲν εἶχε καμμιὰν ὄρεξι νὰ βγῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ ἐπέμενε ὁ ἄντρας της ἀπελπιστικά.

—Μιὰ τόσο ὄμορφη ἀπριλιάτικη βραδυὰ θὰ τὴν περάσωμε κλεισμένοι στοὺς τέσσερις τοίχους; τῆς εἶπε.

—Δὲν ἔχω ὄρεξι οὔτε γιὰ θέατρο, οὔτε γιὰ σινεμά, οὔτε γιὰ κέντρο μὲ μουσική, ἀπάντησε ἐκείνη.

—Οὔτ' ἐγώ, Ρένα. Ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε σὲ μέρος ποὺ θἄχῃ κόσμο. Ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ προτιμοῦσα νὰ πλήξω στὸ σπίτι μου. Θὰ σοῦ ἐπρότεινα ἕναν ρωμαντικὸ περίπατο στὸ πάρκο.

—Σὲ κανένα παγκάκι μήπως; Νὰ παραστήσωμε τοὺς ἀπένταρους ἐρωτευμένους; Τί ἀστεῖο;

—Ἔχεις μιὰν ἐπιμονὴ περίεργη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παγκάκια, στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου ὑπάρχει ἕνα ἥσυχο καφενεδάκι. Θὰ διασκεδάσωμε πολὺ μὲ τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια ποὺ ζητοῦν ἐκεῖ καταφύγιο...

—Καϋμένε Νῖκο! Σοῦρχονται κάτι ἰδέες ὧρες-ὧρες!... Μπορεῖς νὰ πᾷς καὶ μόνος σου, ὑποθέτω.

—Μόνο αὐτὸ δὲν μπορῶ, Ρένα. Θὰ κινδυνεύσῃ ἡ ἀξιοπρέπειά μου. Θὰ μὲ περάσουν ἀσφαλῶς γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄρρωστους ἐκείνους τύπους, ποὺ παραμονεύουν κρυμμένοι τὰ ζευγαράκια καὶ ξοδεύουν ἐντατικὰ τὴν ὅρασί τους κατὰ τὸν γελοῖο αὐτὸν τρόπο.

—Μὰ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ βγῶ, Νῖκο.

—Ἐπὶ τέλους, Ρένα, ἐπιμένω... Πολλὲς φορὲς δὲν ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ βγῶ, ἀναγκάστηκα ὅμως νὰ σ' ἀκολουθήσω γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι. Ζητῶ κι' ἀπὸ σένα τὸ ἴδιο...

Ἡ Ρένα ἔσβυσε τὸ τσιγάρο της μὲ νευρικότητα καὶ σηκώθηκε μὲ μιὰ κίνησι βαρυεστιμάρας.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις, εἶπε... Σὲ ἀκολουθῶ.

Καὶ σὲ λίγο βγῆκαν μαζί.

★

Ὁ Νῖκος φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ γνώμη του. Αὐτὸ τοῦ συνέβαινε τόσο σπάνια, ὥστε ὅταν γινόταν καμμιὰ φορά, πανηγύριζε ἐσωτερικὰ τὴ νίκη του. Ἐκάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, κάτω ἀπὸ πυκνὰ δέντρα. Ἄφθονες περικοκλάδες προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν ὅσο μποροῦσαν περισσότερο τὰ ἐρωτευμένα ζευγαράκια ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐχεμύθεια αὐτὴ γιὰ νὰ ποῦν καλύτερα ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Ἡ-

βλητικὴ φωνὴ ποὺ ψιθύριζε τὰ πιὸ παράξενα λόγια σὲ κάποιαν ποὺ μεθοῦσε μ' αὐτά... Γιατὶ δὲν διέκοπτε καθόλου καὶ μόνο πότε-πότε ψιθύριζε:

—Χρυσέ μου... Πές μου κι' ἄλλα.

Ἡ Ρένα πρώτη φορὰ ἄκουγε τόσο γλυκὰ καὶ γοητευτικὰ ἐρωτόλογα. Ἡ θερμὴ ἄγνωστη ἀντρικὴ φωνὴ τὴν εἶχε γοητεύσει καὶ τὴν εἶχε μεθύσει κι' ἐκείνη. Θυμήθηκε ἄθελά της ὅλες της τὶς αἰσθηματικὲς περιπέτειες ποὺ εἶχε ἀπὸ κορίτσι ὡς ποὺ κατέληξε στὴν ἀναπόφευκτη κοινοτοπία τοῦ γάμου: Ὁ Τέλης, ὁ Γιῶργος, ὁ Χάρης, ὁ Σπῦρος καὶ τέλος, ὁ Νῖκος, ποὺ ἔγινε ἄντρας της ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐξαντλητικὸ εἰδύλλιο δεκατεσσάρων μηνῶν, ποτὲ δὲν τῆς εἶχαν ψιθυρίσει λόγια ποὺ νὰ τὴν ἀγγίξουν στὴν καρδιὰ καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ νομίζῃ πὼς πετοῦσε πενῆντα μέτρα ἀπάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Ποτέ. Τῆς μιλοῦσαν γιὰ τὰ πιὸ συνηθισμένα πράγματα τοῦ κόσμου μὲ μιὰν ἐκνευριστικὴ πεζότητα καὶ τὰ μόνα ἐρωτικὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγαν κάποτε, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν κατάστασι τοῦ ἐρωτευμένου, ἦταν «ἀγάπη μου», «χρυσό μου», «λατρεία μου». Καὶ ἡ αἰώνια ἐρώτησις ποὺ τῆς ἔκαναν ὅταν δὲν ἔβρισκαν τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦν: «Μ' ἀγαπᾶς;». Ἡ Ρένα δὲ ψοῦσε τότε γιὰ κάτι ἄλλο. Γιὰ τὴν ἐρωτικὴ μουσικὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἡδονὴ τῆς ἀκοῆς. Γιὰ ἕνα σωρὸ λόγια ποὺ δὲν τὰ εἶχε ἀκούσει ποτέ. Τὰ διάβαζε μονάχα στὰ μυθιστορήματα καὶ νόμιζε πὼς τὰ παράξενα ἐρωτικὰ λόγια, ἦταν ἀποκλειστικὴ ἐφεύρεσις τῶν συγγραφέων. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ νὰ τὰ λένε. Φανταζόταν πὼς αὐτὰ τὰ λόγια μόνο γράφονται...

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἀνακάλυπτε πὼς εἶχε γελαστῆ. Ὑπάρχουν, λοιπόν, καὶ ἄν-

ταν ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα καφενεδάκια ὅπου ὁ ἔρως πίνει τὸν καφέ του ἢ τὴ λεμονάδα του καὶ μοιράζει φιλιά, ὑποσχέσεις καὶ ἀπατηλὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

—Τί γελοῖο! εἶπε ἡ Ρένα ὅταν ἐκάθησαν. Θὰ μᾶς περάσουν γιὰ ἐρωτευμένους.

—Καὶ τὸ βρίσκεις γελοῖο;

—Γιὰ μᾶς ἀσφαλῶς. Δὲν μένει παρὰ ν' ἀρχίσῃς νὰ μοῦ μιλᾷς γιὰ αἰσθήματα, νὰ χαϊδεύῃς τρυφερὰ τὸ χέρι μου καὶ νὰ μὲ κυττᾷς γλυκὰ στὰ μάτια...

—Καὶ ἂν τό ἔκανα, ἔτσι γιὰ ἀστεῖο;

—Θὰ μοὐρχόταν ναυτία...

—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τὸ κάνω. Θὰ μπορούσαμε ὅμως ν' ἀκούσωμε τὰ λόγια ποὺ λέει στὴ φιλενάδα του ὁ ἐρωτευμένος ποὺ κάθεται πίσω μας... Ἡ νύχτα εἶναι ἥσυχη, μιλᾶνε δυνατὰ καὶ θὰ διασκεδάσωμε...

—Αὐτὸ κάτι λέει... Θὰ περάσωμε ἔτσι τὴν ὥρα μας καὶ θὰ πάψωμε νὰ μιλᾶμε ἐμεῖς...

Ἔπαψαν, λοιπόν, νὰ μιλοῦν. Καὶ ἄκουγαν τὴν κουβέντα τοῦ ζευγαριοῦ ποὺ ἦταν χωμένο ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ ἀκουμποῦσε τὴν πλάτη **της ἡ Ρένα.** Ἦταν μιὰ θερμή, ὑποθρωποι ποὺ τὰ λένε... Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἄκουγε τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι ποὺ τὴ μεθοῦσε καὶ φανταζόταν πὼς αὐτὰ τὰ ὄμορφα λόγια τὰ ψιθύριζε ἐκεῖνος σ' αὐτήν. Ἔνοιωθε τὸ αἷμα της νὰ κυκλοφορῇ γλυκὰ στὶς φλέβες της καὶ μιὰ περίεργη ταραχὴ σ' ὅλο της τὸ κορμί... Κάποια στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος ἔπαυε, ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: «Πές μου... Πές μου κι' ἄλλα χρυσέ μου... Μὰ συγκρατήθηκε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ καταλάβῃ πῶς.

—Διασκεδάζεις; τὴ ρώτησε ξαφνικὰ ὁ ἄντρας της.

—Πάψε! τοῦ εἶπε ἄγρια ἡ Ρένα.

Καὶ μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας ἄφιε ρώθηκε στὴν ἡδονὴ τῆς ἀκοῆς. Τέτοια λόγια, ὄμορφα, παράξενα, γοητευτικά, πρωτότυπα δὲν τὰ εἶχε ἀκούσει ποτέ... Τῆς ἔρχόταν αἰφνίδια ἡ ἐπιθυμία νὰ σηκωθῇ, νὰ διώξῃ ἐκείνη τὴν ἄλλη καὶ νὰ καθήσῃ αὐτὴ στὴ θέσι της...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκε ἡ τρομαγμένη φωνὴ τῆς ἄλλης:

—Ἀχ! Δέκα ἡ ὥρα! Θεέ μου, πῶς ἀργήσαμε:...

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπούλα μου, εἶπ' ἐκεῖνος. Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε πάλι; Ἔχω τόσα νὰ σοῦ πῶ.

—Μεθαύριο, χρυσέ μου.

—Ποῦ θέλεις καὶ τί ὥρα;

—Στὶς ἑφτὰ στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ἴσως ἀργήσω κανένα τέταρτο.

—Θὰ σὲ περιμένω...

Σηκώθηκαν. Πέρασαν μισαγκαλιασμένοι μπροστὰ ἀπὸ τὸ Νῖκο καὶ τὴ Ρένα. Ἐκείνη ἄναψε ἕνα σπίρτο, μὲ τὴν πρόφασι ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο της καὶ τὸν ἐπρόσεξε: Τὴ σιλουέττα του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξεχάσῃ ποτέ...

—Ποιητὴς θὰ εἶναι ὁ νεαρός, εἶπε ὁ Νῖκος σὲ λίγο. Εἶδες, ἀλήθεια, τί σαχλοὶ ποὺ εἶνε οἱ ἐρωτευμένοι;

Ἡ Ρένα ὅμως δὲν εἶχε κέφι ν' ἀπαντήσῃ. Γύρισαν στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ μιλοῦν.

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ εὐχαριστήθηκες ἀπὸ τὸν περίπατό μας, εἶπε πάλι ὁ Νῖκος ὅταν βρέθηκαν στὸ σπίτι.

—Ἄφησέ με νὰ κοιμηθῶ καὶ μὴ μοῦ μιλᾶς! ἀπήντησε ἡ Ρένα.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ βρῆκε τὴ φωνὴ τοῦ ἀντρός της τρομερὰ ἀντιπαθητική.

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα.

Στὶς ἑφτὰ ἀκριβῶς, ἕνα ταξὶ σταματᾶ μπροστὰ στὸν κῆπο. Ἡ Ρένα κυττάζει στὴν εἴσοδο. Ἐκεῖνος εἶναι ἐκεῖ. Τὸν ἀναγνωρίζει μὲ τὴν πρώτη ματιά. Πηγαίνει μὲ θάρρος κοντά του.

—Παρντόν, ἀγαπητέ μου κύριε, τοῦ λέει. Ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ποὺ προχθὲς τὸ βράδυ βρισκόσαστε μὲ τὴ φιλενάδιτσα σας στὸ καφενεδάκι, στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου;

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε μ' ἔκπληξι.

—Μάλιστα, εἶπε. Τί συμβαίνει;

—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ πὼς μιλᾶτε θαυμάσια. Καὶ νὰ σᾶς προτείνω κάτι.

—Σᾶς ἀκούω.

—Θὰ εἴσαστε διατεθειμένος νὰ κάμετε μερικὲς ἀπιστίες στὴ φίλη σας;

Αὐτὸς τὴν ἐκύτταξε μὲ περισσότερη ἔκπληξι τώρα. Ἡ Ρένα ἦταν πολὺ ὄμορφη....

—Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω, ψιθύρισε...

—Ἴσως νὰ καταλάβετε ἀργότερα. Λοιπόν; Ναί;

—Ναί, εἶπ' ἐκεῖνος.

—Τότε τὸ ταξὶ μᾶς περιμένει. Ἂς φύγωμε ἀπὸ δῶ γρήγορα. Ἡ φίλη σας μπορεῖ νἄρθῃ καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ μᾶς δῇ μαζί.

—Θὰ περιμένῃ ἡ καϋμένη, ψιθύρισε, ἐνῶ τὸ ταξὶ ἔφευγε.

—Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ Ρένα. Αὐτὰ θὰ τὴν κάμῃ νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ περισσότερο...

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Νῖκος ἐξακολουθοῦσε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἐγωϊστική του ἱκανοποίησι γιατὶ χθὲς εἶχε ἐπιβάλει τὴ γνώμη του...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιοῦμορ

Ὁ δάσκαλος.— Ἂν στὴ μιὰ τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ ἔχῃς 15 δραχμὲς καὶ στὴν ἄλλη ἄλλες 32, τότε τί θὰ ἔχῃς;

Ὁ μαθητής.— Τὸ πανταλόνι κάποιου ἄλλου.

★

—Φαίνεται πὼς ὁ Γιάννης τὰ κοπάνησε γερὰ χθὲς τὸ βράδυ στὴν ταβέρνα ποὺ τὰ πίναμε μαζί.

—Πῶς τὸ κατάλαβες;

—Ὅταν ἐπιστρέφαμε στὸ σπίτι, μ' ἄφησε κι' ἔπεσα στὸ δρόμο δυὸ φορές.

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

αἰχμάλωτες στὴν ἐρημικὴ ἔπαυλη

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἡ κ. Μάρθα ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν Κόρινθο, τὴν ἄνοιξι τοῦ 1911 μὲ τὶς δίδυμες κόρες της, τὴ Μαρία καὶ τὴν Ἄννα. Ἡ Ἄννα πέφτει στὴν παγίδα μιᾶς ὑποπτης γυναίκας, τῆς κυρᾶ—Μάρως, στὴν ὁποία ἔχει ἀναθέσει ὁ κ. Τρύφων, ὁ μισότρελλος ἰδιοκτήτης μιᾶς ἐρημικῆς βίλλας, ἔξω ἀπὸ τὴν Κηφισιά, νὰ ἀπαγάγῃ μιὰ κοπέλλα ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν πεθαμένη γυναῖκα του, ποὺ τὴν ἔχει βαλσαμώσει καὶ τὴν ἔχει κρύψει στὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλεως, μέσα σ' ἕνα γυάλινο φέρετρο. Ἡ κυρᾶ—Μάρω καταφέρνει μ' ἕνα διαβολικὸ τέχνασμα καὶ φέρνει στὴν ἔπαυλι, ὄχι μόνο τὴν Ἄννα ἀλλὰ καὶ τὴν Μαρία, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐρωτευθῆ ἄγνα ἕνας νεαρὸς φοιτητής, ὁ Τώνης. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πέτρος, ὁ ξενητεμένος γυιὸς τῆς κυρᾶ—Μάρθας, ξαναγυρίζει κοντά της, ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια, ποὺ εἶχε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἡ μητέρα του τὸν νόμιζε, ρημικῆς βίλλας ἀποφασίζει νὰ παντρευτῆ διὰ τῆς βίας τὴν Μαρία. Ὁ Ντίνος ὅμως ἕνας ντετεκτὶβ φίλος τοῦ Τώνη, ἀπὸ μιὰ μοιραία σύμπτωσι, ἀνακαλύπτει τὴν βίλλα, ὅπου ἔχουν αἰχμαλωτισθῆ οἱ δίδυμες).

19ον

Καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὴν Ἄννα, τὴν ἀγκάλισσε καὶ τὴν φίλησε κι' ἔπειτα τῆς εἶτε μὲ μιὰ σβυσμένη φωνή:

— Νὰ ἤξερες τί καλὸ θὰ μοῦκανες, ἀδελφούλα μου, ἂν μ' ἄφηνες νὰ σκοτωθῶ! Κάτι μοῦ λέει, ὅτι δὲν θὰ ξαναϊδῶ πιὰ τὴ μητέρα μας. Ποτὲ πιά!..

Θέλησε νὰ προφέρῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της, τοῦ Τώνη, ἄλλα δίστασε. Ντρεπόταν τὴν ἀδελφή της.

— Μαρία. Θεέ μου, δὲν θέλω ν' ἀκούω τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου. Σὺ ἤσουν λοιπόν, ποὺ μοῦδινες κάρρος, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ Ἄννα.

— Δὲν τὴν θέλω πιὰ αὐτὴ τὴ ζωή! Δὲν τὴ θέλω, γιατὶ ἡ μοῖρα μου μὲ καταρ.....

Δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι της. Ἡ Ἄννα τρομαγμένη τῆς ἔγνεψε νὰ σωπάσῃ. Ἕνας παράξενος θόρυβος, βήματα καὶ ὁμιλίες, σὰν νὰ μιλοῦσαν πολλοὶ μαζί, σὰν νὰ ἀκούσθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη, ποὺ ἦταν φυλακισμένες οἱ δίδυμες.

— Θεέ μου, ἔρχονται, ἐμουρμούρισε ἡ Μαρία, ἐνῷ κρύος ἱδρώτας ἔλουζε τὸ κορμί της, καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

— Ποιὸς ἔρχεται; τὴν ρώτησε ἀφηρημένη ἡ Ἄννα.

— Ἔρχονται νὰ μὲ στεφανώσουν! Νὰ μὲ στεφανώσουν μὲ τὴν βία! Ἀδελφούλα μου, ποῦ εἶσαι νὰ μὲ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακούργου!... Μητέρα μου...

Καὶ ἡ Μαρία μισοαναίσθητη σχεδὸν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της.

★

Μόλις ἡ κυρᾶ-Μάρω ἀντίκρυσε τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Κηφισιᾶς καὶ βεβαιώθηκε πιά, ὅτι ἐκεῖ τὴν ἐπήγαινε ὁ Ντῖνος, ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Ντῖνο, νὰ μὴ τὴν καταγγείλῃ.

— Ἐγώ, παιδάκι μου, θὰ σοῦ ἐλευθερώσω τὰ κορίτσια, τοῦ εἶπε. Μὴ μὲ προδώσῃς στὴν ἀστυνομία. Λυπήσου με, τὴ φτωχιά! Ἡ φτώχεια μὲ ἔκανε νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Καλὰ δὲν θὰ πῶ γιὰ σένα τίποτα. Πάω μόνο νὰ πάρω δυό-τρεῖς χωροφύλακες, γιὰ νὰ μποῦμε μαζὶ στὸ σπίτι.

— Ναί, μάτια μου, νὰ τὸν πιάσετε τὸν κακοῦργο! Ἔτσι τοῦ ἀξίζει τοῦ μασκαρᾶ. Αὐτὸς μ' ἔβαλε νὰ πάρω τὰ ἄμοιρα τὰ κορίτσια. Σοῦ ὁρκίζομαι, στὴν ψυχή, ποὺ θὰ παραδώσω!

— Ἄφησε τὴν ψυχή σου, γιατὶ παραεῖναι φορτωμένη, ἀπὸ ἁμαρτίες, τῆς εἶπε ὁ Ντῖνος.

— Ὥστε δὲν θὰ μὲ προδώσῃς παιδάκι μου; τὸν ρώτησε ἡ κυρᾶ-Μάρω, ἐνῷ ἀνέβαιναν τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος.

— Ὄχι, σοῦ εἶπα. Σὲ θέλομε, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃς τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ χρειαζόμαστε βλέπεις ἀκόμη.

Ὁ Ντῖνος δὲν ἔλεγε ψέματα, ὅταν ἐβεβαίωνε τὴν κυρᾶ-Μάρω ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐφυλάκιζαν. Πράγματι τὴν ἐχρειαζόταν, γιατὶ ἐλογάριαζε νὰ μὴ μποῦν ἀμέσως στὴν ἐρημικὴ βίλλα, ἀλλὰ νὰ στείλουν πρῶτα τὴν κυρᾶ-Μάρω. Καὶ ἐκεῖνη βγαίνοντας πάλι ἀπὸ τὴ βίλλα, θὰ τοὺς ἔλεγε, πῶς θὰ κατάφερναν νὰ πιάσουν ἢ ν' ἀπομονώσουν πρῶτα τὸν μισότρελλον ἄνθρωπο καὶ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό του κι' ἔπειτα νὰ ἐλευθερώσουν τὶς δίδυμες.

★

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος τῆς Κηφισιᾶς ἄκουσε, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ντίνου ὅτι εἶχαν βρεθῆ οἱ δίδυμες, ποὺ τὶς ἐζητοῦσε ἡ ἀστυνομία τόσον καιρόν, ἔμεινε κατάπληκτος. Ἡ πολύκροτη λοιπὸν αὐτὴ ὑπόθεσι ποὺ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες τώρα ἀπασχολοῦσε τὴν ἀστυνομία καὶ τὸν Τύπο, διαφωτιζόταν τόσον ἀπρόοπτα;

Δὲν ἐπίστευε στ' αὐτιά του, ὁ ἀστυνόμος.

— Καθῆστε, ἔδειξε δυὸ καρέκλες στὸν Ντῖνο καὶ στὴν κυρᾶ-Μάρω.

— Ἡ κυρὰ ἀπὸ δῶ προτιμάει νὰ μείνῃ ὄρθια, εἶπε ὁ Ντῖνος, μὲ σαρκασμό.

— Ὅπως θέλετε.

— Κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε, εἶπε ὁ Ντῖνος. Πρέπει νὰ μᾶς δώσετε δυό-τρεῖς χωροφύλακες.

— Θὰ ἔλθω ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος συλλογίσθηκε, ὅτι μιὰ τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὰ χέρια τῶν ὑφισταμένων του. Ποῦ εἶναι ἡ βίλλα, ποῦ λέτε;

— Ἔξω ἀπὸ τὸ Στροφύλι Στὸ κάτω μέρος, εἶπε ὁ Ντῖνος.

— Ἐμπρὸς πᾶμε. Ὑπενωμοτάρχα, ἔλα μαζί μας καὶ πάρε καὶ δύο χωροφύλακες. Ναί, ἀλλὰ σταθῆτε. Δὲν ἔχομε ἔνταλμα συλλήψεως. Πῶς θὰ συλλάβωμε αὐτὸν τὸν κύριο;

Ὁ Ντῖνος ὅμως τοῦ θύμισε, ὅτι μιὰ καὶ τὸ ἀδίκημα ἦταν αὐτόφωρο, δὲν ἦταν ἀνάγκη, νὰ ὑπάρχῃ ἔνταλμα συλλήψεως.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ εἶπε ὁ Ντῖνος, ἔχει κλείσει τὶς δυὸ κοπέλλες, μέσα στὸ σπίτι του, τὶς ἔχει φυλακισμένες, ποιά ἄλλη ἀπόδειξι λοιπὸν θέλομε γιὰ τοὺς καταχθόνιους σκοπούς του;

Ὁ ἀστυνόμος βρῆκε, ὅτι ὁ Ντῖνος εἶχε δίκηο κι' ἔτσι ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν ἐρημικὴ ἔπαυλι, συνοδευόμενοι ἀπὸ δύο χωροφύλακες.

Ἡ χαρὰ τοῦ Τώνη, μόλις τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυά, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δένδρα, ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἐπὶ τέλους, σὲ λίγο θὰ βρισκόταν κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε δυνατά....

— Θὰ πᾶς σύ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς στὴν κυρᾶ-Μάρω, ποὺ ἦταν τώρα γεμάτη προθυμία, στὴ βίλλα καὶ θὰ ζητήσῃς νὰ μιλήσῃς στὸν κ. Τρύφωνα.

— Μ' ἔχει στείλει, γιὰ νὰ φέρω τὸν παππᾶ, ποὺ θὰ τὸν στεφανώσῃ, τὸν διέκοψε ἡ ἔμπιστη γυναῖκα τοῦ κ. Τρύφωνος.

— Θὰ προσποιηθῆς, ὅτι ἐξέχασες κάτι καὶ πᾶς νὰ τὸν ρωτήσῃς.

— Θὰ θυμώσῃ, πῶς ἄργησα. Πέρασε τόση ὥρα, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἔφυγα, ἔπρεπε νὰ εἶμαι φθασμένη στὴν Ἀθήνα.

— Κι' ἂν θυμώσῃ, τί θὰ σοῦ κάνῃ; Ἐμεῖς θὰ εἴμαστε κοντὰ στὴ βίλλα καὶ θὰ βγῆς ὕστερα νὰ μᾶς γνέψῃς νὰ ἔλθωμε. Πήγαινε. Θὰ προχωρήσωμε ἐμεῖς ἕνας-ἕνας κι' ὕστερα θὰ κρυφθοῦμε μέσα στὸ περιβόλι.

— Καὶ πῶς θὰ σᾶς γνέψω; ρώτησε φοβισμένη ἡ κυρᾶ-Μάρω.

— Μόλις θὰ βγῆς στὸ κεφαλόσκαλο, θὰ σὲ ἰδοῦμε. Ἐμπρός. Δρόμο τώρα καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ εἴπαμε, ἂν δὲν θέλῃς νὰ πᾶς, γιὰ καλὰ μέσα, τὴν ἐπρόσταξε ὁ ἀστυνόμος.

Ἡ κυρᾶ-Μάρω ἐξεκίνησε γιὰ τὴ βίλλα τοῦ κ. Τρύφωνος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ντῖνος, ὁ Τώνης, ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ δύο χωροφύλακες, ἐπροχώρησαν, σκορπισμένοι ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ βαδίζοντας, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν τοὺς ἰδοῦν οἱ ὑπηρέτες τοῦ κ. Τρύφωνος. Ἐφρόντιζαν μολαταῦτα νὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἡ θέα τῆς ἐρημικῆς βίλλας ἐκρυβόταν ἀπὸ τὰ ψηλά, γέρικα δένδρα.

Ἔτσι ἔφθασαν ὥς ἐκεῖ.

— Τὸ νοῦ σας, μὴ σᾶς ξεφύγῃ κανένας! εἶπε ὁ ἀστυνόμος στοὺς χωροφύλακες. Ὅποιον ἰδῆτε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως!

.....

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κυρᾶ-Μάρω ἔφθασε στὴ βίλλα. Τῆς ἄνοιξε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κύριό σου τῆς εἶπε ἡ κυρᾶ-Μάρω. Εἶν' ἀνάγκη!

— Πάνω στὸ δωμάτιό του, νομίζω, ὅτι εἶναι. Δὲν τὸν ἄκουσα νὰ κατεβῇ. Πέρασε.

— Μὴ κλείνῃς τὴν πόρτα, γιατὶ θὰ βγῶ ἀμέσως.

— Ὁ κύριός μου θὰ μὲ στείλῃ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθα, ἂν ἀφήσω ἀνοιχτά, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, μὲ μορφασμό.

— Καὶ οἱ κοπέλλες μας τί γίνονται; ρώτησε ἡ κυρᾶ-Μάρω, ἐνῷ ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ποὺ ἔφερνε στὸ δεύτερο πάτωμα τῆς βίλλας.

Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τὴν κύτταξε παραξενεμένη, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ ἔμπιστη γυναῖκα τοῦ κ. Τρύφωνος ἔφερε τὰ κορίτσια στὴ βίλλα, καὶ τῆς ἔκανε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι.

Καὶ μουρμούρισε, ἀνάμεσα στὰ δόντια της:

— Δὲν πολυσκοτίζομαι γι' αὐτές!

Ἡ κυρᾶ-Μάρω, φθάνοντας ἔξω ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ κ. Τρύφωνος, συλλογιζόταν, ὅτι θὰ ἔκαμωνόταν τάχα, ὅτι ξέχασε τὸ ὄνομα τῆς κοπέλλας, ποὺ ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ στὴ βέρα, ποὺ θὰ παράγγελνε. Γι' αὐτὸ γύρισε. Καὶ κτύπησε τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν μισάνοιχτη.

Καμμιὰ ἀπάντησι ὅμως δὲν τῆς ἐδόθηκε.

Ξανακτύπησε. Ἡσυχία.

«Δὲν θὰ εἶναι μέσα» ἐμουρμούρισε ἡ κυρᾶ-Μάρω.

Καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα. Πράγματι, ὁ κ. Τρύφων δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλὰ ποῦ ἦταν; Ἡ κυρᾶ-Μάρω ἐγύρισε καὶ κύτταξε γύρω της.

— Ἄς περιμένω λίγο, ἐμουρμούρισε.

Συλλογίσθηκε ὅμως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀργήσῃ, γιατὶ τότε ὁ ἀστυνόμος θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἤθελε νὰ φυγαδεύσῃ τὸν μισέτρελλον ἰδιοκτήτην τῆς βίλλας.

Ἐβγῆκε λοιπὸν στὸ κεφαλόσκαλο.

Λίγο ἀργότερα ὁ ἀστυνόμος μὲ τὸν Ντῖνο, μὲ τὸν Τώνη καὶ μὲ τοὺς δύο χωροφύλακες ἀνέβαιναν στὴν ἐρημικὴ βίλλα.

.....

— Χριστὸς καὶ Παναγία! Χωροφύλακες. Κι' ὁ ἀστυνόμος. Τώρα τί θὰ κάνωμε;

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀστυνόμος;

— Νάτος! Δὲν τὸν βλέπεις; Ἀνεβαίνει. Κι' αὐτοὶ οἱ δύο μὲ τὰ πολικά, θὰ εἶναι μυστικοί, κατὰ πὼς φαίνεται. Τί θὰ γίνωμε τώρα;

— Πρέπει νὰ στρίβωμε. Περίμενε ν' ἀνεβοῦνε. πρῶτα. Στάσου. Μή...

Ὁ διάλογος αὐτὸς ἐγίνοταν κάτω στὴν κουζίνα τῆς βίλλας, ὅπου ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τοῦ κ. Τρύφωνος ἐμαγείρευε καὶ ὁ Νῖκος ἐγυάλιζε τὶς μπότες τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, ποὺ ἐβαρυάκουε, δὲν κατάλαβε ἀμέσως ὅτι μπῆκε ὁ ἀστυνομικός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔσκυψε ἀπὸ τὸ καγκελλόφρακτο παράθυρο τῆς κουζίνας, ξαγνάντεψε τὸν ἀστυνόμο καὶ τοὺς ἄλλους στὸ κεφαλόσκαλο. Καὶ κατάχλωμη, ἀφήνοντας νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια της ἡ ξύλινη κουτάλα ποὺ ἐκρατοῦσε, ἔτρεξε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Νῖκο, τὸν ἔμπιστο τοῦ κ. Τρύφωνος.

Ἐκεῖνος, μὲ πολλὲς προφυλάξεις ἐπῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Ποῦ θὰ πᾶς; Θὰ φύγῃς; τὸν ρώτησε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, ὅταν τὸν εἶδε νὰ βάζῃ τὸ καπέλλο του.

— Πῶς θὰ φύγω νὰ ρωτᾶς; τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας.

— Φοβᾶμαι μὴ τυχὸν ἔχουν βάλει κανένα χωροφύλακα στὴν πόρτα, τοῦ κήπου, ἐμουρμούρισε.

Καὶ βγῆκε μὲ πολλὲς προφυλάξεις στὸ περιβόλι.

Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια ἐν τῷ μεταξὺ ἔβγαλε τὴν ποδιά της, ἔσιαξε τὸ μαῦρο μαντῆλι, ποὺ ἐφοροῦσε στὸ κεφάλι καὶ μὲ κτυποκάρδι ἐβγῆκε κι' αὐτὴ στὸ περιβόλι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα οἱ δύο ἔμπιστοι ὑπηρέτες τοῦ κ. Τρύφωνος κατάφερναν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ περιβολιοῦ, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανείς.

— Φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε, ἐμουρμούριζε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, σέρνοντας μὲ κόπο τὰ γεροντικὰ πόδια της. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τώρα, ποῦ θὰ πᾶμε.

Καὶ πάσχισε νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα της.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἀνοῖχτε!, ἐφώναζεν ὁ ἀστυνόμος χτυπῶντας τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, ὅπου ἦσαν αἰχμάλωτες οἱ δίδυμες.

Οὔτε γύρισε ἀπὸ τὸ φόβο της, νὰ κυττάξῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἐρημικὴ βίλλα.

★

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ντῖνος, ὁ Τώνης, ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ δύο χωροφύλακες, ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὴν κυρᾶ-Μάρω, ἐγύριζαν στὰ διαμερίσματα τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλεως.

— Τί παράξενο σπίτι! ἔλεγε ὁ Τώνης. Ποιὸς ξεύρει, πόσα χρόνια ἔχει κτισμένο. Σὰν πύργος μοιάζει. Καὶ τῶχει κάνει ὁπλοστάσιο.

Ἀγωνιοῦσε ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Κι' ὅσο δὲν ἄκουγε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, τόσο περισσότερο ἡ ἀγωνία ἔσφιγγε τὴν καρδιά του.

Ὁ φιλαρᾶκος τῶσκασε! ἐμουρμούρισε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ μᾶς εἴδε.

— Πρέπει νὰ βροῦμε τὰ δύο κορίτσια. Σπίτι εἶν' αὐτὸ ἢ λαβύρινθος; εἶπε ὁ Ντῖνος.

— Δὲν φαίνεται κανένας ὑπηρέτης, ἐπρόσθεσε ὁ Τώνης.

— Θὰ κατεβῶ ἐγὼ στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσω, εἶπε ἡ κυρᾶ-Μάρω.

— Στάσου νὰ σοῦ δώσω καὶ παρέα, τῆς ἐφώναξε ὁ ἀστυνόμος.

Κι' ἔγνεψε, σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες, νὰ τὴν ἀκολουθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι ἐπερίμεναν στὸ χῶλλ. Ἡ κυρᾶ-Μάρω ὅμως ἐγύρισε σὲ λίγο μὲ τὸν χωροφύλακα.

— Δὲν εἶναι κανένας κάτω, εἶπε.

— Τῶσκασαν κι' αὐτοί, ἐμουρμουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τοὺς χωροφύλακες τοὺς ἐπρόσταξε:

— Ἐμπρός, δὲν θ' ἀφήσετε οὔτε γωνιά, χωρὶς νὰ ψάξετε. Ἔπιπλα, δωμάτια, ὅλα. Τ' ἀκοῦτε;

Οἱ χωροφύλακες ἔφυγαν.

★

— Ἐδῶ κάτω, στὸ πρῶτο πάτωμα δὲν εἶναι κανείς, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Ἄς ἀνεβοῦμε στὸ δεύτερο.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Τώνη εἶχε φθάφθάσει στὸ κατακόρυφο.

Τὸ δεύτερο πάτωμα ἦταν πιὸ σκοτεινὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο, γιατὶ λές καὶ τῶχαν κάνει ἐπίτηδες, ὅταν τὸ ἔχτιζαν κι' ἀνοιξαν λίγα παράθυρα.

Ὁ ἀστυνόμος καὶ ἡ συνοδεία του ἐμπῆκαν σὲ λίγο στὸ μακρόστενο διάδρομο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ διάδρομο βαποριοῦ καὶ τελείωνε στὴν μυστηριώδη σκάλα, ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια τῆς ἐρημικῆς βίλλας. Πέρασαν ἀπὸ τὸ πρῶτο δωμάτιο. Κοντοστάθηκαν. Ἡσυχία κι' ἐκεῖ.

— Ποῦ ἔχει κλείσει τὶς κοπέλλες; ἐμουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος.

Περνῶντας ὅμως μπροστὰ ἀπὸ τὸ δεύτερο δωμάτιο, στάθηκαν, γιατὶ ὁ Τώνης νόμισε ὅτι ἄκουσε ὁμιλίες.

— Ἄς κτυπήσωμε, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Τώνης νόμισε, ὅτι θὰ ἐσωριαζόταν λιπόθυμος, ἀπὸ τὴν ταραχή του...

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἀνοῖχτε! ἐφώναξε ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ κτύπησε τὴν πόρτα τῆς καμαρης, ὅπου ἦσαν αἰχμάλωτες οἱ δίδυμες.

(Ἀκολουθεῖ).

Τὸ διηγηματάκι σας λιὰ τὸ τράμ

ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ο Α συναντηθοῦμε στὶς τέσσερες ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Ἀντρέας Φάρμας στὴν ξανθούλα.

Καὶ ἐπανέλαβε:

—Ἀκριβῶς.

Ἡ νέα τοῦ ἀπήντησε:

—Θᾶμαι ἀκριβής.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸν ἔκαμε εὐτυχισμένο, γιατὶ ὁ Ἀντρέας δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε συναίσθησι τῆς ὥρας. Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες μανίες του ἦταν νὰ συμβουλεύεται τὸ χρονόμετρό του κάθε ὥρα καὶ στιγμή. Πολὺ συχνὰ συζητοῦσε μ' ἕναν συνάδελφο τοῦ γραφείου του, τὸν Μαράτο, ἕναν νέο μὲ χαρακτῆρα ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ τὸν δικό του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξι καὶ τὴν ἀκρίβεια. Παρ' ὅλην ὅμως αὐτὴν τὴν ἀντίθεσι, ὁ Ἀντρέας τοῦ ἐμπιστευόταν τὰ μυστικά του. Μιὰ μέρα τοῦ εἶχε πῆ:

«Πλησιάζω τὰ τριάντα καὶ θέλω νὰ βρῶ μιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μου».

Καὶ τοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχε γνωρίσει, σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, μιὰ συμπαθητικὴ καὶ μελαχροινὴ νέα, μὲ τὴν ὁποία θὰ συναντιῶταν, γιὰ πρώτη φορά, τὴν ἑπομένη ἡμέρα Σάββατο, στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα.

Ὅταν ξανάειδε τὸν Μαράτο, τὴ Δευτέρα, τοῦ εἶπε μὲ παράπονο πῶς ἡ μελαχροινούλα δὲν εἶχε πάει στὸ ραντεβοῦ. Ὁ ἄλλος χαμογέλασε μυστηριωδῶς καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Ἀλλὰ δυὸ μέρες ἀργότερα, πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸν Ἀντρέα ἔχοντας ἀγκαζὲ τὴ μελαχροινούλα.

Ὁ Ἀντρέας Φάρμας κατάπιε τὸ πικρὸ σάλιο του κι' ἔκαμε πῶς δὲν τοὺς εἶδε.

Μετὰ κάμποσο καιρό, ἐμπιστεύθηκε πάλι στὸν φίλο του πῶς ἔδωσε ραντεβοῦ μὲ μιὰ μοδιστρούλα. Δυστυχῶς ὅμως κι' αὐτὴ δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ καὶ μετὰ δυὸ μέρες τὴν εἶδε μὲ τὸν Μαράτο.

Ποιὰ διαβολικὴ τέχνη νὰ μεταχειριζόταν νὰ τοῦ παίρνῃ τὶς φιλενάδες του;

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες ἀκόμη κι' ἐπὶ τέλους ὁ Ἀντρέας πίστεψε πῶς βρῆκε τὴν κοτέλλα ποὺ τοῦ ταίριαζε, κι' ἀκριβῶς μιὰ ξανθούλα μὲ γαλανὰ μάτια, ποὺ ὅταν ἄκουσε τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, ἀπάντησε μὲ σταθερότητα: «Θᾶμαι στὴν ὥρα μου».

Ὁ Ἀντρέας σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, εὐχαριστήθηκε πολύ, γιατὶ νόμισε πῶς βρῆκε τὴν μέλλουσα ἰδεώδη γυναῖκα του.

Ὁ Ἀντρέας Φάρμας περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ Σάββατο καὶ τὴν ἀκριβῆ ὥρα πῆγε στὸ ραντεβοῦ. Κανείς. Ἡ ξανθούλα δὲν ἦταν ἐκεῖ κι' οὔτε ἦρθε.

Ὁ Ἀντρέας γύρισε στὸ σπίτι του κατασκασμένος καὶ δὲν εἶπε τίποτε στὸν Μαράτο σὰν τὸν ξαναεῖδε.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο ἐκεῖνο πέρασαν δυὸ ὁλόκληροι μῆνες, χωρὶς μεταξὺ τῶν συναδέλφων νὰ γίνῃ πιὰ κουβέντα γιὰ ραντεβοῦ. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Μαράτος πέρασε πάλι μιὰ μέρα μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ἀντρέα συνοδεύοντας τὴν ξανθούλα.

—Μὰ ποῦ τὴν ἐγνώρισες; ξέσπασε ὁ Ἀντρέας ἔξω φρενῶν.

—Ἀγαπητέ μου, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ τὶς ἄλλες: σ τ ὸ ρ α ν τ ε β ο ῦ σ ο υ! Τὴν πλησίασα ἀφοῦ εἶχε κουραστῆ νὰ σὲ περιμένῃ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.

—Ψέμα! Στὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ δὲν ἦταν. Ὅσο γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ὥρας, ξέρεις πῶς ἔχω χρονόμετρο!

Ὁ Μαράτος χαμογέλασε:

—Μπράβο ποὺ ἔχεις ἀκριβῆ ὥρα. Λὲς στὶς τέσσερις καὶ στὶς τέσσερις εἶσαι στὸ ραντεβοῦ σου. Περιμένεις λίγα λεπτὰ κι' ὕστερα φεύγεις. Λοιπόν, μάθε ὅτι σ' ὅλα τὰ ραντεβοῦ σου ἔκανα κέφι νἄρχωμαι κι' ἐγώ, ἀλλὰ μὲ μισὴ ὥρα καθυστέρησι. ὅταν δηλαδὴ ἐσὺ εἶχες πιὰ φύγει. Κι' ὅμως περίμενα ἀρκετὰ ὡς ποὺ νἄρθουν οἱ ὡραῖες σου. Καὶ μάθε ἀκόμη πῶς σὰν ἔρχονταν οἱ φίλες σου, κύτταζαν ὅλες τὸ ρολόϊ τους καὶ ξεφώνιζαν: «Διάβολε, ἦρθα, πολὺ νωρίς!» Σοῦ μαρτυρῶ τὸ μυστικό, γιατὶ παντρεύομαι αὐτὲς τὶς μέρες καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἀστεῖο. Ἀ κ ρ ι β ὴ ς ὥ ρ α δ ὲ ν ὑ π ἀ ρ χ ε ι γ ι ὰ τ ὶ ς γ υ ν α ῖ κ ε ς.

Ὁ Ἀντρέας Φάρμας ὥρισε ἕνα νέο ραντεβοῦ: «Στὶς τέσσερις ἀκριβῶς».

Δυστυχῶς οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦρθε ἡ κοπέλλα. Τί νὰ συνέβη;

Ἁπλούστατα, ἕνα θαῦμα: Ἦταν ἡ μοναδικὴ γυναῖκα ποὺ γιὰ μοναδικὴ φορὰ ὑπῆρξε ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ της!...

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Τὰ ψάρια πεθαίνουν; καὶ πόσα χρόνια ζοῦν;
2. Τί εἶνε ἡ νόσος τοῦ Πάρκινσον;
3. Πῶς λέγονται τὰ νεογνὰ τοῦ σκύλου καὶ ἄλλων σαρκοβόρων ζώων;
4. Ποιὸς πορθμὸς χωρίζει τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν;
5. Πρὸ τῆς δημιουργίας ἐθνικοῦ ταμτικοῦ στρατοῦ, πῶς μετωνομάσθησαν ὑπὸ τοῦ Καποδίστρια τὰ «ἄτακτα» σώματα τῶν διαφόρων κ α π ι τ α ν έ ω ν (ὁπλαρχηγῶν);
6. Ποιὸς εἶνε λαμπρότερος, ὁ Ἥλιος ἢ ὁ Σείριος;
7. Ποίας ἀγίας τ' ὄνομα ἔχει τὸ μοναστῆρι τῆς χερσονήσου τοῦ Σινᾶ;
8. Ποίας διαλέκτου φράσις εἶνε ἡ «Ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῶ κάρονες» καὶ τί σημαίνει;
9. Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Καναδᾶ στὴν ὁποία ἐπετράπη ἐπισήμως νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ;
10. Ποῖοι ἦσαν οἱ 12 Ὀλύμπιοι Θεοί;
11. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἔξερευνητὰς ἐπεσκέφθη πρῶτος τὴν Ἄπω Ἀνατολήν;
12. Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ ὀπαδοῦ καὶ Ἀποστόλου;
13. Ποιὸς ἀνεκάλυψε τὸν ἀντιλυσσικὸν ὀρρόν;
14. Πότε ἀνέλαβεν ἐπισήμως τὰ καθήκοντά του ὡς κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας;
15. Πῶς λεγόταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου ποὺ ἔπεσε στὴν ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος;
16. Τί εἶνε ὁ «Μαγεμένος αὐλὸς» καὶ ποιὸς τὸν παρουσίασε στὸ κοινόν;
17. Ποιὸς εἶνε ὁ μεγαλύτερος μυθογράφος μετὰ τὸν Αἴσωπο;
18. Ἀπὸ ποιὸ ἄεριο ἀποτελεῖται ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτου Διός;
19. Ἀπὸ ποιὸ νησὶ καταγόταν ὁ ἑκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος Θαλῆς.
20. Πόσες μέρες φερόταν ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε πάνω στὰ νερὰ τοῦ κατακλυσμοῦ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπεκάθησε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἀραράτ;

Τὶς ἀπαντήσεις θὰ βρῆτε στὴ σελίδα 32 τοῦ «Θησαυροῦ»

Ἡ στήλη γιὰ τὰ λουλούδια σας

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Ο ΠΟΙΟΣ δὲν ξέρει τὸ βασιλικὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπητὰ καὶ χιλιοτραγουδημένα λουλουδια, ποὺ ἄν δὲν εἶνε ὄμορφο, ἢ μυρωδιά του ὅμως μεθάει κι' αἰχμαλωτίζει;

Ἀπὸ τὰ πολλὰ εἴδη τοῦ βασιλικοῦ στὸν τόπο μας καλλιεργοῦνται τὰ ἑξῆς:

Ὁ «βασιλικὸς ὁ κοινός», ποὺ ἔχει πατρίδα του τὶς Ἰνδίες καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καλλιεργεῖται ὡς διακοσμητικο, ἀρωματικὸ καὶ φαρμακευτικὸ φυτό. Ἐπίσης καλλιεργοῦνται κι' οἱ ποικιλίες του «βασιλικὸς ὁ πλατύφυλλος», ποὺ χρησιμοποιεῖται κυρίως ὡς ἄρωμα καὶ «βασιλικὸς ὁ στενόφυλλος», ποὺ καλλιεργεῖται ὡς διακοσμητικὸ καὶ ἀρωματικὸ φυτό.

Σπανιώτερα καλλιεργεῖται τὸ εἶδος «βασιλικὸς ὁ ἱερός», κοινῶς «ἁγιοβασιλικός», ποὺ εἶνε πόα ἀρωματική, ἰθαγενὴς τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου καὶ χρησιμοποιεῖται ἀντὶ τσαγιοῦ καὶ θεωρεῖται ὡς φυτὸ ἱερὸ ἀφιερωμένο στὴν θεὰ Τοὺλζι, ἡ ὁποία κατὰ τὴν Ἰνδικὴ μυθολογία μετεμορφώθη σ' αὐτὸ τὸ φυτό.

Ἱ σ τ ο ρ ι κ ά: Ὁ βασιλικὸς ἢ τὸ βασιλικὸ εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπητὰ λουλούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ σὲ διάφορα μέρη φέρει καὶ διάφορες ὀνομασίες, ἀναλόγως τῆς ποικιλίας, ὅπως π.χ. πλατύφυλλος, μαυρομύτης, σγουρός, σαφαντάφυλλος, πλατυκοντυλάτος, κ. τ. λ.

Ὁ βασιλικὸς ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν λουλοῦδι τῆς ἀγάπης καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ σύμβολο τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς σεμνότητος.

Γιὰ τὸν βασιλικό, πιστεύεται πῶς φύτρωσε ἐκεῖ ποὺ ἦταν θαμμένος ὁ Σταυρὸς οὗ Ἰησοῦ Χριστοῦ κι' ὅτι ἀπὸ τὴ μυρωδιά του ἡ Ἁγία Ἑλένη ὡδηγήθηκε καὶ τὸν ἀνεκάλυψε.

Οἱ Βούλγαροι θεωροῦν τὸν βασιλικὸ ὡς τὸ λουλοῦδι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Γενικὰ σ' ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς θεωρεῖται ὡς λουλοῦδι προικισμένο μὲ θεία χάρι. Στὸν τόπο μας χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς στοὺς ἁγιασμούς. Ἐπίσης σὲ πολλὰ μέρη τὸν κρεμοῦν ἀπὸ τὸ ταβάνι, γιὰ νὰ διώχνῃ τὰ ἐλαφερὰ ἐντομα.

Τόσο πολὺ ὁ βασιλικὸς μπῆκε στὴν καρδιὰ τῶν Ἑλλήνων, ὥστε καὶ διάφορες φράσεις προῆλθαν ἀπὸ τὶς διάφορες ἰδιότητές του, ποὺ ἔγιναν παροιμιῶδεις καὶ λαϊκὰ τραγούδια συνετάχθησαν.

Ἐπειδὴ χρειάζεται μεγάλη περιποίησι γιὰ νὰ προκόψῃ αὐτὸ τὸ φυτό, ἐγῆκε ἡ παροιμία: «Τὸν κυττάζει σὰν βασιλικὸ στὴ γῆ», «Γι' ἀγάπη τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' ἡ γλάστρα» κλπ.

Ὡς ἄνθος, συμβολίζει τὴν ψυχικὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρά, γι' αὐτὸ καὶ στὸ ἐρωτικὸ δίστιχο ἐκεῖνος ποὺ χάνει τὴν ψυχικὴ γαλήνη του ἀποφασίζει νὰ μὴ βάλῃ πιὰ βασιλικὸ στ' αὐτί του:

«Βασιλικὸ κι' ἀρισμάρη δὲν βάνω πιὰ στ' αὐτί μου,
γιατὶ μοῦ τήνε κλέψανε τὴν ἀγαπητική μου...»

Πολλὰ δίστιχα ὑπάρχουν ὅπου ἡ ἐρωμένη παρομοιάζεται μὲ τὸ βασιλικὸ στὴν ἀγνότητα καὶ τὴν εὐωδία.

«Στὸ παραθύρι ποῦσαι σὺ βασιλικὸς δὲν πρέπει,
γιατ' εἶσαι σὺ βασιλικὸς κι' ὅπ' ἔχει μάτι ἄς βλέπῃ.
Βασιλικέ μου τῆς βραγιᾶς καὶ κρῖνε μου στὸ δάσο
ἀχοῦ, ἐγὼ πουλάκι μοῦ πῶς θὲ νὰ σὲ ξεχάσω!»

Ἰδοὺ καὶ τὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης ποὺ ἔχει τὴν εὐωδία τοῦ βασιλικοῦ:

«Βασιλιτζιὰν τὴν λασμαρίγ τζ' ἀνθοῦ τοῦ γλυκάνισου
ὁ Ἔρωτας τὰ μάζεψε τζ' ἔκαμε τὸ κορμί σου».

Γιὰ τὴ θαυμάσια μυρωδιὰ τοῦ βασιλικοῦ λένε:

«Βασιλικὸς κι' ἂν μαραθῆ τὴ μυρωδιὰ τὴν ἔχει».

Καὶ γιὰ τοὺς διατηροῦντας τὴν εὐγένεια καὶ στὴ δυστυχία τους:

«Ἀπὸ κλωνὶ βασιλικὸ κι' ἀπὸ βαλσάμου ρίζα».

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Χιοῦμορ

Ἕνας κουρεὺς ἀπὸ τὸ Μάντεστερ τῆς Ἀγγλίας ποὺ τὸν ἔδιωξε ἡ νέα ποὺ ἀγαποῦσε, ἀποφάσισε νὰ κόψῃ τὰ ὡραῖα μαλλιά του καὶ τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι του καὶ μ' αὐτὰ ἐγέμισε ἕνα κομψὸ βελούδινο μαξηλαράκι γιὰ καρφίτσες καὶ τὸ ἔστειλε στὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸν θυμᾶται ὅταν τὸ χρησιμοποιῇ.

Ἀννίκα

Δραματικὸ διήγημα τῆς ΙΩΑΝΝΑΣ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΟΥΡΤΟΥΡΙΖΕ ἀπ' τὸ κρύο. Τὸ ξερόβορι τῆς ἔκοβε τὸ πρόσωπο, τῆς μελάνιαζε τὰ ροζιασμένα χέρια. Κρατοῦσε τὸ μπογαλάκι της. Τὰ μαῦρα της μάτια ἦταν καρφωμένα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὴ βουβὴ ἱκεσία ποὺ παίρνουν τὰ μάτια τῶν ζώων ὅταν προσμένουν τὸν οἶκτο τοῦ ἀνθρώπου.

Πότε - πότε, ἀκουμποῦσε τὸ χέρι της ποὺτρεμε στὸ κουδοῦνι, μηχανικά, μὲ τὴν ὑποσυνείδητη ἐλπίδα πῶς ἴσως γινόταν τὸ θαῦμα κι' ἄνοιγε ἡ πόρτα.

Μὰ οἱ ὧρες περνοῦσαν καὶ τὸ θαῦμα δὲν γινόταν. Ἔμενε ἡ πόρτα κλειστή, ἀπελπιστικὰ ἀκίνητα τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ ὄμορφου σπιτιοῦ...

Κι' ὅμως θυμώταν καλὰ ἡ Ἀννίκα Χτές, τέτοια ὥρα, ποὺ γυρνοῦσε στὸ πάρκο μὲ τὸ παιδί, κι' ἦταν τὰ μάτια της κλαυμένα, τὴν εἶχε σταματήσει ἡ πλούσια κυρία, καὶ τὴν εἶχε ρωτήσει:

—Γιατί κλαῖς;

Κι' αὐτὴ εἶχε ἀποκριθῆ σιγά:

—Γιατὶ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη στὸ σπίτι ποὺ δουλεύω.

Τότε ἡ κομψὴ κυρία χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Γι' αὐτὸ κλαῖς; Καὶ δὲν ἀλλάζεις σπίτι; Νά, κι' ἐγὼ βρίσκομαι χωρὶς ὑπηρέτρια. Θέλεις νἀρθῇς στὸ σπίτι μου;

Ἦταν τόσο γλυκὸ τὸ χαμόγελο αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὔνοιωσε ἀπέραντη ἐμπιστοσύνη, ἡ μικρὴ ξεθάρρεψε νὰ πῇ τὸν μόνο της ὅρο:

—Θἄχω ἔξοδο κάθε Κυριακή;

—Ἔστω, κάθε Κυριακή, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία.

—Τότε ἔρχομαι! φώναξε ἀμέσως ἡ Ἀννίκα, καὶ τὰ μάτια της ἐξαστέρωσαν.

—Ὡραῖα! φώναξε ἡ κυρία. Πήγαινε τώρα στὸ σπίτι ποὺ δουλεύεις, νὰ τοὺς πῇς ὅτι φεύγεις, κι' αὔριο τ' ἀπόγευμα στὶς τέσσερις ἀκριβῶς, νὰ εἶσαι στὸ σπίτι μου. Νά, πάρε τὴ διεύθυνσί μου. Στὴ Νεάπολι. Κύττα μὴ μὲ γελάσῃς.

—Νὰ σᾶς γελάσω; ἔκαμε μὲ παράπονο ἡ κοπέλλα.

—Πόσων χρονῶν εἶσαι; ρώτησε ἡ κυρία.

—Δέκα ὀχτώ.

—Ἔχεις γονεῖς;

—Ὄχι... μιὰ γιαγιὰ μονάχα στὸ νησί... Ἐγὼ εἶμαι ὁλόμονη ἐδῶ, οὔτε ἀδελφό, οὔτε ἀδελφή. Δὲν ξέρω κανένα στὴν Ἀθήνα. Μ' ἔστειλε ἡ γιαγιά, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο... Κάποιος χωριανὸς τὸ σύστησε... Δὲν εἶμαι ὅμως εὐχαριστημένη...

Τὴν ἔκοψε ἡ κυρία:

—Στὸ σπίτι μου θὰ εἶσαι. Ὥστε, σύμφωνοι. Αὔριο στὶς τέσσερις.

Τράβηξε, κομψή, λυγερή, ἀφήνοντας γύρω της μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ μενεξέ.

Τότε εἶχε κάμει ἡ Ἀννίκα τὸ σταυρό της. Τί εὔκολα ποὺ εἶχαν ἔρθει τὰ πράγματα! Τὸ πρόβλημα ποὺ τὴν βασάνιζε ἔξη μῆνες τώρα, εἶχε λυθῆ ἔτσι ἀνώδυνα. Οὔτε καὶ τὴν εἶχε ρωτήσει ἡ κυρία γιατὶ δὲν εἶνε εὐχαριστημένη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Εὐτυχῶς! Γιατί, τότε, τὄξερε ἡ Ἀννίκα, θὰ σάστιζε. Τί νά πῇ; Ἂν ἤθελε νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, θἄπρεπε ν' ἀρχίσῃ τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης της ἀπὸ τὴν ἀρχή:

—Εἶνε ἕξη μῆνες τώρα ποὺ τὸν γνώρισα τὸ Νώντα, στὸ πάρκο. Ἕνα ὄμορφο παιδὶ μὲ τσαχπίνικα μαῦρα μάτια. Μοῦ μίλησε, δὲν τοῦ ἀποκρίθηκα τὶς πρώτες μέρες... Μιὰ μέρα, γέλασα δίχως νὰ τὸ θέλω... Τότε μοῦπιασε αὐτὸς τὸ χέρι, καὶ κάναμε βόλτες ἀπάνω - κάτω, ὥρα πολλή Ἔσεφνα τὸ καροτσάκι μὲ τὸ παιδί κι' αὐτὸς μοῦ ψιθύριζε:

—Θὰ σὲ πάρω. Εἶμαι χτίστης, δουλειὲς δὲν λείπουν. Ἄσε νὰ μαζέψω λίγα παραδάκια. Θὰ ζήσωμε καλά. Καὶ μιὰ μέρα θὰ κυλᾷς τὸ καροτσάκι τοῦ δικοῦ σου τοῦ παιδιοῦ...

Εἶχε κοκκινίσει, κι' εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια, γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ ἀπὸ χαρά. Ξαφνικά, ἄρχισαν οἱ μαῦρες μέρες. Ὁ Νώντας τῆς εἶπε ἕνα βράδυ:

—Αὔριο φεύγω γιὰ τὴ Χαλκίδα. Ἤδη θέσι σ' ἕνα ἐργοστάσιο τσιμέντων. Καλὴ δουλειά. Βαρυέστησα ἐδῶ κυνηγώντας τὸ μεροκάματο. Θἄρχομαι κοντὰ νὰ σὲ βλέπω.

—Μὰ τὴν Κυριακὴ δέχεται ἡ κυρία μου καὶ δὲ θὰ μοῦ δίνῃ ἄδεια, ψιθύρισε ἡ Ἀννίκα χλωμή.

—Λοιπόν; Τί θέλεις νὰ γίνῃ; τῆς εἶπε κοφτὰ ὁ Νώντας.

Σὰ μαχαιριὰ εἶχαν περάσει τὰ λόγια του στὴν καρδιά της, γιατὶ τῆς εἶχε φανῆ πῶς ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν κρύος. Τότε ξεθάρρεψε καὶ τοῦ εἶπε νἄρχεται ὁπωσδήποτε κάθε Κυριακὴ βραδάκι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρία της ὁρισκόταν στὰ σαλόνι μὲ τὶς ἐπισκέψεις.

Κάμποσες Κυριακὲς βολεύτηκαν τὰ πράγματα μιὰ χαρά. Καθόταν ὁ Νώντας στὴν κουζίνα, αὐτὴ κερνοῦσε γλυκὰ καὶ μεζέδες, κι' ἡ κυρία δὲν ἔπαιρνε εἴδησι.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔγινε τὸ κακό. Ἔβρεχε καὶ δὲν ἤλθαν ἐπισκέψεις. Νευριασμένη ἡ κυρία περίμενε κι' ἔφερνε βόλτες καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε στὴν κουζίνα...

Ἡ καρδιὰ τῆς φτωχούλας χτυπάει μόνο ποὺ θυμᾶται τὴ σκηνή. Τί φωνὲς ἦταν ἐκεῖνες! Ἤθελε νὰ τὴ διώξῃ ἀμέσως. Μὰ ὁ Νώντας τὰ κατάφερε νὰ τὴν ἠμερέψῃ. Ἐδήλωσε ὅτι ἔχει «τίμιους σκοποὺς» γιὰ τὸ κορίτσι, κι' ἔδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του πῶς δὲ θὰ ξαναπατοῦσε στὸ σπίτι.

Τὸ λόγο του τὸν κράτησε, ἀλλοίμονο! μὲ τὸ πάρα πάνω. Ἔκαναν δυὸ μῆνες νὰ ἰδωθοῦν. Ἐπὶ τέλους, μιὰ Κυριακή, τὴν

λυπήθηκε ή κυρία της καὶ τῆς ἔδωσε μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας ἄδεια, νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ. Μὲ χαρὰ θυσίασε ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὶς ρίκονομίες της γιὰ τὸ εἰσιτήριο ὡς τὴ Χαλκίδα.

Ὁ Νώντας ὅμως ἦταν ψυχρὸς, ἀδιάφορος σχεδόν. Τῆς εἶπε, βέβαια, ὅμορφα λόγια πάλι, ἀλλὰ σὰ νὰ δίσταζε, σὰ νὰ φοβῶτον. Κι' ὅλο τῆς ἐπανελάμβανε:

—Κάτσε τώρα φρόνιμα, καλὸ εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι. Νὰ ἐργασθῶ ἥσυχα κανένα χρόνο, κι' ἔπειτα ἔχει ὁ Θεός.

«Ἔχει ὁ Θεός»! Ὡραῖα λόγια, παρήγορα. Ἂν τῆς ἔλεγε ὅμως: «Κι' ἔπειτα θὰ στεφανωθοῦμε», θᾶταν καλύτερο.

Ὡστόσο, ἐκείνη τὴν Κυριακὴ τοῦ δώθηκε ἡ κοπέλλα. Ἔτσι δίχως σκέψι, δίχως ὑπολογισμό. Δὲν τῆς μίλησε γιὰ γάμο, δὲν τὴν ἐπίεσε νὰ τὴν καταφέρῃ νὰ ξα συναντηθοῦν σύντομα. Ὅταν τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς βρῇ ἄλλο σπίτι, τὴν ἔκοψε:

—Δὲν ξέρω κανένα στὴν Ἀθήνα κι' ἐγώ. Νὰ μὴν τὸ κουνήσῃς! Λεπτὰ νὰ σοῦ δώσω δὲν ἔχω, ἂν χάσῃς τὴ θέσι σου, δὲ μάξεψα δεκάρα ἀκόμα. Κύττα, μὴ μοῦ φορτωθῇς κι' ἐσύ, γιατὶ θὰ μὲ φέρῃς σὲ ἀπελπισία.

Εἶχε γυρίσει στὴν Ἀθήνα μεθυσμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐκείνη τὴ δραδυά, ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα φαρμακερὸ ἀγκάθι βαθειὰ στὴν καρδιά της. Ἦταν σὰν ἀλλαγμένος ὁ Νώντας της, σὰν κρύος. Δὲν παραξενευόταν. Μάτια ποὺ δὲν βλέπονται ξεχνιοῦνται...

Πέρασαν πάλι δυὸ — τρεῖς μῆνες μὲ ἀπελπισία. Καὶ νὰ ποῦ χθὲς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα! Τὴν Κυριακὴ θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῇ, θὰ τοῦλεγε τὰ νέα. Πῶς θἄπαιρνε ὅμως αὐτὸς τὴν εὐχάριστη εἴδησι;... Ἂν δὲν ἔδειχνε χαρά; Παναγία μου, γιατὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ τόσο; Γιατὶ νὰ νοιώθῃ τὴ ζωή της νὰ σβύνῃ στὴ σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ καμμιὰ μέρα;

Οἱ ὧρες περνοῦσαν... πέντε... ἑπτά... ἐννέα.. Τὸ αἷμα πάγωνε στὶς φλέβες τῆς κοπέλλας. Τὶ εἶχε γίνει ἡ καλὴ κυρία; Γιατὶ τὴν εἶχε γελάσει ἔτσι;... Μὰ δὲν μποροῦσε, θἀρχόταν σπίτι της κάποτε..

Καὶ νά, κατὰ τὶς ἐνιάμισι, ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε στὴν πόρτα κι' ἡ καινούργια κυρία τῆς πήδησε σβέλτα ἔξω. Ἕνας χονδρὸς μεσόκοπος ἄντρας τὴ συνώδευε.

—Κυρία! φώναξε ἡ μικρή, καὶ κατώρθωσε ἡ φωνή της νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε ἴχνος παραπόνου. Περιμένω ἀπὸ τὶς τέσσερις!

Στάθηκε ἡ κυρία ξαφνιασμένη. Τὰ φρύδια της σούφρωσαν, νὰ νἆθελε κάτι νὰ θυμηθῇ. Ἐπὶ τέλους, σηκώνοντας τὸ κεφάλι, εἶπε τραβηχτά:

—Ἄ, ἐσὺ εἶσαι; Ἤρθες λοιπόν;

—Μὰ δὲ σᾶς εἶχα δώσει τὸ λόγο μου; ἔκαμε μὲ χαμόγελο ἡ Ἀννίκα.

—Τώρα τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ἡ κυρία, γυρίζοντας στενοχωρημένη στὸν ἄντρα της.

—Ἔ, ἔκαμε αὐτὸς μὲ βραχνὴ φωνή. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ γυρίσῃ ἡ μικρὴ στὸ σπίτι ποὺ ἦταν ὡς χθές.

—Ξέρεις, εἶπε γρήγορα ἡ κυρία, δὲ σοῦ εἶχα ζητήσει τόνομά σου καὶ τὴ διεύθυνσί σου χθές, καὶ φοβήθηκα πὼς θὰ μὲ γελοῦσες. Μοῦφεραν, λοιπὸν μιὰ ἄλλη σήριο τὸ πρωΐ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω.

Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ἀννίκας μεγάλωσαν ὑπέρμετρα. Κύτταξε τὸ ζεῦγος μὲ φρίκη. Τὰ χείλη της, πανιασμένα, ἄρθρωσαν δυὸ λέξεις:

—Τί θὰ γίνω ἐγώ;

—Ἔ, μὴν κάνῃς δὰ κι' ἔτσι!, εἶπε ἡ κυρία παίρνοντας ἕνα ἀκατάδεχτο ὕφος ποὺ κοκκάλωσε τὴ φτωχούλα. Νὰ γυρίσῃς ἐκεῖ ποὺ ἤσουν.

—Μὰ τσακωθήκαμε, ἔγιναν ἔξω φρενῶν ὅταν τοὺς εἶπα πὼς φεύγω.

—Ἴσα, ἴσα, θὰ χαροῦν ποὺ θὰ σὲ ἰδοῦν νὰ γυρίσῃς!

—Ἄσε την, ὅσο τῆς μιλᾶς δὲ θὰ ξεκολλήσῃ!, τὴν ἔκοψε ὁ κύριος.

Ἡ κυρία μπῆκε στὸ σπίτι δυὸ λεπτά, καὶ ἀμέσως ξανακατέβηκε. Εἶχε ἀλλάξει τὸ παλτό της μὲ μιὰ βαρύτιμη γούνα. Ξανανέβηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ αὐτοκίνητο, καὶ χάθηκαν στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου.

Στάθηκε κάμποση ὥρα σὰν ἄγαλμα μπρο στὰ στὴν κλειστὴ πόρτα ἡ φτωχούλα. Ποῦ νὰ πάῃ; Στὸν ὡραῖο, περιποιημένο δρόμο, σειρὰ τὰ σπίτια, ψηλά, θεόκλεισα, ἄλλα φωτισμένα, ἄλλα ἄφωτα. Νὰ χτυπήσῃ τὶς πόρτες; Ποιὸς θὰ τῆς ἄνοιγε; Χιλιάδες ψυχὲς ζοῦσαν ἐκεῖ γύρω της, μὰ ὅλες τόσο ξένες, τόσο ἐχθρικές!...

Νὰ πάῃ τὸ τραῖνο καὶ νὰ πάῃ στὴ Χαλκίδα; Ὤ, ὄχι! Τὸ θυμῶταν μὲ ἀνατριχίλα τὸ ὕφος τοῦ Νώντα, καθὼς τῆ: ἔλεγε στὴν τελευταία τους συνάντησι:

—Κύττα μὴ μοῦ φορτωθῇς κι' ἐσύ, γιατὶ θὰ μὲ φέρῃς σὲ ἀπελπισία.

Καλύτερα νὰ πέθαινε παρὰ νὰ πήγαινε ἔτσι ταπεινωμένη κοντά του! Νὰ γυρίσῃ στὰ παληά της ἀφεντικά; Ποτέ! Τὴν εἶχαν ξεπροβοδίσει μὲ βρισιές. Νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ ἀπόψε σὲ κανένα φτηνὸ ξενοδοχεῖο, κι' αὔριο νὰ γυρίσῃ τὴν Ἀθήνα ζητῶντας σπίτι; Ἂν τὸ μάθῃ ὁ Νώντας εἶνε χαμένη! Δὲ θὰ τῆς τὸ συγχωρήσῃ ποτέ, τὸ ξέρει. Θἄβαζε χίλια δυὸ κακὰ μὲ τὸ νοῦ του. Ἀφορμὴ γύρευε γιὰ νὰ τὴν παρατήσῃ... Ναί... δὲν τὴν ἀγαπάει.., δὲν τὴν ἀγαπάει... Τώρα, ξαφνικά, τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ ἡ κοπέλλα, ξάστερα, ἀδυσώπητα. Ἔπρεπε νὰ πονέσῃ τόσο γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Κι' ὅμως, ἦταν τόσο εὔκολο, τόσο ἁπλό. Ἡ ματιά του στὴν τελευταία τους συνάντησι, τ' ἀραιὰ λιγόλογα γράμματά του.. Δὲν τὴν ἀγαπάει!...

Φυσοῦσε μανιασμένα τὸ γενναριάτικο ξερόβορι. Ἀργά, σκυμμένη, ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἡ Ἀννίκα βαστῶντας τὸ μπογαλάκι της, μόνη κι' ἔρημη στὸ μισοσκόταδο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ψηλὰ σπίτια, ποὺ ἔστεκαν ὁλόκλεισα! Προχώρησε, προχώρησε, ὧρες...

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ ψιλὰ στοιχεῖα, ἀνέγραφαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες μιὰν εἴδησι:

«Ὑποκτόνησε χθὲς τὴν νύκτα, δι' ἀγνώστους λόγους, ἡ ὑπηρέτρια Ἄννα Καρούδα, ριφθεῖσα εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ».

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Χιούμορ

Πρώτη γειτόνισσα. — Μοῦ δανείζεις ἀπόψε τὸ ραδιόφωνό σου;

Δευτέρα γειτόνισσα.— Ἔχεις καμμιὰ γιορτή;

Πρώτη γειτόνισσα. — Ὄχι, θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Α.Ο.Δ.Ο.

Θαύματα μακροβιότητος

ΠΟΛΛΑ παραδείγματα μακροβιότητος ἀναφέρονται ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην φιλόσοφος Ζήνων ἔζησε 102 ἔτη, ὁ Δημόκριτος 104, ὁ Ἱπποκράτης 99, ὁ Πλάτων 82, ὁ Ἰσοκράτης 98, ὁ διδάσκαλός του Γοργίας 107 καὶ ὁ Διογένης 90.

Κι' ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ζήνων κι' ὁ Δημόκριτος, ἂν δὲν πέθαιναν ἀπὸ βίαιο θάνατο, θὰ ζοῦσαν πολλὰ χρόνια ἀκόμα.

Ὁ Σοφοκλῆς ἔζησε 95 χρόνια καὶ στὴν ἡλικία ὅμως αὐτὴ εἶχε διατηρήσει τέτοιαν πνευματικὴ διαύγεια, ὥστε ν' ἀπαγγέλλῃ, σὲ δημόσιες συγκεντρώσεις, κομμάτια ἀπὸ τὴν περίφημη τραγῳδία του «Οἰδίπους Τύραννος».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πίνδαρος, ποὺ ἔζησε 84 χρόνια καὶ ὁ Σιμωνίδης, ποὺ ἔφτασε τὰ 90, διατήρησαν μέχρι τοῦ τέρματος τῆς ζωῆς των τὴν πνευματική τους διαύγεια.

Στὰ νεώτερα χρόνια ἕνας Γάλλος, ὀνόματι Λασεῖ, παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, ἀπόχτησε πέντε παιδιὰ καὶ ἔζησε 120 χρόνια.

Περίφημος ὑπῆρξε κι' ὁ Τζὼν Ἔσφιγκαμ, στρατιώτης ὡς τὰ πενῆντα του χρόνια κι' ἔπειτα ἐργάτης. Ὁ Ἔσφιγκαμ ἔζησε 144 χρόνια, κι' ὀκτὼ μέρες πρὶν πεθάνῃ διέτρεξε πεζῇ ἕνα διάστημα 7 λευγῶν, πηγαίνοντας νὰ βρῇ δουλειά.

Ὁ Δανὸς ναυτικὸς Φράνκεμπεργκ παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 111 ἐτῶν καὶ πέθανε στὴν ἄνθησι τῶν 146 Μαΐων του.

Ὁ χωρικὸς Θωμᾶς Πάρρες ἦταν ζωηρότατος κι' ἐργατικώτατος ὡς τὰ 142 χρόνια του. Πέθανε δὲ 152 ἐτῶν!

●

Ἀνεπιθύμητα γαμήλια δῶρα

ΙΑ δεσποινίς, ποὺ εἶχε δώσει τὰ παπούτσια στὸ χέρι σ' ἕναν θαυμαστή της ζωγράφο, ἔλαβε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της ὡς δῶρον, ἐκ μέρους του, ἕναν πίνακα, ποὺ παρίστανε αὐτὴ τὴν ἴδια ὡς ἀνεμοδείκτη.

★

Σὲ κάποια χήρα πάλι ἔστειλαν τὴν ἡμέρα τοῦ τρίπου γάμου της μιὰ μασσέλα συνοδευομένην ἀπὸ τὸ ἑξῆς γράμμα : «Γιὰ νὰ φᾷς εὐκολώτερα καὶ τὸν τρίτο σου ἄνδρα, ὅπως ἔφαγες καὶ τοὺς ἄλλους δύο»!

★

Μιὰ νέα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ποὺ εἶχε μοιράσει ἀναρίθμητες χυλέπηττες στοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς της, τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της πῆρε ὡς δῶρον, ἀπὸ κάποιον πρώην ὑποψήφιο μνηστῆρα της, ἕνα ζευγάρι γυαλιά, μιὰ μασσέλα καὶ μιὰ περρούκα. Στὸ γράμμα του ὁ δωρητὴς ἐξηγοῦσε στὴ νύφη τὴν πρακτικότητα τῶν δώρων, γιατὶ ἦταν πιὰ γεροντοκόρη.

Δύο γράμματα σπουδαῖα, δύο τύπων ἀνομοίων

πού μιλᾶνε περὶ βίου κοσίου καὶ πεζοδρομίων

Ὁ Κλέων γιὰ τὰ σινεμὰ ρίπτει καὶ νέον βέλος

Συνέχεια καὶ τέλος

Χαρίδημε,

Μοῦ ἔγραψες στὸ τελευταῖο φύλλο,
πράγματα ἀνακόλουθα καί, συνεπῶς, ὀφείλω,
νὰ δώσω μιὰν ἀπάντησιν στὰ σφαλερά σου ρήματα,
προτάσσων, ὅπως πάντοτε, ἀδρὰ ἐπιχειρήματα.

★

Ἔπεσες ἔξω τραγικά, ἐτούτη τὴ φορά,
αὐτὸ δὲ—ὅσο καὶ νὰ πῆς πὼς δὲν μὲ ἀφορᾷ—
μὲ ἀναγκάζει μερικὰς νὰ κάνω ἐρωτήσεις,
εἰς τὰς ὁποίας, φυσικά, ἐλπίζω ν' ἀπαντήσῃς
Τί σχέσιν ἔχει, φίλτατε, ἡ Βέμπο ἡ Σοφία
μὲ τὴν ἀνόητη—ὡς λές—τοῦ σινεμὰ μαφία;
Ἡ Βέμπο εἶνε μιὰ ντιζὲ πολὺ - πολὺ καλή,
κι' ἔχει πολλὰ χαρίσματα ὥστε νὰ προκαλῇ,
νὰ συγκινῇ τὰ μέγιστα καὶ νὰ μᾶς γοητεύῃ..
Τώρα, θὰ πῆς, στὸ σινεμὰ τί διάολο γυρεύει;
Ἔ, ναί.. Δὲ λέω... Ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἔκανε καλὰ
ἀλλά,
οἱ θοίαμβοι τὴν ἔπεισαν, θαρρῶ, οἱ τελευταῖοι,
(κάποιος τῆς εἶπε φαίνεται—δὲν ξέρω, ὅμως, ποιὸς—
πὼς ἦταν ἀριστούργημα ὁ... «Καπετὰν Σκορπιός»!)
καὶ «γύρισε» αὐτὸ τὸ φίλμ... πάντως, αὐτὴ δὲ φταίει,
μὰ ὅσοι τὴν παρώτρυναν στὸ μέγα τοῦτο ἅλμα,
ποὺ ἂν δὲν εἶνε συμφορά, ὡστόσο, εἶνε σφάλμα!...

★

Ἔπειτα, βρὲ Χαρίδημε, μεγάλως ἀπορῶ,
διότι γράφεις τόσα
σὲ δριμυτάτη γλῶσσα,
γιὰ τῆς Ποζέλι—τῆς «μικρῆς Λουΐζας»—τὸ χορό.
Ἔχεις μεγάλο ἄδικο καὶ πρέπει νὰ στὸ πῶ.
μιὰ καὶ τὸ ἔβαλα σκοπό,
τὰ ὅσα συνεσκότισες νὰ τὰ ξεκαθαρίσω.
Χωρίς, λοιπόν, νὰ χαρισθῶ οὔτε καὶ νὰ χαρίσω,
γιὰ τὴν Ποζέλι, βεβαιῶ, πὼς ἔχει χάρι τόση,
ὥστε στὴν τέχνην τοῦ χοροῦ δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι.
Κι' ἀπὸ τὰ «θαύματα—παιδιὰ» τοσοῦτον διαφέρει
ὥστε σὰν μεγαλώσῃ,
—κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀσφαλῶς, (γιατὶ δὲν ζοῦμ' αἰώνια)
μετὰ... ἑξῆντα χρόνια—
λόγῳ τῶν χαρισμάτων της καὶ ἄλλων προνομίων,
θὰ μπῇ γραμμή, Χαρίδημε, εἰς τὸ.. Γηροκομεῖον!...

★

Αὐτά, λοιπόν, γιὰ τοὺς χορούς, τὸ ἄσμα, τὶς κλακέττες.
Κι' ἤδη, ἀναφερόμενος πάλιν στοὺς ταξιθέτες,
θὰ ρίψω μίαν γνώμην μου, τούτέστι νέον βέλος,
μ' αὐτὸ δὲ στὴν συζήτησιν θὰ βάλω ἕνα τέλος.
Πολλοί, λοιπόν, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νέους τοὺς λαμπρούς,
θέλοντας, ὅπως φαίνεται, νὰ κάνουν τοὺς γαμπρούς.
ὅταν καμμία δεσποινίς, τῆς ἀφεντιᾶς των ἔπεται,
φοροῦν... στραβὰ τὸ φέσι τους,
Γι' αὐτό, λοιπόν, θὰ ἔπρεπε σαφῶς νὰ ἐπιτρέπεται
τὸ νὰ τοὺς βάζωμε κι' ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ στὴ..θέσι τους!

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω μὲ ὀργὴν ἀλλὰ καὶ μένος
καὶ διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,

Εἰλικρινέστατα, μοῦ ἄρεσε πολύ.
αὐτὴ ἡ τελευταία σου τρελλὴ ἐπιστολή.
Τί χαλασμὸς ἦταν αὐτός; Τί.., «ρήματα»; Τί... βέλη;
Θύμωσες μὲ τὸ πείραγμα ποὺ κανα στὴν Ποζέλι;
Ἔλς, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Μιὰ τέτοια ἱστορία
ἀπ' τὴν δική σου μοναχὰ τὴν φοβερὴ μωρία,
θὰ ἦταν ἐνδεχόμενον κανεὶς νὰ περιμένῃ.
Ὥστε, λοιπόν, βρὲ Κλέωνα, εἴμαστε θυμωμένοι;
Τί κρῖμα! Κι' εἶχα δρεξι αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα
γιὰ τὴν γνωστὴν τοῦ σινεμὰ Ἑλληνικὴν ὁμάδα,
νὰ σοῦ μιλήσω ἐκτενῶς
καὶ μᾶλλον εὐμενῶς,
καὶ ν' ἀναπτύξω ἐδωδά, ὑπὸ τὰ ὄμματά των,
τὰ ἔργα, τοὺς θριάμβους των, τὰ κατορθώματά των...
Μ' αὐτά, ὅμως, ποὺ μοῦγραψες, μὲ ἔβαλες σὲ δίλημμα,
γιατ' εἶσαι κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν σηκώνει μίλημα,
κι' ἔτσι δὲν ἀποκλείεται ἂν ὅλα αὐτὰ στὰ γράψω,
καμμιὰ καινούργια πυρκαϊὰ στὸ σπίτι μου ν' ἀνάψω!

★

Ἐν τούτοις, φίλε Κλέωνα, δοθείσης εὐκαιρίας
δυὸ λόγια θέλω νὰ πῶ, διὰ τὰς ἑταιρίας,
ποὺ τὴν καλὴ περίστασι, κάθε φορά, τὴν χάνουν,
κι' ὅσο «γυρίζουν» πιὸ πολύ, τόσο ἀποτυγχάνουν!
Αὐτό, λοιπόν, ἀγαπητέ, ὀφείλεται στὰ ἔργα,
ποὺ, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ξέρουν νὰ διαλέξουν.
Ἔξαφνα τὸν ἀξέχαστον ἐκεῖνον «Χρυσοβέργα»
γιατὶ νὰ μὴν τὸν παίξουν;

★

Ἂς πρόσεχαν καὶ τοὺς καλοὺς τοὺς συγγραφεῖς λιγάκι,
ἀκόμη καὶ ἂν φαίνονται πολὺ βαρεῖς οἱ ὅροι των.
Παίρνουν τὸν Μπόγρη, φίλε μου, καὶ ὄχι τὸν... Μαμάκη,
καὶ διαπράττουν, οὕτω πώς, ἓν σφάλμα ἀσυγχώρητον.
σφάλμα ποὺ μεγαλύτερον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ,
σφάλμα ποὺ δὲν σηκώνουνε οἱ τῶν ἀνθρώπων ὦμοι!
Καὶ μόνο αὐτό; Ἀκόμη,
βάζουν στὸ περιθώριο τὸν Νῖκο Γιοκαρίνη
καὶ ἀγνοοῦν, μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς ὑπούλου,
τὸ «Λιμανάκι» τὸ γνωστὸν τοῦ Δ. Χρονοπούλου,
δραματουργοῦ δεινοῦ,
τὰ ἔργα τοῦ Ρηγόπουλου καὶ τοῦ Συναδινοῦ,
—ἔργα ποὺ πάντα ἔρχονται πρῶτα σὲ ποσοστὰ—
κι' ἀφοῦ αὐτὰ τὰ ἀγνοοῦν... θέλουν νὰ πᾶν μπροστά
καὶ μὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα καθένας ξεκινᾷ.
Ἡ τρέλλα, βλέπεις, δυστυχῶς, δὲν πάει στὰ βουνά...

Ἐπὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως
ὁ πολὺ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ «ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ» ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

«Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ»

Τοῦ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Φθινοπωρινὸ ἀπογεματάκι, σ' ἕναν στενὸ δρόμο, κοντὰ στὴν Κολοκυνθοῦ. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη περπατοῦν ἀγκαλιασμένοι, ἀφήνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά τους τὰ περιβόλια μὲ τὰ κίτρινα φύλλα καὶ τὶς ἀναμνήσεις τῶν λουλουδιῶν).

Ἐ κ ε ῖ ν η (σιγά, τρυφερά): Κι' ἔτσι λοιπόν, θὰ παντρευθοῦμε, καὶ θὰ ζήσω με σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, πνιγμένο μέσ' στὶς τριανταφυλλιές, κι' ἡ εὐτυχία μας θἆναι τέλεια, κι' ἡ ἀγάπη μας ἀπέραντη...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (μᾶλλον μασημένα): Ναί... βέβαια...

Ἐ κ ε ί ν η (γυρίζει καὶ τὸν κυττάει, ἔκπληκτη): Τί θὰ πῆ: «ναί... βέβαια...»;

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Δηλαδή, νὰ... πῶς νὰ στὸ πῶ:... Συμφωνῶ...

Ἐ κ ε ί ν η : Συμφωνεῖς μόνο;... Καὶ συμφωνεῖ, ἔτσι χλιαρά, ἔτσι γλυκανάλατα;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἴσα - ἴσα, ποὺ συμφωνῶ μ' ἐνθουσιασμό...

Ἐ κ ε ί ν η (σταματάει, κι' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του): Καί, δὲ μοῦ λές, ὅτι τὸν ἐνθουσιασμό σου αὐτὸν ποῦ τὸν ἔχεις κρυμμένο; Σὲ καμμιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ σου; Γιατί, ἐγὼ τοὐλάχιστον, δὲν τὸν βλέπω πουθενά...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (σοβαρά) : Ἔχεις δίκηο... Ἡ ἰδέα αὐτὴ πὼς θὰ παντρευτοῦμε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ στὸ κούψω πὼς μ' ἐνοχλεῖ φοβερά...

Ἐ κ ε ί ν η (ἕτοιμη νὰ βάλη τὰ κλάματα): Καὶ τ' ὁμολογεῖς, ἔτσι ὡμά, ἔτσι ξερά, ἔτσι ἀπότομα;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Τ' ὁμολογῶ, γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ ἡ ἀποστροφή μου γιὰ τὸ γάμο, ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ὅτι σὲ λατρεύω...

Ἐ κ ε ί ν η (ἐνῷ τὰ μάτια της τρέχουν): Δὲ βρίσκεις κάπως ὀξύμωρο τὸ σχῆμα;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Καθόλου Νά, πάρε αὐτὸ τὸ μαντῆλι γιὰ νὰ σκουπίσης τὰ μάτια σου, κι' ἄκουσε: Ὁ γάμος δυὸ ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπιοῦνται, ὅπως ἐμεῖς, εἶναι μιὰ οἰκτρότατη γκάφα.. Θὰ τῆς: μὰ τότε, γιατὶ ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν σκέψεών μας ὅταν ἀγαπιώμαστε, εἶναι ὑποσυνείδητα ὁ γάμος ; Σοῦ ἀπαντῶ: Γιατί, ἁπλούστατα, ὁ γάμος ἀποτελεῖ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ὀνείρων, τῶν πόθων, καὶ τὴ δικαίωσι τῆς προσμονῆς... Κι' ὅμως στὴν πραγματικότητα, ὁ γάμος εἶναι ἡ καταστροφή: Ἡ ὡραιότερη ἐρωτικὴ ἐποχή ποὺ ζοῦμε, εἶναι ἡ μνηστεία, ἢ μᾶλλον, πρὶν ἀπ' τὴ μνηστεία, τὸ εἰδύλλιο, ἢ καλύτερα, γιὰ νἆμαι εἰλικρινής, ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ δυὸ ἐρωτευμένα χείλια δὲν ἔχουν ἀνοίξει ἀκόμα γιὰ ν' ἀνταλλάξουν τὴν ἐξομολόγησι, ποὺ θὰ δώση μιὰ διέξοδο στὸν κρυμμένον ἔρωτα.... Ὅσο ταχυτοποιοῦνται τὰ πράγματα, ὅσο ἡ ἀβεβαιότης γίνεται σιγουριά, ὅσο τ' ὄνειρο γίνεται πραγματικότης, κι' ὅσο ἡ πάχνη τῆς ἀπάτης διαλύεται νιὰ ν' ἀφήση καθαρὴ καὶ ξάστερη τὴν εἰκόνα τῆς ἐρωτικῆς βεβαιότητος, τόσο τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς μας μεταβάλλονται ἐπικίνδυνα: Ἡ ρουτίνα μᾶς χτυπάει τὴν πόρτα... Κι' ὕστερα, ὁ γάμος; Ἀλλοίμονο στὴν ἀγάπη μας!... Ἔρχεται ἀδυσώπητος, στυγνός, γιὰ νὰ μᾶς ποδοπατήση τὰ ἱερώτερα συναισθήματα, δείχνοντάς μας τὸν ἔρωτα ὑπὸ μορφὴν ἐντελῶς δυσμηχανοποιημένη.

Ἐ κ ε ί ν η (ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της): Ὥστε... Ὅσοι ... ἀγαπιοῦνται ... δὲν... πρέπει... νὰ... παντρεύωνται;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (σταθερά) : Ὄχι... Ὁ γάμος εἶναι συναλλαγὴ ποὺ ἐπιβάλλεται νὰ γίνεται μόνο μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἀγαπιοῦνται... Ὅσοι ἀγαπιοῦνται, πρέπει νὰ σέβωνται τὴν ἀγάπη τους...

Ἐ κ ε ί ν η (κάπως παρηγορημένη ἀπὸ μιὰν ἰδέα ποὺ τῆς ἦρθε στὸ κεφάλι): Καλά, τότε κι' ἐγὼ θὰ πάρω κάποιον ποὺ μοῦ προξενεύουν. Ἔχει πολλὰ λεφτά, κι' εἶναι τριαντατεσσάρων χρονῶν...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (δαγκώνει τὰ χείλια του): Νὰ τὸν πάρης...

Ἐ κ ε ί ν η: Καί... δὲ σὲ νοιάζει;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Μὲ τρελλαίνει κυριολεκτικὰ ἡ ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ σὲ σφίξη ἕνας ἄλλος στὴν ἀγκαλιά του...

Ἐ κ ε ί ν η (μὲ μιὰν ἀμυδρὰν ἐλπίδα): Τότε... Δὲ θὰ μ' ἀφήσης νὰ παντρευτῶ;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἐμποδίσω τὸ γάμο σου. Οἱ γυναῖκες ἔχουνε προορισμὸ νὰ παντρεύωνται ... Ἀλλοιῶς ὀνομάζονται γεροντοκόρες...

Ἐ κ ε ί ν η: Καὶ σύ;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἐγώ... θὰ ὑποφέρω ἀφάνταστα... Μὰ κι' ὁ πόνος μου αὐτὸς θὰ εἶναι μιὰ κατάστασις ἐρωτικῆς παραφορᾶς, θὰ εἶν' ἕνα καινούργιο δύνάμωμα τοῦ ἔρωτά μου για σένα... Προτιμῶ νὰ πονῶ γιὰ χατῆρι σου μακρυά σου, παρὰ νὰ σ' ἔχω δίπλα μου, καὶ νὰ μὴ σὲ ὑποφέρω...

Ἐ κ ε ί ν η (ἕτοιμη νὰ ξανακλάψη): Θὰ μποροῦσες ποτὲ νὰ μὴ μὲ ὑποφέρης;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (σοβαρά) : Ἂν σὲ παντρευόμουν, ὁπωσδήποτε...

Ἐ κ ε ί ν η: Καὶ προτιμᾶς νὰ πονᾶς, σὰ θὰ μὲ νοιώσης γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου;...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ναί.

Ἐ κ ε ί ν η: Εἶσαι σαδιστής...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἴσως ... Κι' ὁ σαδιστὴς ὅμως, εἶν' αἰσθηματίας τοῦ ἔρωτα ...; Ἡ ἡδονὴ τοῦ πόνου εἶν' ἀπ' τὶς πιὸ ἔντονες... Ἄλλως τε, ἀγάπη μου, ὁ ἔρως εἶναι κάτι πολύτιμο... Ἅμα τὸν βρῶ, τὸν ἀγαπάω τόσο, ποὺ δὲν ἐννοῶ γιὰ κανέναν λόγο νὰ τὸν χάσω... Γι' αὐτὸ προτιμῶ τὸν πόνο ἀπ' τὴν ἀδιαφορία... Γιατὶ ὁ πόνος εἶν' ὁ πυρετὸς τῆς καρδιᾶς, ἐνῷ ἡ ἀδιαφορία εἶν' ὁ θάνατος της... (Τὴν ἀγκαλιάζει, τῆς στεγνώνει τὰ τελευταῖα δάκρυα μὲ τὰ χείλια του, καὶ τὴν τραβάει ποὸς τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, ποὺ ἀρχίζουνε νὰ τὴ μαστιγώνουνε μακρυνὲς ἀστραπές).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΦΕΤΙ ΦΟΡΕΜΑ

Ὁ Τζωρτζ Μόρισσον ἦταν ὁ βασιλεὺς τῶν «πλευριστῶν τοῦ πεζοδρομίου», τῆς Καλιφορνιακῆς αὐτῆς πόλεως μὲ τὰ ὄμορφα κορίτσια. Ἡ ἔκφρασις «πλευριστὴς τοῦ πεζοδρομίου» χρησιμεύει στὴν Καλιφορνία γιὰ νὰ χαρακτηρίζη μιὰν ὡρισμένη κατηγορία νεαρῶν. Πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τοὺς αὐτοκινητιστὰς ποὺ συνηθίζουν νὰ μαρσάρουν μὲ ἀπελπιστικὴ βραδύτητα κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ψιθυρίζουν σὲ κανένα ὄμορφο κορίτσι: «Θέλετε ν' ἀνεθῆτε στ' ἀμάξι μου, δεσποινίς;», «Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω στὸ σπίτι μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὡραῖο πλάσμα;».

Ὡστόσο ὁ Τζὼρτζ Μόρισσον εἶχε τὸ πρωτάθλημα σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ σπόρ. Ἐπὶ 3.984 κοριτσιῶν ποὺ προσεκάλεσε νὰ μποῦν στὸ αὐτοκίνητό του, μόνον ἕνα δὲν ἐδέχθηκε τὴν πρόσκλησί του. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα τοῦ εἶχε χαμογελάσει καὶ τοῦ εἶχε ἀπαντήσει πὼς ὁ πρῶτος βενζινοπώλης βρισκόταν στὸν τρίτο δρόμο ἀριστερά.

Ἔτσι ἡ πρώτη καὶ οἰκτρὰ ἀποτυχία τοῦ Τζὼρτζ ὑπῆρξε ἡ ἄρνησις τῆς ξανθούλας μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα.

Τί σῶμα, τί γάμπες, τί προσωπάκι! Ὁ ἀκατάβλητος Μόρισσον ἀνατρίχιασε μόλις τὴν ξαναεῖδε μιὰν ἄλλη μέρα πάλι μπροστά του. Ἐμανουβράρισε μὲ ἐπιδεξιότητα τὸ πολυτελέστατο αὐτοκινητό του, τὸ κόλλησε στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἐπετάχυνε τὸ μοτέρ του, ἔτσι γιὰ ν' ἀκουστῆ μὲ τὸν θόρυβον. Μὰ ἡ ξανθούλα μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα δὲν ἔδειξε καμμιὰ προσοχή. Ὁ Μόρισσον ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μὲ θερμὴ καὶ βαθειὰ φωνὴ τῆς εἶπε:

—Θέλετε ν' ἀνεβῆτε, κουκλίτσα μου;

Τότε δυὸ πράγματα διελευκάνθησαν στὸν νέο : Πὼς ἡ νέα δὲν ἦταν κουφὴ καὶ πὼς ὅ,τι ἤθελε νὰ πῆ, τῶλεγε καθαρὰ καὶ ξάστερα.

—Ἀκοῦστε, εἶπε ἡ ξανθούλα μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα. Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς δείξω τὸ δρόμο γιὰ νὰ πᾶτε στὸ διάβολο, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ πόλισμαν μπορεῖ πολὺ εὔκολα. Θέλετε νὰ τὸν φωνάξω;

Ἡ νέα ἐξαφανίσθηκε πάλι καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Μόρισσον κατώρθωσε νὰ τὴν συναντήση γιὰ τρίτη φορά.

Ὁ Μόρισσον αὐτὴ τὴν τρίτη φορὰ ὡδηγοῦσε μιὰ μοτοσυκλέττα, γιατὶ σκέφθηκε ἐν τῷ μεταξὺ πὼς ἴσως ἡ ξανθούλα νὰ μὴν ἀγαποῦσε τὸ αὐτοκίνητο.

—Θέλετε ν' ἀνεβῆτε, κουκλίτσα μου ; μουρμούρισε μὲ φόβο.

Μάταιος κόπος. Ἡ τσάντα τῆς ξανθούλας διέγραψε ἕνα ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ ἦρθε καὶ κόλλησε στὴ μούρη του, ἐνῷ συγχρόνως ἄκουγε:

—Τὸ τροχοφόρο σας ὅσο πάει καὶ μικραίνει, ἀλλὰ ἐσεῖς, ὡς ἡλιθιος, ὅσο πᾶτε καὶ μεγαλώνετε!

Πέρασαν κι' ἄλλες ἡμέρες κι' οἱ συγγενεῖς τοῦ Μόρισσον ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ φορέσουν κάποιο διακριτικὸ σημάδι γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν σὰν ἐγύριζε στὸ σπίτι.

Τόσο ἀπαίσια τραυματισμένος ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες στραβοτιμονιὲς γύριζε στὸ σπίτι, ὅσο τὸ πάθος του μεγάλωνε.

Ὅπου νᾶσου μιὰ σύμπτωσις! Ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἐκηρύχθηκε ἀπεργία ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων ἀνσανσὲρ τῶν πολυκατοικιῶν. Ἀμέσως μιὰ φωτεινὴ ἰδέα ἐγέμισε τὸ μυαλὸ τοῦ Τζὼρτζ. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μόνον ἕνα ἀσανσὲρ ἐλειτούργησε σ' ὅλη τὴν πόλι, τοῦ ὁποίου ὁδηγὸς ἦταν ὁ Τζὼρτζ.

Πόσο στάθηκε τυχερός ! Ἡ ξανθούλα μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα ἐργαζόταν στὸ ἕκτο πάτωμα ἐκείνου ἀκριβῶς τοῦ κτιρίου καὶ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῆ στὸ ἀσανσὲρ.

—Θέλετε ν' ἀνεβῆτε; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος τρέμοντας.

—Ὄχι! ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ἡ νέα. Καλύτερα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν κούρασι, παρὰ νὰ πλησιάσω ἕναν «πλευριστὴ πεζοδρομίου».

Ὁ Τζὼρτζ ἐδάγκωσε τὰ χείλη του τόσο δυνατά, ὥστε νὰ σηκωθοῦν ὀρθιὰ τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ ξανθούλα μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα θὰ ἦταν ἡ καταστροφή του. Ἂν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος δὲν θ' ἀνέβαινε σ' ἕνα ὄχημα ὁδηγούμενο ἀπ' αὐτόν, θὰ ἔχανε τὸν τίτλο τοῦ «βασιλέως τῶν πλευριστῶν τοῦ πεζοδρομίου» καὶ ὁ τίτλος αὐτὸς θὰ περνοῦσε στὸν Τζὰκ Ντόνοβαν, τὸν ἀπαίσιο Ντόνοβαν ποὺ...

Ἀλλά... Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τζὼρτζ φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ εἰσπράκτορος τῶν τραμ. Στὴν προτελευταία στάσι ἀνεγνώρισε τὴν ξανθούλα μὲ τὸ καφετὶ φόρεμα καὶ προβάλλοντας ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς εἶπε μὲ χάρι:

—Θέλετε, ν' ἀνεβῆτε, κουκλίτσα μου;

—Παληανθρωπε! τοῦ ἀπήντησε. Καὶ νομίζεις πὼς δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ περιμένω τὸ ἄλλο τράμ;

Φρίκη! ὁ δυστυχὴς Τζὼρτζ ἀπογοητεύθηκε τελειως βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ παλαιψῆ μὲ τὸν ἔρωτα. Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα. Ἔβρεξε ὅλο τὸ ἡμερονύκτιο καὶ τὸ ποτάμι ποὺ διέρρεε τὴν πόλι πλημμύρισε καὶ τὰ νερὰ ἀνέβηκαν ὡς τὶς ταράτσες τῶν σπιτιῶν.

Ἡ ξανθούλα βρισκόταν στὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου ποὺ ἐργαζόταν, μισοβουτηγμένη στὸ νερό.

Ὁ Τζὼρτζ τότε δὲν ἄργησε νὰ πάρη μιὰ βενζινάκατο καὶ νὰ πλευρίση ἐκείνη τὴν ταράτσα. Ἐπλησίασε τὴν ξανθούλα καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Θέλετε ν' ἀνεβῆτε, κουκλίτσα μου;

—Ἐσεῖς πάλι! Καταραμένε! ξεφώνισε ἡ νέα.

Ἕνα κῦμα ὅμως ποὺ ἦρθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀναπόδογύρισε τὴ νέα. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του τότε ὁ Τζὼρτζ τὴν ἐτράβηξε μέσα στὴν βενζινάκατο καὶ καθὼς γίνεται σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις, τὴν ὡδήγησε στὸ πιὸ ἀπρόσιτο σημεῖο τῆς μεγάλης πλημμύρας.

—Εἶμ' εὐτυχής, τῆς μουρμούρισε πολὺ κοντὰ στὸ στόμα — ποὺ διετήρησα τὸν τίτλο τοῦ βασιλέως τῶν πλευριστῶν καὶ σὲ παντρεύομαι!

—Μὲ παντρεύεσαι;— ρώτησε ἡ νέα.

—Ναί!

Ἂν θέλης νὰ μὲ παντρευτῆς, παντρεψου με, ἀλλὰ βγάλε ἀπὸ τὸ νοῦ σου πὼς θὰ διατηρήσης τὸν τίτλο ποὺ ἔχεις. Γιατὶ σὰν θὰ γίνης σύζυγός μου κι' ἐξακολουθήσης νὰ κορτάρης, θὰ σὲ στείλω στὸ νοσοκομεῖο, κακομοίρη μου!

ΤΖΙΟΥΖΕΠΠΕ ΜΑΡΟΤΤΑ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

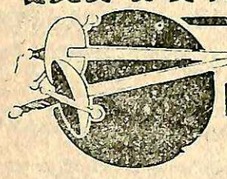

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό άνάγνωσμα ήρωϊσμών, περιπετειών καί έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πιεσθείσα ἡ Ἀϊζὰ ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν ἤναγκάσθη νὰ παντρευθῇ τὸν δοῦκα ντὲ Σανταρὲμ σὸν ὁποῖον ὅμως προηγουμένως ἐδήλωσεν ὅτι ὁ γάμος των ἔγινε παρὰ τὴν θέλησίν της καὶ συνεπῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ζήσουν ὡς δύο ξένοι. Ὁ δοῦξ ἐδέχθη καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ γραφεῖόν του σ.ὸ ὁποῖον τὸν περίμενε ὁ ντὸν Φερνάντο, ὅστις μετὰ μακρὰν λογομαχίαν τὸν ἐπροκάλεσε σὲ μονομαχίαν διότι ἤρνεῖτο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους δι οὓς ἐπέμενε νὰ παντρευθῇ τὴν φίλην τῆς μητρὸς του Ἀϊζά. Ἡ μονομαχία ὡρίσθη διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν. Ὅταν μετέβη ἐκεῖ ὁ Φερνάντο ἀδίκως περίμενε καὶ πέραν τῆς ἑνάτης. Ἐπιστρέφοντας στὴν ἔπαυλι μὲ τρόμο του εἶδε τὸν δοῦκα ντὲ Σανταρὲμ ἐπλωμένον κοντὰ σὲ μιὰ δενδροστοιχία καὶ σκοτωμένον ἀπὸ μιὰ πληγὴ στὸ στῆθος. Ἔτρεξε ἀμέσως καὶ συνήντησε τὸν ἀστυνόμο Ζοσουὲ Γκονζάλντο μὲ τὸν ὁποῖον μετέβη σὰν σὴν ἔπαυλι γιὰ ν' ἀναγγείλουν στὴν Ἀϊζὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀντρός της. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ὄργανα τοῦ ἀστυνόμου ἔφεραν στὴν ἔπαυλι ἕνα πληγωμένον νέον ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τους ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ δουκός. Ἀπὸ τὰ διάφορα σημειώματά του ὁ ἀστυνόμος ἐξακριβώσε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς λεγόταν Γεζίντ κ' Ἀλόερίκ. Ὅταν ὁ ἀστυνόμος ἀπεσύρθη σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἐκθεσί του, ὁ Γεζίντ ἐξήνησε στὴν ἀδελφὴ του καὶ σὶον Φερνάντο ὅτι αὐτὸς ἐμονομάχησε μὲ τὸν δουκα καὶ τὸν ἐσκότωσε. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Φερνάντο, ὁ Γεζίντ, κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ἀνεψιός τοῦ ἀστυνόμου ὅλος χαρὰ ἀνέφερεν στὸν θεῖο του, ὅτι ὁ δοῦξ ντὲ Σανταρὲμ ζῇ καὶ τὸν ἐπαρουσίασε μάλιστα μπροστά του. Ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν Ἀϊζὰ ὅμως καὶ ὁ Φερνάντο, ποὺ ἐγνώριζαν ποκλὺ καλὰ τὸν δοῦκα ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου τρισώπου σὶὸ ὁποῖον μάλιστα ὁ Φερνάντο ἔδωσε κρυφὰ ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ δουκός. Ἡ Ἀϊζὰ συνώδευσε τὸν ἀδελφό της καὶ τὸν Φερνάντο ὡς τὴν ἐξώθυρα τῆς ἐπαύλεως καὶ ἐπιστρέφοντας ἐπάνω βρῆκε τὸν ἀστυνόμο νὰ συζητῇ μὲ τὸν Ψευτοδοῦκα).

19ον

Αὐτός, μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ, τῆς εἶπε ἀμέσως:

—Ὁ καλός μας ἀστυνόμος, κυρία δούκισσα, κι' ἐγὼ πεβαίνουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα. Δὲν θὰ μπορούσαμε ἀρά γε νὰ φᾶμε κάτι πρόχειρο, ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε;

—Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Ἀϊζὰ ποὺ φοβοῦταν μήπως οἱ ὑπηρέτες της ἰδοῦν τὸν ἀντικατασάτη τοῦ δουκός.

Κατέβηκε πάλι μόνη της, ἑτοίμασε μερικὰ φαγητὰ καὶ τοὺς τὰ ἔφερε σ ἕνα δίσκο. Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ ἀστυνόμος εἶπε στὸν δοῦκα:

—Εἶνε τόσο ἀργά, ἐξοχώτατε, ποὺ θὰ μοῦ ἦτεν πολὺ δύσκολο νὰ γυρίσω τέτοια ὥρα στὸ χωριό, στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένω. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε στὴν ἔπαυλί σας.

Ὁ σωσίας τοῦ δουκὸς πῆρε ἕνα κερὶ καὶ συνοδευοντας τὸν ἀστυνόμο ὡς τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας ἐφώνεξε σ' ἕνα ὑπηρέτη νὰ τὸν ὁδηγήσῃ σ' ἕνα δωμάτιο νὰ κοιμηθῆ.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὅταν ἔμειναν μόνοι ἡ Ἀϊζὰ στράφηκε στὸν ψευτοδοῦκα καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὴν βοήθεια ποὺ μᾶς ἐδώσατε. Θὰ ἔχετε ἴσως ἀνάγκη τώρα ν' ἀναπαυθῆτε.

—Ὦ! μὴ σᾶς μέλλει γιὰ μένα, κυρία.

—Θ' ἀναπαυθῆτε ὅμως σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δωμάτιο, πρόσθεσε ἡ Ἀϊζά, δείχνοντας τὸ πλαγινὸ σαλονάκι.

Ἐκεῖνος ὅμως φαινόταν πὼς δὲν τὴν ἄκουε πά, ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος καὶ ὑποκρίθηκε κιόλα τὸν κοιμισμένο.

Ἡ Ἀϊζὰ ποὺ πίστεψε πὼς κοιμωταν στ' ἀλήθεια δὲν τὸν ἀνησύχησε πιά, μόνον στόθηκε ἀντίκρυ του καὶ τὸν παρατηροῦσε. Ἦταν πιὸ ἥσυχη τώρα ποὺ αὐτὸς κοιμῶταν. Καθὼς τὸν κύτταζε ὅμως, τῆς φάνηκε πὼς κάπου-κάπου τὰ μάτια του ἀνοιγόκλειναν κι' ἄρχισε πάλι ν' ἀνησυχῇ.

Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα πέρασε ἔτσι. Μέσα στὴν ἔπαυλι ὅλοι εἶχαν πιὰ κοιμηθῆ καὶ δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Φαίνεται πὼς α'ὐτὸ περίμενε ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν στὴ θέσι τοῦ δουκὸς γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

—Πῶς κυρία! Δὲν κοιμηθήκατε ἀκόμα; ρώτησε ἔκπληκτος δῆθεν τὴν Ἀϊζὰ καθὼς τὴν εἶδε καθισμένη σχεδὸν ἀντίκρυ του.

—Ὄχι, κύριε, περίμενα νὰ ξυπνήσετε γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἐγὼ ἐδῶ.

—Λαμπρά! Δὲν ἔχετε δηλαδὴ πιὰ τὴν ἀνάγκη μου καὶ μὲ διώχνετε!

—Δὲν εἶμαι ἀχάριστη, κύριε, καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Ὁ κύριος Φερνάντο Ντ' Ἀλμπαϋντα σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κάμετε τὴν τύχη σας κι' ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμη νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσε ἐκεῖνος. Πέστε μου τί θέλετε.

—Τί θέλω; Θέλω αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀνήκει...

—Τίποτε, μοῦ φαίνεται, δὲν σᾶς ἀνήκει ἀπ' ὅσα βρίσκονται ἐδῶ.

—Δὲν εἶμαι ὁ δοῦξ Ντὲ Σανταρέμ, δὲν βρίσκομαι σπίτι μου;

Ἡ Ἀϊζὰ τσομανιμένη ἐκύτταξε γύρω της μ' ἀπελπισία. Δὲν ἔβλεπε τίποτε ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

— Βοήθεια! κύριε ἀστυνόμε. ἐφώνοξε.

Ὁ ψευτοδοῦξ θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ μὰ ἐκείνη καταφθασε νὰ τοῦ ξεφύνη γλυστρῶντας μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του.

—Θεὲ τῶν πατέρων μου! βοήθησέ με! ξαναφώναξε ἡ νέα.

—Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ, βρίσκεται τόσο μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εἶπεν ὁ ψευτοδοῦξ γελῶντας εἰρωνικά.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, σὰν ἀπάντησι στὴν βλασφημιά του ἀκούστηκε ἕνας κρότος σὰν πυροβολισμὸς κι' ὁ δῆθεν Σανταρὲμ ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου. Ἐκεῖ πληγωθῆ στ' ἀριστερό του χέρι. Γυρίζοντας νὰ δῆ ποιὸς τὸν χτύπησε, ἀντίκρυσε τὸν Πικουΐλλο.

—Ὁ Θεὸς ποὺ δὲν πιστεύεις, μὲ στέλνει ἐδῶ, Ζουὰν Μπατίστα, γιατὶ ἔχω μερικοὺς παληοὺς λογαριασμοὺς νὰ διακανονίσω μαζί σου.

Κατατρομαγμένη ἡ Ἀϊζὰ ἔτρεξε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ μικρὸ τραπεζάκι τῆς κάμαράς της μὰ σταμάτησε στ' ἀντίκρυσμα τοῦ ἀστυνόμου ποὺ ἔφθασε τρέχοντας καὶ ποὺ μόλις εἶδε πληγωμένο τὸν Μπατίστα φώναξε τρομαγμένος:

—Πληγώθηκε ὁ κ. δούξ; Κι' ἐγὼ ποὺ ἔπρεπε ν' ἀγρυπνῶ γιὰ τὴν ἀσφάλειά του!

—Μὴ στενοχωρεῖσθε, κ. ἀστυνόμε, εἶπε ἡ Ἀϊζά, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ δοῦξ Ντὲ Σανταρέμ!

—Δὲν εἶνε ὁ δοῦξ Ντὲ Σανταρέμ; Μὲ περιπαίζετε, κυρία μου; Τότε λοιπὸν ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός σας;

—Κάτω στὸν κῆπο, κοντὰ στὸ τέταρτο δένδρο τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας, βρίσκεται πεθαμένος ἐκεῖ ἀπὸ νωρὶς τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Πικουΐλλο.

—Καὶ ποιός, λοιπόν, εἶνε ὁ κύριος αὐτός; ρώτησε ὁ Ζοσουὲ Γκονζάλντο.

—Ὁ κύριος αὐτός, εἶπεν ὁ Πικουΐλλο, εἶνε ἕνας κακοῦργος, ἕνας ληστής, ὁ λήσταρχος Ζουὰν Μπατίστα!

—Ὁ Ζουὰν Μπατίστα! ἔκαμε κατάπληκτος ὁ ἀστυνομικός.

—Ναί, ὁ ἴδιος ποὺ τώρα παρουσιάζεται ὡς λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ὅπως πρὶν παρουσιαζόταν ὡς χωροφύλακας.

—Ἔ, λοιπόν, ναί! φώναξε κατακόκκινος ἀπ' τὴ λύσσα του ὁ λήσταρχος Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζουὰν Μπατίστα. κύριε καὶ λυποῦμαι ποὺ τὸ πληγωμένο μου χέρι δὲν μοῦ ἐπιτρέπει αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ σὲ πνίξω, ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσα πολύ. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς καὶ ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ποὺ σοῦ ἀπεκάλυψε τ' ὄνομά μου. Μάθε λοιπόν, πὼς ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ὁ Πικουΐλλο Ἀλιάγα, ὁ αἱρετικὸς ποὺ ξεγέλασε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βαλέντσιας καὶ τοῦ ξέφυγε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του χωρὶς νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν βαφτίσῃ...

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε ἀστυνόμε, φώναξε τρομαγμένη ἡ Ἀϊζὰ γιὰ τὴν τύχη ποὺ περίμενε τὸν Πικουΐλλο.

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμε σὲ λίγο, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, μὴ ξέρωντας τί νὰ πιστέψῃ ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦλεγαν. Ἡ ταραγή του ὅμως ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν εἶδε τὸν ἀνεψιό του νὰ μπαίνῃ τρέχοντας, ἠ πρόσωπο κατάχλωμο καὶ νὰ τοῦ λέγῃ:

—Δυστυχῶς, θεῖε μου, ὁ δοῦξ Ντὲ Σανταρὲμ εἶνε νεκρός!

—Μὲ πιστεύετε τώρα; εἶπεν ὁ Πικουΐλλο στὸν ἀστυνόμο.

—Δὲν πιστεύω πιὰ παρὰ τὰ μάτια μου, φώναξε ὁ Γκονζάλντο. Ἂς πᾶμε πρῶτα νὰ δοῦμε καὶ νὰ ἐξετάσουμε τὸν πληγωμένον ἐκεῖνον νέον, τὸν Γεζίντ. Κι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κύριο, πρόσθεσε δείχνοντας τὸν λήσταρχο. κλειδῶστε τον σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ δῶστε μου τὸ κλειδὶ νὰ τὸ κρατῶ.

Κι' ἀφοῦ ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη, γυρίζοντας εἶπε στὴν Ἀϊζά:

—Καὶ τώρα, κυρία, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὸ δωμάτιο τοῦ Γεζίντ.

—Εὐχαρίστως, κύριε ἀστυνόμε. Ἐλπίζω ὅμως πὼς θὰ ἐλευθερώσετε πρῶτα τὸν νέον αὐτὸν φίλον μου καὶ προστατευόμενον τοῦ συνταγματάρχου Φερνάντο Ντ' Ἀλμπαϋντα, εἶπεν ἡ Ἀϊζὰ δείχνοντας τὸν Πικουΐλλο.

—Κυρία δούκισσα, πηγαίνουμε πρῶτα νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν κ. Φερνάντο κι' ἔπειτα βλέπουμε. Ἕως τότε θὰ παρακαλέσω τὸν προστατευόμενο τοῦ κ. Φερνάντο νὰ μείνῃ στὸ δωμάτιό σας.

Ἡ Ἀϊζὰ ἀνέπνευσεν ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Πικουΐλλο μποροῦσε νὰ σωθῇ φεύγοντας πάλι ἀπ' τὴ μυστικὴ σκαλίτσα πρὸς τὸν κῆπο. Ἀνέβηκε λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο στὸ δεύτερο πάτωμα, ὅπου δῆθεν κοιμῶταν ὁ Γεζίντ καθὼς καὶ ὁ Φερνάντο.

Ὅπως ἦταν ὅμως ἐπόμενον, δὲν βρῆκαν κανένα, πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τοῦ Ζοσουὲ Γκονζάλιτο, ποὺ ἀπελπισμένος ξανακατέβηκε γιὰ νὰ φροντίσῃ τοὐλάχιστον γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους κρατουμένους, τὸν Πικουΐλλο καὶ τὸν Ζουὰν Μπατίστα μὰ κι' αὐτοὶ εἶχαν γίνει ἀφαντοι.

Ὁ Πικουΐλλο εἶχε φύγει, ὅπως πρόβλεψε ἡ ἀδελφή του, ἀπὸ τὴν μυστικὴ σκαλίτσα τοῦ κήπου ἐνῷ ὁ Μπατίστα, ποὺ ἦταν κλεισμένος μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποῦχε δυὸ παράθυρα κι' ἕνα μπαλκόνι στὸν κῆπο, ὅταν ἔμεινε μόνος πῆρε τὰ βαρειὰ καὶ στερεὰ παραπετάσματα τῶν παραθυριῶν. τὰ ἔδεσε, ὄχι χωρὶς κόπο ἐξ αἰτίας τοῦ πληγωμένου χεριοῦ του, ἀπάνω στὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ, κρεμάστηκε ὕστερα ἀπ' αὐτὰ μὲ τὸ γερὸ χέρι του καὶ γλύστρησε ἕως τὴ γῆ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΕΝΑΡΕΣ

Φεύγοντας ὁ Πικουΐλλο ἀπ' τὴν ἔπαυλι τοῦ δουκός, ἐνθουσιασμένος γιατὶ κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν Ἀϊζὰ ἀπὸ τὴν ἄτιμη ἐπίθεσι τοῦ ληστοῦ καὶ φοβούμενος ὅμως μήπως ἔστελναν χωροφύλακες γιὰ νὰ καταδιώξουν καὶ τὸν ἴδιον, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν ἀπ' τὸ Τολέντο στὴ Μαδρίτη, ἀλλὰ νὰ βαδίσῃ μέσ' ἀπὸ διάφορους πλανινοὺς δρόμους

Μόλις ἔφθασε στὸ Περολέζ, ἕνα ἐνδιάμεσο χωριό, μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ γευματίσῃ. Καθὼς ἔτρωγε, εἶδε κι' ἄλλους νὰ μπαίνουν μέσα ποὺ συζητοῦσαν τόσο δυνατά, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἄκουσε, καθὼς ἦταν καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα ξύλινο χώρισμα καὶ δὲν φαινόταν ἀπὸ τοὺς εἰσερχομένους, νὰ λέν μεταξύ τους:

—Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶν' ἐκεῖνος;

—Βεβαιότατος. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ τὸν συλλάβουμε χωρὶς δισταγμό!

—Μπῆκε ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο, πρόσθεσε ἕνας τρίτος, καὶ χωρὶς ἄλλο αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ τρώγῃ.

—Τόσο τὸ καλύτερο, εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμὴ νὰ τὸν πιάσουμε.

—Κι' ἂν δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποὺ γυρεύουμε;

—Τὸ λάθος θὰ εἶνε δικό του. Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ μοιάζῃ τόσο μὲ τὸν ἄλλον;

Ὁ Πικουΐλλο δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἐπλήρωσε γρήγορα-γρήγορα τὸ λίγο φαΐ ποὺ πρόφτασε νὰ φάῃ καὶ βγῆκε ὄχι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, μὰ πηδῶντας ἀπὸ τὸν φράχτη τοῦ κήπου καὶ περνῶντας κάμποση ὥρα ἀνάμεσα ἀπὸ καλλιεργημένα χωράφια καὶ ἄγρους ὥσπου βγῆκε σὲ κάποιο μονοπάτι. Βάδισε λίγο ἀκόμα, κυττάζοντας ὁλοένα πίσω του ὁπότε εἶδε νὰ ξεπροβάλῃ λίγο πιὸ πέρα τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ μιᾶς ἐκκλησίας ποὺ καθὼς ἔμαθε, ρωτῶντας τοὺς πρώτους διαβάτες ποὺ συνάντησε στὸ δρόμο του, ἦταν ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀκούλα ντ' Ἐνερές. Ὅταν ἔφθασε στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλι, κατάκοπος ἀπ' τὴν τόση πεζοπορία καθὼς ἦταν, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἁγίου Παχωμίου.

Ἀργὰ τὸ πρωΐ ὅταν ξύπνησε θυμήθηκε πὼς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχε ἐγκατασταθῆ ἀπὸ καιρὸ ὁ θεῖος τῆς Ζουανίτας, ὁ κουρεὺς Γογγαρέλλο. Ντυθηκε λοιπὸν βιαστικὸς καὶ φώναξε τὸν ξενοδόχο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ σχετικῶς.

—Καὶ ποιός δὲν γνωρίζει τὸν καλὸ Γογγαρέλλο, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος.

—Μπορεῖς τότε νὰ μοῦ πῆς ποῦ βρίσκεται τὸ μαγαζί του;

—Θὰ σᾶς δώσω τὸν ὑπηρέτη μου νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ.

Ὁ Πικουΐλλο εὐχαρίστησε τὸν ξενοδόχο, ἐπλήρωσε καὶ σὲ λιγάκι ἤρθε σταλμένος ἀπ' τ' ἀφεντικό του, ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸν κουρέα.

Ὁ νεαρὸς Μαυριτανός, ἀφοῦ ἀκολούθησε ἀρκετὴ ὥρα τὸ παιδί, τὸ ρώτησε κάποια στιγμή:

—Μήπως δὲν τὸ ξέρεις καλά, Δὲν φανταζόμουνα πὼς εἶνε τόσο μακρυά..

—Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμα, εἶπεν ὁ μικρός, καὶ κοντεύουμε.

Ἐπὶ τέλους στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιγραφὴ στὴν πόρτα.

—Ὁ Γογγαρέλλο δὲν ἔχει λοιπὸν μαγαζὶ ὅπως ἄλλοτε; ρώτησε ὁ Πικουΐλλο.

—Ὄχι, κύριε, ξυρίζει στὸ δωμάτιο ποὺ μένει. Ἀνεβῆτε, εἶπεν ὁ μικρὸς ὑπηρέτης.

Ὅταν ἀνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα, ὁ μικρὸς τοῦ ἔδειξε μιὰ κλειστὴ πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐδῶ μένει, μπορεῖτε νὰ μπῆτε.

Μόλις ὅμως ὁ Πικουΐλλο μπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν ἄδειο, ἡ πόρτα ξανάκλεισε ἀμέσως πίσω του καὶ ἄκουσε ποὺ τὴν κλείδωναν ἀπ' ἔξω καθὼς ἄκουγε τὸν μικρὸ ποὺ φώναζε χαρούμενος:

—Ἐπιάστηκε στὴν φάκα, ὁ νεαρός! Δῶσ' μου, κύριε ἀξιωματικέ, τὸ ρεάλι ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες.

—Νά, πάρε δύο, ἀπήντησε μὲ τραχειὰ φωνὴ ποὺ ὁ Πικουΐλλο ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

—Κύριε Γκαράμπο ντέλλα Σπάντα, πάρε τὰ τέσσαρα παλληκάρια σου καὶ ἔλα νὰ συλλάβῃς τὸν Πικουΐλλο Ἀλιάγα. Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πὼς πρέπει νὰ μοιράσῃς μαζί μου τὰ ἑκατὸ δουκάτα ποὺ ὑπεσχέθη ὁ πανιερώτατος σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ συλλάβῃ τὸν ἄπιστον αὐτόν.

—Ἐδῶ εἴμαστε, κύριε ἀξιωματικέ, μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὰ δουκάτα. ἀφοῦ σοῦ τὰ ὑποσχέθηκα θὰ τὰ μοιραστοῦμε.

Ἀκούοντας ὁ Πικουΐλλο τὰ λόγια αὐτὰ καθὼς καὶ τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνέβαιναν, δὲν ἐδίστασε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀφοῦ δὲν ἔβλεπε κανένα ἄλλο μέσον σωτηρίας.

Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε καὶ μόλις βρέθηκε στὸν δρόμο ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

—Πιάστε τον! φώναξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Γκαράμπο ντέλλα Σπάντα ποὺ τὸν εἶδε νὰ πηδᾷ κάτω.

Ὅταν ὅμως ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κυνηγήσουν μερικοὶ πολῖτες καὶ χωροφύλακες, ὁ Πικουΐλλο εἶχε ἀπομακρυνθῆ κιόλας καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα. Νέος καὶ ἐλαφρὸς καθὼς ἦταν καὶ μὲ τὰ φτερὰ ποὺ τοῦδινε ὁ φόβος, θὰ κα-

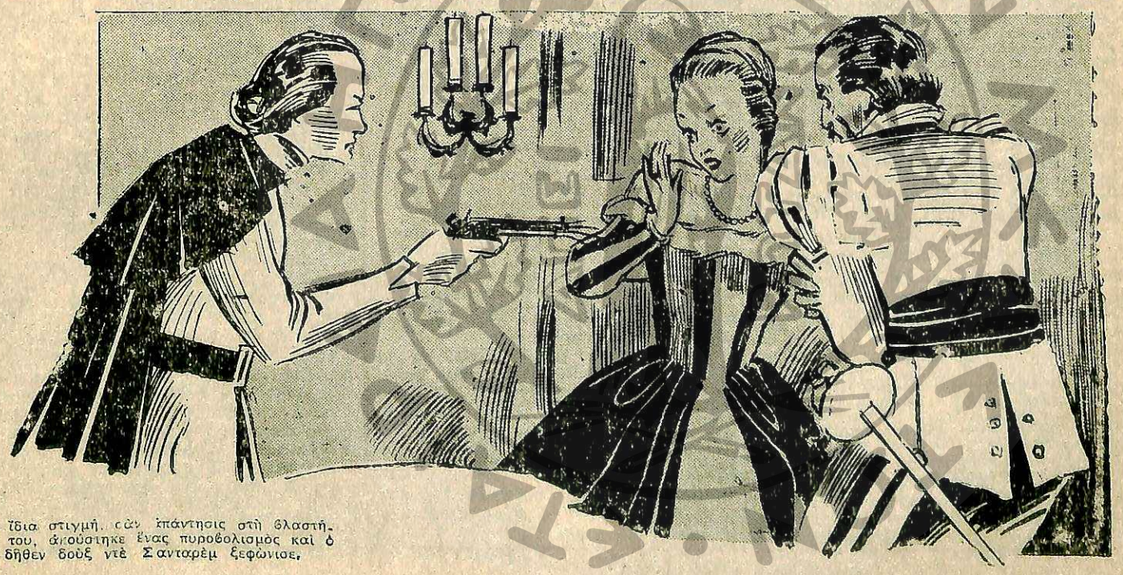

Τὴν ἴδια στιγμή. σὰν ἀπάντησις στὴ βλαστήμια του, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὁ δῆθεν δοῦξ ντὲ Σανταρὲμ ξεφώνισε.

τάφερνε ἴσως νὰ ξεφύγῃ ἂν γνώριζε καλύτερα ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Τρέχοντας ὅμως στὴν τύχη μπροστά του, βρέθηκε σὲ μιὰ ὄμορφη πλατεῖα καὶ ξαφνικὰ εἶδε νὰ ξεπροβάλλουν ἀπ' τοὺς πλαγινοὺς δρόμους οἱ χωροφύλακες καὶ πολῖτες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἀπελπισμένος ἔρριξε γύρω του μιὰ ματιὰ ψάχνοντας βρῆ καμμιὰ διέξοδο.

Στὸ δεξί του χέρι εἶδε μιὰ μεγάλη αὐλή, καὶ στὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἕνα μεγάλο μοναστῆρι. Χωρὶς νὰ σκεφθῆ τί ἔκαμε, πάνω στὴν ταραχή του, ὥρμησε στὴν αὐλὴ καὶ ἔκλεισε πίσω του τὴν σιδερένια πόρτα, φωνάζοντας σὲ κάποιους μοναχοὺς ποὺ περνοῦσαν μπροστά του:

—Βοήθεια! Βοήθεια! Σῶστε με!

—Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησιάζοντάς τον.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔφθασαν ἐκεῖνοι ποὺ κατεδίωκαν τὸν Πικουΐλλο κι' ἐχτύπησαν τὴν πόρτα φωνάζοντας:

—Παραδώστε μας τὸν ἔνοχο!

—Τί ἔκαμε; ρώτησεν ὁ Ἐσκοβὰρ ποὺ πλησίασε ἀκούοντας τὶς φωνὲς καὶ τὸν θόρυβο.

—Εἶνε αἱρετικός! Τὸν γυρεύει ὁ ἀρχιεπίσκοπος ποὺ ὑπεσχέθη ἑκατὸ δουκάτα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν παραδωσῃ ζωντανὸν ἢ πεθαμένον.

—Καὶ τί θέλει ἀπ' αὐτὸν ὁ Πανιερώτατος;

—Νὰ τὸν βαφτίσῃ Χριστιανόν.

—Κι' ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸν βαφτίσουμε, ἀπήντησε ὁ Ἐσκοβὰρ, καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν κρατήσωμε.

—Ὄχι, διεμαρτυρήθη πάλιν ὁ Γκαράμπα ντέλλα Σπάντα. Ὁ πανιερώτατος ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ καιρὸ νὰ τὸν κατηχῆ...

—Ἡ ἀρχή, ἀδελφέ μου, δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ τέλος εἶνε τὸ πᾶν καὶ φαίνεται πὼς ὁ πανιερώτατος δὲν τὰ κατάφερε. Θὰ τὸν ὑπέβαλεν ἴσως στὰ συνηθισμένα βασανιστήρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἐνῷ ἐμεῖς δὲν ἀναγκάζουμε κανένα μὲ τὴν βία. Τὸ ἀπωλολὸς πρόβατον, βλέπετε, ὅτι ἦρθε μόνον του σὲ μᾶς καὶ μεῖς τοῦ ἀνοίγουμε τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τὴν ἀγκαλιά μας. Ἀκόμα τὸν ἀφήνουμε στὴ διάθεσί του νὰ διαλέξῃ ἂν θέλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βαλέντσιας ἢ νὰ μείνῃ κοντά μας.

—Θέλω νὰ μείνω κοντά σας, φώναξε ὁ Πικουΐλλο.

—Βλέπετε; εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Ἐσκοβάρ. Θέλει νὰ μείνῃ κοντά μας. Πᾶρτε τον, ἀδελφοί μου, εἶπε στοὺς γύρω του μοναχοὺς δείχνοντας τὸν νέο.

Λίγο ἀργότερα ὁ Πικουΐλλο μεταφερόταν σ' ἕνα εὐρύχωρο κελλί.

Ὁ Ἐσκοβὰρ ἐπῆγε ἀμέσως καὶ ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα στὸν πάτερ Ἱερώνυμο, τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς, ποὺ ἔμεινε κατενθουσιασμένος γιὰ τὴν πάλη του αὐτὴ μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βαλέντσιας ἀπ' τὴν ὁποία ἤλπιζε νὰ βγῇ νικητής.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἐσκοβὰρ ποὺ ἔμενε σ' ἕνα κελλὶ ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ κελλὶ τοῦ Πικουΐλλο, τοῦ εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ στὸ μοναστῆρι μὲ λαϊκὰ φορέματα. Ἔπρεπε νὰ φορέσῃ ἕνα ράσο δοκίμου καὶ νὰ κοψῃ καὶ τὰ μαλλιά του. Ὁ Πικουΐλλο, γιὰ τὰ φορέματα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀρνήθηκε ὅμως νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του.

Ὑπομονετικὰ ὁ Ἐσκοβὰρ προσπαθοῦσε κάθε μέρα νὰ κατηχήσῃ τὸν νέο καὶ νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν πειθὼ ὅ,τι δὲν κατάφερε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βαλέντσιας μὲ τὰ βασανιστήρια. Ὁ Πικουΐλλο ὅμως δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ στὶς συμβουλὲς καὶ τὶς νουθεσίες τοῦ μοναχοῦ, ποὺ ἀπελπισμένος μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἕνα μόνον πόθον ἔχεις στὴν καρδιά σου: Νὰ διαφύγῃς κάποτε τὴν προσοχή μας καὶ νὰ δραπετεύσῃς.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ὁ νέος,

—Κι' ἐγὼ ὅμως, ἕνα μόνον πόθον ἔχω, τέκνον μου, νὰ σὲ προσηλυτίσω.

—Ποτέ, πάτερ μου.

—Σᾶς βεβαιῶ πὼς θὰ τὸ κατορθώσω...

—Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνετε;

—Ἀπὸ τὴν μορφή σου καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος σου. Δὲν σοῦ ζητοῦμε ν' ἀσπασθῆς τυφλὰ μιὰ θρησκεία. Θέλουμε πρῶτα νὰ γνωρίσῃς τὸ πνεῦμα της καὶ νὰ συζητήσῃς μαζί μας, νὰ μᾶς πῆς τὶς ἀντιρρήσεις ποὺ ἔχεις. Ἐὰν ἐσὺ μοῦ μιλοῦσες γιὰ τὴν θρησκεία σου, ἂν μοῦ ἐξεθίαζες τὴν δική σου πίστη, ἂν προσπαθοῦσες νὰ μὲ προσηλυτίσῃς...

—Τί θὰ ἐκάμνατε, πάτερ μου:

—Θὰ δεχόμουνα νὰ συζητήσω μαζί σου πρῶτα, σὰν ἄνθρωπος λογικός. Αὐτὸ ζητῶ κι' ἀπὸ σένα νὰ κάμῃς.

—Ἔστω, λοιπόν, θὰ σκεφθῶ, ἀπήντησεν ὁ Πικουΐλλο.

Εἰς μάτην ὅμως ὁ κατηχητὴς τοῦ μιλοῦσε. Ὁ Πικουΐλλο ἔμενε σ' ὅλα αὐτὰ ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος. Μόνη του ἀπασχόλησις ἦταν νὰ διαβάζῃ τὰ βιβλία ποὺ ὑπῆρχαν ἄφθονα στὴ βιβλιοθήκη τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τὸ μόνο του ὄνειρο νὰ δραπετεύσῃ ἀπ' τὴ νέα του φυλακὴ γιὰ νὰ ξαναδῆ τοὺς ἀναπτημένους του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο

Ὁ κόσμος τῆς αὔριον

No 11. - ΟΥΔΕΝ ΚΡΥΠΤΟΝ

Καθισμένος, μεσάνυχτα περίπου, στὸ βαθυλωτὸ μέσα στὸν τοῖχο ἐργαστήριο τοῦ ἐξεταστικοῦ θαλάμου, στὰ γραφεῖα τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, ξεφυλλίζετε κάποιο ἐπιστημονικὸ περιοδικό, ὁπότε ξαφνικὰ θλέπετε νὰ εἰσάγουν ἕναν νεαρὸ ὑποπτο.

Ὁ ἐξεταστικὸς θάλαμος εἶνε κατάφωτος ἀπὸ ἀκτινωτὰ φῶτα, τὸ βαθυλωτὸ ὅμως μέσα στὸν τοῖχο ἐργαστήριο εἶνε κατασκότεινο. Ὁ ὑποπτος δὲν φορεῖ παρὰ μιὰν ὑπηρεσιακὴ βαμβακερὴ μπλούζα, γιατὶ λίγο πιὸ πρὶν τοῦ ἤπραν τὰ ροῦχα του στὸ συνεχόμενο ἐργαστήριο ὅπου ἐξήτασαν τὸ σῶμα του μικροσκοπικῶς. Οἱ μαῦρες φωτεινὲς ἀκτῖνες ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ σας βαθούλωμα καὶ πέφτουν ἐπάνω στὸν ὑποπτο, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, σᾶς παρουσιάζουν ἐπάνω στὸ εἰδικὸ ταμπλὼ καθαρώτατα τὴν καρδιά του.

Ἡ σχετικὴ θελόνη τοῦ ταμπλὼ αὐτοῦ ποὺ καθορίζει τὶς σκέψεις ἐκείνου ποὺ θρίσκεται λουσμένος μέσα στὶς μαῦρες φωτεινὲς ἀκτῖνες, ταλαντεύεται ὁρμητικά. Δὲν μπορεῖτε βέβαια νὰ διαβάσετε τὶς ἴδιες του τὶς σκέψεις, ξέρετε ὅμως τώρα ὅτι ὁ ὑποπτος κατέχεται ἀπὸ μεγάλη ταραχή.

Ἡ νέα θρέθηκε νεκρή, πρὶν δυὸ ὧρες, στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Καβουριοῦ, κοντὰ σὲ κάτι θράχια. Φοροῦσε κοστοῦμι τοῦ μπάνιου, ἐνῷ τὰ ροῦχα της ἦσαν στιβαγμένα ἐκεῖ κοντά. Μιὰ πληγὴ ἀπὸ χτύπημα μὲ πέτρα διακρινόταν στὸ πτῶμα της. Ἴσως νὰ ἀποκοιμήθηκε καὶ νάπεσε ἐπάνω στὰ θράχια ἴσως ὅμως καὶ νὰ τὴν χτύπησε κάποιος μὲ πέτρα : ὁ νεαρὸς ὑποποπτος, π.χ , μὲ τὸν ὁποῖον συνδεόταν ἐρωτικῶς Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις τοῦ αἵματος ἀπέδειξε καθαρὰ ὅτι ἡ νέα πέθανε στὶς 9 τὸ θράδυ.

«Δὲν εἶδα τὴν φίλη μου ἀπόψε ἀργά, λέει ὁ ὑποπτος Τὴν ἄφησα στὶς 7 κοντὰ στὸ σπίτι της, μετὰ πῆγα μόνος μου περίπατο μὲ τὴν κούρσα μου ὡς τὸν Σκαραμαγκᾶ, κι' ἄλλοῦ πουθενά».

«Αὐτὸ εἶνε ψέμα», σᾶς ψιθυρίζει ὁ διευθυντής : «Ἡ λεπτὴ ἄμμος τῆς παραλίας τοῦ Σκαραμαγκᾶ θρέθηκε θέβαια στὰ πλάγια τῶν τροχῶν τοῦ αὐτοκινήτου του, ἀλλὰ ὁ περίπατος πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔγινε πολὺ πιὸ νωρίς.

«Γύρισα κατ' εὐθεῖαν σπίτι μου, συνεχίζει ὁ ὑποπτος, ὅπου μ' ἔπισσαν οἱ ἄνθρωποί σας καὶ μοῦπαν ὅτι ἡ φίλη μου θρέθηκε δολοφονημένη».

Μὲ τὴν θοήθεια τῶν μαύρων ἀκτίνων, μπορεῖτε νὰ δῆτε τὴν καρδιὰ τοῦ ὑποπτου τρεμοῦσαν καὶ τὴν σκέψι του νὰ εἶνε ἡσυχώτερη. Εἴπε τὴν ἁπλούστερη ἱστορία ποὺ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ καὶ ἡ ἐνοχή του δὲν μπορεῖ ν' ἀποδειχθῆ. Ὁ διευθυντὴς ὅμως ποὺ συνωμίλησε μὲ τοὺς πληροφοριοδότες του, τὸν ἐρωτᾷ ἀδιάφορα:

—Ἔκοψες τὰ μαλλιά σου τ' ἀπόγευμα;

Μάλιστα, κύριε

«Μερικὰ ἀπὸ τὰ κομμένα μαλλιά σου θρήκαμε πράγματι ἀπάνω στὰ ροῦχα σου οὔτε μιὰ τρίχα ὅμως στὸ λαιμό σου ἢ μέσα στὰ μαλλιά σου. Ὅπως μάθαμε ὁ κουρεύς σου δὲν σὲ ἔλουσε μετὰ τὸ ξύρισμα. Τὸ θαλάσσις μπάνιο ὅμως ποὺ ἔκαμες ἀπόψε, ξέπλυνε ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὸ κορμί σου τὶς κομμένες τρίχες. Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὶς 8½. Εἶχες ὅλο τὸν καιρὸ νὰ στεγνώσῃς».

Ἐπάνω στὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σκοτεινοῦ θαθυλώματος τοῦ τοίχου ποὺ θρισκόσασθε, μπορεῖτε καθαρὰ νὰ διακρίνετε τὸν τρόμο, τὴ φρίκη καὶ τὸ φόβο ποὺ προξένησαν τὰ ἤρεμα λόγια τοῦ διευθυντοῦ στὸν ὑποπτο..

«Τὸ φρεσκοσιδερωμένο φόρεμα τοῦ θύματος ποὺ ἐστάλη σπίτι της τ' ἀπόγευμα ἀπ' τὸ σιδηρωτήριο καὶ ποὺ φορέθηκε μετὰ τὸ δεῖπνο, συνεχίζει ὁ διευθυντὴς, φέρνει τὸ ἀποτύπωμα τῶν δερματινων κουμπιῶν τοῦ καθίσματος τῆς κούρσας του. Κλασσικὸν παράδειγμα! ἢν θέλετε στὸ Καθουῖρι. Αὐτὸ τὸ ξέρομε, γιατὶ μερικὰ χαλίκια ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ θρίσκονται στὴν περιοχὴ τοῦ Καθουριοῦ, θρέθηκαν σφηνωμένα στὰ λάστιχα τῶν τροχῶν τῆς κούρσας σου. Μετὰ τὸ κολύμπι, τὸ θῆμα κι' ἐσὺ καθήσατε ἐκεῖ στὰ θράχια. Ἐκείνη δὲν ἐκάπνιζε ποτέ. Ἐσὺ ἐκάπνισες ἕνα τσιγάρο καὶ πέταξες τὸ ἀποτσίγαρο στὴ θάλασσα Ἤσουν ὅμως ἐρεθισμένος κι' ἄφησες νὰ πέσουν μερικὲς στάχτες στὸ θρεμένο μπανιερό σου. Καὶ κατὰ τὴν πάλη σου μ' αὐτήν, ἡ στάχτη ἀπ' τὸ δικό σου μπανιερὸ κόλλησε καὶ στὸ θρεμένο ἐπίσης δικό της —στάχτη ἀπ' τὴν ἴδια μάρκα τσιγάρων ποὺ καπνίζεις πάντοτε. Τὸ ὅτι προηγήθη πάλη μεταξύ σας, ἀποδεικνύεται ἀπ τὴν λιπτὴ αὐτὴν ἀμυχὴ στὸν ὦμο σου, ποὺ τὴν ἔκαμε ἡ νυχιά της κι' ἀπ' τὴν ξεσχισμένη ἐπιδερμίδα σου, ποὺ θρέθηκε ἀνάμεσα στὰ νύχια της. Ὁ θάνατός της ἐπῆλθε ἀπ' τὰ χτυπήματα ποὺ τῆς ἔδωσες ἐπάνω στὸ κεφάλι μὲ μιὰ πέτρα ποὺ ἔχει ἐπάνω τὴ γλοιώδη ἐκείνη πρασινωπὴ οὐσία. Ἡ οὐσία αὐτὴ θρέθηκε καὶ στὰ μαλλιά της. Μετὰ ἔπλυνες τὰ χέρια σου ὅσο νόμισες καλά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ξεκαθάρισε τελείως τὰ πρασινωπὰ ἴχνη τῆς γλοιώδους οὐσίας ποὺ διακρίνονται καὶ τώρα ἀκόμα μέσ' στὶς γραμμὲς τῶν ἁρμῶν τῶν δακτύλων σου»

Ὁ ὑποπτος τώρα πιὰ ὁμολογεῖ...

"Ολα αὐτά, βέβαια, δὲν εἶνε παρὰ μιὰ φουτουριστικὴ σκηνὴ ἀνακαλύψεως τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ τρόποι ὅμως ποὺ ἀνέφερα, ἔχουν χρησιμοποιηθῆ μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες χάρις στὴν σχετικὴ μέθοδο τοῦ Δρος Μ. Ἔντγουϊν Ὀ Νέλ, εἰδικοῦ μικροσκόπου τῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἐργαστηρίων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νορθγουέστερν.

ΘΑΝ ΓΙΑΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΗΘΑΡΓΟ

Δραματικὸ διήγημα

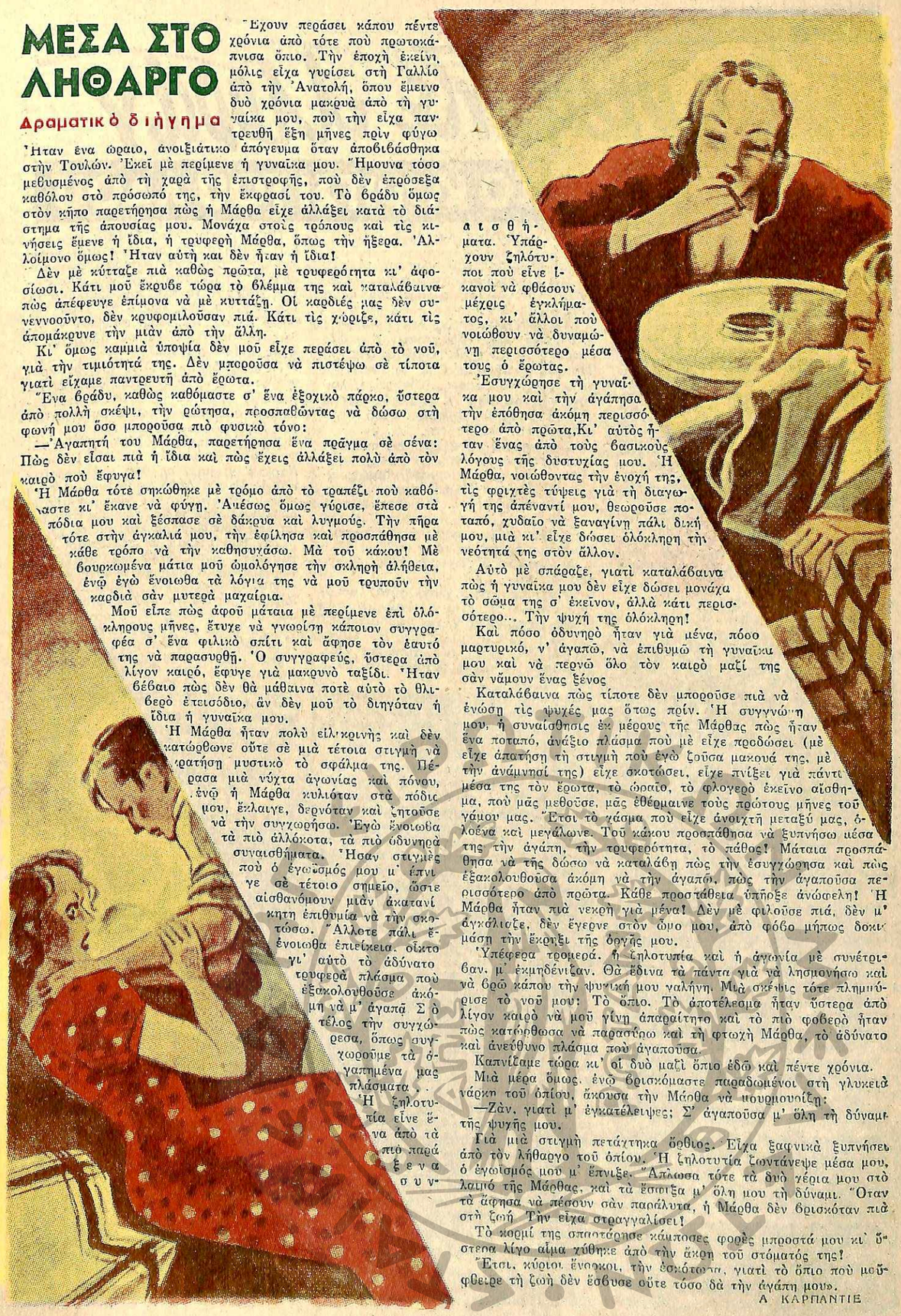

Ἔχουν περάσει κάπου πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοκάπνισα ὄπιο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις εἶχα γυρίσει στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ὅπου ἔμεινα δυὸ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα μου, ποὺ τὴν εἶχα παντρευθῆ ἕξη μῆνες πρὶν φύγω

Ἦταν ἕνα ὡραιο, ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ὅταν ἀποβιβάσθηκα στὴν Τουλών. Ἐκεῖ μὲ περίμενε ἡ γυναῖκα μου. Ἤμουνα τόσο μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ποὺ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου στὸ πρόσωπό της, τὴν ἔκφρασί του. Τὸ θράδυ ὅμως στὸν κῆπο παρετήρησα πὼς ἡ Μάρθα εἶχε ἀλλάξει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Μονάχα στοὺς τρόπους καὶ τὶς κινήσεις ἔμενε ἡ ἴδια, ἡ τρυφερὴ Μάρθα, ὅπως τὴν ἤξερα. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦταν αὐτὴ καὶ δὲν ἦταν ἡ ἴδια!

Δὲν μὲ κύτταζε πιὰ καθὼς πρῶτα, μὲ τρυφερότητα κι' ἀφοσίωσι. Κάτι μοῦ ἔκρυθε τώρα τὸ θλέμμα της καὶ καταλάθαινα πὼς ἀπέφευγε ἐπίμονα νὰ μὲ κυττάξῃ. Οἱ καρδιές μας δὲν συνεννοοῦντο, δὲν κρυφομιλοῦσαν πιά. Κάτι τὶς χώριζε, κάτι τὶς ἀπομάκρυνε τὴν μιὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Κι' ὅμως καμμιὰ ὑποψία δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ, γιὰ τὴν τιμιότητά της. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω σὲ τίποτα γιατὶ εἴχαμε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα.

Ἕνα θράδυ, καθὼς καθόμαστε σ' ἕνα ἐξοχικὸ πάρκο, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι, τὴν ρώτησα, προσπαθῶντας νὰ δώσω στὴ φωνή μου ὅσο μποροῦσα πιὸ φυσικὸ τόνο:

—Ἀγαπητή του Μάρθα, παρετήρησα ἕνα πρᾶγμα σὲ σένα: Πὼς δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια καὶ πὼς ἔχεις ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα!

Ἡ Μάρθα τότε σηκώθηκε μὲ τρόμο ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ καθόμαστε κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀνέσως ὅμως γύρισε, ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ ξέσπασε σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς. Τὴν πῆρα τότε στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐφίλησα καὶ προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν καθησυχάσω. Μὰ τοῦ κάκου! Μὲ θουρκωμένα μάτια μοῦ ὡμολόγησε τὴν σκληρὴ ἀλήθεια, ἐνῷ ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ λόγια της νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν καρδιὰ σὰν μυτερὰ μαχαίρια.

Μοῦ εἶπε πὼς ἀφοῦ μάταια μὲ περίμενε ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες, ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ κάποιον συγγραφέα σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ παρασυρθῆ. Ὁ συγγραφεύς, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ἔφυγε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Ἦταν βέβαιο πὼς δὲν θὰ μάθαινα ποτὲ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐτεισόδιο, ἂν δὲν μοῦ τὸ διηγόταν ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα μου.

Ἡ Μάρθα ἦταν πολὺ εἰλικρινὴς καὶ δὲν κατώρθωνε οὔτε σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ κρατήσῃ μυστικὸ τὸ σράλμα της. Πέρασα μιὰ νύχτα ἀγωνίας καὶ πόνου, ἐνῷ ἡ Μάρθα κυλιόταν στὰ πόδια μου, ἔκλαιγε, δερνόταν καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσω. Ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ πιὸ ἀλλόκοτα, τὰ πιὸ ὀδυνηρὰ συναισθήματα. Ἦσαν στιγμὲς ποὺ ὁ ἐγωϊσμός μου μ' ἔπνιγε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε αἰσθανόμουν μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω. Ἄλλοτε πάλι ἔνοιωθα ἐπιείκεια. οἴκτο γι' αὐτὸ τὸ ἀδύνατο τρυφερὰ πλάσμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μ' ἀγαπᾷ Σ' ὁ τέλος τὴν συγχώρεσα, ὅπως συγχωροῦμε τὰ ἀγαπημένα μας πλάσματα . .

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα συναισθήματα. Ἔχουν περάσει κάπου πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοκάπνισα ὄπιο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις εἶχα γυρίσει στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ὅπου ἔμεινα δυὸ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα μου, ποὺ τὴν εἶχα παντρευθῆ ἕξη μῆνες πρὶν φύγω

Ἦταν ἕνα ὡραιο, ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ὅταν ἀποβιβάσθηκα στὴν Τουλών. Ἐκεῖ μὲ περίμενε ἡ γυναῖκα μου. Ἤμουνα τόσο μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ποὺ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου στὸ πρόσωπό της, τὴν ἔκφρασί του. Τὸ θράδυ ὅμως στὸν κῆπο παρετήρησα πὼς ἡ Μάρθα εἶχε ἀλλάξει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Μονάχα στοὺς τρόπους καὶ τὶς κινήσεις ἔμενε ἡ ἴδια, ἡ τρυφερὴ Μάρθα, ὅπως τὴν ἤξερα. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦταν αὐτὴ καὶ δὲν ἦταν ἡ ἴδια!

Δὲν μὲ κύτταζε πιὰ καθὼς πρῶτα, μὲ τρυφερότητα κι' ἀφοσίωσι. Κάτι μοῦ ἔκρυθε τώρα τὸ θλέμμα της καὶ καταλάθαινα πὼς ἀπέφευγε ἐπίμονα νὰ μὲ κυττάξῃ. Οἱ καρδιές μας δὲν συνεννοοῦντο, δὲν κρυφομιλοῦσαν πιά. Κάτι τὶς χώριζε, κάτι τὶς ἀπομάκρυνε τὴν μιὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Κι' ὅμως καμμιὰ ὑποψία δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ, γιὰ τὴν τιμιότητά της. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω σὲ τίποτα γιατὶ εἴχαμε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα.

Ἕνα θράδυ, καθὼς καθόμαστε σ' ἕνα ἐξοχικὸ πάρκο, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι, τὴν ρώτησα, προσπαθῶντας νὰ δώσω στὴ φωνή μου ὅσο μποροῦσα πιὸ φυσικὸ τόνο:

—Ἀγαπητή του Μάρθα, παρετήρησα ἕνα πρᾶγμα σὲ σένα: Πὼς δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια καὶ πὼς ἔχεις ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα!

Ἡ Μάρθα τότε σηκώθηκε μὲ τρόμο ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ καθόμαστε κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀνέσως ὅμως γύρισε, ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ ξέσπασε σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς. Τὴν πῆρα τότε στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐφίλησα καὶ προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν καθησυχάσω. Μὰ τοῦ κάκου! Μὲ θουρκωμένα μάτια μοῦ ὡμολόγησε τὴν σκληρὴ ἀλήθεια, ἐνῷ ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ λόγια της νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν καρδιὰ σὰν μυτερὰ μαχαίρια.

Μοῦ εἶπε πὼς ἀφοῦ μάταια μὲ περίμενε ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες, ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ κάποιον συγγραφέα σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ παρασυρθῆ. Ὁ συγγραφεύς, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ἔφυγε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Ἦταν βέβαιο πὼς δὲν θὰ μάθαινα ποτὲ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐτεισόδιο, ἂν δὲν μοῦ τὸ διηγόταν ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα μου.

Ἡ Μάρθα ἦταν πολὺ εἰλικρινὴς καὶ δὲν κατώρθωνε οὔτε σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ κρατήσῃ μυστικὸ τὸ σράλμα της. Πέρασα μιὰ νύχτα ἀγωνίας καὶ πόνου, ἐνῷ ἡ Μάρθα κυλιόταν στὰ πόδια μου, ἔκλαιγε, δερνόταν καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσω. Ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ πιὸ ἀλλόκοτα, τὰ πιὸ ὀδυνηρὰ συναισθήματα. Ἦσαν στιγμὲς ποὺ ὁ ἐγωϊσμός μου μ' ἔπνιγε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε αἰσθανόμουν μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω. Ἄλλοτε πάλι ἔνοιωθα ἐπιείκεια. οἴκτο γι' αὐτὸ τὸ ἀδύνατο τρυφερὰ πλάσμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μ' ἀγαπᾷ Σ' ὁ τέλος τὴν συγχώρεσα, ὅπως συγχωροῦμε τὰ ἀγαπημένα μας πλάσματα . .

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα συναισθήματα. Ἔχουν περάσει κάπου πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοκάπνισα ὄπιο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις εἶχα γυρίσει στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ὅπου ἔμεινα δυὸ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναίκα μου, ποὺ τὴν εἶχα παντρευθῆ ἕξη μῆνες πρὶν φύγω

Ἦταν ἕνα ὡραιο, ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ὅταν ἀποβιβάσθηκα στὴν Τουλών. Ἐκεῖ μὲ περίμενε ἡ γυναῖκα μου. Ἤμουνα τόσο μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ποὺ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου στὸ πρόσωπό της, τὴν ἔκφρασί του. Τὸ θράδυ ὅμως στὸν κῆπο παρετήρησα πὼς ἡ Μάρθα εἶχε ἀλλάξει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου. Μονάχα στοὺς τρόπους καὶ τὶς κινήσεις ἔμενε ἡ ἴδια, ἡ τρυφερὴ Μάρθα, ὅπως τὴν ἤξερα. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦταν αὐτὴ καὶ δὲν ἦταν ἡ ἴδια!

Δὲν μὲ κύτταζε πιὰ καθὼς πρῶτα, μὲ τρυφερότητα κι' ἀφοσίωσι. Κάτι μοῦ ἔκρυθε τώρα τὸ θλέμμα της καὶ καταλάθαινα πὼς ἀπέφευγε ἐπίμονα νὰ μὲ κυττάξῃ. Οἱ καρδιές μας δὲν συνεννοοῦντο, δὲν κρυφομιλοῦσαν πιά. Κάτι τὶς χώριζε, κάτι τὶς ἀπομάκρυνε τὴν μιὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Κι' ὅμως καμμιὰ ὑποψία δὲν μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ, γιὰ τὴν τιμιότητά της. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω σὲ τίποτα γιατὶ εἴχαμε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα.

Ἕνα θράδυ, καθὼς καθόμαστε σ' ἕνα ἐξοχικὸ πάρκο, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι, τὴν ρώτησα, προσπαθῶντας νὰ δώσω στὴ φωνή μου ὅσο μποροῦσα πιὸ φυσικὸ τόνο:

—Ἀγαπητή του Μάρθα, παρετήρησα ἕνα πρᾶγμα σὲ σένα: Πὼς δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια καὶ πὼς ἔχεις ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα!

Ἡ Μάρθα τότε σηκώθηκε μὲ τρόμο ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ καθόμαστε κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἀνέσως ὅμως γύρισε, ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ ξέσπασε σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς. Τὴν πῆρα τότε στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐφίλησα καὶ προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν καθησυχάσω. Μὰ τοῦ κάκου! Μὲ θουρκωμένα μάτια μοῦ ὡμολόγησε τὴν σκληρὴ ἀλήθεια, ἐνῷ ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ λόγια της νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν καρδιὰ σὰν μυτερὰ μαχαίρια.

Μοῦ εἶπε πὼς ἀφοῦ μάταια μὲ περίμενε ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες, ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ κάποιον συγγραφέα σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ παρασυρθῆ. Ὁ συγγραφεύς, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ἔφυγε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Ἦταν βέβαιο πὼς δὲν θὰ μάθαινα ποτὲ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ἐτεισόδιο, ἂν δὲν μοῦ τὸ διηγόταν ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα μου.

Ἡ Μάρθα ἦταν πολὺ εἰλικρινὴς καὶ δὲν κατώρθωνε οὔτε σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ κρατήσῃ μυστικὸ τὸ σράλμα της. Πέρασα μιὰ νύχτα ἀγωνίας καὶ πόνου, ἐνῷ ἡ Μάρθα κυλιόταν στὰ πόδια μου, ἔκλαιγε, δερνόταν καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσω. Ἐγὼ ἔνοιωθα τὰ πιὸ ἀλλόκοτα, τὰ πιὸ ὀδυνηρὰ συναισθήματα. Ἦσαν στιγμὲς ποὺ ὁ ἐγωϊσμός μου μ' ἔπνιγε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε αἰσθανόμουν μιὰν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω. Ἄλλοτε πάλι ἔνο

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Λεωνή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ κόμης ντὲ Μοράν, παρασυρμένος ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἐπαναστατῶν, βρίσκεται μέσα σ' ἕνα ὀδόφραγμα ὅπου ἐξαντλημένος σωριάζεται ἀναίσθητος σχεδὸν ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα μιὰ ὀβὶς ποὺ ἔσκασε κοντὰ τοὺς ἀνάγκασε τοὺς ἀντάρτες ν' ἀποφασίσουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ὀδόφραγμα γιὰ νὰ σωθοῦν. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν, ἕνας νεαρὸς μορτάκος, ὄχι περισσότερο ἀπὸ 17 ἐτῶν, ὁ Ζωζὸ, ἀρνήθηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσαν νὰ παραλάβῃ καὶ τὸν ἀναίσθητό τους σύντροφον. Ὅλοι τους ὅμως ἔφυγαν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐργάτη Λαρντιὲ ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Ζωζὸ φορτώθηκαν τὸν ἀναίσθητο κόμητα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν συνοικία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἐκεῖ τρύπωσαν μέσα σ' ἕνα καπηλειὸ ὅπου ὁ καταστηματάρχης τοὺς δέχτηκε ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πιοῦν κάτι. Κανεὶς ὅμως ἀπ' τοὺς δυὸ ἐπαναστάτες, δὲν εἶχε οὔτε δεκάρα, ὁπότε ὁ Ζωζὸ, ψάχνοντας τὸν κόμητα, ποὺ τοὺς κύτταζε μ' ἀποβλακωμένο βλέμμα, χωρὶς ὅμως ν' ἀπαντᾷ καὶ σὲ καμμιὰ τους ἐρώτησι, ἀντελήφθη ὅτι ὁ περίεργος αὐτὸς σύντροφός τους, εἶχε τὶς τσέπες τοῦ γιλέκου του γεμάτες χρυσὰ ναπολεόνια. Ἀμέσως ἡ ὑπάλληλος τοῦ καπηλείουΜαριάννα τοὺς σερβίρισε κρασὶ καὶ ἀφοῦ τὸ ἤπιαν, ἔκτὸς ἀπὸ τὸν κόμητα ποὺ τὸ ἔχυσε, ὁ Ζωζὸ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ στὸν ἄνθρωπο ποὺ κουβάλησε στὸν ὦμο του ἐκεῖ μέσα:

— Λοιπὸν, κύριε, νὰ ποὺ ξεκουρασθήκαμε πιὰ καὶ βρήκαμε κι' ἕνα ἥσυχο στέκι. Μπορεῖτε νὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ κουβεντιάσετε μιὰ στάλα μὲ τοὺς συντρόφους).

19ον

Ὁ κόμης κύτταζε σὰν ἀποβλακωμένος καὶ ἡ Μαριάννα ποὺ τὰ χρυσὰ ναπολεόνια ποὺ εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ γιλέκο του τῆς κέντησαν τὴν περιέργεια, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πλησιάσῃ περισσότερο καὶ νὰ ρωτήσῃ:

—Ἀλήθεια, τί δουλειὰ κάνει ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ;

Ὁ ντὲ Μοράν δὲν ἀποκρίθηκε πάλι κι' ὁ Ζωζὸ ἁρπάζοντάς του τὰ χέρια καὶ κυττάζοντάς τα μὲ προσοχή:

—Δὲν εἶνε χέρια τῆς δουλειᾶς αὐτά!... ἔκαμε κουνῶντας τὸ κεφάλι. Μόνο ποὺ εἶνε μαῦρα ἀπ' τὸ μπαροῦτι! ...Αὐτὸ εἶνε ὁλοφάνερο! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τ' ἀγγίξῃς καὶ νὰ δῇς...εἶνε σὰν ἀφρόγαλα!

Ἡ Μαριάννα ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν πρόσκλησι καὶ χουφτιάζοντας μὲ τὰ χοντρὰ χέρια της τὰ λεπτὰ σχεδὸν ἰσχνὰ τοῦ κόμητος:

—Ἀλήθεια λέτε!, φώναξε ἔκπληκτη, εἶνε σὰν βελοῦδο!

—Μὰ τότε, δ ἔκοψε ὁ Λαρντὲ ἀνυπομονῶντας, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐργάτης τί διάολο γύρευε στὸ ὀδόφραγμα μέσα μπαρουτοκαπνισμένος;

Καὶ γυρίζοντας στὸν κόμη, τοῦ εἶπε, ξαναπαίρνοντας τὸ ὕφος τοῦ ἀντάρτου:

—Ὁ κόσμος, βλάμη μου, ἔνει τὴν γλῶσσα γιὰ νὰ τὴν μεταχειρίζεται κι' ὅταν σὲ ρωτᾶνε πρέπει ν' ἀποκρίνεσαι, διάολε, αὐτὸ ξέρω νὰ πῶ ἐγώ!

»Ἔλα, φίλε συνέχισε ὁ Λαρντὲ βλέποντας τὰ μάτια τοῦ κόμητος νὰ προσηλώνωνται ἀπάνω του, πέστε μας ποιὸς εἶσθε... εἶναι ἡ μικρότερη χάρι ποὺ σᾶς ζητοῦμε, ὕστερ' ἀπ' ὅ,τι κάναμε γιὰ σᾶς.

—Ἀ! αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! πετάχηκε ὁ Ζωζὸ. Ἂν δὲν εἴμαστ' ἐμεῖς, οἱ γουρνομύτηδες θὰ σᾶς εἶχαν τσαλαπατήσει ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα!... Πρέπει λοιπὸν νὰ φανῆτε καὶ λιγάκι εὐγνώμων!

Καὶ κάνοντας πιὸ γλυκειὰ τὴ φωνή του ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης, πρόσθεσε χαϊδεύοντας φιλικὰ τὸν κόμη στὸν ὦμο:

—Παραδέχομαι πὼς δὲν βρίσκεσθε στὰ καλά σας, πρὸ πάντων ἂν δὲν συνηθίζετε νὰ εἶσθε ἐπαναστάτης!.... Ὡστόσο ὅμως τόση ὥρα θὰ ἔχετε βέβαια συνέλθει κάπως... Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ μᾶς πῆτε τί δουλειὰ κάνετε, γιὰ νὰ βγάζετε χρυσάφι, ἀφοῦ τὄχετε μέσ' στὴν τσέπη σας.

Ὁ κόμης τὴ φορὰ αὐτὴ φάνηκε πὼς προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν μνήμη του καὶ μὲ σιγανή, ἤρεμη, ἀχρωμάτιστη φωνή, ἀπήντησε:

—Μηχανουργός!... Κλειθροποιός! ... Γλύπτης!...

—Ὅλα μαζί; φώναξε ὁ Ζωζὸ γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

Ὁ Λαρντιὲ ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Χμ! Ἐργατικὰ χέρια αὐτά! μουρμούρισε κυτ.άζοντας μ' ἕνα μάτι τὸν κόμη. Αὐτὰ εἶναι χέρια χασομέρη κι' ἐπειτα ὅταν λέῃ κανεὶς πὼς εἶν' ἐργάτης κι' ἔχει, ὅπως ὁ βλάμης ἀπ' ἐδῶ, χρυσάφι στὴν τσέπη του δὲν εἶναι καλὸ σημάδι...

Ξαφνικὰ ἄγρια ὀχλοβοὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸν δρόμο καὶ ἔξω σχεδὸν ἀπ'τὴν πόρτα τοῦ καπηλειοῦ ἕνας κόσμος ὁλάκερος περνοῦσε βιαστικός.

—Στὰ ὅπλα!... Στὰ ὅπλα!...

Ἀκούστηκαν τώρα κάποιες, πλησιέστερα ἀπεγνωσμένες φωνὲς καὶ μὲ μιᾶς ὁ Λαρντιέ, ἁρπάζοντ[illegible] τὰ ὅπλα του, τινάχθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Ζωζὸ τὸν ἀκολούθησε στὴ στιγμή.

Μόλις οἱ δυὸ ἐπαναστάτες χτηθκαν στὸ δρόμο χαρούμενη ἡ Μαριάννα πλησίασε τὸν κόμητα καὶ μὲ προσποιητὰ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ εἶπε καθὼς ἁπλωνε τὸ χονδρὸ της χέρι στὸν ὦμο του:

—Μὴν ἐνοχλῆσθε, κύριε, ἐσᾶς θὰ σᾶς φυλάξωμε ἐμεῖς καὶ θὰ σᾶς κρυψουμε γιὰ νὰ μὴν πάθετε κανένα δυστύχημα.

Ὁ θόρυβος ὅμως ποὺ ἀκουόταν στὸν δρόμο, θόρυβος ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὁρδῶν φυγάδων ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν ἀπὸ ἄγρια καταδίωξι, ξύπνησε λὲς τὸν Ντὲ Μοράν ἀπ' τὴ νάρκη ποὺ τὸν εἶχε καταστήσει ἀναίσθητον γιὰ κάθε τι ποὺ συνέβαινε ἡ γινόταν γύρω του.

Τινάχθηκε ὄρθιος. Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἄγριας ἐνεργητικότητος, σὰν νὰ θυμῶταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὴν σκηνὴ ποὺ διεδραματίσθηκε μεταξύ του καὶ τοῦ Γκοντράν ντ' Ὠμόν.

Σπρώχνοντας τὴν Μαριάννα, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ καὶ τὸν καταστηματάρχη ποὺ δοκίμασε νὰ τοῦ φράξῃ τὴν ἔξοδο, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Μπροστά του ἀντίκρυσε τὸν Ζωζὸ καὶ τὸν Λαρντιὲ ποὺ τὸν ἄρπαξαν ἀπ' τὰ χέρια.

—Ἐμπρός! φεύγουμε, τοῦ εἶπε ὁ μορτάκος. Γυρίσαμε γιὰ νὰ σὲ πάρουμε.

Προχώρησαν λίγα βήματα μὰ καθὼς βρέθηκαν μπερδεμένοι στὴν πανικόβλητη ἀνθρωποθάλασσα, ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀδιάκοπα οἱ ὀβίδες γύρω τους, ἐνῷ στὴν ἄκρη τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, φάνηκαν κι' ὅλας τὰ στρατεύματα ποὺ ἀδιάκοπα ἔφθαναν ἀπ' τὸ Παρίσι.

Παρασυρόμενοι ἀπ' τὸ πλῆθος προχώρησαν πρὸς τὸ κεντρικὸ ὀδόφραγμα μὰ ἐκεῖ βρέθηκαν ξαφνικὰ ἐκτεθειμένοι στὸ σφοδρὸ πῦρ τῶν στρατευμάτων ποὺ ἔβαλλαν συνεχῶς.

Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ ὀδόφραγμα στρώθηκε ἀπὸ πτώματα. Πρῶτος ἔπεσε ὁ Λαρντιὲ χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα καὶ σὲ λίγο ὁ Ζωζὸ ἄφηνε μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ σωριάστηκε χάμω συμπαρασύροντας στὴν πτῶσι του καὶ τὸν κόμη ποὺ κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ τελευταῖοι ἐπαναστάτες, χωρὶς ὅπλα καὶ πανικόβλητοι, περνοῦσαν ἀπὸ πάνω τους σκεπάζοντάς τους μὲ πέτρες, χώματα καὶ τὰ ἴδια τους πτώματα ποὺ ἔπεφταν ἀπ'τὶς σφαῖρες τῶν τακτικῶν στρατευμάτων.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὸ ὀδόφραγμα κυριεύθηκε ἐξ ἐφόδου καὶ οἱ νικηταὶ πῆραν μαζί τους αἰχμαλώτους ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦσαν τραυματισμένοι ἢ δὲν μπόρεσαν νὰ ξεφύγουν.

Δὲν ἔμειναν πιὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σφαγεῖο παρὰ μονάχα οἱ σκοτωμένοι καὶ ὅσους πληγωμένους νόμισαν γιὰ νεκροὺς οἱ στρατιῶται.

ΣΤΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΒΙΣΕΤΡ

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐνῷ σ' ὅλες τὶς πολυάριθμες συνοικίες τῶν Παρισίων ὁ πληθυσμὸς παρευρισκόταν στοὺς τελευταίους σπασμοὺς τῆς ἐπαναστάσεως ποὺ πνίγηκε στὸ αἷμα, στὴν συνοικία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἄρχισε ἡ μακάβρια περισυλλογὴ τῶν πτωμάτων.

Οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας, μικρέμπορο οἱ περισσότεροι, βιαζόταν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τῆς φοβερῆς ἀδελφοκτονίας, καὶ ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ βοηθήσουν στὴν ἀπαίσια ἐκείνη ἐργασία.

Στοὺς ἐκουσίους ἐκείνους νεκροθάπτες ἦλθαν νὰ ἑνωθοῦν καὶ οἱ πληθυσμοὶ τῶν περιχώρων ποὺ μαζεύτηκαν πρωὶ-πρωΐ.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες μετέφερναν μὲ χειραμάξια τὰ πτώματα σ' ἕνα κοινὸ τάφο ποὺ ἀνοίχτηκε στὸ νεκροταφεῖο τῆς περιφερείας.

Σκηναὶ φρίκης ἐκτυλίχθηκαν καθὼς οἱ πέτρες τοῦ ὀδοφράγματος παραμερίζονταν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ἐργάζονταν γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν πτωμάτων ἦταν κι' ἕνας γαλατᾶς ἀπ' τὸ Βισέτρ μὲ τὴν γυναῖκα του ποὺ ἀφοῦ ξεφόρτωσαν τὸ ἁμάξι τους ἀνεμίχθηκαν μὲ προθυμία κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ βοηθοῦσαν καὶ ἔβγαζαν τὰ πλακωμένα ἀπ' τὶς πέτρες πτώματα.

Δὲν δεχόταν ὅμως νὰ μεταφέρῃ τὸ πτώματα μὲ τ' ἁμάξι του στὸ νεκροταφεῖο.

—Οἱ πεθαμένοι δὲν ἔχουν πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, ἔλεγε. Γι' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν ἀκόμα πρέπει νὰ φροντίσωμε. Φυλάω τ' ἁμάξι μου γιὰ τοὺς πληγωμένους.

Ἄφησε, λοιπὸν, τὴν γυναῖκα του, Καρλότα, νὰ φυλάῃ τὴν ἅμαξά τους ποὺ εἶχαν ξεζέψει καὶ ὁ ἴδιος παραμερίζοντας τὰ πτώματα ἔψαχνε γιὰ πληγωμένους.

Καὶ καθὼς τὸν ἔβλεπε ἡ γυναῖκα του ν' ἀνασηκώνῃ φουσκώνοντας τὶς πελώριες πέτρες,τοῦφώναζε κάθε τόσο:

—Ἔ, Μισέλ! Βρῆκες κανέναν;

Ἐκεῖνος ἀνεσήκωνε τοὺς ὤμους του καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάχνῃ βαθύτερα μήπως βρῆ κανέναν τραυματίαν.

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ παραμέριζε ἕνα πτῶμα σταμάτησε ἀφήνοντας μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

Μιὰ νεανικὴ μορφή, σχεδὸν μορφὴ παιδικὴ, εἶχε φανῆ ἀνάμεσα στὶς πέτρες καὶ δυὸ μεγάλα ὀρθάνοιχτα μάτια τὸν κύτταζαν μ' ἔκφρασι τρελλοῦ φόβου·

—Μὴ μὲ σκοτώνῃς!... μὴ μὲ σκοτώνῃς!... ψιθύρισε τὸ δύστυχο παιδὶ νομίζοντας πὼς ἐπρόκειτο νὰ τὸ σκοτώσουν.

Ὁ γαλατᾶς ὅμως ποὺ τὸν κύτταξε μὲ συγκίνησι, ἔσκυψε καὶ τὸν ἀνεσήκωσε προσεκτικὰ κι' ἔκαμε νὰ τὸν μεταφέρῃ στ' ἁμάξι του.

—Ὄχι, μὴ μᾶς χωρίζῃς! ἤμαστε τρεῖς ἀκούστηκε ἡ ψιλὴ φωνὴ τοῦ νεαροῦ τραυματίου.

—Μὰ καὶ ποῦ θέλεις νὰ βρῶ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ψάχνω τόση ὥρα καὶ δὲν βρῆκα παρὰ μονάχα ἐσένα πιτσιρίκο μου;

—Νά, ἐδῶ ἕνα γύρω μου θᾶναι. Ψάξε καὶ θὰ τοὺς βρῆς. Ἂν μποροῦσα θὰ σὲ βοήθαγα κι' ἐγώ. Εἶναι κρῖμα νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πεθάνουν.

Ὁ ἀγαθὸς γαλατᾶς ξαναχώθηκε μεσα στὰ χώματα καὶ τὶς πέτρες καὶ σὲ λίγο μέσα ἀπ' τὰ πτώματα τραβοῦσε ἕνα σῶμα ποὺ τὸ μπράτσο του ἦταν κατακόκκινο ἀπ' τὸ αἷμα.

Μόλις τὸ ἀνεσήκωσε κάπως, ὁ νεαρὸς ποὺ καθόταν πάνω στὶς πέτρες καὶ κύτταζε μ' ὀρθάνοιχτα μάτια ἄφησε μιὰ χαρούμενη κραυγή:

—Εἶναι ὁ Λαρντιέ! Μπράβο γέρω μου, αὐτοῦ εἶναι κι' ὁ ἄλλος.

Ὁ τραυματίας, ποὺ πραγματικὰ ἦταν ὁ Λαρντιὲ, γύρισε στὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ καὶ τὸ πονεμένο πρόσωπό του φωτίστηκε μὲ μιᾶς:

—Τὴ γλύτωσες, λοιπὸν, σπουργιτάκο εἶπε στὸν Ζωζὸ ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κουνηθῇ ἀπ' τὴν θέσι του ἂν δὲν βρισκόταν κι' ὁ «ἄλλος».

Γιὰ τρίτη φορὰ ὁ δύστυχος γαλατᾶς ὑποχρεώθηκε νὰ σκύψῃ ἀνάμεσα στὰ πτώματα καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ σύντομα ἀνεκάλυψε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος. Ὁ ντὲ Μοράν εἶχε τὰ μάτια κλειστὰ μὰ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔμοιαζε πρόσωπο πτώματος. Ἦταν ἁπλῶς λιπόθυμος ἀπὸ μικρομωλωπισμοὺς στὸ στῆθος καὶ στὸ κεφάλι.

Ὁ δύστυχος γαλατᾶς κουράστηκε ἀρκετὰ ὥσπου νὰ τὸν φορτωθῇ στὸν ὦμο του, μὲ πολλοὺς ὅμως κόπους κατώρθωσε νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν ἅμαξά του.

Μὲ τὴν βοήθεια τῆς γυναίκας του, τὸν τοποθέτησε στὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ ποὺ ἦταν σωρωμένο μὲ ἄχυρα κι' ὕστερα βοήθησε καὶ τοὺς Λαρντιὲ καὶ Ζωζὸ νὰ πάρουν θέσι δίπλα στὸ λιποθυμισμένο ἀκόμα σύντροφό τους.

— Καὶ τώρα Καρλόττα, εἶπε στὴ γυναῖκα του, ὁ γαλατᾶς, γρήγορα νὰ ζέψουμε τ' ἄλογο καὶ νὰ τραβήξουμε γιὰ τὸ χωριό μας γιατί ἐμεῖς θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια. . . Δὲν μπορεῖ βλέπεις νὰ τραβήξῃ περισσότερο ὁ Ψαρῆς μας.

★

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μικρὸ τους κτῆμαο Βισέτρ, ὁ πρῶτος ποὺ πάτησε στὴ γῆ ἦταν ὁ Ζωζό.

—Σὲ βοηθάω κι' ἐγώ, μπάρμπα, ἐπρότεινε βλέποντας τὸν γαλατᾶ ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸν κόμητα ποὺ δὲν εἶχε κουνηθῆ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ὁ κλονισμὸς ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ἐξακολούθησε νὰ τὸν κρατῆ σὲ κατάσταισι ἀδρανείας, ποὺ ἔκαμε τὸν ἄλλον νὰ ὑποθέτῃ ὅτι κι' ἂν ἀνακτοῦσε τὶς αἰσθήσεις του, γρήγορα θὰ τὶς ἔχανε πάλι.

—Κοιμᾶται! ἔκαμε ὁ Ζωζο.

—Ἴσως πέθανε κι' ὅλας! εἶπεν ὁ Λαρντιὲ, κουνῶντας τὸ κεφάλι.

—Ὅσο γιὰ νὰ πέθανε, δὲν πέθανε! δήλωσε κατηγορηματικὰ ὁ γαλατᾶς ποὺ ἀνασηκώνοντας τὸ λιποθυμισμένο σῶμα εἶχε ἀκούσει τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς.

—Μοῦρχεται νὰ τρέξω ὡς τὸ Φρενοκομεῖο, ἔκαμε ἡ γυναῖκα τοῦ γαλατᾶ, βλέποντας τὴν κατάστασι τοῦ κόμητος.

—Ναί, Καρλόττα, πῆγαινε καὶ φέρε μαζί σου τὸν κ. Τρικώ... Δὲν θὰ στ'ἀρνηθῆ αὐτό, εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν δὲν τὸν ἐμποδίση τίποτ' ἄλλο, θὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Ἡ γυναῖκα ἔφυγε βιαστικὴ καὶ ὁ Μισὲλ πρόσφερε στὸν Λαρντιὲ ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κύπελλο γάλα γιὰ νὰ συνέλθουν.

Ὅταν ὅμως δοκίμασε νὰ προσφέρῃ καὶ στὸν κόμητα ποὺ εἶχε ἀνοίξει τώρα τὰ μάτια του, ὄχι μονάχα ἀρνήθηκε νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλὰ κι' ὅπως συνήθως δὲν ἀπήντησε σὲ καμμιὰ σχετικὴ ἐρώτησι τοῦ γαλατᾶ ποὺ γυρίζοντας στοὺς δυὸ ἄλλους, τοὺς εἶπε χαμηλόφωνα:

—Ὁ Θεὸς νὰ μὲ σχωρέσῃ! Ὅσο κυττάζω ὅμως αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τόσο μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει πιὰ τὰ μυαλὰ του στὸ κεφάλι του!...

Οἱ ἄλλοι δυὸ ἀρκέστηκαν νὰ κουνήσουν τὰ κεφάλια τους καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα ἡ Καρλόττα ἐνῷ πίσω της ἐρχόταν ἕνας ἄντρας μὲ γυαλιά.

—Λάβετε τὸν κόπο νὰ περάστε μέσα κύριε χειρουργὲ, ἔκαμε μ' ἀγαθότητα ὁ γαλακτοπώλης. Ἤξερα καλὰ ὅτι μόλις σᾶς ἔλεγαν πὼς ὑπάρχει κάποιος ποὺ ἔχειἀνάγκη ἀπ' τὶς περιποιήσεις σας, ποτὲ δὲν θὰ κάνετε νὰ σᾶς περιμένουν πολλὴν ὥρα.

Ὁ χειροῦργος, ποὺ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ τριάντα πέντε χρονῶν, ἀλλὰ ποὺ τὸ ἐπάγγελμά του τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται, σχεδὸν γέρος, διευθύνθηκε ἀμέσως στὸν κόμητα ντὲ Μοράν.

Κι' ἐπειδὴ ἔκπληκτος ὁ Μισὲλ ἤθελε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ πρῶτα τὸν Λαρντιὲ ποὺ κατὰ τὴν γνώμη του εἶχε ἀμεσώτερη ἀνάγκη ἰατρικῆς περιθάλψεως ὁ κ. Τρικὼ τοῦ εἶπε μὲ λεπτὸ μειδίαμα:

—Θὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀργότερα αὐτὸν, ἀπ' ὅσα μοῦπε ἡ γυναῖκα σου δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐπείγον τὸ πρᾶγμα·

Κι' ἀφοῦ ἐκύτταξε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἀπηύθυνε μερικὲς ἐρωτήσεις χωρὶς νὰ πάρῃ καμμιὰ ἀπάντησι, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο ὁ Μισὲλ καὶ ἡ γυναῖκα του ὠνόμαζαν χειροῦργο, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν παρὰ ἰατρὸς φρενολόγος προσκολλημένος στὸ σωφρονιστήριο τοῦ Βισέτρ, πῆρε τὸ ζεῦγος τῶν γαλατάδων κατὰ μέρος καὶ τοὺς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τρελλός!

—Ἀχ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Καρλόττα, κάνοντας τὸν σταυρό της, καλὰ τὸ ὑπωπτευόμουνα ἐγώ!... Θεέ μου!... Τί δυστύχημα!...

Ὁ γιατρὸς ὅμως ἀφήνοντας τὴν καλὴ γυναῖκα νὰ ἐξακολουθῆ τοὺς θρήνους της, ξαναγύρισε κοντὰ στὸν κόμητα.

—Πονεῖτε πουθενά; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ γλυκειά.

—Ἀ! μάλιστα, θὰ σᾶς ἀποκριθῆ τώρα ὅπως σᾶς ἀποκρίθηκε πιὸ πρὶν ὅσο μᾶς μίλησε κι' ἐμᾶς ἀπὸ χτὲς τὸ πρωΐ, ἔκαμε ὁ Ζωζὸ πλησιάζοντας..

Ὁ γιατρὸς ὅμως εἶχε σχηματίσει τὴ γνώμη του·

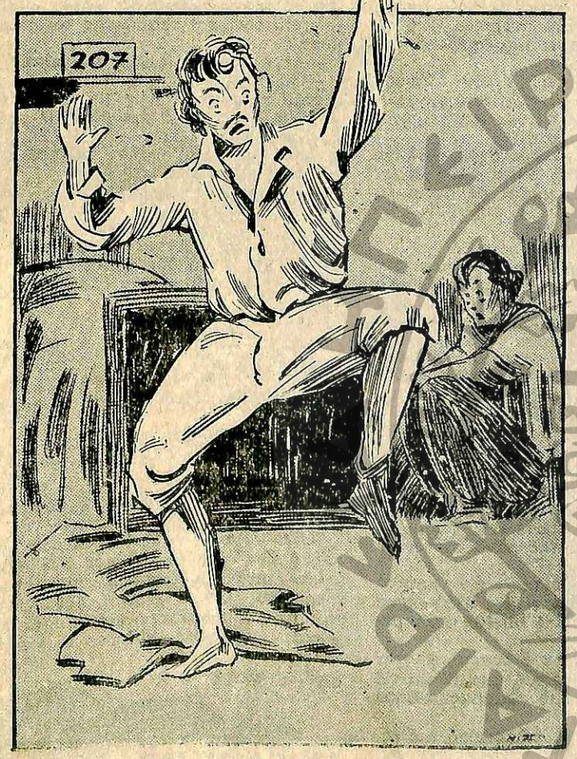

Ὄρθιος στὴ μέση τοῦ δωματίου ὁ ἀριθμὸς 207 χειρονομοῦσε καὶ...

—Θὰ ἐνεργήσω ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς στὸ κατάστημα. Θὰ μιλήσω σχετικὰ στὸν διευθυντὴ πρὶν φύγῃ μάλιστα μὲ ἄδεια γιὰ νὰ ὑπογράψῃ ἀμέσως τὴν ἄδεια εἰσόδου.

Πῆρε τὸ καπέλλο του, μὰ πρὶν φύγῃ ἐξήτασε καὶ τὴν πληγὴ τοῦ Λαρντιέ.

—Σὲ δέκα πέντε μέρες τὸ χέρι σου θὰ εἶναι ἐντελῶς καλά, τοῦ εἶπε. Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ δείξω στὸν ἐσωτερικὸ βοηθὸ πῶς νὰ σοῦ ἐπιδέσῃ τὴν πληγή. Καὶ γυρίζοντας στὴν Καρλόττα πίσω ἀπ' τὴν ὁποία προσταθοῦσε νὰ κρυφθῇ ὁ Ζωζό:

—Κι' ὁ μικρὸς ἀπ' ἐδῶ; ρώτησε στηρίζοντας τὰ γυαλιά του.

—Ἐγώ, ἔχω στραμπούλισμα, ἕνα ἁπλὸ στραμπούλισμα...

—Ποῦ;

—Μὰ ἀπὸ λίγο σ' ὅλο μου τὸ σῶμα, κὺρ γιατρέ· Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα, αὐτὰ ξέρω καὶ τὰ γιατρεύω μόνος μου!

Παρ' ὅλη ὅμως τὴ δήλωσί του ἀναγκάστηκε νὰ ὑποστῇ μὲ τὴ σειρά του τὴν ἐξέτασι τοῦ γιατροῦ:

—Τίποτε σοβαρόν! ἐδήλωσεν ὁ κ. Τρικώ. Μόνο ποὺ θὰ μᾶς συνοδεύσῃς στὸ θεραπευτήριο.

—Ἂν εἶναι μόνο ἀπὸ καλωσύνη σας, κὺρ γιατρέ, θὰ ἐποοτιμοῦσα νὰ περάσω τὴν νύκτα ἐδῶ! παρακάλεσε ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης.

—Ἔστω!

Καὶ ὁ γιατρὸς ἔφυγε γιὰ τὸ Φρενοκομεῖο τοῦ Βισέτρ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λαρντιὲ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ὅμως μόνος του ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Ἔκρινε πιὸ σωστὸ νὰ κρατήσῃ τὸν Λαρντιὲ στὸ θεραπευτήριο, στὴν αἴθουσα τραυματιῶν.

—Σκέφθηκα ὅτι θὰ εἶναι καλύτερα ἐκεῖ, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιδέσουν τὴν πληγή του ὅπως ἔπρεπε. Ἄλλωστε, πρόσθεσε ὁ γιατρὸς, θὰ σᾶς ἀπαλλάξω κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπαναστάτες καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν φρενοβλαβῆ.

—Θὰ συνοδεύσω κι' ἐγὼ τὸν ἄνθρωπό μας!, ἐπρότεινε ὁ Μισέλ.

—Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ! ἔκαμεν ὁ Ζωζὸ ποὺ πλησίασε γιὰ ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν.

Ὁ γιατρὸς δέχτηκε καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔφταναν στὸ Φρενοκομεῖο τοῦ Βισέτρ, ποὺ ὁ κόμης ἐνεγράφη στὸ βιβλίον τῆς εἰσόδου ὑπὸ τὸν ἀριθ. 207.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΕΠΤΑ!

«Διακόσια ἑπτά»! Θὰ τὸν θυμᾶσαι καλὰ αὐτὸν τὸν ἀριθμό!, εἶπε μέσα του ὁ Ζωζό.

Ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης δὲν περίμενε νὰ τὸν χωρίσουν ἀπ' τὸν σύντροφό του, γι' αὐτὸ ὅταν ἄκουσε τὸν γιατρὸ πῶς χάριν προφυλάξεως θ' ἀπομόνωνε τὸν ἀριθμὸ 207 ἀπ' τοὺς ἄλλους φρενοβλαβεῖς καὶ τὸν Ζωζὸ θὰ τὸν ἔστελνε στὸν χειρουργικὸ θάλαμο, ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης μόνο ποὺ δὲν ἔκλαψε.

—Ἀ! κὺρ γιατρέ, ἱκέτευε, ἀφῆστε με νὰ κοιμηθῶ στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὸν σύντροφό μου.

Ὁ γιατρὸς ἐδίστασε, μπρὸς στὴν ἐπιμονή του, ὅμως δέχτηκε καὶ τὸν συμβούλευψε συγχρόνως τί ἔποεπε νὰ κάτάστασις τοῦ ἀρρώστου.

Τὴν νύχτα ἀφοῦ ὁ φύλαξ τοὺς κλείδωσε τὸ δωμάτιό τους, ὁ Ζωζὸ ἔβαλε τὸν κόμητα στὸ κρεββάτι καὶ ὅταν πιὰ τὸν εἶδε νὰ κοιμᾶται βαθιά, τότε μονάχα ἀπεφάσισε νὰ ξαπλώσῃ κι' αὐτὸς, ντυμένος ὅπως ἦταν γιὰ νὰ βρεθῇ ἕτοιμος σὲ κάθε ἐνδεχόμενο.

Κουρασμένος ὅπως ἦταν κι' ὁ μικρὸς διαβολάκος δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ· Δένεἶχε ὅμως περάσει πολλὴ ὥρα ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια του, ὁπότε ξαφνικὰ ἔνοιωσε νὰ τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ χέρι δυνατά. Ξαφνιασμένος προσπάθησε ν' ἀντισταθῇ καὶ κατορθώνοντας ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' τὰ χέρια ποὺ τὸν κρατοῦσαν πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι του.

Τὸ θέαμα π' ἀντίκρυσε τότε μπροστά του; τὸν ἔκαμε νὰ ζαρώσῃ σὲ μιὰ γωνιὰ φοβισμένος.

Ὄρθιος ὁ ἀριθμὸς 207 στὴ μέση τοῦ δωματίου, χειρονομοῦσε καὶ μιλοῦσε σὰν νἄβλεπε κάποιο πρόσωπο μπροστά του:

«—Φραγκίσκα!.. Ναί... Θὰ φύγωμε ἀμέσως!... Ναὶ γιὰ τὸ Φοντεναί!», φωναζε ὁ κόμης καὶ μετὰ βαδίζοντας σὲ μιὰ γωνιὰ ἄνοιγε δῆθεν φανταστικὰ συρτάρια, ἔκανε χειρονομίες ἀνθρώπου, ποὺ τραβᾶ μέσ' ἀπὸ συρτάρια διάφορα ἀντικείμενα ποὺ τὰ συσκεύαζε σὲ φανταστικὸ δέμα καὶ ξανάρχιζε τὶς ἀσυνάρτητες φράσεις:

«—Ἔλα!.. Πάρε τὸ κερὶ αὐτό! Ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι!.. Φέξε μου. Φραγκίσκα...»

Μετὰ ὁ 207 ἔσκυβε στὸ πάτωμα κι' ἔκανε δῆθεν πῶς ἔσκαβε, πέταγε χῶμα καὶ στὴν φανταστικὴ λακκούβα ποὺ ἄνοιγε ἔβαζε τὰ ἀνύπαρκτα δέματά του..·

Ζαρωμένος πάντοτε στὴ θέσι του ὁ Ζωζὸ τὸν κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια, μὴ τολμῶντας νὰ κουνηθῇ καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ φύλακας γιὰ ὥρα ἀνάγκης...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κόμης ἐξακολουθοῦσε ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν φανταστική του λακκούβα, ὁπότε ξαφνικὰ ἡ σκηνὴ ἄλλαξε.

Ὁ ἀριθμὸς 207 ξαναβρέθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου, ὥρθωσε ὑπερήφανα τὸ ἀνάστημά του, σάννὰ βρέθηκε μπρὸς σὲ κάποιον ποὺ δὲν περίμενε, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἀγέρωχη περιφρονητικὴ ἔκφρασι:

«—Ἔξω!.. Ἔξω!...» τὸν ἄκουσε τώρα ὁ Ζωζὸ νὰ φωνάζῃ καὶ συγχρόνως νὰ δείχνῃ, μὲ ἐπιτακτικὴ χειρονομία, πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀμέσως ὅμως ὁ δύστυχος τρελλὸς ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ βῆμα πρὸς βῆμα, σὰν νὰ βρισκόταν μπρὸς σὲ ἀντίπαλο ποὺ τὸν καταδίωκε, ἐνῷ συγχρόνως ἄφηνε μιὰ ὑπόκωφη φωνή:

«—Ἀνανδρε!... Δολοφόνε!...

Μετὰ ἔτρεχε δαιμονισμένος μέσ' στὸ δωμάτιο, κρυβόταν πίσω ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἄνοιγε τὰ χέρια του σὰν κάτι νἄθελε νὰ προστατεύσῃ μὲ τὸ σῶμα του καὶ τέλος φέρνοντας τὸ χέρι στὸ μέτωπό του, σὰν κάτι νἄθελε νὰ συγκρατήσῃ, ἄφησε μιὰ ὅλο πόνο κραυγή: «—Τὸ παιδί μου!·.. Τί τὸ ἔκαμες τὸ παιδί μου, δολοφόνε!», καὶ σωριάσθηκε στὸ πάτωμα σὰν νὰ κεραυνοβολήθηκε...

Ὁ Ζωζὸ τινάχθηκε τότε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ ὡρμήσῃ καὶ νὰ σημάνῃ τὸν κώδωνα μετὰ ὅμως μετάνοιωσε καὶ πλησίασε τὸν κόμητα σκύβοντας πάνω στὸ σῶμα του.

«Ζῆ», εἶπε, ἀκούοντας τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ. «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουν καὶ ἄλλοι τί συνέβη ἐδῶ μέσα».

Καὶ ὅλη τὴν νύχτα ὁ νεαρὸς ἀλητᾶκος ἀναπαραστοῦσε στὸ μυαλό του τὶς σκηνὲς ποὺ μὲ τρόμο παρακολουθησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Θυμῶταν καὶ τὶς τελευταῖες λέξεις, τὶς ἀκατάλυπτες φράσεις, ποὺ εἶχε προφέρει ὁ δύστυχος συγκάτοικός του. Τὶς χάραξε γιὰ πάντα στὴ μνήμη του ἀναφέροντάς τες ὁλόενα νυρά:

«Φραγκίσκα!..» μουρμούριζε. «Ποιὰ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Φραγκίσκα;

»Ποιά; Ἀμ' ὁ ἄλλος; Γιατὶ εἶναι βέβαιο ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ποὺ ἔλεγε φοβερὰ πράγματα σ'αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ!»...

Κι' ὁ Ζωζὸ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ βρῇ κάποιο νόημα μέσα στ' ἀσυνάρτητα αὐτὰ λόγια.

«Ἀδιάφορο συνέχιζε μιλῶντας πάντοτε μὲ τὸν ἑαυτό του. Κάτι ξέρω ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... Καὶ πρέπει νὰ κάμω τὸν ἀριθμὸ 207 νὰ μοῦ τὴν διηγηθῇ ὁλόκληρη· Γιατὶ σίγουρα, βέβαια, ὑπάρχει κάποιο μυστήριο ἐδῶ μέσα. Δὲν γυρίζει, διάβολε, στοὺς δρόμους κανείς, ἔτσι στ ἀκαλὰ καθούμενα μὲ τὶς τσέπες του γεμᾶτες χρυσάφι ὅταν μάλιστα εἶναι μηχανουργὸς ἢ γλύττης... Ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι ἐργάτης σιδηρουργὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ μάθω αὔριο».

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ βλέποντας ὁ Ζωζὸ τοὺς γιατροὺς νὰ κάνουν τὴν συνηθισμένη τους ἐπίσκεψι στοὺς ἀρρώστους, παρεμέρισε τὸν φύλακα ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ τοὺς πλησίασε μὲ σεβασμό:

—Κύριοι ἰατροί, τοὺς εἶπε, ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ πῆτ στὸν διευθυντὴ πῶς θέλω νὰ τοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε.

—Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ τοῦ πῇς, νεαρέ; ρώτησε μιὰ φωνὴ πίσω του.

Ὁ Ζωζὸ γυρίζοντας πίσω του καὶ βλέποντας τὸν κ. Τρικώ, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἀναχωρήσαντα διευθυντή, δὲν τὰ ἔχασε καθόλου.

—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ κάτι, κύριε ἰατρέ, ἀπάντησε ζωηρά,... ὄχι ὅμως μπροστὰ στοὺς ἄλλους....

Χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἔκπληξι ὁ κ. Τρικὼ ἀκούμπησε φιλικὰ τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ νεαροῦ συνομιλητοῦ του, καὶ τραβῶντας τον παρὰ πέρα:

—Λέγε, λοιπόν, τώρα, τοῦ εἶπε.

—Νὰ περὶ τίνος πρόκειται, κύριε ἰατρέ, σκέφθηκα πῶς μποροῦμε νὰ μάθωμε ἴσως, ἂν ὁ ἀριθμὸς 207 εἶναι ἐργάτης ὅπως λέει...

—Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο; ρώτησε ἔκπληκτος τώρα ὁ γιατρός.

—Μὲ τὸν πιὸ ἁπλούστερο. Ἀφοῦ λέει πῶς εἶναι γύφτος, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τοῦ βάλουμε σίδερο, ἀτσάλι καὶ διάφορα σχετικὰ ἐργαλεῖα στὸ χέρι. Τότε θὰ δοῦμε ἀμέσως πῶς θὰ τὰ μεταχειρισθῇ κι' ἂν ξέρῃ τὴ δουλειὰ αὐτή.

Ἦταν τόσο σωστὸς ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς τοῦ νεαροῦ ἀλητάκου ποὺ χαμογελῶντας καὶ χαϊδεύοντάς τον ὁ κ. Τρικώ, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Καλά, θὰ κάνουμε μαζὶ τὸ πείραμα αὐτό.

Οἱ γιατροὶ ἔφυγαν κι' ὁ Ζωζὸ ξαναπῆγε στὸ δωμάτιό του εὐχαριστημένος ποὺ ἐπέτυχε αὐτὸ ποὺ κατὰ τὴν γνώμη του θὰ τοῦ ἔδινε τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου.

Ὅταν λίγο ἀργότερα ὁ ἰατρὸς Τρικώ, ὁ Ζωζὸ καὶ ὁ ἀριθμὸς 207, βρέθηκαν στὰ ἐργαστήρια τοῦ Φρενοκομείου ὅπου ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ δὲν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος μέσα, ὁ φύλακας ρώτησε ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ κι' αὐτός.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

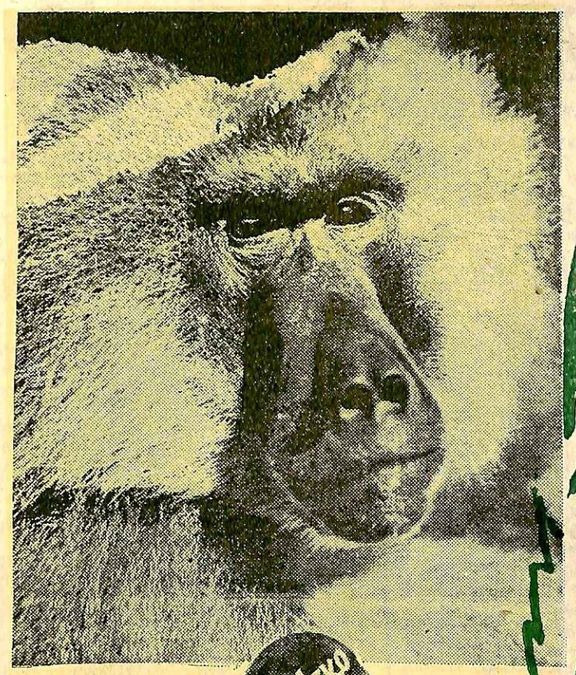

Μπρόσκο

Ο ΜΠΡΟΣΚΟ ἦταν εὐχαριστημένος. Οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι μυῶνες τῶν χεριῶν του τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ κάνῃ θεαματικὰ πηδήματα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο.

Ὁ Μπρόσκο εἶχε ἕνα πρόσωπο πολὺ συμπαθητικὸ καὶ στολισμένο μὲ λευκὲς καὶ μαλακὲς τρίχες. Ἡ μούρη του ἦταν μπλὲ—κόκκινη καὶ τὴν ἐστόλιζαν δυὸ σειρὲς ἀπὸ κατάλευκα δόντια, ποὺ ἦσαν πάντα ἐν κινήσει.

Ὁ Μπρόσκο, ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ἦταν ὡραιότατος καὶ τὸ ἔνοιωθε. Χτυποῦσε γερὰ τὶς γροθιές του ἐπάνω στὸ στῆθος του κι' ἔκανε ἀδιάκοπες τοῦμπες ἐπάνω σὲ μιὰ καρυιά.

Ἔνοιωθε μέσα του κάποιαν ἀσυνήθιστη ἀνησυχία. Θέλε νὰ οὐρλιάσῃ τόσο δυνατά, ὥστε νὰ τὲν ἀκούσῃ ὁλόκληρη ἡ ζούγκλα. Δὲν φοβῶταν κανέναν, οὔτε καὶ τὸ φίδι ποὺ προδίνει, καὶ παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε πόδια, ἀνέβαινε στὰ δένδρα καὶ ἔπνιγε τὶς μαϊμοῦδες στὸν ὕπνο τους.

Ὁ Μπρόσκο ἐθαύμαζε τὸν ἑαυτό του, οὔρλιαζε, πηδοῦσε. Μὰ ἐνῷ κουνιῶταν σ' ἕνα μακρύτατο κλαδί, τὸν ἔφτασε μιὰ θύελλα βλημάτων. Κλαδάκια ξερὰ καὶ καρύδια ἔπεφταν σὰν βροχὴ ἐπάνω του. Στάθηκε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδε δυὸ μαϊμοῦδες, μιὰν ἀρσενικὴ καὶ μιὰ θηλυκή, ποὺ τὸν λιθοβολοῦσαν μὲ καρύδια, διασκεδάζοντας.

Μιὰ ἀπερίγραπτη ὀργὴ κατέλαβε τὸν Μπρόσκο. Ἐπηδησε πρὸς τὸ ἐχθρικὸ ζευγάρι. Μὲ τρεῖς τέσσερις κινήσεις ἔφτασε ὡς τὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιά, ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ μαϊμοῦδες τὸ ἔβαλαν σκασμένες ἀπὸ τὰ γέλια. Τὶς ἀκολούθησε πηδῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ σὰν τρελλός. Ὁ Μπρόσκο ἦταν τόσο δυνατὸς ποὺ δὲν φοβῶταν κανέναν.

Ρίχθηκε ἐναντίον τοῦ ἀρσενικοῦ ἀπὸ τὸ ζευγάρι, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ προσπάθησε νὰ τὸν γκρεμίσῃ κατὰ γῆς μὲ κάποια κώσῃ.

Μιὰ γερὴ πάλη ἄρχισε τότε ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα. Ὁ Μπρόσκο χτυποῦσε, τὸν χτυποῦσαν, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ ἦταν τύφλωνε. Ἔνοιωθε μέσα στὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν νικήσῃ καὶ νὰ τὸν πετάξῃ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο.

Ὅλη ἡ σύγκλητος τῶν μαϊμούδων εἶχε συναχθῆ καὶ παρακολουθοῦσε. Εἶχε πάει πολλὲς φορὲς στὸ βρισκόταν στὸ θέαμα. Μιὰ ἀλεποῦ καθισμένη στὴ φουντωτὴ οὐρά της, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, δὲν ἀποφάσιζε οὔτε νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του καὶ εἶχε μάθει πῶς πηδοῦν ἔστω καὶ τὴ ῥάχη μιᾶς ἀντιλόπης, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκε πῶς νὰ μείνῃ.

Ἐν τέλει ὅμως ἡ δύναμις τοῦ Μπρόσκο ἐπεβλήθη. Ὁ ἀντίπαλος μ' ἕνα ἀναποδογύρισμα, βρέθηκε στὸ ἔδαφος καὶ ἔφυγε κουτσαίνοντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Εὖγε! Ὁ Μπρόσκο νίκησε! Ἦταν ὡραῖος, δυνατὸς κι' ὅλη ἡ ζούγκλα θὰ μάθαινε τὴ νίκη του καὶ θὰ τὸν σεβόταν. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸν κοιτοῦσαν, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀντίκρυσε τὴ θηλυκὴ μαϊμοῦ ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὸν ἀντίπαλό του ἐπάνω στὸ δένδρο, ἀλλὰ τώρα ξοπίσω του μέσα στοὺς θάμνους.

Ὄχι καλά! Ὁ Μπρόσκο ἤθελε νὰ καλαίσῃ ἀκόμη: ἦταν ἡ μέρα τοῦ! Ἔτρεξε, πόδιασε τὴ μαϊμοῦ καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἐτράβαξε. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἔφυγε. Μαζεύτηκε σὰν νὰ φοβῶταν. Μὰ ὁ νικητὴς δὲν τὴν χτύπησε.

Πόσο ἦταν ὡραία! Κι' ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε μιὰ μούρη μπλὲ σὰν τὴ δική του καὶ δυὸ ματάκια ποὺ κύτταζαν τὸν Μπρόσκο μὲ περίεργο θλέμμα.

—Μὴ φοβᾶσαι, τῆς ἐτσίριξε ὁ νικητὴς πλησιάζοντάς τὴν περισσότερο.

Ὅλες οἱ ἄλλες μαϊμοῦδες, μὴ ἔχοντας ἄλλο διασκεδαστικὸ θέαμα νὰ ἀπολαύσουν, ἄρχισαν ν' ἀρμενίζουν τσιρίζοντας. Οἱ τελευταῖες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου πρόλαβαν νὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ ὀροφή τους. Ὁ Μπρόσκο ἀκούμπησε τὰ χέρια στοὺς ὤμους τῆς μαϊμοῦς καὶ ἔριξε τὴ μούρη του ἐπάνω στὴ δική της. Ἐτσίριξε σινὰ καὶ δὲν εἶχε μιὰ τὸ ὕψος τοῦ νικητοῦ.

Ὕστερα τὸ ἀρσενικὸ κρεμάστηκε ἐπάνω σ' ἕνα πυκνὸ δένδρο καὶ κάθησε μέσα στὸ φυλλωμά του...

Ἕνα καινούριο ζευγάρι δημιουργήθηκε στὴ ζούγκλα. Ἕνο νέο ζευγάρι ποὺ εἶχε τώρα νὰ κάμῃ τρέλλες ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα ὅλων τῶν δένδρων τῆς παρθένου ζούγκλας.

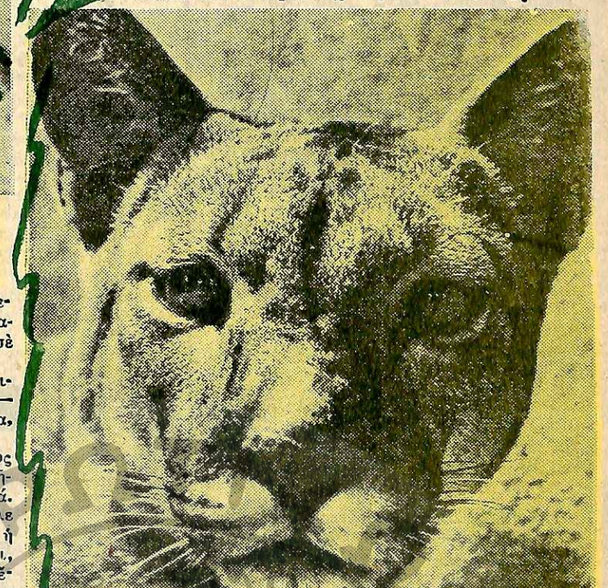

Ντάσκο

ΕΓΑΛΗ δίψα κατεῖχε τὰ ἀγρίμια τῆς ζούγκλας, γιατὶ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ εἶχαν στερέψει κι' εἶχαν ἀφήσει στὴν κοίτη του τὸν ἕνα στρῶμα βούρκου.

Τὰ πουλιὰ εἶχαν φύγει κι' αὐτὰ γιὰ νὰ βροῦν ἄλλοῦ λίγο νερό.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ πατέρας τοῦ Ντάσκο βγῆκε μ' ἕνα μεγάλο πήλινο ἀπὸ τὴ φωλιά του. Ἦταν μιὰ ἀρσενικὴ πούμα ποὺ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ γίνῃ ἀντίπαλός της μέσα στὴν Ἀμαζονία ζούγκλα. Ἡ γυναῖκα του, πιὸ μικρόσωμη καὶ πιὸ τύφλωνε. Ἔνοιωθε μέσα στὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ σῶμα τοῦ πῆγε κοντά του σιωπηλή. Προχώρησαν γρήγορα κι' ἐλαφρὰ ὅπως γινόταν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάμουν καμμιὰ μακρυνὴ πορεία.

Ντάσκο τοὺς ἀκολουθοῦσε. Εἶχε πάει πολλὲς φορὲς στὸ ποτάμι μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του καὶ εἶχε μάθει πῶς πηδοῦν ἔστω καὶ τὴ ῥάχη μιᾶς ἀντιλόπης, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκε πῶς νὰ κάμῃ μιὰ τόσο μακρυνὴ πορεία.

Ὁλόκληρες ὧρες ἔτρεχε μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκολουθῶντας τοὺς γονεῖς του. Ὕστερα ἡ ζούγκλα φωτίστηκε κι' ὁ νεαρὸς πούμα ἀντίκρυσε μέσα στοὺς θάμνους καὶ στὴν πυκνὴ θλάστησι κι' ἄλλα θηρία ποὺ ἔτρεχαν κι' αὐτὰ πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι. Ἡ

πορεία ἐξακολούθησε ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ Ντάσκο ἔνοιωθε μιὰν ἀκατανίκητη κούρασι καὶ τὸ τρέξιμό του ἦταν βαρὺ, ἀκανόνιστο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως εἶδε πὼς οἱ γονεῖς του εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Τὸ γρήγορο τρέξιμό τους τὸν εἶχε ἀφήσει πίσω.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ὁ νεαρὸς ποῦμα δὲν εἶχε κανέναν κοντὰ στὴ ζωή του νὰ τὸν βοηθήση καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύση ὡς ὁδηγός. Δοκίμασε τότε ἕνα παράξενο συναίσθημα: "Ἴσως μιὰν ἀλλόκοτη χαρά, ἴσως κάποιον τρόμο.

Δὲν διέκοψε τὸ τρέξιμό του. Ἡ δίψα τοῦ φλόγιζε τὰ σωθικά. Προχώρησε, ὥς ποὺ εἶδε μιὰ λίμνη καὶ γύρω ἀπ' αὐτὴν ἑκατοντάδες θηρίων νὰ πίνουν νερό. "Ἔσκυψε κι' αὐτὸς κι' ἤπιε ὡς ποὺ ἔνοιωσε τὸ νερὸ νὰ τοῦ ξαναδίνη ζωή.

Σήκωσε τὴ βρεγμένη μούρη του καὶ ἄφησε ἕνα οὔρλιασμα.

"Ὑστερα κάνοντας μερικὰ πηδήματα, βρέθηκε ξανὰ μέσα στὴ ζοῦγκλα καὶ περίμενε. Ἡ πεῖνα τὸν ἐθέριζε.

Γύρω του βασίλευε βαθειὰ σιωπή, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄκουσε τὰ βήματα μιᾶς ἀντιλόπης.

Ἑτοιμάστηκε γιὰ τὸ πήδημα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ Ντάσκο βρισκόταν ἐπάνω στὴ ράχη τῆς ἀντιλόπης καὶ τὴν ἐγονάτιζε στὸ ἔδαφος χωρὶς δυνάμεις.

Μὰ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἕνα χτύπημα ἔπληξε τὸν Ντάσκο στὸ πλευρό. Στράφηκε καὶ εἶδε μιὰν ἄλλη ποῦμα, μανιασμένη γιὰ τὴν χαμένη λεία του. "Ἦταν μιὰ νεαρὴ θηλυκὴ ποῦμα ποὺ εἶχε μείνει μόνη κι' αὐτή. Ἐμούγγριζε ἀπειλητικά, κυττάζοντας πότε τὸν Ντάσκο καὶ πότε τὴ νεκρὴ ἀντιλόπη.

Πεινοῦσε.

Τὰ δύο θηρία ρίχτηκαν μὲ βουλιμία ἐπάνω στὸ ζεστὸ ἀκόμη σῶμα τῆς ἀντιλόπης καὶ ξέσχιζαν μὲ τὰ δόντια τους τὰ κρεατά της.

✶

Νύχτωσε. Δὲν ἀκουγόταν πιὰ παρὰ τὸ φάσημα τῶν δυὸ ποῦμα καὶ τὸ σπάσιμο τῶν κοκκάλων τῆς ἀντιλόπης.

Ὁ Ντάσκο χόρτασε κι' ἡ κούραση τὸν εἶχε κυριεύσει, ἀλλὰ ἔνοιωθε μέσα του κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ. ἡ μούρη του ἀκούμπησε στὴ μούρη τῆς νεαρᾶς ποῦμα. Δὲν ἦταν πιὰ θυμωμένη. Ἐμούγγρισαν σιγὰ κι' οἱ δυὸ καὶ ὕστερα κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

Ἡ πεῖνα, ἡ δίψα, ἡ γνώριμη τους ζούγκλα, δὲν ὑπῆρχαν πιὰ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους. "Ἦσαν πάρα πολὺ μακρυά τους. Ὁ Ντάσκο τεντώθηκε τεμπέλικα. Τὰ φεγγερὰ μάτια τῆς ποῦμα τὸν κυττοῦσαν ἐπίμονα καὶ ἀκίνητα. Τότε πήδησε κοντά της, μέσα στὸ σκοτάδι, ὑπακούοντας σ' ἕνα ἔνστικτο ποὺ δὲν ἐγνώριζε ὥς ἐκείνη τὴ στιγμή, ποὺ δὲν αἰσθάνθηκε ποτέ ἄλλοτε καὶ ξαφνικὰ τότε κάτι καινούργιο, δημιουργήθηκε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγριμιοῦ. Κάτι ποὺ τοῦ συγκλόνισε τὸ εἶναι του καὶ τὸ ἔκανε ν' ἀνατριχιάση, νὰ νοιώση μιὰ ἀπέραντη ἡδονή: Ὁ ἔρωτας τὸν εἶχε κατακτήσει.

ΛΕΩΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Ἐπιστημονικὰ ἐπίκαιρα

Γιατὶ τὰ φύλλα κιτρινίζουν τὸ φθινόπωρο

Ὅπως ξέρομε, τὰ φύλλα τῶν δένδρων κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ θέρος ποὺ ἔχουν χρῶμα ζωηρὸ πράσινο γίνονται ὠχροκίτρινα τὸ φθινόπορο καὶ τέλος πέφτουν.

Αὐτὸ ἐξηγεῖται γιατὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν φύλλων ὑπάρχουν δυὸ χρωστικὲς οὐσίες, ἡ μιὰ κίτρινη ποὺ ὀνομάζεται ξανθοφύλλη καὶ ἡ ἄλλη πράσινη, ποὺ λέγεται χλωροφύλλη. Ἡ τελευταία οὐσία, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν δημιουργία τῶν φυτικῶν ἱστῶν καὶ γενικῶς στὴν λειτουργία τῶν φυτικῶν χυμῶν, ἀναφαίνεται πρῶτα στὸ φυτὸ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ φύλλα στὴν ἀρχὴ ἔχουν πράσινο χρῶμα. Τὸ φθινόπωρο ποὺ τὰ φυτὰ πλησιάζουν νὰ παραδοθοῦν στὸν χειμερινό τους ὕπνο, παύουν νὰ παράγουν νέαν χλωροφύλλη, κι' αὐτὴ ἀκόμα ποὺ ὑπάρχει μεταβιβάζεται ἀπ' τὰ φύλλα στὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ κορμοῦ κι' ἔτσι μένει ἐπάνω στὰ φύλλα ἡ ξανθοφύλλη ποὺ τὰ κιτρινίζει λίγο πρὶν πέσουν.

Ποιὰ ὥρα κελαϊδοῦν τὰ πουλιά;

Θέλετε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, γιὰ ν' ἀκούσετε τὸ τραγοῦδι τ'ἀηδονιοῦ, τοῦ σπίνου, τοῦ κότσυφα ἢ ἄλλων πουλιῶν; Ἂν ναί, πρέπει νὰ ξυπνήσετε πάρα πολὺ πρωΐ.

Πολλοὶ φυσιοδίφαι διεπίστωσαν, ὕστερ' ἀπὸ πολλαπλὲς παρατηρήσεις, ὅτι, κατὰ τοὺς μῆνες τοῦ θέρους, ὁ σπίνος, π. χ., ἀρχίζει νὰ κελαϊδᾶ στὴ μιάμιση τὸ πρωΐ. Τὸ κελάϊδημα τῆς ὑπολαΐδος (μαυροκεφαλᾶ) ἀκούγεται ἀπὸ τὶς 3, τοῦ ἀηδονιοῦ στὶς 3 καὶ μισή, τοῦ κότσυφα μεταξὺ τρισήμισυ καὶ 4, τοῦ μελισσοφάφου μεταξὺ 5 καὶ πεντέμισυ....

Εἶναι ὅμως ἀλήθεια ὅτι, εἰς.... ἀντάλλαγμα, ὅλα τὰ πουλιὰ κοιμοῦνται πολὺ νωρὶς καί, γενικῶς, πολὺ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

ΚΟΡΜΟΡΑΝΟΣ

Ἔξυπνες Πανελίς

—Τὸ σπίτι κουνιῶταν ἔλεγε ὁ Ἐξυπνόπουλος, περιγράφοντας ἕναν σεισμὸ ποὺ ἔνοιωσε στὸ ἐξωτερικό. Καὶ ὅλα τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια πετάχθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους!

—Θεέ μου! Φώναξε ὁ Κουτεντιάδης. Τὰ λόγια σου μοῦ θυμίζουν κάτι. Ξέχασα νὰ πιχυδρομήσω τὸ γράμμα τῆς γυναίκας μου.

✶

—Δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τοποθετήσης ἕνα σκιάχτρο, ὥστε νὰ ἐμποδίζης τὰ πουλιὰ νὰ τρῶνε τοὺς σπόρους σου;

—Τὸ βρίσκω περιττό, γιατὶ πάντα ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας — ἐγὼ ἢ ἡ γυναῖκα μου — θὰ βρισκόμαστε στὸν κῆπο.

★

—Γιατὶ κάθεσαι μ' αὐτὴ τὴ βροχὴ στὸν κῆπο;

—Τραγουδᾶ ἡ γυναῖκα μου καὶ δὲν θέλω νὰ νομίζουν οἱ γείτονες ὅτι τὴ δέρνω!

★

—Θὰ ἤθελα νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας, κύριε.

—Λαμπρά. "Ἀφησε τ' ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί σου, κι' ἂν δὲν παρουσιασθῆ κανεὶς ἄλλος, τότε θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

✶

—Μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ «ὑποχονδριακός»;

—Ὑποχονδριακὸς θὰ πῆ, παιδί μου, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τότε νοιώθει τὸν ἑαυτό του καλὰ, ὅταν εἶναι ...ἄρρωστος.

★

—Τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου μου ἔχει μιὰν ἄσχημη συνήθεια: "Ὅταν ἐργάζεται σφυρίζει.

—Εἶσαι τυχερός. Τὸ παιδὶ τοῦ δικοῦ μου γραφείου μόνον... σφυρίζει.

★

—Εἶναι ἕνα καλὸ ἄλογο. Μπορεῖ νὰ τρέξη δέκα χιλιόμετρα χωρὶς νὰ σταματήση. Θέλεις νὰ τὸ ἀγοράσης;

—Δὲ μοῦ κάνει. Ξέρεις,... κατοικῶ ὀκτὼ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐργάζομαι, κι' ἔτσι ἂν τὸ ἀγοράσω, θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γυρίζω πίσω δύο χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια.

★

Ὁλεπτεπίλεπτος νεοσύλλεκτος.— ("Ἐπειτα ἀπὸ τριῶν ὡρῶν βασανιστικὰ γυμνάσια). "Αχ! Εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος!

Ὁλοχίας.— Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό;

Ὀφαντάρος.— Ὁ Σέλλεϋ.. ὑποθέτω.

★

Ἡσύζυγος.— (Διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα). Ἐδῶ γράφει ὅτι κάποιο γεροντοπαλλήκαρο ἄφησε ὅλη του τὴν περιουσία στὴν γυναῖκα ποὺ ἀπέκρουσε κάποτε τὸν ἔρωτά του.

Ὁσύζυγος.— Καὶ ἀκόμα ἐπιμένεις νὰ λὲς ὅτι δὲν ὑπάρχουν εὐγνώμονες ἄνθρωποι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

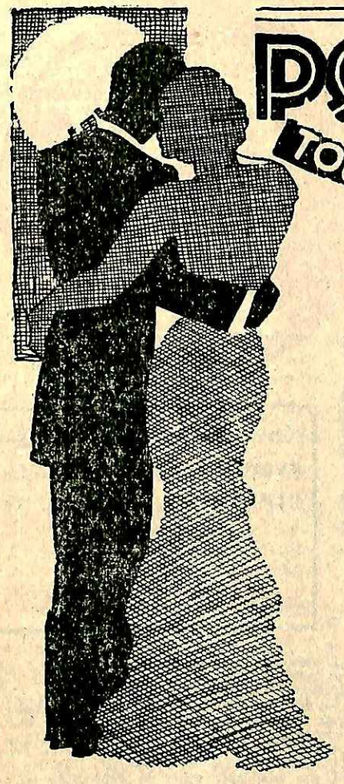

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΣΕΝΑ καταπράσινο χωριὸ τῆς Σπάρτης, στὸ Νεοχῶρι Καρουυπόλεως, ἡ μοναχοκόρη τῆς οἰκογενείας Κεφαλᾶ, ἡ ὄμορφη Μαρία ζοῦσε τὴν ξέγνοιαστη ζωὴ τῶν δεκαπέντε της χρόνων.

Ὁ πατέρας, ἕνας ἄνθρωπος αὐταρχικὸς κι' ἀπότομος, ἂν καὶ μέσα στὰ κουφά του ὄνειρα δὲν εἶχε ἄλλη σκέψι, παρὰ τὸ πῶς νὰ κάμη τὸ παιδί του εὐτυχισμένο, ὡστόσο τοῦ ἔλειπε ἡ ψυχικὴ ἐκείνη δύναμις, ποὺ ἀναγκάζει ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἐξωτερικεύη τὰ αἰσθήματά του.

Στὸ παραμικρὸ παιδικό της παράπτωμα, ἄφηνε ὅλη τὴ θυμώδη ἰδιοσυγκρασία του νὰ ἐξεσπάση στὸ πλαστάκι ἐκεῖνο, ποὺ ἦταν παιδί του. Καὶ ἡ μικρὴ Μαρία, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἡλικία της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ στεναγωριέται καὶ πολύ, ἐρχόταν στιγμὲς ποὺ τάβαζε μὲ τὴν «κακιά της Μοῖρα».

"Ἐτσι, ἡ ἀγνὴ ψυχούλα της ποθοῦσε μιὰν ἀλλαγή.

Μιὰ στοργήν, ἴσως, ποὺ οἱ δικοί της ἦταν ἀνήμποροι νὰ τῆς δώσουν. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ γυιὸς τοῦ δασκάλου τοῦ χωριοῦ, ὁ Φώτης Παναγιωτόπουλος, ποὺ εἶχε πάειγιὰ νὰ περάση τὶς πρῶτες πανεπιστημιακές του διακοπὲς κοντὰ στὴν οἰκογένειά του τῆς εἶπε, βλέποντάς την κατάμεσα στὸν κάμπο: «Τί κάνεις ἐδῶ;», ἐκείνη δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπαντήση:

—Δὲν βλέπετε; Κόβω λουλούδια.

—Μποροῦ νὰ σὲ βοηθήσω; τὴν ρώτησε πάλι ὁ Φώτης μ' εὐγένεια.

Καὶ ἡ Μαρία καθὼς τὸν κύττοξε τώρα μὲ προσοχή, μποροῦσε νὰ δῆ, πὼς ὁ Φώτης ἦταν ἕνα ὄμορφο μελαχροινὸ παλληκάρι, δέκα ὀκτὼ περίπου χρόνων, μὲ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια. Μιὰ δυνατὴ συγκίνησις τὴν ἐκυρίευσε καὶ αἰσθανθηκε νὰ στεγνώνη ὁ λαιμός της. Ὡστόσο βρῆκε τὴν δύναμι νὰ προφέρη:

—"Ἂν θέλετε... Νά, ἐγὼ θὰ μαζεύω τὰ ἄσπρα κι' ἐσεῖς τὰ κόκκινα.

Ὁ Φώτης ἔσκυψε κοντά της. "Ἦταν ἀλήθεια πὼς τὰ κορίτσια ποὺ εἶχε δῆ στὴν Ἀθήνα, ἦταν πολὺ πιὸ κομψοντυμένα ἀπὸ τὴν καινούργια γνωριμία του, ἀλλὰ νὰ πῆ πὼς ἦταν πιὸ ὡραία ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς χωριατοπούλας μὲ τὸ μεστωμένο, φειδίσιο κορμί, ἄ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ παραδεχόταν γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ ἄρχισε νὰ κόβη τοὺς λεπτοὺς μίσχους τῶν λουλουδιῶν. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο ὁλοπόρφυρα ἀγριολούλουδα. βρῆκε πὼς, γιὰ νὰ συνεχίση τὴ συζήτησι, θὰ ἔπρεπε νὰ μάθη τὸ ὄνομά της. Καὶ τὴν ρώτησε:

—Πῶς σὲ λένε;

Κι' ἐκείνη κάπως βιαστικά: «Μαρία», εἶπε καὶ χαμογέλασε.

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ συστήθηκε ὅπως θὰ ἔκανε μπροστὰ σὲ μιὰ δεσποσύνη τοῦ «ὑψηλοῦ κόσμου».

—Ἐμένα, μὲ λένε Παναγιωτόπουλο.. Φώτη Παναγιωτόπουλο.

★

Ἀπὸ τότε κάθε μέρα, ἡ Μαρία συναντοῦσε τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι, πότε στὸν καταπράσινο κάμπο καὶ πότε στὸν νερόμυλο τοῦ λόφου μὲ τὶς βελανιδιές. Πόσο ἦταν εὐτυχισμένη!

Ἐπὶ τέλους εἶχε γίνει ἡ ποθητὴ ἀλλαγὴ ποὺ ἐγύρευε!

"Ἦταν πιὰ πραγματικότης. Τὶς νύχτες ὅταν βρισκόταν στὸ κρεββάτι της, ἔκλεινε τὰ μάτια κι' ὠνειρευόταν ξυπνητή. Ἐκεῖνο, μάλιστα, τὸ ἀπόγευμα ὁ Φώτης τὴν εἶχε πάρει στὰ δυνατὰ μπράτσα του καὶ τὴν εἶχε φιλήσει στὸ στόμα. Πόσο ντράπηκε τότε ἡ Μαρία, μὰ καὶ πόσο τὴν ἔκανε νὰ χαρῆ ἡ ντροπή της ἐκείνη. "Ἂν μποροῦσε νὰ φωνάξη ὅ,τι τὴν ἐπλημμύριζε, ἡ φωνή της, ξεπερνῶντας τὰ σύννεφα, ἔφτανε στὰ οὐράνια.

Ὁ Φώτης τὴν ἀγαποῦσε καὶ τῆς τῶχε πῆ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὡστόσο ὅμως καὶ ἐκείνη δὲν ἐνοιώθε πὼς γιὰ ἕνα του χαμόγελο θὰ μποροῦσε νὰ δώση ὅλη της τὴ ζωή; Καθισμένοι πλάι, πλάι στὴ μεγάλη πέτρα τοῦ μύλου, ἔπλαθαν τὰ σχέδια τῆς μελλοντικῆς τους ζωῆς, μὲ λόγια ποὺ μόνο οἱ ἐρωτευμένοι ξέρουν νὰ βρίσκουν. Μιλοῦσαν γιὰ τὸ γάμο τους, γιὰ ἕνα ὄμορφο σπιτάκι στὴν Ἀθήνα, γιὰ τὰ παιδάκια ποὺ θὰ ἔκαναν. Ὁ Φώτης ἤθελε τὰ παιδιά τους νὰ γίνουν ἀγόρια, γιὰ νὰ τὰ κάνη ἐπιστήμονες, ὅπως θὰ γινόταν κι' αὐτὸς μιὰ μέρα. Ἡ Μαρία συμφωνοῦσε, μὲ κρυφὸ καμάρι, γιὰ ὅσα ἔλεγε ὁ ἀγαπημένος της, διατεινόταν ὅμως κιόλα, πὼς δὲ θὰ ἦταν ἄσκημο κι' ἕνα κορίτσι γιὰ νὰ τὴν βοηθᾶ στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώση ἕνα ποτῆρι νερὸ ὅταν θὰ γίνονταν γέροι.

Ὁ Φώτης τότε θύμωνε καὶ τὴν ἔσφιγγε πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά του.

—Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, ἀγάπη μου!... Ἐμεῖς δὲν θὰ γεράσωμε ποτέ.

Καὶ τὴν φιλοῦσε θερμά, πολλὲς φορὲς στὸ στόμα.

Ἡ Μαρία βλέποντας τον τόσο αἰσιόδοξο ἄφηνε κι' αὐτὴ τὴν ἄδολη ψυχούλα της νὰ τὴν πνίξη ἡ εὐτυχία καὶ ἐπανελάμβανε μὲ τὴ σειρά της:

—Ναί ἔχεις δίκηο, Φώτη μου... Ἐμεῖς δὲ θὰ γεράσωμε ποτέ.

Τὰ λόγια ὅμως αὐτὰ ποὺ προφέρανε κι' οἱ δυό τους, φάνηκε πὼς ἡ προαίσθησις μιᾶς σκληρῆς Μοίρας τοὺς τὰ εἶχε ὑπαγορεύσει. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων τοῦ φθινοπώρου, ἔφτασε καὶ ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ὁ Φώτης ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀθήνα. Τὰ μαθήματα θἄρχιζαν σὲ λίγες ἡμέρες. Τὰ διάφορα «Δίκαια» βέβαια, μὲ τὶς στριφνές τους παραπομπὲς, δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὴν μορφὴ τῆς ἀγαπημένης του. Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ τὰ προτιμήση πρὸς τὸ παρὸν, γιὰ νὰναι σίγουρος πὼς ἡ Μαρία του, δὲν θὰ βρισκόταν στὴν δύσκολη θέσι νὰ γνωρίση τὴ φτώχεια. Καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε μὲ μάτια δακρυσμένα.

—Μὴ σὲ μέλλει, ἀγαπημένη μου. Θὰ γυρίσω γρήγορα, γιὰ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Νά, πάρε τὴν διεύθυνσι μιᾶς θείας μου, ὅπου μπορεῖς νὰ μοῦ γράφης, στὴν Ἀθήνα. Ἐγὼ θὰ σοῦ στέλνω γράμματα στὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου, καὶ κάθε δυὸ μέρες θὰ μπορῆς νὰ παίρνης ἀπὸ ἐκεῖνον εἰδήσεις μου. Ξέρεις... τοῦ μίλησα γιὰ μᾶς... Εἶν' ἡ ἀλήθεια, ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ λίγες στιγμὲς, μὰ ὕστερα μοῦ εἶπε:

«Καλά. Μπορεῖ νὰ περνᾷ ἀπὸ δῶ τὸ κορίτσι».

Ἡ Μαρία τὸν ἄκουγε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο. "Ἦταν ἀφάνταστα συγκινημένη καὶ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς. Τὸ κορμάκι της ἔτρεμε σὰν καλάμι καὶ τὰ χείλη της προφέρανε:

—"Ὡρα καλή, Φώτη μου... Ὁ Θεὸς

μαζύ σου... Θὰ περιμένω μὲ λαχτάρα εἰδήσεις σου καὶ μ' ἀκόμα πιὸ μεγάλη τὸν γυρισμό σου...

Ἕνα τελευταῖο, γεμᾶτο ἐρωτικὸ πάθος φιλὶ σφράγισε τὴν πίκρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

★

Ὅταν ἡ Μαρία ἔμεινε μόνη κοντὰ στὸ νερόμυλο, ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμα καὶ οἱ λυγμοί της μπερδεύονταν μὲ τὸν φλοῖσβο τῆς νεροσυρμῆς. Πῆρε ξανὰ τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ σπίτι μὲ ἀργὰ βήματα κι' ἀλλοῦ τὴν σκέψι. Φτάνοντας κοντὰ στὴν αὐλή, ἡ θεία της τὴν ὑποδέχτηκε μὲ θυμὸ καὶ ξεφωνητά.

—Θὰ πάψῃς πιά, παληοκόριτσο νὰ γυρνᾶς στὰ χωράφια ; Ἔχομε καὶ δουλειὲς στὸ σπίτι.. Μὰ ἔνοια σου, καὶ θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν πατέρα σου...

Τί σημασία ὅμως μποροῦσαν νὰ ἔχουν οἱ ἀπειλὲς τῆς θείας, μπροστὰ στὸν Γολγοθᾶ της; Ἔνοιωσε πάλι νὰ μπαίνουν στὸ λαιμό της τὰ σκλη ρὰ νύχια τῆς μοναξιᾶς. Κι' ἔκλαψε πολύ, ποὺ ἡ εὐτυχία της κράτησε τόσο λίγο.

★

Ὁ πατέρας τοῦ Φώτη τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ πρῶτο γράμμα. Ἡ Μαρία τὸν εὐχαρίστησε ντροπαλὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ κλάματα ὅταν διάβασε τὸ γράμμα. Ὁ γέρο-Παναγιωτόπουλος τὴν τράβηξε κοντά του καὶ τῆς εἶπε λόγια παρήγορα.

Ἡ Μαρία ἦταν πάλι εὐτυχισμένη.

Ἀπὸ τότε, πήγαινε ταχτικὰ καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξι, καὶ διάβαζε τὰ γράμματα τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Τὸ φθινόπωρο τὸ εἶχε διαδεχθῆ ὁ χειμῶνας.

Ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ ποὺ ἡ Μαρία εἶχε πάρει τὸν δρόμο γιὰ τὸ σχολεῖο ὅπου ὁ μέλλων πεθερός της θὰ τῆς ἔδινε τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ του, ἔρριχνε μιὰ διαβολεμένη βροχή. Σὰν ἔφτασε, τὰ παιδιὰ τῆς εἶπαν, πὼς ὁ δάσκαλος δέν εἶχε πάει καὶ ἡ παιδούλα τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Ὅταν ὅμως τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἡ Μαρία εἶδε πὼς στὸ χέρι του φοροῦσε μιὰ μαύρη κορδέλλα καὶ ἡ γυναῖκα του ἔκλαιγε ριχμένη στὸ κρεββάτι. Μιὰ σκληρὴ ὑποψία ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Στὸ τραπέζι εἶδε ἕνα τηλεγραφικὸ χαρτί. Ἔτρεξε σὰν τρελλὴ καὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια της. Διάβασε: «Φώτης ἐτραυματίσθη θανασίμως εἰς Φοιτητικὴν συμπλοκὴν, σπεύσατε».

Ἡ Μαρία δὲν ἐπρόφερε λέξι. Οὔτε καὶ περίμενε νὰ τῆς ποῦν τίποτε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε στὸν λασπωμένο δρόμο. Μέσα στὸ μυαλό της κυριαρχοῦσε μιὰ σκέψις κι' ἤξερε καλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, πῆγε καὶ φόρεσε τὸ ἄσπρο φουστάνι της. Ὕστερα μπῆκε στὴν ἀποθήκη, ἀδειασε ἐπάνω στὸ κορμί της ντυμένη καθὼς ἦταν ἕναν τενεκὲ μὲ οἰνόπνευμα κι' ἔβαλε φωτιά. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἡ ψυχή της πετοῦσε πρὸς τὸν συννεφιασμένο οὐρανό, νὰ βρῇ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγαπημένου της.

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ 1914 ἐχαρακτήρισαν τὸ γεγονὸς μὲ τὴν ἔκφρασι «τραγικὴ αὐτοκτονία», χωρὶς ποτὲ νὰ μπορέσουν νὰ νοιώσουν τὸ μεγαλεῖο μιᾶς ἐρωτικῆς θυσίας.

ΜΙΜΙΚΟΣ

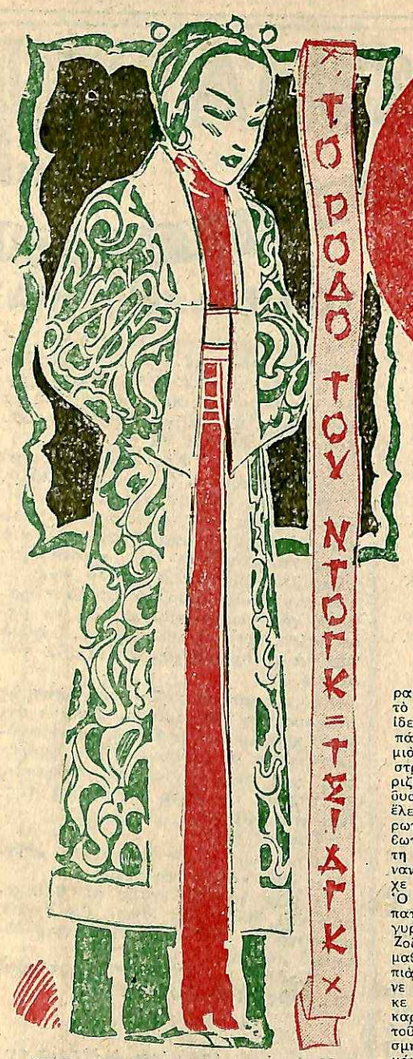

Καταπληκτικὸ ἀνάγνωσμα ἔρωτος, περιπετειῶν καὶ μυστηρίου

ὑπὸ

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Τὴ νύχτα τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1861, ἐνῷ ὁ Ἀναμίτικος στρατός, τελείως ἀποδεκατισμένος ἀπὸ τὰ Γαλλοΐσπανικὰ ὅπλα, ἔφευγε ἄτακτα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐγκαταλείποντας στὰ χέρια τῶν νικητῶν τὴ Σαΐγκόν, μιὰ μεγάλη βάρκα, ποὺ εἶχε παραδιάσει τὴν ζῶνη τῶν ξένων πολεμικῶν, ἔπλεε μ' ὅλη της τὴν ταχύτητα στὸν ποταμὸ Ντὸγκ—Τσιάγκ, ποὺ διασχίζει τὴν κάτω Κοχιγκίνα. Μέσα στὴ μεγάλη αὐτὴ βάρκα, ποὺ ἦταν φορτωμένη ἀπὸ ἱθαγενεῖς στρατιῶτες, θρίσκονταν καὶ δυὸ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί τους, ὁ στρατηγὸς Τάϋ—Σοὺγκ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Κὰ—Μπόγκ. Ἐπήγαιναν πρὸς τὴν ἕδρα τοῦ στρατηγοῦ, τὴν πόλι Μπιὲν—Χόα, ὅπου ἐπερίμεναν τοὺς φυγάδες οἱ οἰκογένειές τους. Ἐνῷ ὅμως πλησίαζαν στὸ τέρμα τῆς δραματικῆς διαδρομῆς των, ξεφνικὰ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, ποὺ ἐπέπλεε στὰ νερὰ τοῦ Ντὸγκ—Τσιάγκ, τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν. Ἦταν ἕνας ἀναίσθητος Γάλλος ἀξιωματικὸς, τὸν ὁποῖον καὶ περισυνέλεξαν, γιὰ νὰ τὸν κρατήσουν αἰχμάλωτο. Φτάνοντας στὴν Μπιὲν—Χόα, οἱ δυὸ ἱθαγενεῖς ἀξιωματοῦχοι κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ. Ἐκεῖ θὰ περίμενε τὸν Τάϋ—Σοὺγκ τὸ ἀγαπητότερο πλάσμα ποὺ ὑπῆρχε γι' αὐτὸν στὸν κόσμο, μιὰ θεία ὕπαρξις, ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς περιοχῆς, ἡ κοπέλλα ποὺ ὅλοι τὴν ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα: «Τὸ Ρόδο τοῦ Ντὸγκ—Τσιάγκ» Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα οὗ σπιτιοῦ του, ὁ Τάϋ—Σοὺγκ ἐφώναξε : «Τάϋ—Σῆ, Τάϋ—Σῆ, γλυκό μου Ρόδο!». Στὴ φωνὴ αὐτή, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ στὸ κατῶφλι της παρουσιάστηκε ἕνα θαυμάσιο πλάσμα μὲ ἀφογες γραμμές, ποὺ κοίταν κάτω ἀπὸ μιὰ θαλασσιὰ μεταξωτὴ ρόμπα. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ Τάϋ—Σῆ!... Ἡ Τάϋ—Σῆ ἦταν μιὰ ἱθαγενὴς κουκλίτσα 17 μόλις χρόνων, μὲ παράστημα λυγερό, λεπτοκαμωμένο, φειδίσιο, μὲ πλούσια μαλλιὰ μαῦρα σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερὸ καὶ λεπτὰ σὰν τὸ μετάξι. Εἶχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἰδεώδους καλλονῆς καὶ μάτια μεγάλα, ἀλλὰ πάντα μελαγχολικὰ καὶ ὑγρά, ποὺ ἐξέφραζαν μιὰ διαρκῆ λύπη γιὰ κάτι ποὺ ἔχασε ἀνεπιστρεπτί. Ποιὸς ἦταν ὁ καϋμὸς ποὺ πλημμύριζε τὰ στήθη τῆς Τάϋ—Σῆ καὶ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη; Ὅσοι ἤξεραν τὸ παρελθόν της ἔλεγαν πὼς πρὶν πάρῃ τὸ στρατηγό, μιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία τῆς εἶχε ραγίσει ἀνεπανόρθωτα τὴν καρδιά. Εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἀπέραντη ἀγάπη ἕναν ἄνδρα τῆς λευκῆς φυλῆς, ἕναν Ἰσπανὸ ποὺ τὸν ἔλεγαν Ζοζὲ καὶ ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ νὰ τὴν κάμῃ δική του γιὰ πάντα. Ὁ Ἰσπανὸς ὅμως ἔφυγε, γιατὶ τὸν κάλεσε ἡ πατρίδα του ἀφοῦ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ ξαναγυρίσῃ. Μιὰ φήμη τελευταία ἔλεγε πὼς ὁ Ζοζὲ ξαναγύρισε στὴν Κοχιγκίνα κι' ὅτι τώμαθε αὐτὸ ἡ Τάϋ—Σῆ καὶ πὼς ἐπειδὴ τὼρα πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ δική του, ἔλυωνε ἀπὸ τὴ λύπη της. Ἡ Τάϋ—Σῆ ὑποδέχτηκε τὸν ἄντρα της καὶ τὸν φίλο του μὲ βαρειὰ καρδιά. Ὁ Τάϋ—Σοὺγκ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ἔδειξε στὴ γυναῖκα του ἕνα κόσμημα ποὺ τὸ εἶχε πάρει ὡς λάφυρο ἀπὸ τὴ μάχη καὶ τῆς τὸ ἔφερνε δῶρο. Ἦταν ἕνα μενταγιὸν μὲ χρυσὴ ἁλυσσίδιτσα, στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ὁποίου ἡ Τάϋ—Σῆ τινάγτηκε ἐμβρόντητη. Τὸ μενταγιὸν αὐτὸ ἦτο τοῦ Ἀλβαράντο, τοῦ ἔμπιστου φίλου τοῦ Ζοζέ. Ὥστε ὁ Τάϋ—Σοὺγκ εἶχε σκοτώσει τὸν φίλο τοῦ Ζοζὲ κι' ὥστε ὁ Ζοζὲ ἦταν κοντά!... Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Τάϋ—Σῆ ὁ στρατηγὸς τῆς ἐπρότεινε τὴν ἑπομένη νὰ πάνε μαζὶ νὰ παρακολουθήσουν τὸ μαρτύριο τοῦ Ἰσπανοῦ αἰχμαλώτου ποὺ εἶχαν πετσιαλέψει στὸν ποταμὸ Ντὸγκ—Τσιάγκ. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ αἰχμάλωτος; Ἡ Τάϋ—Σῆ δέχθηκε μ' εὐχαρίστησι περισσότερο ἀπὸ περιέργεια παρὰ ἀπὸ συμπάθεια πρὸς τὸ σκληρὸ θέαμα τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἰχμαλώτου, ποὺ θὰ ἐπάλευε μέσα στὸ δημόσιο ἀμφιθέατο μὲ μιὰ σαρκοβόρο τίγρι. Τὸ ἀνδρόγυνο ἔφτανε σὲ λίγο στὸ στίβο καὶ ἐπαιρνε τιμητικὴ θέσι στὸ ἐπισημότερο θεωρεῖο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Τάϋ—Σοὺγκ ἐγύρισε κι' εἶδε τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν κατάγλωμη ἀπὸ τὴν ἀγωνία «"Ω! ξεφώνισε. Εἶσαι ἄρωστη, Τάϋ—Σῆ! Τί ἔχεις, ὑπερήφανο λουλοῦδι μου;»).

3ον

Ἐκείνη ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ εἶπε:

—"Ας παίξουν τὰ «πὶ» (φλάουτα).

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Τάϋ—Σοὺγκ ἕνας στρατιώτης ἐσάλπισε. Κι' ἀμέσως σχεδὸν τὸ μεγάλο κλουβὶ ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν σκεπασμένο, ἄνοιξε καὶ μιὰ ὑπερήφανη τίγρις ἐτήδησε ἐλαφρὰ στὸν στῖβο, ἀφήνοντας ἕνα δυνατὸ οὔρλιασμα.

Τὸ πλῆθος τὴν ὑποδέχθηκε μὲ ἐνθουσιώδη καὶ ἀτελείωτα χειροκροτήματα.

— Ἐμπρός!... Ἐμπρός!, μουρμούρισε ἡ Τάϋ-Σῆ.

Ἕνα δεύτερο σάλπισμα ἐπηκολούθησε, ποὺ τὸ ὑποδέχθηκε ἡ πιὸ βαθειὰ σιωπή. Ἡ Τάϋ-Σῆ ἔστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μικρὸ περίπτερο ποὺ ἐφύλαγαν μερικοὶ πολεμισταὶ καὶ ποὺ μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ αἰχμάλωτος, καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ὁ αἰχμάλωτος βρισκόταν στὴ μέση τοῦ στίβου, κρατῶντας ἕνα μεγάλο γιαταγάνι, καὶ μπροστά του ἦταν ἡ τίγρις ἕτοιμη νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

Τὸν κύτταξε γιὰ λίγο κι' ὕστερα σηκώθηκε ὄρθια. Ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ ἔπεσε σὰν κεραυνόπληκτη.

Ὁ Τάϋ-Σούγκ, κατατρομαγμένος, ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὴν Τάϋ-Σῆ, φωνάζοντας :

— Τάϋ-Σῆ!... Μεγάλε Βούδδα!... πέθανε!

Ὁ Κά-Μπόγκ ἀκούμπησε τὸ χέρι του ἐπάνω στὴν καρδιὰ τῆς Τάϋ-Σῆ καὶ ἔνοιωσε πὼς χτυποῦσε ἐλαφρά.

— Ὄχι, Τάϋ-Σούγκ, δὲν πέθανε!, ξεφώνισε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ τίγρις ἐπετίθετο κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπερίμενε, μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Κι' ὁ αἰχμάλωτος ποὺ θὰ πάλευε μὲ τὴν τίγρι ἦταν ὁ Ζοζέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ἡ νεαρὰ Κοχιγκινέζα, τὸ λεπτὸ «Ρόδο τοῦ Ντὸγκ-Τσιάγκ», ποὺ ἐδῶ καὶ πολλὰ φεγγάρια ἀπειλοῦσε νὰ σβύσῃ, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τῆς προξένησε τὸ θέαμα τῆς τίγρεως ποὺ μὲ τὰ φοβερὰ νύχια της καὶ τὰ μυτερὰ δόντια της θὰ κατεσπάραζε ἐκεῖνον ποὺ ἀπὸ τόσον καιρὸ περίμενε λυώνοντας ἀπὸ τὸ κλάμα, μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸ σπίτι της.

Ἡ δυστυχισμένη κοιτόταν ἐπάνω στὰ μεταξωτὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ της, ὠχρὴ σὰν πτῶμα, μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τρομακτικὰ ἀλλοιωμένη, μὲ τὰ μάτια κλειστά, τὰ δόντια στραβοσφιγμένα καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ξυλιασμένα, κι' ἀναίσθητη στὴν τόση περιποίησι ποὺ τῆς ἔκανε ἡ Κία, ἡ πιστή της φίλη, ἡ κόρη τοῦ δικαστοῦ τῆς Μπιὲν Χόα.

"Αν δὲν ἔβλεπε τὴν ἀγωνιώδη ἀναπνοὴ ποὺ τὴς ἀνατάραζε τὸ στῆθος ἡ καὶ τὰ μισόσβυστα λόγια ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ χείλη της ἀσυνάρτητα, θὰ τὴν ἐνόμιζε κανεὶς νεκρή.

Ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα ἡ Τάϋ-Σῆ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τραντάχτηκε σὰν νὰ ἔπαθε ἠλεκτροπληξία. Ἄνοιξε τὰ μάτια, σηκώθηκε σὰν νὰ τὴν ἔσπρωξε κάποιο μυστικὸ ἐλατήριο, στηρίχτηκε στὰ διάφανα χέρια της καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της σὰν ἀπολιθωμένη.

— Ζοζέ!... Ζοζέ!..., μουρμούρισε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία.

— Τάϋ-Σῆ!, ἐφώναξε ἡ Κία πλησιάζοντάς την.

Ἡ Τάϋ-Σῆ τὴν ἐκύτταξε μὲ τρόμο σὰν νὰ μὴν τὴν ἀνεγνώριζε πιά.

— Ζοζέ!... Ζοζέ!..., ἐπανέλαβε μὲ περισσότερη δύναμι. Ποῦ εἶσαι, λατρεμένε μου Ζοζέ.... Γιατὶ ἐκεῖνη ἡ τίγρις; Γιατὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὠμλισμένοι;... "Αχ! ἄθλιοι!...

Ἡ δυστυχισμένη, ἔρμαιο τοῦ παραληρήματός της, ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἐπάνω στὸ κρεββάτι της σὰν νὰ τὴν ἐγκατέλειψαν ξαφνικὰ ὅλες της οἱ δυνάμεις.

Ἡ Κία ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε πάρει μιὰν ἔκφρασι ἀνεκδιήγητης ἀγωνίας καὶ φρικτοῦ σπαραγμοῦ.

— Τάϋ-Σῆ, καλή μου Τάϋ-Σῆ, εἶπε. Μὰ τί ἔχεις; Φτωχό μου Ρόδο τοῦ Ντὸγκ-Τσιάγκ, μὴ μαραθῆς! Καταραμένος ὁ ἄνεμος τῶν λευκῶν ποὺ κάθε φορὰ ποὺ πνέει ξερριζώνει τὸ ὑπερήφανο λουλοῦδι μου. Μὰ τί ἔκανες στοὺς λευκοὺς καὶ κάθε φορὰ ποὺ σὲ κυττοῦν σὲ δηλητηριάζουν; Τάϋ-Σῆ ἔλα στὰ λογικά σου καὶ κύτταξε τὴν πιστή σου Κία.

Ἡ Τάϋ-Σῆ φάνηκε πὼς κατάλαβε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς φίλης της, γιατὶ ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἕνας στεναγμὸς τῆς ἐσπάραξε τὰ στήθεια.

— Κία!... Κία!... ξεφώνισε. Ὅλα τελείωσαν!... Πεθαίνω!... Ζοζέ!... Ζοζέ!... λατρεμένε μου Ζοζέ!...

— Ζοζέ; Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Ζοζέ;... ρώτησε τρομαγμένη ἡ Κία. Αὐτὸ τόνομα δὲν εἶναι τῆς πατρίδας μας. Ποιὸς εἶναι, Τάϋ-Σῆ, ποιός;

— Κία, πέθανε ἡ ζῆ ἀκόμη;

— Ποιός;

— Ὁ Ζοζέ, ὁ Ζο...

Σταμάτησε, γιατὶ μία ἀντριχίλα τὴν τράνταξε σύγκορμη.

Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Τάϋ-Σουγκ.

— Κία!... ξεφώνισε ἀρπάζοντάς την σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὰ χέρια. Κία!... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τρομάζει, δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ... Ἔχει τὰ χέρια ματωμένα... μοῦ τὸν σκότωσε...

— Παραληρεῖς, Τάϋ-Σῆ;

— Ὄχι, δὲν παραληρῶ, δὲν παραληρῶ... Νάτος, ἔρχεται!...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο μὲ ὁρμὴ ὁ Τάϋ-Σοὺγκ τρέχοντας σχεδὸν πρὸς τὸ κρεββάτι της. Ὁ πολεμιστής, πρᾶγμα πρωτάκουστο, ἔκλαιγε σὰν παιδί.

— Τάϋ-Σῆ!, φώναξε. Ὡραία μου Τάϋ-Σῆ! Τί σοῦ συνέβη; Γιατὶ ὅλος αὐτὸς ὁ τρόμος; Γιατὶ ξεφώνισες;... Τάϋ-Σῆ! Τάϋ-Σῆ, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς, θέλω νὰ ζήσῃς, ὡραῖο μου Ρόδο τοῦ Ντὸγκ Τσιάγκ. Ἔχεις κάτι ποὺ σοῦ σκάβει τὴν καρδιὰ καὶ σὲ σιγοπεθαίνει... Τί ἔχεις; Πές μου το, πές το στὸν ἀντρούλη σου, ποὺ σὲ λατρεύει. Θάκαμα γιὰ σένα κάθε θυσία κι' ἂς μοῦ κόστιζε τὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες μου.

Ἡ Τάϋ-Σῆ, τρομαγμένη, τὸν κυττουσε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε μιὰ λέξι. Θάθελε νὰ διώξῃ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἴσως τῆς εἶχε σκοτώσει τὸν ἀγαπημένο της. Θάθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε ὁ Ζοζέ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε. Ἤξερε τί ἄθυσσος ἀνοιγόταν μπροστά της καὶ στὴν παραμικρὴ ὑποψία θὰ χανόταν.

Σήκωσε σιγὰ τὰ βλέφαρα καὶ κύτταξε τὸν Τάϋ-Σούγκ, ποὺ φαινόταν πιὸ φοβισμένος κι' ἀπὸ τὴν ἴδια.

— Τάϋ-Σῆ! ξεφώνισε ὁ πολεμιστὴς μὲ ἱκετευτικὴ φωνή. Μίλησέ μου, ἀγάπη μου. Εἶσαι ἄρρωστη, ναί! Πολὺ ἄρρωστη. Τὸ διαβάζω στὰ μάτια σου.

Ἡ ἄτυχη Τάϋ-Σῆ ἐκούνησε τὸ κεφάλι καταβάλλοντας κάθε της προσπάθεια. Ὁ Τάϋ-Σοὺγκ τῆς πῆρε τὸ χέρι, ἀλλ' ἐκείνη τὸ τράβηξε ἀμέσως σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀγγίξει ἕνα φίδι.

— Τάϋ-Σῆ! ἐπανέλαβε ὁ στρατηγός. Τί ἔχεις, λοιπόν, δυστυχισμένο πλάσμα; Γιατὶ φώναξες;

— Τίποτε... τίποτε, μουρμούρισε ἡ Κία, ἀνατριχιάζοντας.

— Γιατὶ φώναξα; εἶπε ἡ Τάϋ-Σῆ σὰν νὰ μὴ θυμῶταν τίποτε.

— Ναί, γιατὶ ἐκείνη ἡ φοβερή, ἡ σπαρακτικὴ κραυγή, ποὺ μοῦ κομμάτιασε τὴν καρδιά μου;

— Ἡ τίγρις... τὸ αἷμα... ἐκεῖνος ὁ δυστυχής... μὲ φόβισαν...

— Ἐκεῖνος !... γιατὶ ἐκεῖνος;...

— Δὲν ξέρω... Ἀλλὰ πές μου... πέθανε ἐκεῖνος; ρώτησε ἡ Τάϋ-Σῆ μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία κι' ἀρπάζον-

—"Αφησέ με τώρα, θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὴν Κία, ἄφησέ με...

τάς τον ἀπὸ τὰ ροῦχα.

Ἡ ἀπάντησις θὰ ἦταν ζωὴ ἢ θάνατος.

— Ἐκεῖνος! μουρμούρισε ὁ Τάϋ-Σούγκ γιὰ δεύτερη φορά. Μήπως τὸν γνωρίζεις;

— Ὄχι, Τάϋ-Σούγκ, δὲν τὸν γνωρίζω, σοῦ τ' ὁρκίζομαι: ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω ἂν ζῇ ἢ πέθανε: πές μου!

— Ὄχι, Τάϋ-Σῆ, δὲν πέθανε. Ὁ ἐχθρὸς τῆς πατρίδας μας σκότωσε τὴν τίγρι.

Ἡ Τάϋ-Σῆ μόλις κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ποὺ θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὰ σπλάχνα της. Ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της καὶ τῆς κοκκίνισε τὰ ὠχρὰ μάγουλά της.

Τὸ λεπτοκαμωμένο Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ, σὰν νὰ διέφυγε τὴ θύελλα, ξαναζωήρεψε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Τάϋ-Σούγκ, σαστισμένος. Ξαναζῇς; Τὸ βλέπω! Τάϋ-Σῆ, τί θαῦμα γίνεται;

— Δὲν ξέρω, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι καλύτερα, μουρμούρισε ἐκείνη μὲ πνιγμένη φωνή. Ἄφησέ με τώρα... θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὴν Κία... ἄφησέ με·

— Μὰ δὲν εἶμ' ἐδῶ ἐγώ; Δὲν εἶμαι ὁ σκλάβος σου;

— Ἄφησέ με, Τάϋ-Σούγκ, σὲ παρακαλῶ... τὸ θέλω.

Ὁ πολεμιστής, ἔγειρε τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸ στῆθος του κι' ἄφησε ἕνα μουγγρητό.

— Ἄχ! μουρμούρισε. Εἶσαι ἀκατανόητη Τάϋ-Σῆ, μὲ φοβίζεις!... Βλέπω πὼς ἕνα μεγάλο μυστήριο κρύβεται στὴ μικρή σου καρδιά: ἀλλὰ ὑπακούω.

Κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ βαρειὰ βήματα, σκεπτικός, μελαγχολικός, λυπημένος.

Ἡ Κία, ποὺ καθόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ παράθυρο μὲ τὶς μεταξωτὲς κουρτίνες, πλησίασε στὸ κρεββάτι.

— Τάϋ-Σῆ, ψιθύρισε.

Οἱ δυὸ φίλες ἀγκαλιάστηκαν.

Ἡ Τάϋ-Σῆ σιωποῦσε, ἀλλὰ τὸ στῆθος ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— Κλαῖς; εἶπε ἡ Κία συγκινημένη μέχρι δακρύων. Νέο βέλος τρύπησε τὴν καρδιά σου ἢ καινούργιος ἀνεμος σὲ λύγισε, λεπτοκαμωμένο ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ; Ὑποφέρεις, καλή μου φίλη; μίλησέ μου, ἐμπιστέψου μου τὸ μυστικό σου. Μὴν μοῦ κρύβῃς τὸν πόνο σου.

— Κία..., μουρμούρισε μὲ κομμένη φωνὴ ἡ Τάϋ-Σῆ. Πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!

Μιὰ καινούργια κοκκινάδα ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό της καὶ μιὰ τρεμούλα τὴν κυρίευσε ὁλόκληρη. Ἀφέθηκε στὴν ἀγαλιὰ τῆς φίλης της. ἡ ὁποία τὴν ἔσφιξε μὲ ἀγάπη, ὅπως μιὰ μητέρα τὴν παιδούλα της.

— Μίλησε!, εἶπε ἡ κόρη τοῦ δικαστοῦ.

— Ξέρεις γιατὶ σιγοπεθαίνω;

— Ξέρω πὼς ἕνας μεγάλος πόνος σπαράζει τὴν καρδιά σου γιὰ κάποιον ποὺ δὲν εἶναι τῆς φυλῆς μας.

— Ἀλήθεια, καλή μου Κία. Ἄχ, πόσο εἶμαι δυστυχισμένη! Θἆταν καλύτερα νὰ εἶχα πεθάνει!

— Τάϋ-Σῆ, πρέπει νὰ μοῦ τὰ διηγηθῇς ὅλα.

— Ναί, δὲν θὰ σοῦ κρύψω τίποτε.

Ἡ Κία ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἰδῇ πὼς κανεὶς δὲν ἦταν ἔξω γιὰ νὰ κρυφακούῃ. Τὴν ξανάκλεισε δυνατὰ καὶ γύρισε κοντὰ στὴ φίλη της:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ μιλήσῃς ἐλεύθερα, τῆς εἶπε.

— Ἄκουσέ με, καλή μου Κία, εἶπε τὸ φτωχὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ μὲ ἀδύνατη φωνή. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια γνώρισα στὴ Σαϊγκὸν ἕναν νέο Ἱσπανό, τὸν Ζοζὲ Μπλάνκος, ὡραῖο, δυνατὸ καὶ ὑπερήφανο. Ἦταν ἀκόλουθος στὴν Ἱσπανικὴ Πρεσβεία κι' ἦταν ἀξιωματικὸς στὸν στρατὸ τῆς πατρίδας του.

«Οἱ καρδιές μας πολὺ γρήγορα μίλησαν· τὸν ἀγάπησα καὶ μ' ἀγάπησε μὲ μιὰν ἀτέλειωτη ὅμως ἀγάπη, μὲ μιὰν ἀγάτη ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὴν φανταστῇς. Τί ἐεῖες στιγμές, Κία, πέρασα στὴν ἀγκαλιά του! Νοιώθω ἀκόμη καὶ σήμερα τὰ φιλιά του ἐπάνω στὰ χείλη μου, θερμά, φλογερά, σὰν νὰ μὲ φίλησε χθές.

Ἡ Τάϋ-Σῆ σταμάτησε ἐδῶ κι' ἄφησε μιὰ φωνή, ἐνῷ συγχρόνως ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της πίσω ἀπὸ τὶς παλάμες της.

— Ἐκείνη ἡ εὐτυχία κράτησε τρία φεγγάρια, ἐπανέλαβε τὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ-Τσιάγκ, κι' ὕστερα χάθηκε ἀπότομα. Ὁ Ζοζὲ πῆγε στὴν πατρίδα του μαζὶ μὲ τὸν πρεσβευτὴ κι' ἔτσι χωρίσαμε. Ἐπάνω στὸν τάφο τῆς μητέρας μου ὡρκιστήκαμε αἰώνια ἀγάπη. Ἐγὼ τοῦ ὡρκίστηκα νὰ τοῦ μείνω πιστὴ κι' ἐκεῖνος νὰ ξαναγυρίσῃ μιὰ μέρα καὶ νὰ μὲ καμῇ εὐτυχισμένη γιὰ πάντα.

»Πόσα δάκρυα, Κία! Ὤ! τί φοβερὴ στιγμὴ ἦταν ἐκείνη ὅταν εἶδα τὸ πλοῖο ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν παραλία μας, βάζοντας πλώρη γιὰ τὴ μακρυνὴ Δύσι! Πίστευα στὰ λόγια του, δὲν εἶχα καμμιὰν ἀμφιβολία πὼς θὰ γυρίσῃ γιατὶ μ' ἀγαποῦσε πάρα πολύ, ἀλλὰ φανταστικοὶ φόβοι μὲ κλόνιζαν καὶ μιὰ μυστικὴ φωνὴ μοῦ ψιθύριζε πὼς γιὰ μένα ὅλα τελείωναν.

»Μιὰ μέρα, ὁ πατέρας μου, ποὺ ἔτρεφε ἄμετρο μῖσος ἐναντίον τῆς λευκῆς φυλῆς καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τῶν Ἱσπανῶν, μοῦ ἔδειξε ἕνα ἀνοιχτὸ γράμμα τοῦ Ζοζὲ κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἡ εὐτυχία μου ἔσβυσε.

»Ὁ Τάϋ-Σούγκ ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχε ζητήσει τὸ χέρι μου κι' ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος ἤθελε πολὺ νὰ κάμῃ συγγενῆ τὸν στρατηγὸ ποὺ φημιζόταν πὼς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνδρείους του τόπου μας, καὶ γιὰ νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν ἀγάπη ποὺ μὲ ἔδενε μὲ τὸν Ἱσπανό, ἀποφάσισε τὸν γάμο μου μὲ αὐτόν. Μάταια παρεκάλεσα, ἱκέτευσα, μάταια ἔκλαψα, μάταια εἶπα στὸν ἕνα πὼς θἆταν σὰν νὰ μὲ σκότωνε, τραβῶντας με στὴ μακρυνὴ Σ..., κὸν κτὶ στὸν ἄλλον πὼς θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀγαπήσω τόσο ὡς κύριό μου ὅσο κι' ὡς σύζυγο, ... ἡν καοδιά μου τὴν εἶχα δώσει πιὰ σ' ..ναν ξένο ποὺ μιὰ μέρα θὰ ξαναγύριζε κοντά μου: καὶ μάταια εἶπα πὼς εἶχα ὁρκιστῆ ἐπανω ... τάφο τῆς μητέρας μου νὰ μείνω πιστὴ ... κατρεμένο μου Ζοζέ. Ἕνα βράδυ μὲ πῆραν ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου διὰ τι... βίας, μ' ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα «μπαλόο» καὶ τὸ πρωῒ βρέθηκα ἐδῶ, γυναῖκα τοῦ Τάϋ-Σούγκ, ποὺ ... ἀγ... τὰ χρυσᾶ «κ...

»Νόμιζα πὼς τὰ πέθανα, ἀλλὰ δὲν πέθανα. Ἔνοιωθα πὼς σιγὰ-σιγὰ ἔλυωνα, πὼς ἔχανα τὶς δυνάμεις μου, πὼς μ' ἐγκατέλειψε τὸ σφρίγος τῆς ζωῆς, ἀρρώστησα ἀλλ' ἐπεζήσα. Ὁ Ζοζὲ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ ξαναγύριζε καὶ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω πρὶν νὰ τὸν ἰδῶ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ... γιὰ μια ματιά. Ἡ ... πικρια καὶ ὀδύνη σ' αὐτὰ τὰ δ... χρόνια, ἀγαπημένη μου Κία! Μετρησα τοὺς μῆνες, τὶς ἡμέρες, τὶς ὧρες, τὰ δευτερόλεπτα, παλαίοντας μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου γιὰ νὰ μὴ σβύσω πρὶν νὰ ξαναγυρίσῃ... καὶ τώρα πῶς τὸν ἐναβλέπω!...

— Κι' ὁ Τάϋ-Σούγκ ποτὲ δὲν ὑπωψιάστηκε τὸν ἔρωτά σου;

— Τὸν ὑπωψιαζόταν.

— Καὶ δὲν προσπάθησε νὰ στὸν ξερριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά σου;

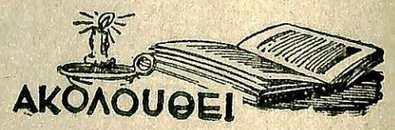

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΔΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ 20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται εἰς τὴν σελίδα 14 τοῦ παρόντος

1. Πεθαίνουν φυσιολογικῶς ἢ καὶ ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν Μερικὰ εἴδη φθάνουν τὰ 25 χρόνια.
2. Ἡ λεγομένη «τρομώδης παράλυσις». Χρονία φάσις τῆς ληθαργικῆς ἐγκεφαλίτιδος ποὺ καταρακώνει τὸν ὀρνισμὸ καὶ καταντᾷ τὸ ἄτομο θλιβερὸ ἐρείπιο μὲ τρέμοντα μέλη.
3. Σκύμνοι.
4. Ὁ ποσθμὸς Μπέριγκ.
5. «Ἀεικίνητα».
6. Ὁ Σείριος.
7. Τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης
8. Αἰολικῶς. «Κι' ἐμεῖς θὰ γίνωμε πολὺ καλύτεροι».
9. Ἡ Δρ Αἴμιλυ Χόγουαρντ Στόου, 1831—1903. Μολονότι ἐπέτυχε στὶς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τὸ 1867 δὲν ἐγένετο δεκτὴ στὸ Ὀντάριο Κόλλετζ παρὰ τὸ 1880 καὶ μετὰ τετραετίαν τῆς ἐπετρέπη ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος
10. Ζεύς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων, Ἄρης, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἥρα, Ἑστία, Ἀθηνᾶ, Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα
11. Ὁ Μάρκο Πόλο.
12. Ὀπαδὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει καὶ ἀκολουθεῖ τὴν διδασκαλία ἑνὸς ἄλλου —ὅπως ἕνας ὀπαδὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἀπόστολας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐκλεγόταν ἀπ' τὸν Χριστὸ καὶ ἀποστελλόταν ἀπὸ τὸν ἴδιο γιὰ νὰ διδάξῃ τὶς ἀρχές του.
13. Ὁ Παστέρ.
14. Στὶς 12 Ἰανουαρίου 1828 (παλ ἡ. μερ.) στὴν Αἴγινα.
15. Ἀριαβίγνης.
16. Μῦθος τὸν ὁποῖον παρουσίασε ἀπὸ σκηνῆς μελοποιημένον ὁ Μόζαρτ.
17. Ὁ Λαφονταίν.
18. Ἀπὸ μεθάνιον καὶ ἀμμωνίαν. (Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ ὕπαρξις ὕδρογόνου ἢ ἡλίου).
19. Ἀπὸ τὴν Μῆλο.
20. Ἑπτὰ μῆνες καὶ δέκα ἑπτὰ ἡμέρες. (ΓΕΝ. ΚΕΦ. Η' § 4'.. Καὶ ἐκάθησεν ἡ κιβωτὸς τὴν δεκάτην ἑβδόμην τοῦ ἑβδόμου μηνὸς ἐπὶ τῶν ὀρέων Ἀραράτ)

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

μὲ τοὺς 60 νεκροὺς

Μιὰ φρικιαστικὴ θαλασσινὴ τραγωδία

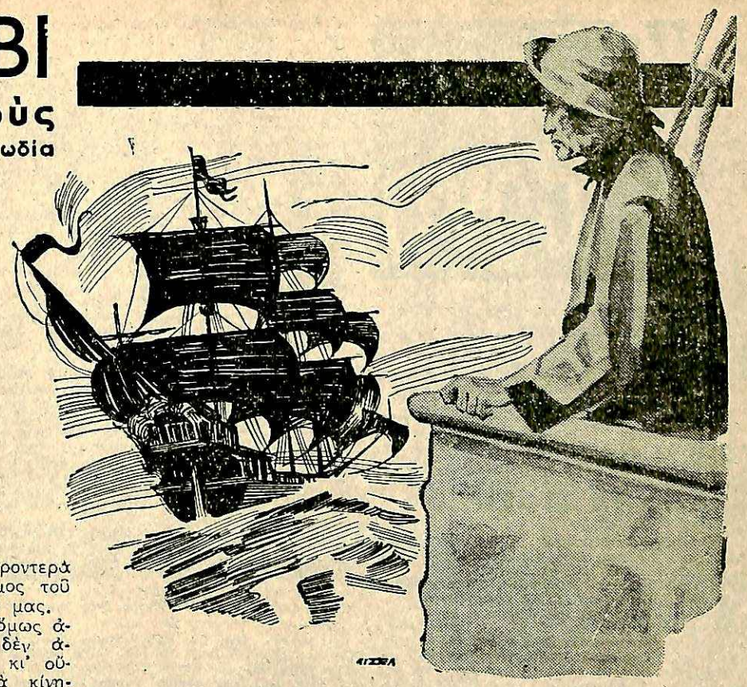

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1613 τὸ γαλλικὸ πολεμικὸ βρίκιο «Θωρακοφόρος» ἔφυγε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Τουλών, γιὰ τὴ Σμύρνη, πηγαίνοντας γιὰ μιὰν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Ὁ «Θωρακοφόρος» ἦταν ἕνα πλοῖο ταχύτατο, στερεό, μὲ σαράντα κανόνια καὶ μὲ πλοίαρχο ἕναν ξακουσμένο θαλασσόλυκο.

Τὸ ταξίδι μας ἦταν εὐχάριστο καὶ τὸ βρίκιό μας ἔσχιζε τὰ γαλάζια νερὰ τῆς Μεσογείου σὰν πραγματικὸ δελφίνι.

Ἄξαφνα, τὴ νύχτα τῆς 20 Ἰουνίου, ἐνῷ βρισκόμαστε σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἀλγερίου, ὁ σκοπὸς ναύτης ἐφώναξε δυνατὰ ἀπὸ τὸ κατάρτι:

—Ἕνα μεγάλο πλοῖο, δεξιά μας!

Ὁ πλοίαρχος ἀνέβηκε ἀμέσως στὴ γέφυρά του, ἔστησε τὸ τηλεσκόπιό του πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔδειξε ὁ σκοπὸς καὶ εἶδε πραγματικὰ ἕνα πλοῖο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ δικό μας νὰ πλέῃ κατ' ἐπάνω μας μὲ ἀνοιγμένα ὅλα τὰ πανιά.

—Σαλπίσατε γρήγορα συναγερμό! ἐφώναξε τότε μὲ ψυχραιμία ὁ πλοίαρχος δίνοντας ξοπίσω διάφορες διαταγές.

Ὁ σκοπός του ἦταν ν' ἀποφύγωμε τὴν προσέγγισι αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἴσως ἐχθρικοῦ, καὶ μόνον σὲ ἐσχάτη ἀνάγκη νὰ ναυμαχήσωμε μαζί του.

Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα πέρασε μιὰν ἀγωνιώδη καὶ ἄγρυπνη νύχτα. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶχε ξεσπάσει μιὰ τρομερὴ θύελλα, ποὺ κανεὶς σχεδὸν ἐπάνω στὸ καταστρωμα δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ὄρθιος.

Τὸ πλοῖο ἐκεῖνο, ταχύτερο ἀπὸ τὸ δικό μας καὶ πλέοντας μὲ εὐνοϊκὸν ἄνεμο, ἐκέρδιζε δρόμο διαρκῶς.

Ὅταν τέλος ξημέρωσε μπορέσαμε καὶ τὸ εἴδαμε καλύτερα. Ἦταν ἕνα μεγάλο, κατάμαυρο πειρατικὸ πλοῖο μὲ πολλὰ κανόνια κι' ὁ πλοίαρχός μας, βλέποντας ἐπὶ τέλους ἀναπόφευκτη τὴ σύγκρουσι, διέταξε βιαστικὰ τέτοιους ἐλιγμοὺς, ὥστε νὰ τὸ πλευρίσωμε τουλάχιστον, παίρνοντας ἔτσι μιὰν εὐνοϊκὴ θέσι.

Ἄξαφνα ὅμως ὅλοι παραξενευτήκαμε. Καθὼς βρεθήκαμε πλάϊ στὸ πειρατικό, ἕτοιμοι νὰ τὸ βομβαρδίσωμε πρῶτοι, εἴδαμε κατάπληκτοι ὅλες τὶς μπουκαπόρτες τῶν κανονιῶν του κλειστές.

—Αἴ, ἀπὸ τὸ πλοῖο! φώναξε τότε βροντερὰ ὁ λοστρόμος τοῦ πολεμικοῦ μας.

Καμμιὰ ὅμως ἀπάντησις δὲν ἀκούστηκε, κι' οὔτε καμμιὰ κίνησις φάνηκε ἐπανω ... κατάστρωμά του.

Ὁ πλοίαρχος τότε διέταξε νὰ σηκώσωμε τὴ σημαία μας, νὰ ρίξωμε πρῶτα μιὰν ὀσφαιρη κανονιὰ κι' ἔπειτα μιὰ γεμάτη γιὰ εἰδοποίησι.

Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ προσπάθειές μας πῆγαν χαμένες. Οὔτε ἀπάντησι μᾶς ἔδιναν.

—Πλοίαρχέ μου! φώναξε. σὲ λίγο ὁ σκοπὸς ναύτης. Βλέπω ἐπάνω στὸ κατάστρωμα ἀοκετοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ ἕναν ὄρθιο κοντὰ στὴ ρίζα τοῦ μεσαίου καταρτιοῦ. Κανένας τους ὅμως δὲν κινεῖται.

Ὅλοι μας χλωμιάσαμε ἀπὸ φρίκη, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά.

—Ρίξτε γρήγορα μιὰ βάρκα! διέταξε ἀπότομα ὁ πλοίαρχος. Νὰ μποῦν δώδεκα ναῦτες κι' ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ νὰ ἐρευνήσουν αὐτὸ τὸ πλοῖο.

Πράγματι ἡ βάρκα μας πλησίασε καὶ γαντζώθηκε στὰ πλευρὰ τοῦ μυστηριώδους καὶ σιωπηλοῦ πλοίου.

Ὅπως εἶπα, οἱ μπουκαπόρτες τῶν κανονιῶν ἦσαν κλειστές. Εὐτυχῶς δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτές, κοντὰ στὴν πλώρη, εἶχαν μισοσαπισμένους μοχλοὺς κι' ἔτσι μὲ λίγες τσεκουριὲς κατωρθώσαμε νὰ τὶς ἀνοίξωμε.

Τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀμερικάνικο πειρατικό, λεγόταν «Μαίρη Μπράϊτον» καὶ ἀνῆκε ἀσφαλῶς σὲ κάποιον ἀπαίσιο δουλέμπορο. Ὅλα τὰ συρτάρια στὶς ἑσημες καμπίνες ἦσαν παραβιασμένα, σπασμένα, κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πάτωμα, σκορπισμένα μερικὰ χρυσᾶ κι' ἀσημένια νομίσματα, ἔδειχναν πὼς τὸ πλοῖο εἶχε ἄγρια λεηλατηθῆ. Πρωτοφανὴς ἀταξία ἐπικρατοῦσε στὶς ἀποθῆκες καὶ στὶς αὔθουσες. Τὰ τρόφιμα ἦσαν βρεγμένα καὶ μουχλιασμένα, τὰ πυρομαχικὰ σκόρπια καὶ μιὰ ἀποπνιχτικὴ δυσωδία ἀποσυνθέσεως κι' ἀοράτων πτωμάτων ἦταν παντοῦ χυμένη. Βιαστήκαμε ν' ἀνεβοῦμε στὸ κατάστρωμα, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ παθαίναμε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ ἀσφυξία. Ἐνῷ ὅμως ἀνεβαίναμε τὶς σκάλες, χιλιάδες ἀηδιαστικῶν ποντικῶν, τρομαγμένων ἀπὸ τὴν παρουσία μας, ἔπεσαν ἐπάνω μας καὶ ἄρχισαν νὰ μπερδεύωνται στὰ πόδια μας.

Ποτὲ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀνατριχίλα ποὺ νοιώσα με ὅλοι μας μόλις βρεθήκαμε στὸ κατάστρωμα. Ἑξῆντα κοκκαλιάρικα πτώματα, σάπια καὶ μισοφαγωμένα ἀπὸ τοὺς ποντικοὺς, ἦσαν ξαπλωμένα στὸ κατάστρωμα, ἔχοντας τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους ἀνοιχτὰ καὶ καρφωμένα — ναί, καρφωμένα — μὲ χοντρὰ καρφιὰ στὰ σανίδια, ἐνῷ στὸ μεσαῖο κατάστι, ὄθθιος, μὰ σταυρωμένος κι' αὐτός, στεκόταν ἕνας μεσόκοπος ναυτικός, ἴσως ὁ πλοίαρχος τοῦ κολασμένου αὐτοῦ πλοίου.

Τὸ τρομακτικὸ θέαμα μᾶς εἶχε ἀπολιθώσει. Ἦταν φανερὸ πὼς οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθωποι εἶχαν καρφωθῆ στὸ πάτωμα ζῶντανοὶ κι' ὅτι πέθαναν ἀπὸ τοὺς ἀπερίγραπτους πόνους τους καὶ ἀπὸ τὴν πείνα, γιατὶ τὰ κορμιά τους ἦσαν ἐντελῶς λιπόσαρκα. Κι' ἐνῷ ἀπορούσαμε μὴ ξέροντας σὲ ποιὸν ν' ἀποδώσωμε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἕνας ναύτης μᾶς ἔφερε ἕνα ἄδειο μπουκάλι, μέσα στὸ ὁποῖον ὑπῆρχε ἕνα γραμμένο χαρτί:

«Σήμερα, τὴν 27ην Δεκεμβρίου τοῦ 1812, ἐγώ, ὁ πλοίαρχος τοῦ Ἀγγλικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ σὲρ Β..., κυβερνήτης τῆς πολεμικῆς φρεγάδας «Χάμπλετ», συνήντησα στὰ ἱσπανικὰ παράλια τῆς Μεσογείου τὸ ἀμερικανικὸ δουλεμπορικὸ πλοῖο «Μαίρη - Μπράϊτον». Ἐπειδὴ βρῆκα φορτίο ἀπὸ Ἀφρικανοὺς δούλους καθὼς καὶ δυὸ ὑπηκόους Ἀγγλους ναυτικούς, ποὺ τὸ πλοῖο τους εἶχε καταβυθισθῆ καὶ τὰ ἐμπορεύματα εἶχαν διαρπαγῆ ἀπὸ τὸ πειρατικὸ πλοῖο, σκέφθηκα καὶ ἐνήργησα σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ Ἔθνους μας. Σύμφωνα πρὸς τοὺς νόμους αὐτούς, διέταξα βασανιστικὸν θάνατο γιὰ τοὺς ἐνόχους τέτοιων ἐγκλημάτων, διέταξα νὰ σταυρώσουν τὸ πειρατικὸ πλήρωμα καὶ τὸ πλοῖο, μὲ ἀπλωμένα τὰ πανιά, παρέδωσα στοὺς ἀνέμους!»

Ἕξη μῆνες, μ' ἄλλους λόγους, πλανιόταν στὶς θάλασσες τὸ καταραμένο ἐκεῖνο σκάφος.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου μας, τὰ πτώματα ἐκαρφώθηκαν ἀπὸ τὰ σανίδια τοῦ καταστρώματος, ράφτηκαν μέσα σὲ σακκιὰ καὶ ρίχτηκαν στὴ θάλασσα. Ἔπειτα τὸ πλοῖο μας ἀπομακρύνθηκε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Σμύρνη.

Πλοίαρχος ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΙΛ

Ὀδόντη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ὅλα τά νέα

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Τελευταίως ἐωρτάσθηκε ἡ δωδεκάτη ἐπέτειος τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους γόητας, ποὺ μᾶς παρουσίασε ποτὲ ἡ ὀθόνη: τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο. Κάποιος τότε ἀπὸ τοὺς λάτρεις του — ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα χιλιάδες — θυμήθηκε τὸν Ζανταάν, τὸ ἄλογο ποὺ ἵππευε σ' ὅλα του τὰ φίλμ ὁ μακαρίτης καὶ τὸ ὁποῖο πλησιάζει ἐπίσης στὸ τέρμα τῆς ζωῆς του. Ἐπρότεινε λοιπὸν νὰ ταινιεύθῃ τὸ ἔνδοξο ζῶο καὶ νὰ φυλαχθῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ μουσεῖα τοῦ Χόλλυγουντ. Πολλοὶ διαμαρτυρήθηκαν κατὰ τῆς «ἱεροσυλίας» αὐτῆς, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ Ζανταὰν πρέπει νὰ ἐνταφιασθῇ, γιατὶ δικαιοῦται κάποιας ἀναπαύσεως, μετὰ ἀπὸ τόσο γόνιμη καρριέρα. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἄλογο τοῦ γόητος ζῇ ἥσυχα στὸ ἀγρόκτημα κάποιου Κέλλογκ στὴν Καλιφορνία καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτως πὼς ζῇ ἀκόμα, ἐνεφανίσθη καὶ πάλι πρὸ τοῦ φακοῦ. Τὸν Ζανταὰν τὸν ἵππευσε ἡ Ἀναμπέλλα, στὸ τελευταῖο της φίλμ: «Σου ἐζ».

★

Ἡ Καρὸλ Λομπάρντ ἐφρέθηκε, καθὼς ἐδήλωσε, τοὺς ρόλους ποὺ τῆς ἀνέθεταν σὲ κωμῳδίες καὶ σὲ εὐθυμες ἐν γένει ταινίες. Ἀποφάσισε συνεπῶς νὰ σοβαρευτῇ καὶ φαίνεται πὼς τὰ κατάφερε. Στὸ τελευταῖο της φίλμ: Πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο», ὑπεδύθη κάποιον ρόλο, ποὺ ἂν δὲν εἶνε δραματικός, εἶνε ὁπωσδήποτε ἀξιοπρεπής. Οἱ κακὲς ὅμως γλῶσσες διαδίδουν πὼς ἡ χαριτωμένη στάρ, τὴν σοβαρότητα αὐτὴ δὲν τὴν κρατᾷ καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωή της. Συγκεκριμένως τὴν κατηγοροῦν ὅτι διατηρεῖ σχέσεις ὄχι ἀποκλειστικὰ φιλικὲς μὲ τὸν Κλάρκ Γκέϋμπλ. Οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑποστηρίζουν ὅτι εὐχαρίστως θὰ παντρευόταν γιὰ νὰ παύσουν νὰ σκανδαλίζωνται οἱ πουριτανοί, ἂν τοὺς τὸ ἐπέτρεπαν ...οἱ κινηματογραφικοὶ διευθυνταί τους. Τὰ σχετικὰ συμβόλαιά τους, βλέπετε, ἀπαγορεύουν ρητῶς τὸν γάμο, γιὰ λόγους καθαρῶς διαφημιστικούς.

★

Μεγάλη ἀπογοήτευσις κι' ἀνησυχία κατέλαβε τὸν Μπάστερ Κράμπ, τὸν ὀλυμπιονίκη τῆς κολυμβήσεως καὶ κινηματογραφικὸν ἀστέρα, ὅταν διεπίστωσε πὼς κινδυνεύει νὰ ξεχασθῇ τὸ σπόρ, στὸ ὁποῖον ἔδρεψε τόσες δάφνες. —Οἱ ρόλοι ποὺ μοῦ ἀναθέτουν, ἐξήγησε στοὺς δημοσιογράφους, εἶνε ἁπλῶς κωμικοὶ ἢ δραματικοὶ καὶ δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ σκηνὴ κολυμβήσεως. Προκειμένου, λοιπόν, νὰ χάσω τὴν φόρμα μου, ἀποφάσισα νὰ ξαναρχίσω συστηματικὴ προπόνησι.

Ὡς καθηγητὴν του ὁ Μπάστερ προσέλαβε τὸν Φρέντ Κάντυ, τὸν διάσημο προπονητὴ τοῦ «Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου» τοῦ Λὸς Ἀντζελες.

«Μιὰ τιποτένια σκηνὴ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε φίλμ ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀναδείξῃ ἕναν καλὸ ἠθοποιὸ» διατείνονται οἱ εἰδικοὶ περὶ τὴν ἑβδομὴν τέχνην Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο ὅπως ὅλλωστε ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα παραδείγματα ποὺ σᾶς παραθέτομε:

Ἀπὸ μιὰν ἀεροπορικὴ σκηνὴ τῆς ταινίας «Φτεράς» ξεπήδησε ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ποὺ ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ἦταν ἕνας κομπάρσος

Ὁ Μπάστον Μάκ Λέην ἐμφανίζεται ἐλάχιστα στὴ «Δίκη τῆς Μαίρης Ντούγκαν» κι' ὅμως αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν ἐπιβέλῃ.

Ὁ Τζώρτζ Ράφτ περιωρίζοταν ἁπλῶς νὰ ἐμφανίζεται ποῦ καὶ ποῦ, στριφογυρνῶντας κορῶνα—γράμματα ἕνα νόμισμα στὸ «Σκάρφες», στὸ ὁποῖο ἀνεδείχθη καὶ ὁ Πὼλ Μιεδνι.

Ἡ Σίρλεϋ Ρὸς προσελήφθη ὡς πρωταγωνίστρια, ἀφοῦ τραγούδησε ἕνα τραγουδάκι σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ἐπιθεώρησι.

Ὁ Κλάρκ Γκέηιμπλ ἀνέθηκε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι πρὸς τὴ δόξα, ὁκαιμιλίζοντας ἁπλῶς τὸ ἀδελφὸ τῆς Τζόαν Κράουφορντ σὲ κάποια ταινία.

Θὰ χρειάζονταν ἄρκετὲς στῆλες γιὰ νὰ ἀναγράψῃ κανεὶς ὅλα τὰ σχετικὰ παραδείγματα.

★

Ὁ νεαρώτερος —ἴσως νὰ εἶνε καὶ ἡ «νεαρώτερη» — ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, δὲν ἔχει γεννηθῇ ἀκόμα. Κι' ὅμως τὸν ἀναμένουν ἐναγωνίως ὁ σκηνοθέτης καὶ οἱ λοιποὶ ἠθοποιοί, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας ὅπου θὰ ἐμφανισθῇ.

Πρόκειται περὶ τοῦ μελλογεννήτου παιδιοῦ τῆς θετῆς κόρης τοῦ Σεσὶλ ντὲ Μίλλ, τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτου. Καὶ ἡ κόρη τοῦ ντὲ Μίλλ εἶχε παίξει σὲ μιὰ ταινία τοῦ πατέρα της στὰ 1913, σὲ νεαρωτάτη ἡλικία. Αὐτὸς ὅμως ἦταν ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖος της ρόλος Σήμερα εἶνε παντρεμένη μὲ τὸν Τζὼν Χάρπερ καὶ μητέρα δυὸ παιδιῶν.

★

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου, ποὺ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσι τῆς Νέας Ὑόρκης τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα ἀπὸ τὰ ὄνειρά τους. Νὰ φωτογραφηθοῦν δηλαδὴ μὲ τὸν ἠθοποιὸ ποὺ προτιμοῦν. Κάποιος ἐφευρετικώτατος φωτογράφος, ὁ Πρὲνς Πάαλ, ἀναλαμβάνει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τους αὐτήν, ἔναντι τοῦ μηδαμινοῦ ποσοῦ τῶν 30, περίπου δραχμῶν. Ἡ φωτογραφία τοῦ πελάτου θὰ λαμβάνεται χωριστὰ καὶ μετὰ μ' ἕνα ἔξυπνο —καὶ γνωστὸ ἄλλωστε— «τρὶκ» θὰ ἐμφανίζεται δίπλα καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ προτιμωμένου ἠθοποιοῦ. Λέγεται ὅμως ὅτι, οἱ κινηματογραφικοὶ διευθυνταὶ τοῦ Χόλλυγουντ θὰ ζητήσουν νὰ ἀπαγορευθῇ τὸ κόλπο αὐτό, γιατὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐκθέσουν τοὺς πρώτα γνωστάς των μὲ τὸν πρῶτο τυχόντα ἔστω καὶ στὰ ψέματα

★

Ἕνα ἀστέρι ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα, ἐμφανίζεται τώρα καὶ πάλι —μὲ ἀλλαγμένο ὄνομα — στὸν οὐρανὸ τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Χέντυ Κίσλερ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Ἐξτάζ» τοῦ φίλμ ποὺ προκάλεσε ἀληθινὴν ἐπανάστασιν στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη, μὰ καὶ σκάνδαλο σ' ὅλο τὸν κόσμο, προσελήφθη ἀπὸ τὴν Μέτρο—Γκόλντυϊν καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Χέντυ Λαμάρ, ἐνεφανίσθη στὴν «Κάμπα», μιὰν ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐφετεινὲς ταινίες. Τὴν Βιεννέζα αὐτὴ ἠθοποιὸ τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα ὁ πλουσιώτατος ὁπλοποιὸς Φρὶτς Μάντλ, καὶ τὴν εἶχε παντρευθῆ Μετὰ δὲ τὸ γάμο τους, ὁ ζηλιάρης σύζυγος φρόντισε νὰ ἀγοράσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν μοναδικὴ ταινία, στὴν ὁποία εἶχε πρωταγωνιστήσει ἡ γυναίκα του καὶ στὴν ὁποία ἐμφανιζόταν σὲ σκηνὲς ἐξαιρετικὰ τολμηρές, ἀπαγορεύοντας συγχρόνως στὴν Χέντυ νὰ ξαναπαίξῃ στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο. Ἡ σκλαβιὰ δὲν πολυάρεσε, φαίνεται στὴν νεαρὰ πρώην—ἠθοποιό, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε κάποιο πρωὶ τὸν γέρο ἄντρα της κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν διευθυντὴ τῆς Μέτρο, ποὺ ἔσπευσε νὰ τὴν προσλάβῃ ἀμέσως Σήμερα ἡ Χέντυ Λαμάρ, ἡ Κίσλερ ἡ Μάντλ, τείνει νὰ ἐκθρονίσῃ ὅλες τὶς «βαμπ» τῆς Ἀμερικανικῆς κινηματογραφουπόλεως.

★

Ἀπὸ τὰ παράδοξα ποὺ ἀναφέρονται στὰ συμβόλαια μεταξὺ ἠθοποιῶν καὶ τῶν διευθυντῶν τους, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Ὁ 16ετῆς Φράνκυ Τόμας ποοσελήφθη ἀπὸ τὴν Ἑταιρία «Γουῶρνερ Μπρόδερς» γιὰ μιὰ σειρὰ φίλμ ἀστυνομικῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νεαρὸς βρίσκεται σὲ ἡλικία ὅπου συνήθως ἀλλάζει ἡ φωνή, οἱ διευθυνταὶ του προσέθεσαν στὸ συμβολαιό του τὸν ὅρο ὅτι σὲ περίπτωσι ἀλλαγῆς τῆς φωνῆς του, ὄχι μόνον θὰ ἀκυρωθῇ ἡ συμφωνία, ἀλλὰ κι' ὁ Τόμας θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀποζημιώσῃ τὴν Ἑταιρία.

Καὶ δικαίως ἀναρωτιέται κανείς: Πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀποφύγῃ τὸ «μοιραῖον» ὁ συμπαθέστατος Φράνκυ;

★

Ἀστειότατο ρεκὸρ ταχύτητος κατέρριψε ὁ ἠθοποιος Ρόμπερτ Εμμετ Ο' Κόνορ. Πρόκειται περὶ παγκοσμίου ἐπιδόσεως σ' ἕνα σπόρ, ὅπου διαπρέπουν κυρίως οἱ γυναῖκες : στὴ φλυαρία. Στὸ τελευταῖο του φίλμ, ὁ Ο' Κόνορ ἐμφανίζεται γιὰ τρία μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ κατορθώνει, ὁ ἀφιλότιμος νὰ ἀπαγγείλῃ —οὔτε λίγο οὔτε πολὺ— 489 λέξεις! Ἄξιος ὁ μισθός του, κυριολεκτικά

★

Ὁ «Ρομπὲν τῶν Δασῶν» εἶνε ἡ πρώτη 100% ἔγχρωμη ταινία, μὲ ἀπαιτήσεις. Ὁ κινηματογραφικὸς αὐτὸς κολοσσὸς τῆς «Γουῶρνερ Μπρόδερς» ἀπῄτησε ἀφάνταστα ἔξοδα καὶ τὴν συμμετοχὴ δύο χιλιάδων κομπάρσων. Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς μαζὶ μὲ τοὺς πρωταγωνιστάς: τὸν Ἔρρολ Φλύν, τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, τὸν Μπάζιλ Ράθμπουν καὶ τὸν Κλὼντ Ραίηνς, καθὼς καὶ τοὺς συετικοὺς τεχνικούς, ἐστρατοπέδευσε ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδες στὰ δάση τῆς Καλλιφορνίας, μὲ τὴν ὀργιώδη θλάστησι, ὅπου γυρίστηκαν τὰ ἐξωτερικά. Γιὰ τὸ γύρισμα τῶν σκηνῶν τοῦ στούντιο, ἀνηγέρθησαν ὁλόκληρα μεσαιωνικὰ φρούρια, τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων Σημειωτέον, ὅτι ὁ σκηνοθέτης Μίκαελ Κοῦρτιζ, γνωστὸς ἀπὸ τὴν «Ἐπέλασι τῆς Ἐλαφρᾶς Ταξιαρχίας» δὲν θέλησε νὰ ἀναλάβῃ μόνος του τὴν σχετικὴ εὐθύνη καὶ ζήτησε νὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν Γουίλλιαμ Κέλλυ. Ἡ ταινία συνεπῶς, αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ποὺ γυρίστηκε ἀπὸ δυὸ σκηνοθέτες συγχρόνως

★

Καὶ μερικὲς πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ «Ρομπὲν τῶν Δασῶν». Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ γεννήθηκε στὸ Τόκιο ἀπὸ γονεῖς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι μετανάστευσαν στὸ Σὰν—Φρανσίσκο, ὅταν ἡ κόρη τους ἦταν τριῶν μόλις ἐτῶν Τὴν Ὀλίβια τὴν ἀνεκάλυψε ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Ράϊν χαρτ —λίγο πρὶν ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὄνειρο Θερινῆς Νυκτὸς»— κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως τοῦ ἴδιου ἔργου, ἀπὸ φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπέρκλεϋ, ὅπου φοιτοῦσε καὶ ἡ μέλλουσα στάρ. Τόσην ἐντύπωσι τοῦ προξένησε τὸ παίξιμο τῆς Χάβιλλαντ, ὥστε τῆς ἀνέθεσε τὸν ρόλο, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐρμηνεύσῃ ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Γκλόρια Στιοὺαρτ, στὸ ἴδιο πάντα ἔργο, ποὺ θὰ παιστάνετο στὸ ὑπαίθριο θέατρο τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀμέσως μετὰ ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν «Γουῶρνερ Μπρόδερς»

Ἡ ἀλησμόνητη Βιεννέζα πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογραφικοῦ ἀριστουργήματος «Ἐξτάζ» Χέντυ Κίσλερ, ἡ ὁποία μὲ τὸ ψευδώνυμο Χέντυ Λαμάρ ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸ Χόλλυγουντ καὶ πρόκειται νὰ τὴν ἀπολαύσωμε προσεχῶς στοὺς «Ἀλγεριγοὺς».

Στὸ ἄλμπουμ τοῦ Ἀποστόλου

1) Αἱ δίδες Λ.—Π.—Ρένα, σὲ μιὰ τους ἐκδρομὴ στὸ Ἀχίλλειον τοῦ Ἀστακοῦ. Ἀποστολεὺς Ν. Μπ. 2) Ἕνα γκρουπ ἀπὸ χαριτωμένες Κυπριοποῦλες τοῦ Γυμνασίου Θηλέων Λευκωσίας Κύπρου, μὲ κοστούμια ἑλληνοπριακά, χορεύουν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἑλληνικοὺς χορούς. Διακρίνονται αἱ δίδες: Χατζηκώστα, Χρυσαυγὴ Πανταζῆ, Μαρούλα Κοκκίνου κ. ἄ. Ἀποστ. Μιχαλάκης Ἰωάννου. 3) Ἡ δνὶς Ἑλένη Π. σὲ μία ἐξοχὴ τῆς Βυτίνας. 4) Στὸ Ἡρῷον Λαρίσης. Ἀποστολεύς: Β. Βουτσιλᾶς. 5) Φιλικὴ ἐκδρομὴ στὴ Χαλκίδα. Ἀποστολεύς: Ὀχαννὲς Δαλματζιάν. 6) Ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως Λεμεσοῦ Κύπρου. Ἀποστολεύς: Ν Στεφανῆς. 7) Μία εὔθυμη παρέα στὸ Παλαιομέριο Ἀρκαδίας. Ἀποστολεύς: Ν. Νικολάου. 8) Στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ. Ἐξ ἀριστερῶν: Ἀνδρέας Καβούκης, Εἰρήνη Πελέκη, Μαρία Μανωλιτσάκη καὶ Νῖκος Τουμάσης. 9) Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σούνδια καὶ ὁ κ. Καραγάκος. Ἀποστολεύς: Δ. Λ. 10) Ἐκδρομὴ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Γυμνασίου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Σουὲζ εἰς τὰς Πυραμίδας Αἰγύπτου. Ἐξ ἀριστερῶν: Ἑλλη Χατζηλία, Φούλα Βούκενα, Κυπριανὸς Γεωργίου, Χρ. Χριστοδούλου, Ἰωάνν. Τερζῆς, ὁ γυμνασιάρχης κ. Νικ. Πυζάνειας, Ἀντ. Γεωργαλᾶς, Εὐαγγελία Χαλδάκου, Στ. Σταματίου, Πέτρος Βαγγίνης καὶ Χρ. Λυκίδης. 11) Τέσσαρες ἀγαπημένες φίλες στὴν Πάρνηθα. Ἀποστολεύς: Ι. Χ.

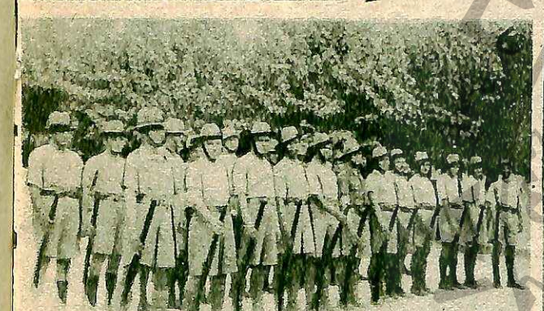

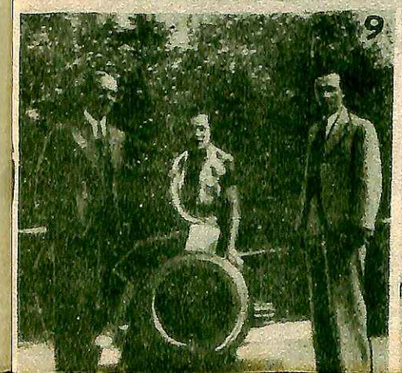

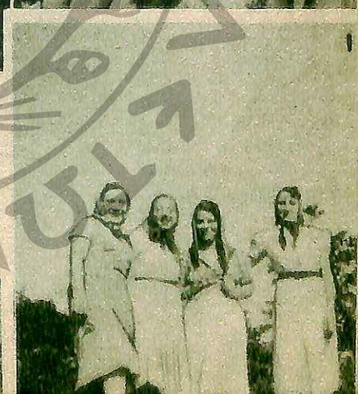

Gravures

Ο ΕΡΙΧ ΦΟΝ ΣΤΡΟΧΑΪΜ ἔχει μανία μὲ τὶς στρατιωτικὲς στολές. Ὅταν δὲν τοῦ παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ ὑποδύεται ρόλους ἀξιωματικῶν στὴν ὀθόνη, τὶς φορᾷ μέσα στὸ σπίτι του κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ ἄλλοι φοροῦν τὶς πυτζάμες τους.

Η ΕΛΕΝ ΒΙΝΣΟΝ κάθε ἑβδομάδα ἀλλάζει χρῶμα νυχιῶν καὶ προτιμᾷ συνήθως τὰ πιὸ ἀσυνήθιστα χρώματα: βαθὺ μπλέ, μώβ, πλατινέ, βυσσινὶ κλπ. Ἀπαιτεῖ νὰ φορᾷ πάντα καπέλλο σ' ὅλα τὰ φίλμ ποὺ πρωταγωνιστεῖ.

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ ἔχει τὴν πλουσιώτερα συλλογὴ ἀπὸ κοῦκλες. Τὶς ὧρες τῆς σχολῆς της προτιμᾷ νὰ κλείνεται στὸ μπουντουάρ της καὶ νὰ παίζῃ μὲ κούκλες, παρὰ νὰ ἀνταλλάσσῃ ἐπισκέψεις μὲ διάφορες φίλες ἢ γνωστές της.

Η ΜΑΙΡΗ ΑΣΤΟΡ εἶνε κι' αὐτὴ μανιώδης συλλέκτρια. Ἀλλὰ προτιμᾷ, ἀντὶ ἀντίκων ἄλλου εἴδους, τὶς φωτογραφίες τῶν κυρίων ποὺ ἁπλῶς ἐγνώρισε μέσα ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ στούντιο. Εἶνε ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα φλέρτ γιὰ νὰ κερδίσῃ μία φωτογραφία.

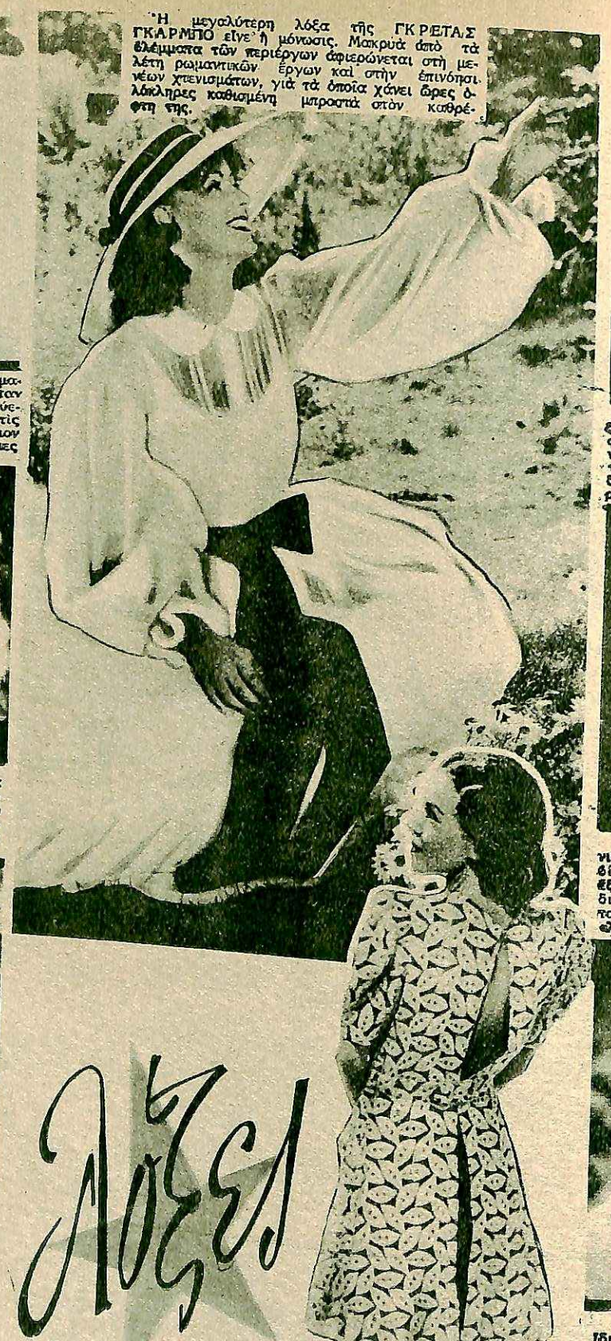

Λόξες

Η ΜΩΡΙΝ Ὁ ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ χειμώνας φτιαχνοκάβι παίρνει δύο μπάνια τὴν ἡμέρα. Ἔχει τὴ μεγαλύτερη πισίνα στὴν ἐπαυλί της, ὅπου κάθε Κυριακὴ γίνονται καὶ ἀγῶνες κολυμβήσεως μεταξὺ τῶν ἄσσων τοῦ θρασίου αὐτοῦ σπόρ.

Η ΜΩΡΙΝ ΟΗΑΡΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

Η μεγαλύτερη λόξα τῆς ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ εἶνε ἡ μόνωσις. Μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων ἀφιερώνεται στὴ μελέτη ρωμαντικῶν ἔργων καὶ στὴν ἐπινόησι νέων χτενισμάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα χάνει ὧρες ὁλόκληρες καθισμένη μπροστὰ στὸν καθρέφτη της.

Η ΦΡΑΝΣΙΣ ΦΑΡΜΕΡ τρέφει ἐξαιρετικὴν ἀγάπη στὰ ἀρώματα. Κάθε φουστάνι ἢ τουαλέττα της εἶνε ποτισμένο μὲ ξεχωριστὴ μυρωδιά. Καὶ δὲν ζῆ τῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν καμαριέρα της τὸ τοῦ δὲ τσιγέρ της, π. χ., ἀλλὰ τὸ τάδε ἀρωμα, ἐννοῶντας τὸ σχετικὸ φόρεμα.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΚ ΛΑΓΚΛΕΝ εἶνε μανιώδης παίκτης τοῦ «πίγκ-πόγκ». Στὴ βίλλα του τοῦ Μπέβερλυ-Χίλλς διαθέτει ἕξη τραπέζια τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ διαιτέρο διαμέρισμα, ὅπου συγκεντρώνονται κάθε βράδυ καὶ παίζουν ὅλοι οἱ ἐξαίρετοι συνάδελφοί του.

Η μανία τῆς ΣΟΝΙΑΣ ΧΕΝΥ εἶνε ἡ ἴδια ἡ εἰδικότης της: τὸ πατινάρισμα, ποὺ τὴν ἐβόξασε καὶ τὴν ἐπλούτισε ἠδη. Ἀπὸ δῶρα καὶ ἀτομικές της ἀγορές, ἔχει στὸ δεστιάριό της κάπου 3.000 ζεύγη πατίνια.

Σιώπα ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΜΕ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΛΟΚΗ

Κυττάζοντας τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας σελήνης...

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ἂν καμμιὰ φορὰ μετανοιώσετε γιὰ τὴν διαγωγή σας, μὴ περιμένετε οὔτε βοήθεια, οὔτε συμπάθεια ἀπὸ μένα». Νὰ τί μᾶς ἐπαναλάμβανε συχνὰ ὁ πατέρας μας

—Ἡ μητέρα 'ας κι' ἐγώ, συνέχιζε, ξέραμε νὰ διακρίνωμε τὸ καλὸ ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο. Κάναμε τὸ καθῆκον μας κι' ἐσεῖς νὰ κάνετε τὸ δικό σας. Ὅπως στρώσῃ κανεὶς θὰ κοιμηθῇ. Ὑπομένετε τὴν τύχη σας χωρὶς νὰ παραπονῆσθε γι' αὐτήν».

Κι' ὁ πατέρας ἔκανε ὅπως ἔλεγε Ἔστρωσε τὸ κρεββάτι του καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσε νὰ παρατανηθῇ γιὰ τίποτε.

Οἱ παππούδες μου ἦταν φτωχοὶ μὰ ἔντιμοι. Ἄφησαν τὰ δυό τους παιδιά, τὸν πατέρα μου καὶ τὸν θεῖο μου Ὀσκὰρ χωρὶς πεντάρα καὶ μὲ τὴ συμβουλὴ νὰ προσπαθήσουν νὰ βροῦν κάτι γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ θεῖος Ὀσκὰρ εἶχε μεγάλη θέλησι. Δούλευε σκληρὰ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ πληρώνῃ τὸ βράδυ τὸ σχολεῖο ποὺ φοιτοῦσε. Κι' ὁ πατέρας μου μποροῦσε νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο, μὰ δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἦταν τύπος τῶν διασκεδάσεων, συγγιανοῦσε μὲ τοὺς φίλους καὶ διασκέδαζε «σήμερα» ἀφήνοντας τὶς σπουδαῖες ὑποθέσεις του γιὰ τὴν «αὔριον».

Ἔτσι ὁ μπαμπᾶς ἔμεινε κοντὰ στοὺς γονεῖς του εὐχαριστημένος μὲ μικροπράγματα, ἐνῷ ὁ θεῖος Ὀσκὰρ γίνηκε ἕνας ἀπ' τοὺς πλούσιους δικηγόρους τῆς Ρέμς.

Ἦταν περίεργο πῶς ὁ μπαμπᾶς ποτὲ δὲν ζήτησε καμμιὰ ὑλικὴ ἢ ἠθικὴ βοήθεια ἀπ' τὸν ἀδελφό του οὔτε καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς του, γιατὶ ἔτσι ἦταν πλασμένος ὁ χαρακτήρας του.

«Δὲν εἶνε λάθος κανενὸς μὰ δικό μου, ἂν δὲν ἀκολούθησα τὶς σπουδές μου καὶ δὲν ἔγινα τίποτε, ὅπως αὐτός, ἔλεγε συχνά. Οὔτε λάθος τοῦ 'Οσκὰρ εἶνε, γιατὶ αὐτὸς μὲ βίαζε νὰ δουλέψω καὶ προθυμοποιήθηκε μάλιστα νὰ πληρώση κι' ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὶς σπουδές μου. Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ὑποφέρη αὐτὸς γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ ἔκανα».

Δὲν ἦταν ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μᾶς. Ἂν ἕνας ἀπὸ μᾶς ὑπέφερε ἐξ αἰτίας του, ὁ πατέρας τοῦ ἔλεγε πὼς πρέπει νὰ ὑποφέρη μόνος του, γιὰ νὰ μὴ παραπονῆται σὲ κανέναν καὶ νὰ μὴ καταστρέφη τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου ποὺ εἶνε ἄξιος γι' αὐτήν. Κι' ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, προσέθετε, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀπασχολοῦν γιὰ νὰ τοὺς προσφέρη βοήθεια καὶ συμπάθεια. Αὐτὸ μοῦ φαινόταν πολὺ σκληρὸ καὶ συχνὰ ἔλεγα στὸν πατέρα. «Ἔνας λόγος συμπαθείσς μπορεῖ πολλὲς φορὲς νὰ ἐλαττώση τὴ λύπη. Ἂν κάποιος ἄλλος ὑποφέρη, θέλω νὰ τὸν συνδράμω, νὰ κλάψω μαζί του καὶ μὲ κάθε τι νὰ τὸν βοηθήσω γιὰ νὰ νοιώση ἐλαφρότερο τὸ φορτίο του...».

Κι' ὁ μπαμπᾶς αὐτὰ μοῦ ἔλεγε, πὼς ἡ συμπάθειά μου γιὰ τοὺς ἄλλους μπορεῖ νὰ μὲ βλάψη μιὰ μέρα:

«Μαργαρίτα, παίρνεις κατάκαρδα τὶς δυστυχίες καὶ τὶς λύπες τῶν ἄλλων. Ἔχεις μεγάλη οἰκειότητα μὲ τὸ ἐσωτερικό σου κι' ἀφήνεσαι νὰ παρασύρεσαι ἀπ' τὶς ἀπίθανες ἱστορίες ποὺ σοῦ διηγοῦνται...».

Ὅταν μίλαγε γιὰ τὴ συμπάθειά μου, γιὰ τοὺς κατώτερους ἀνθρώπους εἶχα πάντοτε τὴν ἐντύπωσι πὼς σκεπτόταν τὸν Ἐρρῖκο Ντυμαίν. Αὐτὸ δὲν ἦταν κι' ἐντελῶς ψέμμα, γιατὶ πραγματικὰ στεναχωριόμουν ὅταν σκεπτόμουν τὸν Ἐρρῖκο, ποὺ τὸν κακομεταχειρίζονταν κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν τὸν καταλάβαιναν. Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ λόγος μ' ἔκαμε νὰ παίρνω τὸ μέρος του ὅταν ἔλεγαν κακὸ γι' αὐτόν. Μὰ κι' ἂν ὁ μπαμπᾶς δὲν μοῦ ἔλεγε τίποτε τὸ ἤξερα μόνη μου πὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἐρρίκου ἀπαρτιζόταν ἀπὸ τεμπέληδες κι' ἀνάξια ὑποκείμενα. Ἂν κι' εἶχαν ἀρκετὰ χωράφια καὶ μποροῦσαν νὰ τὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ ἔχουν ἀρκετὸ εἰσόδημα ἐν τούτοις τοὺς ἄρεσε νὰ κυνηγοῦν καὶ νὰ ψαρεύουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴν τεμπελιά, ὅλοι τους, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦσαν ἀλκοολικοὶ ἀπ' τὸ κρασὶ καὶ τὰ ποτά.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦταν πρόστυχη καὶ κουτσομπόλα καὶ γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μᾶς ἀπηγόρευε νἄχωμε σχέσεις μαζί τους.

Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν γερό, πανύψηλο παιδὶ καὶ πολὺ σίκ.

Κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια, καὶ γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιη, γιὰ νὰ μοῦ κρύβη τὰ ἐλαττώματά του. Ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε πὼς εἶχε μπαγαπόντικα μάτια ποὺ ἦταν ἱκανὰ γιὰ ὅλες τὶς κακὲς πράξεις, μὰ γιὰ μένα τὰ μάτια του ἦσαν ἁπλῶς μεγάλα, γλυκὰ καὶ σκεπτικὰ μάτια.

Νομίζω πὼς ἐπειδὴ ὁ θαυμασμός μου γιὰ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπό του καὶ τὸ γερό, γεμάτο μῦς κορμί του, μὲ παρέσυρε, δὲν πρόσεξα ποτὲ στὸν φανφαρονισμό του...

Τοῦ ἄρεσα, μὲ θαύμαζε. τόξερα καλά, κι' ἴσως γι' αὐτὸ ἔπαιζε θαυμάσια τὸ ρόλο του ἀπέναντί μου.

Μολονότι μὲ περνοῦσε μόλις πέντε χρόνια, πάντοτε μὲ φώναζε: «Μικρούλα μου» καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὅλα τὰ κορίτσια τῆς γειτονιάς τὸν περιτριγύριζαν καὶ τοὔπεφταν στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ μένα φαινόταν πὼς εἶχε ἰδιαίτερη συμπάθεια...

Μ' ὅλο δὲ ποὺ ὁ μπαμπᾶς συχνὰ μοῦ ἐπαναλάμβανε: «Ὁ Ἐρρῖκος εἶνε πρόστυχος καὶ παληάνθρωπος» κι' ἐνὼ ἡ ἴδια τὸ εἶχα μισοκαταλάβει, ἐν τούτοις δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ κοντά του καίτοι ἤμουν βεβαία πὼς κάτι κακὸ θὰ μοῦκανε.

Εἴμαστε πέντε ἀδέλφια στὸ σπίτι, ἡ Ζὰν ἦταν ἡ μεγαλύτερη, ὕστερα ἐρχόμουν ἐγὼ καὶ κατόπιν κατὰ σειρὰν ὁ Γκυγιόμ, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἐδουάρδος. Τὸ βαφτιστικό μου ὄνομα ἦταν Μαργαρίτα μὰ γιὰ πιὸ χαϊδευτικὰ μὲ φώναζαν Μαργκώ.

Ὁ καθρέφτης μοῦ παρουσίαζε τὴν εἰκόνα τῶν δύο μεγάλων μπλὲ ματιῶν μου, ποὺ ἦταν τριγυρισμένα μὲ μεγάλα τσίνουρα, πυκνὲς ξανθοκόκκινες μπουκλίτσες καὶ κάτασπρο, χωρὶς μπιμπίκια καὶ πανάδες, γυαλιστερὸ πρόσωπο.

Τὸ σπίτι μου ἦταν περήφανο γιὰ τὴν ὀμορφιά μου κι' ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς δικούς μου μὲ παρουσίαζε, ἔλεγε: «Ἀπ' ἐδῶ ἡ Μαργκώ, ἡ ὀμορφιὰ τοῦ σπιτιοῦ μας!».

Καὶ χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ λόγος ποὺ οἱ γονεῖς μου στήριζαν μεγάλες ἐλπίδες γιὰ μένα. Καὶ ποιὸς νὰ τόλεγε πὼς ἐγὼ θὰ τοὺς δημιουργοῦσα τὶς μεγαλύτερες στεναχώριες!

Ὅσο κι' ἂν ἐπανελάμβαναν διαρκῶς, κι' ὅλοι τους, πὼς ἤμουν ὄμορφη, σᾶς λέω εἰλικρινά, πὼς ποτέ μου δὲν ἤμουν κενόδοξη. Λίγο μ' ἐνδιέφερε ἂν ἤμουν ὄμορφη ἢ ἄσχημη Μ' ἀπασχολοῦσαν περισσότερο τὰ ἐνδιαφέροντα βιβλία, τὸ νὰ μαθαίνω κάτι πρακτικὸ κι' ὠφέλιμο παρὰ τὸ πρόσωπό μου. Ἴσως αὐτὴ ἡ συμπάθειά μου γιὰ τοὺς πάσχοντες κι' οἱ διαρκεῖς σκέψεις μου γι' αὐτούς, μ' ἔφερναν συχνὰ στὴν ἀπόφασι νὰ γίνω νοσοκόμα.

Ὁ πατέρας μας ὅμως εἶχε ἄλλες βλέψεις γιὰ τὰ παιδιά του. Ἤθελε νὰ μᾶς μορφώση ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Ὅταν τελειώσαμε τὸ σχολεῖο μᾶς ἔστειλε ὡς ἐσωτερικὲς στὸ κολλέγιο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, εἴκοσι χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ μένναμε. Τὸ μέρος ποὺ μέναμε βρισκόταν ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ εὔφορη πεδιάδα ποὺ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ εἶχε τὸ ποτάμι κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μερικὰ ὑψώματα σκεπασμένα μὲ δάση. Λύσκολα βρισκόταν ὡραιότερο καὶ ρωμαντικώτερο μέρος. Στὸ ποτάμι ψαρεύαμε καὶ παίρναμε καὶ τὰ μπάνια μας καὶ ἐπάνω στὰ δασοφυτεμένα ὑψώματα ὑπῆρχε ἄφθονο κυνήγι. Τὰ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι ἦταν τὰ πιὸ ἀγαπητὰ σπορ τῶν κατοίκων τῆς κοιλάδας ποὺ κατοικούσαμε.

Ἀγάπαγα τὸ ποτάμι, τὰ βουναλάκια καὶ τὴν ἀνθοσπαρμένη πεδιάδα ὅπου γεννήθηκα καὶ ζοῦσα. Τὸ παληό μας λιθόκτιστο σπίτι μὲ τὰ γκρενὰ κεραμίδια του καὶ τὸν καταπράσινο φράκτη του ἦταν τ' ὡραιότερο αὐτοῦ τοῦ μέρους. Τ' ἀγάπαγα κι' ἤμουν ὑπερήφανη γι' αὐτό. Κάθε ἐντερο, κάθε λουλοῦδι ἦταν φίλοι μου.

Σ' ἡλικία δεκάξη χρόνων ἐτοιμαζόμουν νὰ πάρω ἀπολυτήριο ἀπ' τὸ σχολεῖο. Μιὰ Κυριακή, πρὸ τῆς ἀνοίξεως, βρισκόμουν στὸ σπίτι μὲ τὴν Ζὰν καὶ ἐτοιμάζαμε τὸ πικνὶκ ὅπως συνήθιζαν νὰ κάνουν οἱ γνωστὲς οἰκογένειες τοῦ μέρους ἐκείνου κάθε τόσο, ποὺ ἔστελναν τὰ παιδιά τους στὰ γύρω βουναλάκια καὶ τὴν φροντίδα τῆς ἐπιτηρήσεώς τους εἶχαν ἐκ περιτροπῆς οἱ γονεῖς τῶν διαφόρων κοριτσιῶν ποὺ σ' σύνὰ τὰ μικρὰ μέρη ὅλοι τους εἶνε γνωστοί. Τέτοια πὴκ-νὶκ γινόντουσαν συχνὰ δυὸ φορὲς τὸν μῆνα καὶ τὶς μεγάλες γιορτὲς ὅπως τὰ Χριστούγεννα, τὸ Πάσχα, στὶς 14 Ἰουλίου καὶ ἄλλες.

Αὐτὴ τὴν Κυριακὴ ὑποσχέθηκα στὸν Ἐρρῖκο Ντυμαὶν νὰ τὸν συντροφέψω μα δὲν εἶπα τίποτε στὸν πατέρα μου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν γέλαγα.

Στὰ μάτια ἑνὸς κοριτσιοῦ δεκαέξη χρόνων ὅλα φαίνονται καλὰ κι' ὡραῖα. Ὁ ἀέρας ἦταν γλυκὸς κι' ἀρωματισμένος. Κανένα σύννεφο στὸν οὐρανό. Τὰ βελουδένια πράσινα φύλλα γυάλιζαν σὰν πολύτιμα πετράδια στὶς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ὅλοι μας εἴμασταν εὐτυχισμένοι, χαρούμενοι, γελαστοί, καὶ ὁ Ἐρρῖκος Ντυμαὶν περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅλους μας. Διαρκῶς ἦταν ἀπασχολημένος μ' ἐμένα καὶ μὲ τὰ καπρίτσια μου. Πολλὲς κοπέλλες, βλέποντας τὶς περιποιήσεις ποὺ μοῦ ἔκανε, ἤθελαν νὰ ἦσαν στὴ θέσι μου. Ποτὲ ὡς τότε δὲν αἰσθάνθηκα εὐτυχέστερο καὶ πιὸ ὑπερήφανο τὸν ἑαυτό μου ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ περιτριγύριζε ὁ Ἐρρῖκος.

«Θᾶναι ἰδανικὸς σύζυγος, σκεπτόμουν», μὰ δὲν ἀνεχόμουν ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν, πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν κάποια ἀπ' αὐτὲς ποὺ τὸν περιτριγύριζαν ἢ μέλλουσα γυναίκα του.

Δὲν ἔπαυα νὰ σκέπτωμαι πὼς ὁ μπαμπᾶς ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀπὸ καμμιὰ μεριὰ γιὰ νἄβλεπε πόσο χαριτωμένος καὶ προσεκτικὸς ἦταν ὁ Ἐρρῖκος κι' ἀσφαλῶς θἄλλαζε γνώμη γι' αὐτόν.

Ἀργὰ τ' ἀπόγευμα ἑτοιμαστήκαμε γιὰ νὰ γυρίσωμε στὰ σπίτια μας, μὰ δὲν ξέρω πῶς, κάποιος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ μείνωμε αργότερα γιὰ νὰ δοῦμε τὴ νέα σελήνη. Ὅπως ἦταν συνσικὸ αὐτὸ μᾶς χαροποίησε κι' ἦταν καὶ μιὰ σοβαρὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἀργοπορία μας.

Κι' ἀφοῦ φάγαμε ὅ,τι εἶχε μείνει ἀπ' τὸ μεσημέρι, ὁ καθένας ἔψαχνε νὰ βρῆ μιὰ κατάλληλη γωνιὰ γιὰ ν' ἀπολαύση καλύτερα τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας σελήνης.

Ὁ Ἐρρῖκος κι' ἐγὼ διαλέξαμε ἕνα βραχάκι ποὺ τὸ σκέπαζε σὰν βεντάλια ἕνα χαμηλὸ δένδρο μὲ τὰ πλατειά του φύλλα καὶ ποὺ βρισκόταν λίγο ἀπόμερα ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Μολονότι ἡ μέρα ἦταν πολὺ ζεστή, ὅσο νύχτωνε τόσο ἡ δροσιὰ γινόταν αἰσθητότερη. Βλέποντας νὰ τρεμουλιάζω λίγο ἀπ' τὴ δροσιά, ὁ Ἐρρῖκος μ' ἀγκάλιασε μὲ τὸ χέρι του. Ἐγώ, ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ὅπως ἔπρεπε νὰ κάνω, συμμαζεύτηκα πιὸ κοντὰ του κι' ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο του.

Αὐτὸ τὸ βράδυ αἰσθανόμουν μιὰ ἀλλόκοτη εὐτυχία, ἀσυλλόγιστη καὶ ἀμέριμνη, κι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία νόμιζα πὼς μοῦ τὴν χάριζε ὁ νέος ποὺ καθόταν δίπλα μου. Στὴν ἡλικία τῶν δεκαέξη χρόνων εἶνε καμμιὰ φορὰ δύσκολο νὰ κάνη κανεὶς διάκρισι. Τὸ ὕφος τοῦ Ἐρρίκου δὲν ταίριαζε μὲ τὸ δικό μου καὶ ξαφνικὰ ἀπὸ χαρούμενο ποὺ ἦταν συνήθως, γίνηκε σοβαρό.

Δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ αἰτία φαινόταν σὰν νὰ κράταγε κάποιο βάρος στοὺς ὤμους του. Ἦταν ἀντίθετο στὸ χαρακτῆρα του νὰ εἶνε σοβαρὸς καὶ λυπημένος.

Χρειάστηκε πολὺ νὰ ἐπιμείνω γιὰ νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ στὸ τέλος τί βάραινε τὴν καρδιά του.

—Εἶμαι ἔτσι, γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ζῶ τὴν καλύτερη μέρα τῆς ζωῆς μου καὶ λυπᾶμαι ποὺ σκέπτομαι ποὺ δὲν θὰ τὴν ξαναζήσω πιά. Ὁ πατέρας σου ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξαναφήση νάρθῆς μαζί μου ὅπως δὲν θὰ σ' ἄφηνε καὶ σήμερα ἂν τὸ ἤξερε.

—Ὤ! μὴ λὲς τέτοια πράγματα, Ἐρρῖκε, δὲν εἶν' ἀλήθεια, τοῦ ἀπήντησα. Προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω καὶ νὰ ὑπερασπίσω συγχρόνως καὶ τὸν πατέρα μου.

—Εἶν' ἀλήθεια καὶ τὸ ξέρεις. μοῦ ἀπήντησε μὲ κάποιο παράπονο, ὅτι γιὰ τὸν πατέρα σου εἶμαι ἕνα τίποτε. ἕνας Ντυμαίν. Δὲν ταιριάζω γιὰ τὴν κόρη του. Ἴσως καὶ γιὰ σένα νὰ μὴν εἶμαι τίποτε, Μαργκώ, μὰ σ' ἀγαπῶ!

Ἡ καρδιά μου αἰσθάνθηκε μεγάλη λύπη γι' αὐτὸν ὅπως καὶ γιὰ κάθε ἄλλον ποὺ ἔβλεπα νὰ ὑποφέρη. Κι' ὁ φρέσκος ἔρως, ὁ πρῶτος ἔρως τῆς κόρης τῶν δεκαέξη χρόνων φύτρωνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν καρδιά μου. Κι' ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι μου στὸ πρόσωπό του τοῦ ψιθύρισα:

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ἐρρῖκε...

Μὰ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη σ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγα.

—Μοῦ τὸ λὲς αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ λυπήσης, Μαργκώ, μοῦ ἀπήντησε. Ἔχεις κάτι μέσα στὴν καρδιά σου ποὺ δὲν σ' ἀφήνει νὰ βλέπης τὸν ἄλλο νὰ ὑποφέρη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πάντα σὲ εἶχα σὲ ξεχωριστὴ θέσι στὴν καρδιά μου. Μὰ δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω πὼς θὰ μπορέσης ποτὲ ν' ἀγαπήσης ἕναν Ντυμαίν. Ξέρω πόσο ὁ πατέρας σου μᾶς μισεῖ ἀνέκαθεν καὶ μὲ τί περιφρόνησι μιλάει γιὰ τὴν οἰκογένειά μας...

—Σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, Ἐρρῖκε, τοῦ ἀπάντησα

—Ἀπόδειξέ το, λοιπόν, Μαργκώ, μοῦ εἶπε. Ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινὰ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξης. Θέλεις; Ξέρω πολὺ καλὰ πὼς παρ' ὅλη τὴν καλωσύνη σου, δὲν μπορεῖς νὰ παραδοθῆς σὲ κάποιον ποὺ δὲν ἀγαπᾶς.

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα..

—Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν μ' ἀγάπαγες, Μαργκώ! Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κακιώση, γιατὶ εἶμαι ἕνας ἀπ' τοὺς Ντυμαὶν κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐναντίον τους...

Ὅταν ἡ νέα σελήνη φανερώθηκε στὴν καταγάλανη νύχτα κι' ἀνέβαινε σὰν μιὰ νέα ζωὴ ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ, ἐγὼ ἤμουν ξαπλωμένη κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο δένδρο κι' ἀναστέναξα σιγαλά: 'Η Μαργκὼ δὲν ἦταν πιὰ κορίτσι...

Ὁ Ἐρρῖκος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι μου καὶ μὲ γέμισε φιλιά:

—Δὲν μὲ θέλεις, Μαργκώ; Θὰ παντρευθοῦμε τὴ στιγμὴ ποὺ δὰ θελήσης.

Μὰ δὲν τοῦ ἀπήντησα. Τώρα ποὺ ἔβλεπα κατάντικρύ μου τὴν πραγματικότητα, ἡ ἐπιθυμία τοῦ γάμου κάθε ἄλλο παρὰ μ' ἀπασχολοῦσε. Ὁ Ἐρρῖκος μ' ἄρεσε, ἴσως τὸν ἀγάπαγα μάλιστα, μὰ δὲν ἤθελα νὰ παντρευθῶ οὔτε αὐτὸν οὔτε κανέναν ἄλλον. Αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσα ἦταν νὰ τελείωνα τὶς σπουδές μου καὶ νὰ γινόμουν νοσοκόμα. Ἡ Ζὰν κι' ἐγὼ εἴχαμε ὡρίσει ἡ κάθε μιὰ τὴν καρριέρα της καὶ θἄταν φοβερὸ ἕνα ὁποιοδήποτε γεγονὸς ν' ἀντρέψη τὰ σχέδιά μας.

Ὅταν γυρίσαμε νὰ συναντήσωμε τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ξεκινήσωμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὰ σπίτια μας, αὐτοὶ μᾶς περίμεναν κάμποσο.

Ἀντίθετα μὲ μένα ποὺ ἤμουν σκεπτικὴ κι' ἀμίλητη, ὁ Ἐρρῖκος τώρα ἦταν χαρούμενος κι' ὁμιλητικός. Ἡ δυνατὴ φωνή του σκέταζε τὶς φωνὲς τῶν ἄλλων. Θἄθελα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ τὸν ἔβλεπα πιὸ ἥσυχο καὶ πιὸ καλοσυνατρεθραμμένο.

Ἐξαιρετικὰ αὐτὸ τὸ βράδυ ἡ Ζὰν εἶχε κοιμηθῆ πολὺ νωρίς.

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου δὲν μποροῦσα νὰ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου τὶς τύψεις γιὰ τὴν ἀπερίσκεπτη στάσι μου ἐκείνης τῆς βραδειᾶς. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω καλὰ καλὰ πὼς βρέθηκα τόσο ἐλαφρὴ καὶ τρελλή. Κι' αἰσθανόμουν περισσότερο ἔνοχο τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ εἶχα πάρει κάποια ἀνώτερη μόρφωσι. Καμμιὰ δικαιολογία δὲν ὑπῆρχε, γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τὴ μόρφωσί μου καὶ τὴν ἀνατροφή μου ὁ πατέρας μου διαρκῶς μὲ παρακολουθοῦσε, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ δικαιολογηθῶ οὔτε στὸν ἑαυτό μου ἀκόμη, πὼς παρεσύρθηκα, γιατὶ ἤμουν ἕνα ἐγκαταλελειμμένο πλάσμα χωρὶς προστάτη...»

Οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως μὲ κατέτρωγαν σαν θανατηφόρο δηλητήριο. Καὶ διαρκῶς παρακαλοῦσα:

—Συγχώρεσέ με, Θεέ μου, γι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἁμαρτήσω στὸ μέλλον.

Στὸ κολλέγιο τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα ἀπασχολήθηκα περισσότερο μὲ τὶς μελέτες μου κι' αὐτὸ γιὰ νὰ ξεχάσω. Μὰ τοῦ κάκου. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο ἡ ἀγωνία μου μεγάλωνε. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν δοκίμασα τόσες τύψεις, τόσο φόβο παρ' ὅλο ὅτι προσπαθοῦσα νὰ αὐταπατώμουν λέγοντας μέσα μου πὼς ἤμουν ὑπερβολική.

Τέλος, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσα νὰ ζῶ διαρκῶς μὲ τὴν ἀμφιβολία, ἀπεφάσισα καὶ πῆγα σ' ἕνα γιατρό.

Δυστυχῶς ὁ γιατρὸς βεβαίωσε τοὺς ἀβέβαιους φόβους μου. Σὲ λίγο θὰ γινόμουν μητέρα. Τώρα δικαιολόγησα τοὺς φόβους μου. Τὸ κεφάλι μου γύριζε σὰν σβοῦρα! Πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Γιατί νὰ τιμωρηθῶ τόσο ἀδυσώπητα;

Δοκίμασα νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὸ πάθημά μου στὸν πατέρα μου, στοὺς δικούς μου, μὰ πάλι δίσταζα, πὼς θὰ ἔλεγα στὴν Ζὰν ἕνα τέτοιο φοβερὸ πρᾶγμα ποὺ θὰ γκρέμιζε ὅλα τὰ ὄνειρα ποὺ πλάθαμε γιὰ τὸ μέλλον.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ ἀπέφευγα νὰ κυττάζω κατάματα τοὺς γνωστοὺς ποὺ συναντοῦσα, νομίζοντας πὼς θὰ πρόδινα τὸ μυστικὸ ποὺ ἔτρωγε τὰ σωθηκά μου. Τὸ ἐπαναστατημένο πνεῦμα μου νόμιζε πὼς ὁ καθένας θὰ μποροῦσε νὰ διαβάση στὸ κούτελό μου τὸ πάθημά μου.

Ὅταν ἔφθασα στὸ σπίτι δὲν τόλμησα νὰ μπῶ μέσα μὰ κάθησα στὴν κούνια ποὺ ἦταν δεμένη στὰ δυὸ μεγάλα δένδρα ποὺ βρισκόντουσαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ.

Κάθησα ἐκεῖ ἀκίνητη περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ σκεπτόμουν πὼς καλύτερα θὰ μποροῦσα νὰ γνωστοποιήσω τὸ πάθημα στοὺς δικούς μου. Μὰ στὸ τέλος δὲν πῆρα καμμιὰ ἀπόφασι γιατὶ ὅλες οἱ σκέψεις ἦταν μπερδεμένες στὸ κεφάλι μου...

«Ὅπως στρώσης θὰ κοιμηθῆς

ΣΑΥΤΗ τὴ θέσι μὲ βρῆκε ὁ Σὰρλ Μωρὶς ποὺ ἦταν ἀπ' τοὺς καλύτερους φίλους μου. Μοῦ φάνηκε σὰν ἀδελφὸς στὰ δυὸ χρόνια ποὺ τὸν γνώριζα κι' ἤξερα πὼς ἤλπιζε νὰ γίνη ἀδελφός μας μιὰ μέρα, γιατὶ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ζάν. Ὁ

Αἰσθανόμουν τόσο σόχημα τὸν ἑαυτό μου, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ κουνηθῶ, κι' ὅταν ὁ πατέρας μου θέλησε νὰ φωνάξη τὸ γιατρό, ἀναγκάστηκα νὰ τὰ φανερώνω ὅλα.

Σάρλ ἦταν μόλις εἴκοσι χρόνων, δευτεροετὴς φοιτητὴς κι' ἐπειδὴ ἦταν ὀρφανὸς, ζοῦσε μὲ τὴ θεία του ποὺ τὸν ἀγάπαγε σὰν παιδί της. Ὁ ἀδελφός του Στέφανος, τρία χρόνια μεγαλύτερός του καὶ ποὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶχα δῆ, ἔμενε σ' ἕνα θεῖο του κοντὰ στὴν Λυών. Ἀπ' τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ μοῦ μίλαγε ὁ Σάρλ γιὰ τὸν ἀδελφό του τὸν θεωροῦσα κι' αὐτὸν τώρα φίλο μου.

Εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του ὡς μηχανικὸς κι' ἀτὸ μερικοὺς μῆνες ἐξσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του. Ὡς τώρα ἡ παρουσία τοῦ Σάρλ μοῦ προξενοῦσε εὐχαρίστησι μ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἤθελα νὰ δῶ κανένα κι' οὔτε κὰν τοῦ ἀπήντησα ὅταν ἀπὸ μακρυὰ φώναξε:

—Μαργκώ! Μαργκώ!

Τώρα μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ παλληκάρι ποὺ ἔκλεινε μέσα του τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον, ἐγὼ ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου γερασμένο, καταβεβλημένο, φοβερὰ λυπημένο κι' ἡ ἀγάπη μου ἠύξανε σὰν τὴ φουσκωμένη θάλασσα.

—Ὦ! ἐδῶ βρίσκεσοι, φώναξε ὁ Σὰρλ πλησιάζοντας. Ἔψαχνα νὰ σὲ βρῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι εὐχάριστο. Σὲ λίγο θἄρθῃ ὁ Στέφανος νὰ μᾶς ἰδῇ!

—Τί εὐτυχία, ἀπήντησα, χωρὶς ὅμως ἐνθουσιασμό.

—Δὲν ξέρεις καὶ τ' ἄλλο, πρόσθεσε. Ἀφοῦ μείνῃ κἄμποσες μέρες μαζί μας θὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μαρόκο ὅπου ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ κἄποια Ἑταιρία γιὰ δυὸ χρόνια. Ἡ θεία μου κι' ἐγὼ εἴμαστε γεμάτοι χαρὰ κι' ὑπερηφάνεια γι' αὐτόν.

—Ὁ Στέφανος θἆναι θαυμάσιος, εἶπα, περισσότερο γιὰ νὰ βρῶ κάτι νὰ πῶ παρὰ ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Πάντοτε ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν γνώριζα...

—Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ἀπήντησε, καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆς πολὺ ἅμα τὸν γνωρίσῃς.

Ἐγὼ ἀμφέβαλλα γι' αὐτό.

Ὁ φόβος κι' ἡ συγκίνησις ποὺ δοκίμαζα ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες εἶχαν φθάσει στὸ κατακόρυφο. Σχεδίαζα τὸ πλάνο στὸ μυαλό μου μὰ ὅλα τὰ σχέδιά μου ἔπεφταν ἀμέσως καὶ σκορτοῦσαν σὰν πύργοι ἀπὸ τραπουλόχαρτα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα ν' αὐτοκτονήσω, μὰ μοῦλειπε τὸ θάρρος.

Τὴν ἑπομένη Κυριακὴ ἡ Ζὰν κι' ἐγὼ μείναμε στὸ σπίτι ὅλη τὴν ἡμέρα. Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Αἰσθανόμουν τόσο ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου ποὺ δὲν μτοροῦσα νὰ κουνηθῶ, κι' ὅταν ὁ πατέρας μου θέλησε νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρὸ ἀναγκάστηκα νὰ τὰ φανερώσω ὅλα. Ἡ μητέρα μου ἔκλαψε κἄμποσο, μὰ δὲν ἔκανε καμμιὰ σκηνή.

—Ἂν καὶ δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω πῶς εἶνε δυνατὸν ἡ κόρη μου νὰ παντρευθῆ ἕνα Ντυμαίν, ἐν τούτοις πρέπει νὰ παντρευθῆς τὸν Ἐρρῖκο καὶ τὸ γρηγορώτερο, εἶπε αὐσταρὰ ὁ πατέρας μου.

Ἤμουν βέβαιη πὼς ἔτσι θὰ μίλαγε ὁ πατέρας μου κι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί του τὴν φοβώμουν πολύ. Κι' ὅλες τὶς νύχτες δὲν ἔκλεινα μάτι γιατὶ σκεπτόμουν πὼς θὰ γινόμουν γυναῖκα τοῦ Ἐρρίκου ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησα ἀληθινά.

Αὐτὸ ποὺ ἔνοιωσα γι' αὐτὸν ἦταν μιὰ στιγμιαία συμπάθεια καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στεναχωριόμουν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴ νέα μου θέσι.

—Δὲν θέλω νὰ τὸν παντρευθῶ, πατέρα, παρακάλεσα κλπίνοντας.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δάγκωσε τὰ χείλη του, σκέφθηκε καὶ ὕστερα:

—Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆς, Μαργκώ, πρὶν σὲ φέρῃ σ' αὐτὴ τὴν θέσι, μοῦ εἶπε. Δέν τὸ καταλαβαίνεις; Ἐγὼ κι' ἡ μητέρα σου διαρκῶς σοῦ ὑπενθυμίζαμε τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Σὺ μόνη σου εἶσαι ὑπεύθυνη τῆς πράξεώς σου. Ἔπρεπε νὰ προσέχῃς καὶ νὰ συλλογιζόσουν πρὶν κάμῃς κάτι.

—Μὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ τὸν Ἐρρῖκο, ἐπέμενα. Δὲν θέλω νὰ τὸν παντρευθῶ. Θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὸ κολλέγιο μὲ τὴν Ζὰν κι' ὕστερα νὰπάω στὴ σχολὴ τῶν νοσοκόμων. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις, πατέρα; Σκέψου καλύτερα, γιατὶ θὰ εἶνε τρομερὸ νὰ παντρευθῶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ καθόλου δὲν τὸν ἀγαπῶ...

—Μὰ τώρα δὲν πρόκειται γιὰ σένα, εἶπε αὐστηρὰ ὁ πατέρας. Κοκκίνισα ἀπὸ τὴν ντροπή μου. Ἄνοιξα τὰ χείλη μου γιὰ ν' ἀποκριθῶ κι' ὕστερα τὰ ξανάκλεισα χωρὶς νὰ βγάλω λέξι. Τόσο ἐγὼ ὅσο κι' ὁ πατέρας μου εἴμαστε ὀξύθυμοι γι' αὐτὸ τὰ πολλὰ λόγια θὰ χειροτέρευαν τὴν κατάστασι χωρὶς νὰ φέρουν κανένα καλὸ ἀποτέλεσμα.

—Περισσότερο σκέπτομαι τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννήσῃς, εἶπε ὁ πατέρας μου. Λὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ φέρῃς στὸν κόσμο μὲ τὸ στίγμα πὼς δὲν εἶνε φυσικὸ σου παιδί. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ κάνῃς νὰ ὑποφέρῃ κἄποιος ἄλλος γιὰ τὰ ἀτομικά σου σφάλματα. Ὅπως ἔστρωσες τὸ κρεββάτι σου ἔτσι καὶ νὰ κοιμηθῆς. Πρέπει νὰ παντρευθῆς χωρὶς καμμιὰ ἀναβολὴ τὸν Ἐρρῖκο.

Χίλιες φωνὲς κτύπησαν στ' αὐτιά μου τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τὸ μυαλό μου γύριζε σὰν ἀνεμόμυλος μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα: Ὡς τώρα δὲν σκέφθηκα παρὰ μόνον τὸν ἑαυτό μου καὶ μόνο τώρα τὸ μυαλό μου πῆγε στὸ παιδὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ. Καὶ στὴν ἰδέα μου πὼς θὰ παντρευόμουνα τὸν Ἐρρῖκο, ἀνατρίχιαζα, μὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀντιτεῖνω πιὰ στὸν πατέρα μου: ὅταν ξέρῃ κανεὶς τὸ καθῆκον του δὲν πρέπει νὰ μὴ τὸ λογαριάδί μου δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὰ σφάλματα τὰ δι- μου.

—Καὶ κάτι ἄλλο, πρόσθεσε ὁ πατέρας μου. Ποτέ μου δὲν πρόσεξα τὸν Ἐρρῖκο Ντυμαίν, γιατὶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχα καμμιὰ ἐκτίμησι. Καὶ δὲν πιστεύω πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ διορθωθῆ. Μὴ περιμένῃς ἀτὸ μένα, τὴ μητέρα σου καὶ τ' ἀδέλφια σου νὰ τὸν ἀγαπήσαμε ποτέ, οὔτε κὰν νὰ τὸν βλέπωμε παρὰ μόνον ὅτον εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη. Μὴ μᾶς ἀναγκάζῃς νὰ πληρώσωμε ἐμεῖς τὸ σφάλμα σου...

★

Ὅταν τελείωσαν οἱ σχετικὲς διατυπώσεις παντρεύθηκα τὸν Ἐρρῖκο. Δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου εὐχάριστος ἂν κι' εἶχα πολὺ καιρὸ νὰ τὸν ἰδῶ. Ὄχι μόνον δὲν τὸν ἀγαποῦσα ἀλλὰ τώρα καὶ τὸν μισοῦσα. Οὔτε τὴν οἰκογένειά του ἀγάπαγα κι' ἡ σκέψι πὼς θὰ πέρναγα κοντά τους τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μ' ἀναστάτωνε.

Τέλος, πῆρα τὸ θάρρος νὰ ζητήσω ὡς χάρι ἀπ' τοὺς γονεῖς μου νὰ περάσω αὐτὴ τὴ μοναδικὴ νύχτα στὸ σπίτι τους κι' αὐτοὶ δέχθηκαν.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου κύτταξα γύρω ὅλα τὰ πράγματα τῆς κάμαρης ποὺ ὡς τώρα τὰ μοιράζαμε μὲ τὴν Ζάν. Ξαφνικὰ ἔνοιωσα ἕνα βάρος στοὺς ὤμους μου καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι μου βλέπω τὸ κεφάλι τοῦ Ἐρρίκου. Κοιμώταν ἀκόμα. Στηρίχθηκα στὸν ἀγκωνά μου γιὰ νὰ τὸν κυττάξω καλύτερα κι' ἔνοιωσα κἄποιο αἴσθημα ἀηδίας, σχεδὸν μῖσους ποὺ μοῦσφιξε τὴν καρδιά. Μ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα μετεβλήθη διὰ μιᾶς σὲ οἶκτο. Κακόμοιρε Ἐρρῖκε! Ἤξερα καθὼς καὶ σὺ ἤξερες τὸ κακὸ ποὺ κάναμε καὶ ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα αὐτὸν τὸν ἀνεπιθύμητο γάμο γιὰ μένα μὰ ποὺ σὺ τὸν ἤθελες γιατὶ μ' ἀγαποῦσες. Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου νὰ γίνω κολὴ σύζυγος καὶ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο. Καὶ γιὰ νὰ διαψεύσω τοὺς γονεῖς μου στὶς ὑποψίες τους, ὡρκίσθηκα στὸν ἑαυτό μου νὰ τὸν βιάσω νὰ βρῇ κἄποια δουλειὰ καὶ νὰ πετύχῃ.

Τὸ ἴδιο πρωῒ μάλιστα ἐγκατασταθήκαμε στὸ σπίτι τῶν γονέων του ὅπου μοῦ εἶπε πὼς θὰ μέναμε ὡς τὸ θερισμό, ὁπότε θὰ εἶχε ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὸ δικό μας σπίτι. Μὰ ἀργότερα κατάλαβα πὼς αὐτὴ ἡ τακτοποίησις ἦταν ἀδύνατη, γιατὶ τὸ ἀλκοοὸλ δὲν ἄφηνε ὄχι μόνον αὐτὸν μὰ κι' ὅλη τὴν οἰκογένεια νὰ κυττάξῃ καμμιὰ ἄλλη δουλειά. Ἂν ἤθελα νὰ φέρω τὸν Ἐρρῖκο μὲ τὰ νερά μου ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν τοῦ πρότεινα νὰ βρῇ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσωμε μερικὰ ἔπιπλα καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦμε σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι μοῦ εἶπε ἀμέσως: «ναί». Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρευτήκαμε ἦταν καλὸς γιὰ μένα. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, μικροπράγματα βέβαια γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Ἔπαψε νὰ πίνῃ κρασὶ κι' ἀλκοόλ, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἡ μυρωδιά τους μὲ πείραζε. Πάντοτε φερόταν εὐγενικὰ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ εἶπε ἕνα κακὸ λόγο. Πάντοτε φαινόταν χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος καὶ ἤθελε κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸ ἴδιο. Μὰ ἡ τεμπελιά του κι' ἡ μοιρολατρεία του ἐλαττώματα ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ κάμῃ τίποτε τὸ σοβαρὸ καὶ χρειάστηκε πολὺς κόπος, ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ τοῦ τὰ κόψω...

Κι' ἐνῷ ὁ Ἐρρῖκος πήγαινε στὴν πόλι γιὰ νὰ βρῇ μερικὰ ἔπιπλα ὀκαζιόν, ἐγὼ ἔψαχνα παντοῦ νὰ βρῶ κανένα φθηνὸ καὶ ὑποφερτὸ σπιτάκι. Τέλος, μετὰ κἄμποσες μέρες τὸ βρῆκα. Εἶχε τρία δωμάτια καὶ μιὰ σοφίτα, μιὰ λεύκα στὴν ἐξώπορτα κι' ἕνα σταῦλο γιὰ ἀγελάδες κι' ἄλογα στὸ βάθος τοῦ μικροῦ περιβολιοῦ. Ἔπρεπε νὰ ξεχάσω πιὰ τὶς ἀναπαύσεις καὶ τὰ κομφὸρ τοῦ σπιτιοῦ μου: Τὰ ταπετσαρισμένα δωμάτια, τὰ ὁμοιόμορφα ἔπιπλα, τὸ τρεχούμενο νερό, τὸ καλοριφέρ, τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ὅλα! Ὅταν ἀντίκρυσα αὐτὴ τὴν κατάντια τοῦ νέου σπιτιοῦ ποὺ θὰ πέρναγα τὴ ζωή μου, τὰ μάτια μου βούρκωσαν ἀπὸ δάκρυα. Πῶς νοσταλγοῦσα τὸ πατρικό μου σπίτι!...

Ἂν καὶ τὸ σπιτάκι μας βρισκόταν μόλις δυὸ χιλιόμετρα μακρύτερα ἀπ' τὸ πατρικό μου, ὡς τόσο πέρναγαν πολλὲς ἑβδομάδες γιὰ νὰ συναντοῦσα τυχαίως κανένα ἀπ' τοὺς δικούς μου.

Ὡς τόσο δὲν διέκοψαν τὶς σχέσεις μαζί μου οὔτε ἀρνήθηκαν ποτὲ νὰ μὲ δεχθοῦν στὸ σπίτι τους. Ἁπλῶς δὲν ἤθελαν νὰ ὑποφέρουν τὸ παραμικρὸ ἀπ' τὸ λάθος κἄποιου ἄλλου. Ἀντιθέτως ὁ Ἐρρῖκος τοὺς ἦταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μισητός.

Τὰ προσόντα τοῦ Ἐρρίκου...

ΤΗΝ πρώτη φορὰ ποὺ συνήντησα τὴν Ζὰν ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο μου, μοῦ ξαναμίλησε γιὰ τὸν Στέφανο Μωρίς:

—Πῶς ἤθελα, Μαργκώ, νὰ τὸν ἔβλεπες ὅσο βρίσκεται στὸν Σάρλ! Ἀλήθεια, εἶνε ὁ πιὸ χαριτωμένος ἄντρας ποὺ συνήντησα στὴ ζωή μου.

—Εἶνε κομψὸς ὅσο κι' ὁ Σάρλ; ρώτησα, ὄχι γιατί μ' ἐνδιέφερε καὶ τόσο αὐτό, μὰ γιὰ νὰ βρῶ κάτι νὰ συζητήσω μὲ τὴν Ζάν.

—Ὄχι, ὁ Στέφανος δὲν εἶνε ὁ τύπος τοῦ ὄμορφου ἄντρα, μοῦ ἀπήντησε. Μὰ ἔχει κάτι ἰδιαίτερο, ἕνα ξεχωριστὸ παρουσιαστικὸ ποὺ τὸν κάνει ἀξιαγάπητο. Ἄλλωστε ἔχει θαυμάσια καστανὰ μάτια ποὺ σκορπίζουν φωτιές. Θὰ τρελλαινόσουν ἂν τὸν ἔβλεπες, Μαργκώ.

—Νομίζω πὼς ἐσὺ τρελλάθηκες γι' αὐτόν, τῆς ἀπήντησα γιὰ νὰ τὴν πειράξω. Δὲν πιστεύω νὰ μετάνοιωσες καὶ νὰ θέλῃς νὰ παντρευθῇς αὐτόν. Καϋμένε Σάρλ!

Κατακοκκίνισε μὰ δὲν ἀρνήθηκε πὼς ἀγάπαγε τὸν Στέφανο.

—Πρόσεχε μὴ τὸ καταλάβῃ ὁ Σάρλ, τῆς εἶπα.

Ἡ οἰκογένειά μου συνήθιζε νὰ γιορτάζῃ ἐξαιρετικὰ μερικὲς γιορτὲς ὅπως τὰ Χριστούγεννα, τὸ Νέον Ἔτος, τὸ Πάσχα, τὴν Ἐθνικὴ ἑορτή. Ὁλόκληρες μέρες πρὶν ἀρχίζαμε τὶς προετοιμασίες. Κανένας δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Ρώτησα ἂν ὁ Ἐρρῖκος κι' ἐγὼ θἄμασταν προσκεκλημένοι στὴν πρώτη 14η Ἰουλίου μετὰ τὸ γάμο μας. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ κι' εὐχαρίστησι ἔμαθα πὼς εἴμασταν. Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν τόσο ψυχρὸς μὲ τὴν οἰκογένειά μου ποὺ φοβώμουν πὼς δὲν θὰ δεχόταν τὴν πρόσκλησι. Κι' αὐτὸ νὰ συνέβαινε δὲν θὰ τὸν αἰτιώμουν. Μὰ παρ' ὅλο τὸν ἀγρίο χαρακτῆρα του σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, στὴν ἐπιμονή μου, δέχθηκε.

—Θέλεις νὰ πᾷς, Μαργκώ;

—Ναί, Ἐρρῖκε, πολὺ τὸ θέλω.

—Λοιπόν, σύμφωνοι, ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς ἀφοῦ τὸ θέλεις...

Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν θαυμάσιος τύπος σὲ κάτι τέτοιου εἴδους περιστάσεις.

Δὲν δίσταζε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ ξώδευε τίποτε ἀπ' τὶς φυσικές του δυνάμεις. Ἦταν φυσικό του νὰ εἶνε τεμπέλης καὶ ἀμέριμνος. Κι' ὅπως ποτὲ δὲν μοῦ μίλησε ἄσχημα, ἔτσι ποτέ του δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ κάνω ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, νὰ ἀρμέγω τὴν ἀγελάδα, νὰ κουβαλάω ξύλα καὶ νὰ τὸν βοηθῶ ἀκόμα καὶ στὶς ἀποκλειστικὰ δικές του δουλειές.

Τί εὐτυχισμένη ποὺ ἤμουν ἐκείνη τὴν γιορτινὴ μέρα! Οἱ δικοί μου προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν εὐχάριστοι στὸν Ἐρρῖκο μιὰ φορὰ ποὺ ἦταν προσκεκλημένος. Ἐκείνη τὴ μέρα θυμήθηκα τὶς καλὲς μέρες ποὺ γλένταγα καὶ γέλαγα ἀμέριμνα. Ὡστόσο οἱ ὧρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω κι' ὅταν ἐγκατέλειψα αὐτὸ τὸ χαρούμενο περιβάλλον γιὰ νὰ ξαναμπῶ στὸ θλιβερὸ σπιτάκι μου μὲ τὰ ξύλινα πατώματα καὶ τὰ ξύλινα ἔπιπλα μ' ἔπιασε ἕνα παράπονο ποὺ χωρὶς νὰ θέλω μ' ἔκανε νὰ δακρύσω. Βρισκόμουν σπίτι μου κι' αὐτὸ ἦταν μαρτύριο γιὰ μένα...

★

Τὸ μωρό μου γεννήθηκε τὸν Δεκέμβριο καὶ τὸ ὠνομάσαμε Λουσί. Ἦταν ἕνα γλυκὸ καὶ ἤρεμο πλασματάκι μὲ μπλέ, σὰν τὰ δικά μου, μάτια καὶ σκοῦρα μαλλιὰ σὰν τοῦ πατέρα του.

Τ' ἀγάπαγα τόσο πολύ!

Ποτέ μου δὲν εἶδα πιὸ ὑπερήφανο πατέρα ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκο. Ποτὲ δὲν μοῦ ἔδειξε ὅτι θ' ἀγάπαγε τόσο τὰ παιδιά, μὰ τώρα τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

—Προτιμοῦσες νἆταν ἀγοράκι, Ἐρρῖκε; τὸν ρώτησα, καθὼς εἶχε γονατίσει στὸ κρεββάτι μου καὶ κύτταζε μὲ λατρεία ἐμένα καὶ τὸ μικρό.

—Τὸ ἤλπιζα, ἀπήντησε. Μὰ κανένα ἀγοράκι δὲν θἆταν πιὸ χαριτωμένο ἀπ' τὴν Λουσί μας.

Κι' ἡ φωνή του φαινόταν συγκινημένη, τὰ μάτια του δάκρυσαν. Ἤμουν ἕτοιμη νὰ τὸν ἀγαπήσω...

Μ' ἄρεσε νὰ βλέπω τὸν Ἐρρῖκο νὰ κρατάῃ στὰ χέρια του τὴν Λουσί. Εἶχε τόσα ἐλαφρὰ χέρια, τόσο γλυκειὰ φωνή, κι' ὅσο κι' ἂν ἔκλαιγε ἡ μικρούλα, ἐκεῖνος δὲν δυσανασχετοῦσε καθόλου.

Ἡ Λουσὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὴ λατρεία ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὴν ὁ πατέρας της.

Ἦταν μόλις μερικῶν μηνῶν κι' ἀπὸ τώρα τὰ μάτια της τὸν παρακολουθοῦσαν γύρω-γύρω στὸ δωμάτιο καὶ τέντωνε τὰ μικρά της χεράκια πρὸς αὐτόν... Τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχέστερο.

Ὕστερα ἀπ' τὴ γέννησι τῆς Λουσί, πάλι δυσαρεστήθηκα μὲ τὸν Ἐρρῖκο. Εἶχε ὕψος ἀνθρώπου τελείως ἱκανοποιημένου ἀπ' τὴ ζωή του, γιατὶ ἀρκοῦνταν στ' ὅ,τι εἶχε γιὰ νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο.

Ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ἔχω κἄποια αὐτάρκεια, ἀξίωσι, εὐμάρεια στὴ ζωή, διπλασιαζόταν τώρα ὅπως πρὶν ἀπὸ μένα ἔκαναν τὸ ἴδιο οἱ γονεῖς μου κι' οἱ παπποῦδες μου. Ἤθελα νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπ' τὴν μικρή μου.

Ἡ Λουσὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσῃ στὸ ἴδιο περιβάλλον μ' ἐμένα...

Μετὰ τὴν Λουσὶ ἀκολούθησαν, κατὰ κανονικὰ διαστήματα, ἡ γέννησι τοῦ Φρειδερίκου, τοῦ Ζὰκ καὶ τῆς Ρόζας. Ὅλα ἦταν ἔμορφα καὶ ἔξυπνα παιδάκια, γερὰτα ὑγεία. Τ' ἀγάπαγα κι' ἤμουν ὑπερήφανη γι' αὐτά.

Ἦταν ἕνα γλυκὸ καὶ ἤρεμο πλασματάκι μὲ μπλέ, σὰν τὰ δικά μου, μάτια καὶ σκοῦρα μαλλιὰ σὰν τοῦ πατέρα του.

Μ' ἀγάπαγαν ὅπως ἀγαπᾶν ὅλα τὰ παιδιὰ τὴν μητέρα τους, μὰ τὸν πατέρα τους τὸν ἀγάπαγαν τρελλά, γιατὶ ἦταν πάντοτε εὔθυμος μαζί τους, τοὺς ἔλεγε παραμύθια καὶ τοὺς ἔκανε χίλια δυὸ παιγνίδια. Ἦταν ἱκανὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν παντοῦ μὲ τὰ μικρά τους ποδαράκια...

Γιὰ ὅλα μποροῦσες νὰ τὸν κατηγορήσῃς τὸν Ἐρρῖκο, ποτὲ ὅμως πὼς δὲν ἦταν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καλοῦ, ἰδανικοῦ πατέρα. Θαύμαζα αὐτὰ τὰ προσόντα του καὶ κατὰ βάθος ἤμουν εὐγνώμων γι' αὐτά, μολονότι πίστευα πιὰ πὼς ἦταν ἡ μοναδικὴ ἱκανότης του. Κάθε χρόνος ποὺ πέρναγε ἀπομακρυνόμουν περισσότερο ἀπὸ κοντά του. Κι' ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια εἶνε ζήτημα ἂν οἱ σχέσεις μας εἶχαν προχωρήσει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ παντρευθήκαμε. Ζούσαμε πάντα στὸ ἴδιο παληόσπιτο μὲ τὰ σαρκοφαγωμένα σανίδια. Κι' αὐτὸ ποὺ μ' ἀποκαρδίωνε περισσότερο ἦταν πὼς ὁ Ἐρρῖκος φαινόταν τόσο εὐχαριστημένος ποὺ δὲν προσπαθοῦσε νὰ καλυτερεύσῃ τὴν κατάστασί μας. Μποροῦσε νὰ χάλαγε ὁ κόσμος, τὰ χορτάρια νὰ ἔπνιγαν τὰ λίγα λαχανικὰ ποὺ καλλιεργοῦσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια στὸ περιβόλι μας, αὐτὸς τὸν χαβὰ του: Τράβαγε ἀμέριμνα γιὰ τὸ κυνήγι του ἢ τὸ ψάρεμά του. Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου μας νόμιζα πὼς θὰ καταλάβαινε πιά, θὰ ντρεπόταν νὰ κάνω ἐγὼ ὅλες τὶς δουλειὲς καὶ τὶς δικές του ἀκόμα, μὰ τοῦ κάκου δὲν τοῦ καιγόταν καρφί.

Τώρα, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ζωῆς, πιστοποίησα πὼς ὁ Ἐρρῖκος δὲν μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ φυσικά. Ἤθελα νἀδειχνα στὴν οἰκογένειά μου πὼς ἔγινε κι' αὐτὸς ἄξιος ὑποστηρίξεως καὶ ἀγάπης, μὰ ἡ στάσις του δὲν μὲ βοηθοῦσε καθόλου νὰ κάνω ἕνα τέτοιο διάβημα. Ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει μὲ ὑγεία, δύναμι καὶ ἐπιτηδειότητα κορμοστασιά, μὰ τὰ ἐλαττώματά του τὰ σκέπαζαν ὅλα αὐτά...

Στήν πηγή τοῦ λοφίσκου

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς μ' ἔπιανε ἕνα εἶδος ληθαργικῆς ἀπογοητεύσεως καὶ προσπαθοῦσα νὰ συγκρατήσω τὸ μυαλό μου. Μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω μόνη μου, ὅταν ὁ Ἐρρῖκος δὲν μὲ βοηθοῦσε σὲ τίποτε; Ἄλλες φορὲς πάλι μ' ἔπιανε τρομερὴ ἀνυπομονησία καὶ αἰτιώμουνα τὸν ἄντρα μου γιὰ τὴν ἀνικανότητά του ποὺ δὲν παρέλειπα νὰ τοῦ τὴν ὑπενθυμίζω σὲ κάθε εὐκαιρία.

Ὄχι σπάνια κατώρθωνα ν' ἁρπάξω καμμιὰ κλεφτὴ ματιὰ ἀπ' τὰ ὄμορφα κι' αὐστηρὰ μάτια τοῦ πατέρα, ποὺ περίλυπα μὲ κύτταγαν καὶ ποὺ ὅσο καὶ νἄθελαν νὰ κρυφθοῦν προδίνονταν μόνα τους.

Ἡ ζωὴ ποὺ καταδικάστηκα νὰ κάνω, μοῦ φαινόταν σκληρότερη ὅταν ἔβλεπα τ' ἀδέλφια μου νὰ χαίρωνται καὶ νὰ προοδεύουν. Χρόνια τώρα ἡ Ζὰν ἦταν δασκάλισσα τῆς Ἀγγλικῆς στὸ κολλέγιο τοῦ Μπωβέ. Κι' ὁ Σὰρλ ποὺ πάντα τὸν θεωροῦσα σὰν ἀδελφό μου, ἦταν καθηγητὴς στὴν ἴδια πόλι. Ὁ Γκυγιόμ, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου, ἦταν φαρμακοποιός, ἡ Ἄννα εἶχε πάρει δίπλωμα νοσοκόμου. Ὁ Ἐδουάρδος σπούδαζε στὸ πανεπιστήμιο νομικὰ κι' ἐγὼ ἡ Μαργκώ, ποὺ μὲ φώναζαν ἄλλοτε «ἡ ὄμορφη τῆς οἰκογενείας», ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὸ μικρὸ σπιτάκι, μὲ τὰ σαρακοφαγωμένα σανίδια. Τὰ χέρια μου εἶχαν ροζιάσει ἀπ' τὶς δουλειὲς καὶ τὰ ροῦχα μου ἦταν λυωμένα. Κι' ὡστόσο μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ πετύχω στὴ ζωὴ ὅπως οἱ ἀδελφοί μου κι' οἱ ἀδελφές μου, νὰ ὁδηγῶ μιὰ ὄμορφη κούρσα ἂν δὲν ἔχανα τὰ λογικά μου ἕνα θράδυ μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας σελήνης...

—

Αὐτὲς οἱ σκέψεις μ' ἔκαναν νὰ φέρωμε ἀπότομα καὶ σαρκαστικὰ στὸν Ἐρρῖκο ποὺ πάντοτε διατηροῦσε τὴν ἀταραξία του καὶ ποτὲ δὲν θύμωνε οὔτε ἀνυπομονοῦσε γιὰ τίποτε. Μ' ἄφηνε νὰ δουλεύω σὰν σκλάβα χωρὶς οὔτε κἂν γιὰ τὰ μάτια, νὰ μ' ἐμποδίζῃ, μὰ κάθε πικρὸ λόγο ποὺ ἔλεγα συχνὰ καὶ κατάμουτρα ἐναντίον του τὸν δεχόταν ἤρεμα, ὑπομονετικὰ χωρὶς ποτὲ νὰ παραπονεθῇ ἢ νὰ μὲ παρατηρήσῃ. Ἔτσι αὐτὸς ὁ περίεργος ἔρως κατρακύλαγε τὴν ἄχαρι ζωή μου.

Ἦταν τὸ δέκατο πάσχα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου μου. Ἡ μητέρα τοῦ Ἐρρίκου μᾶς προσκάλεσε νὰ γιορτάσωμε αὐτὴ τὴν μέρα μαζί τους, γιατὶ ὡς τότε περάσαμε ὅλες τὶς γιορτὲς σπίτι μου. Πέστε μου ὅσο θέλετε πὼς ἤμουν ἐγωίστρια, μὰ ἀρνήθηκα νὰ θυσιάσω αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποὺ γιώρταζε κάθε χρόνο τὸ σπίτι μου καὶ εἶπα στὸν Ἐρρῖκο νὰ πάῃ αὐτὸς μὲ τὰ παιδιὰ στῆς μητέρας του κι' ἐγὼ μόνη μου στὸ σπίτι τοῦ μπαμπᾶ μου. Ὅπως πάντοτε ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἔφερε καὶ σ' αὐτὸ καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ἔβαλα τὸ καινούργιο μου μεταξωτὸ φουστάνι μὲ τὸ γιακᾶ ἀπὸ ὀργαντίνα. Τὸ εἶχα φτιάξει μόνη μου, ἦταν φτηνὸ μὰ πολὺ σίκ. Ἦταν ἡ μοναδική μου καλὴ τουαλέττα ποὺ τὴν εἶχα χρόνια καὶ τὴν πρόσεχα μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

Μόλις μ' ἀντίκρυσε ἡ Ζὰν μοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ κοπλιμέντα:

—Μαργκώ, φαίνεται ἡ σκλαβιὰ ποὺ σοῦχει ἐπιβάλλει ὁ Ἐρρῖκος δὲν εἶνε ἱκανὴ ν' ἀλλάξῃ τὴ χάρι σου. Ἂν καὶ πέρασαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια, πάντοτε εἶσαι ὄμορφη σὰν πρῶτα. Δὲν ξέρω τί κάνεις καὶ κατορθώνεις νὰ διατηρῆσαι πάντα ἔτσι φρέσκη. Δὲν ξεχνάω πὼς εἴμαστε ἀδέλφια σου καὶ πὼς σὲ φωνάζαμε: «Ἡ ὄμορφη τῆς οἰκογενείας». Μόλις ντυθῆς μ' ἕνα τιποτένιο φορεματάκι πάντοτε φαίνεσαι νέα κι' ὡραία ὅπως πρίν.

—Θἄρθῃ σήμερα ὁ Σὰρλ; τὴν ρώτησα.

Ἡ οἰκογένειά μας εἶχε σχεδὸν υἱοθετήσει τὸν Σὰρλ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ θεία του, ἔξῃ χρόνια σχεδὸν τώρα. Τὸν ἀγάπαγα γιατὶ κι' αὐτὸς ἀγάπαγε τὴν Ζάν, μὰ τώρα ἡ Ζὰν ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφό του Στέφανο.

—Ναί, θἄρθῃ ὁ Σὰρλ, μοῦ ἀπήντησε, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ ἔρθῃ κι' ὁ Στέφανος ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια φέτος πῆρε κἄμποσες μέρες ἄδεια.

Ὕστερα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ἡ Ζὰν κι' ὁ Σὰρλ γιὰ τὸν Στέφανο, καταλάβαινα πὼς θὰ μ' ἄρεσε ὁ Στέφανος καὶ γι' αὐτὸ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν γνωρίσω. Μοῦ φαινόταν παράξενο πὼς δὲν ἐρωτεύθηκε τὴν Ζὰν ποὺ ἦταν ὄμορφη καὶ ρωμαντική. Ἂν κι' ἡ Ζὰν ἦταν 28 χρόνων ἐν τούτοις ἦταν τόσο φρέσκη ποὺ φαινόταν μόλις δεκαοκτώ.

Ἐγὼ κι' ἡ Ζὰν εἴμαστε στὴν κουζίνα βοηθῶντας τὴν μαμὰ στὸ μαγείρεμα, ὅταν ἤρθαν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Γκυγιὸμ καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἔφεραν μαζί τους καὶ δυὸ νέες κοπέλλες κι' ἕνας γνωστός μας συνώδευε τὴν Ἄννα.

Τὶς καλὲς μέρες στὸ σπίτι μας καταργούσαμε τὸ πρωτόκολλο τῆς ἐθιμοτυπίας κι' ὅλους τοὺς φωνάζαμε μὲ τὰ μικρά τους ὀνόματα.

Ἡ Ζὰν πρωτοπαρουσίασε τὸν Στέφανο στὴ μαμᾶ καὶ τὸν μπαμπᾶ. Κι' ὕστερα παίρνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι μὲ ἀνήγγειλε γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια: Νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν Μαργκὼ τὴν «ὄμορφη τῆς οἰκογενείας».

Ὁ Στέφανος Μωρὶς πῆρε τὸ χέρι μου στὸ δικό του, μὲ κύτταξε κατάματα καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποκρύψῃ τὸν ἐνθουσιασμό του. Κι' οἱ δυό μας καταλάβαμε πὼς σύμπ ἡ συνάντησίς μας δὲν ἦταν τυπικὴ ἔπρεπε θὰ ἔπρεπε. Καταλάβα ἐπ' τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ἡ καρδιά μου κτύπαγε δυνατώτερα. Τὸ χαμόγελό του, τὰ παθητικά του γκρίζα μάτια καταλάβαινα πὼς ἔμπαιναν βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μου σὰν νὰ τὴν ξέσταιναν. Καί, κατὰ τὴν οἰκογενειακή μας συνήθεια, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι μας βοήθαγαν γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ τραπέζι. Ὁ Στέφανος ρώτησε:

—Ποῦ εἶνε ἡ πηγὴ ποὺ μοῦπες, Ζάν; Θυμᾶσαι, μ' εἶχες εἰδοποιήσει πὼς θἄπινα κρύο νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή. Μπορῶ νὰ πάρω μιὰ στάμνα νὰ τὴν γεμίσω μὲ τὴν Μαργκὼ καὶ νὰ σοῦ φέρωμε νὰ πιῆς καὶ σύ;

—Πήγαινε μὲ τὴ Ζὰν καλύτερα, γιατὶ ἐγὼ πρέπει νὰ φτιάξω τὴ μαγιονέζα, τοῦ ἀπήντησα.

Τσάκωσα τὴ ματιὰ τῆς Ζὰν ποὺ ἔλαμψε μὲ μιᾶς, μὰ γρήγορα ἄλλαξε ὕψος καὶ εἶτε γελαστή:

—Πήγαινε Μαργκώ. τὴν κάνω ἐγὼ τὴ μαγιονέζα...

Μὲ τὸ ἕνα χέρι ὁ Στέφανος πῆρε τὴ στάμνα ποὺ τοῦδωσε ἡ Ζὰν καὶ μὲ τ' ἄλλο μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μ' ἔσυρε σιγὰ-σιγὰ καὶ εὐγενικὰ ἔξω. Κατεβήκαμε τὴν πλαγιὰ τοῦ λοφίσκου ποὺ βρισκόταν τὸ σπίτι μας καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν πηγή, κουνώντας τὰ ἑνωμένα χέρια μας σὰν μικρὰ παιδιά. Ποτὲ ὥς τότε δὲν αἰσθάνθηκα τόσο ἐλεύθερη καὶ δὲν συγκινήθηκα τόσο πολὺ μὲ τὴν παρουσία κἀποιου ἄλλου καὶ ποτὲ δὲν εἶχα, ἐκτὸς τῆς πρώτης γνωριμίας μου μὲ τὸν Ἐρρῖκο. τὴν εὐκαιρία νὰ εἶμαι μόνη μ' ἕναν ἄντρα. Κι' ἔτσι τὰ κεχρίζα του μάτια προσπαθοῦσαν νὰ συναντήσουν τὰ δικά μου ἡ καρδιά μου ἄρχιζε νὰ κτυπᾷ δυνατά.

—Λίγο ἔλειψε νὰ πιστέψω πὼς θὰ μεταχειριζόμουν βία γιὰ νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μ' ἀκολουθήσῃς, εἶπε, πειράζοντάς με. Τόσο ἀντιπαθητικὸς σοῦ εἶμαι λοιπόν;...

—Ὄχι... κάθε ἄλλο, μουρμούρισα.

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

—Ἂς τὸ ξεχάσωμε αὐτό. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἐγωϊσταὶ καὶ νὰ μὴ σκεπτόμαστε παρὰ μόνον τὸν ἑαυτό μας. Δὲν μοῦ λὲς πὼς συνέβη καὶ δὲν ἄκουσα ὡς τώρα νὰ γίνεται λόγος γιὰ σένα;

—Ἡ Ζὰν δὲν μιλάει ποτὲ γιὰ κανένα, ἀπήντησα, καὶ πολὺ λιγώτερο γιὰ τοὺς δικούς της ἀνθρώπους. Ζῆ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ δουλειά της.

Ἡ πηγὴ βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ λοφίσκου καὶ πίσω ἀπ' τὸ σπίτι. Τὸ νερό της ἦταν πάντοτε κρύο σὰν παγωμένο καὶ καθαρὸ σὰν κρύσταλλο. Τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ πηγὴ ἦταν γεμᾶτο ποίησι καὶ ρωμαντισμό. Ὅταν φθάσαμε, μόλις ὁ Στέφανος ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του μὲ ρώτησε:

—Μοῦ φαίνεται, Μαργκώ, πὼς κάθεσαι σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

—Κάθε ἄλλο! Πῶς σοῦλθε αὐτὴ ἡ σκέψι;

—Δίκηο ἔχεις, μὰ ἔτσι μοῦ φαίνεται πὼς διαβάζω στὰ μάτια σου. Καὶ σὲ μένα τὸ ἴδιο συμβαίνει. Πολὺ κοντὸ περίμενα νὰ σὲ γνωρίσω, Μαργκώ, μὰ ἐπὶ τέλους νὰ ποὺ συναντηθήκαμε...

—Νομίζω πὼς λάθος κάνεις, κύριε Μωρίς...

—Ὅλοι οἱ φίλοι μου μὲ φωνάζουν Στέφανο! Μοῦ φαίνεται πὼς ἀστειεῖς καὶ σὺ νὰ μὲ φωνάζῃς ἔτσι.

—Ἄφησέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

—Τί ὠφελοῦν οἱ ἐξηγήσεις; Ἀγαπάει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Τὰ ἄλλα τί χρειάζονται;...

—Πρέπει νὰ ξέρῃς...

Μὲ κύτταξε μὲ τὰ γελαστὰ μάτια του:

—Πάντοτε ἔλεγαν πὼς οἱ γυναῖκες μιλᾶν πολὺ κι' αὐτὸ τώρα τὸ πιστεύω! Ζοῦμε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ θὰ μιλάω καὶ σὺ θ' ἀκοῦς. Θέλω νὰ μὲ κυττάξῃς κατάματα, Μαργκώ, κι' ὕστερα ἂν μπορῇς ἀφήσου νὰ πῇς πὼς μ' ἀγαπᾷς...

—Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ σοῦ μιλήσω.

—Ἂν θὰ πῇς ἀκόμα μιὰ λέξι, ὄμορφή μου μικρούλα, θὰ σὲ φιλήσω...

—Μά...

—Μὴ μοῦ πῇς ὅτι δὲν σὲ προειδοποίησα, μοῦ εἶπε, καὶ τραβώντας με στὴν ἀγκαλιά του μοῦ ἔδωσε ἕνα παρατεταμένο, ἐξαντλητικό, γεμᾶτο πάθος φιλί...

Μποροῦσα νὰ τραβηχθῶ ἀπ' τὰ χείλη του μὰ δὲν τὸ ἔκανα, γιατὶ ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἔκστασι ποὺ προκαλεῖ τὸ φιλὶ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Μὰ ἡ χαρά μου δὲν διήρκεσε παρὰ μιὰ στιγμὴ γιατὶ ἄλλαξα σκέψι. Ὁ Ἐρρῖκος βρισκόταν πάντοτε ἐδῶ, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ποθοῦσα.

Καὶ ξεφεύγοντας μὲ κλάματα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, τοῦ εἶπα μ' ἀναφυλλητά:

—Ἄκουσέ με Στέφανε... Εἶμαι παντρεμένη!

Εἶδα τὴν χαρὰ νὰ σβύνῃ ἀπ' τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ γέλιο του νὰ ξεφεύγῃ ἀπ' τὰ χείλη του:

—Παντρεμένη; ἀπήντησε, χωρὶς νὰ μὲ πιστέψῃ. Δὲν τὸ ἤξερα. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃς γι' αὐ ὁ ποὺ ἔκανα...

—Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ συγχωρήσω, μουρμούρισα. Δὲν μποροῦσες νὰ τὸ ὑποθέσῃς. Δὲν φοράω μάλιστα καὶ βέρα. Ἴσως τ' ἀγνοεῖς, μὰ ὑπάρχουν κι' ἄνθρωποι ποὺ νομίζουν πὼς εἶνε ἀνωφελὲς καὶ περιττὸ νὰ δίνουν στὴ γυναῖκα τους δαχτυλίδια!

Καὶ γι' αὐτὰ ποὺ ἔλεγα δὲν ἔνοιωσα καμμιὰ δυσκολία, τόσο ἀπδιασμένη ἤμουν ἀπ' τὴ διαγωγὴ τοῦ Ἐρρίκου.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυτταζόμασταν χωρὶς κανένας μας νὰ βγάλῃ μιλιά, κι' ὕστερα ξαφνικὰ ὁ Στέφανος, εἶπε:

—Μαργκώ, τώρα θυμᾶμαι πὼς εἶσαι ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζὰν ποὺ διέκοψες τὶς σπουδές σου στὸ κολέγιο γιὰ νὰ παντρευθῇς. Πᾶνε τώρα δέκα χρόνια, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ναί.

—Θυμᾶμαι ποὺ ὁ Σὰρλ μοῦ μίλησε γιὰ σένα πρὶν φύγω γιὰ τὸ Μαρόκο. Ὦ! Μαργκώ, τί καλὰ θἄταν νὰ γνωριζόμασταν τότε...

Ἡ συγκίνησις τῆς φωνῆς του μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά, μ' ἔπνιγε στὸ λαιμό. Ναί, ἂν θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ μὴν ὑποκύψω στὴν πίεσι τοῦ Ἐρρίκου ἐκείνη τὴν καταραμένη σεληνοφώτιστη νύχτα, ἐγὼ κι' ὁ Στέφανος θὰ γνωριζόμαστε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Αὐτὴ ἡ σκέψις μ ἀναστάτωνε, μοῦ παρέλυε τὰ γόνατα καὶ κάθησα σὲ μιὰ πέτρα κοντὰ στὴν πηγή. Ὁ Στέφανος κάθησε δίπλα μου, μὲ τράβηξε κοντά του καὶ κυττάζοντάς με κατάματα, μοῦ εἶπε:

—Ἄκου, Μαργκώ, ἂν δὲν ἤξερα πὼς μ' ἀγάπαγες κάποτε, δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ὅ,τι σοῦ εἶπα. Μὰ ἐπειδὴ ἀναπτιώμαστε κι' οἱ δυό μας γι' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Πρέπει νὰ πάρῃς τὴν ἐλευθερία σου καὶ νὰ μὲ παντρευθῇς...

Ἂν κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔλεγε τὸ ποθοῦσα καὶ τὸ εὐχόμουν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, δὲν ἤμουν βέβαιη ἂν μποροῦσα νὰ τὸ ἐκτελέσω. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ σποῦν διὰ μιᾶς τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου καὶ ποὺ ξαναπαντρεύονται χωρὶς τύψεις συνειδήσεως, μὰ ἐγὼ εἶχα, ὅπως πάντοτε, τοὺς ἐνδιασμούς μου.

Πάντοτε εἶχα τὴν ἀντίληψι πὼς ὁ γάμος συνδέει ἕναν ἄνθρωπο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή, μὰ ὡς τόσο δὲν μποροῦσα ν' ἀποφασίσω νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταλάβαινα πὼς τὸν ἀγαποῦσα ἀπόλυτα καὶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. Ὡστόσο μποροῦσα νὰ περιμένω καὶ νὰ σκεφθῶ καλύτερα πρὶν δώσω τελειωτικὴ ἀπάντησι.

★

Ἡ Ζὰν καὶ ὁ Στέφανος ἐπέμεναν νὰ μὲ συνοδεύσουν ὡς τὸ σπίτι μου τὸ ἀπόγευμα. Ἐγὼ δίσταζα, ντρεπόμουν νὰ τοὺς παρουσιάσω τὸ φτωχικὸ σπίτι ποὺ καθόμουν παρ' ὅλον ὅτι μοῦ ἦταν εὐάρεστο νὰ μείνω περισσότερο κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα. Τὰ χέρια του μὲ χάϊδευαν τὴν στιγμὴ ποὺ μὲ βοήθησε νὰ φορέσω τὸ πανωφόρι μου κι' ἔνοιωσα μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Ποτὲ δὲν εἶχα ὀνειρευθῆ πὼς ὁ ἔρως ἦταν τόσο γλυκός!

Ὁ Ἐρρῖκος καὶ τὰ παιδιὰ βρισκόντουσαν στὸ σπίτι.

Ὁ ἄντρας μου ἔτρεξε νὰ μὲ προϋπαντήσῃ στὴν ἄμαξα μόλις ἔφθασα. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα περισσότερο τεμπέλη. Ἡ τεμπελιά του ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μάτια του, τὶς κινήσεις του, τὴ φωνή του.

Ἦταν μισοξαπλωμένος, ντυμένος μὲ παλιὰ μπαλωμένα ροῦχα καὶ τὸ ἕνα του μάτι πρησμένο. Μὲ συρτὴ φωνὴ ποὺ διακοπτόταν ἀπὸ ἄσκοπα γέλια, μᾶς διηγήθηκε πὼς πιάστηκε καὶ ἔπεσε ξύλο γερὸ ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν εἶδος σπόρ. Αὐτὸ γινόταν συχνά, νὰ θυμάνῃ καὶ νὰ δέρνεται μὲ τὸ τίποτε, γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔκανε καὶ μεγάλη ἐντύπωσι.

Μὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ αἰσθάνθηκα φρίκη καὶ φόβο, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκατάσχετη ἐπιθυμία, τὴν τρέλλα ποὺ εἶχε νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ δέρνῃ ἀσυλλόγιστα, ἀναίτια. Ὡς τώρα δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει τέτοιο πρᾶγμα σ' ἐμένα, μὰ τώρα τὸ παρακάλαγα γιὰ νὰ θρῶ ἀφορμὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω καὶ νὰ παντρευθῶ τὸν Στέφανο.

Τ' ἄλλο πρωΐ ἔκανα τὴ δουλειά μου τραγουδῶντας μὲ τὰ χείλη καὶ μὲ τὴν καρδιά μου.

Ποτὲ δὲν ὠνειρεύθηκα πὼς ἀγάπαγα κἄποιον, μὰ τώρα ποὺ ἤξερα, ἔνοιωθα πὼς ἀγάπαγα κἄποιον ποὺ μ' ἀγάπαγε καὶ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένο.

Αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου ἐλευθερωμένο ἀπὸ ἕνα διαρκὲς βάρος, ἀπ' τὸ βάρος τῆς δεκαετοῦς βασανισμένης ζωῆς καὶ τώρα ἔνοιωθα νὰ μπαίνω στὴ ζωὴ μὲ νέες δυνάμεις.

Ἔβλεπα τὸν Στέφανο σχεδὸν κάθε μέρα, πότε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου. καὶ πότε στὸ δικό μου, ὅπου πέρναγε καὶ καθόταν γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ λίγο γυρίζοντας ἀπ' τὶς ἐκδρομές του.

Ὅταν ὁ Ἐρρῖκος δὲν βρισκόταν σπίτι, μιλάγαμε γιὰ τὴν ἀγάπη μας χωρὶς νὰ μᾶς ἀκοῦνε τὰ παιδιά. Τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἴμαστε ἐκεῖνες τὶς στιγμές!... Ποτὲ δὲν πίστευα πὼς ἡ ἀγάπη κάνει τόσο μαλακές, ἁπλές, ἀθῶες τὶς καρδιές. Πολλὲς φορὲς καθόμασταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ ποῦμε λέξι, μὰ τὰ μάτια μας κι' οἱ καρδιές μας δὲν ἔπαυαν νὰ μιλοῦν...

Ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὸ μικρό μου σπιτάκι, μὲ τὰ σαρακοφαγωμένα σανίδια καὶ τὸν τεμπέλη τὸν ἄντρα μου.

Ὁ Στέφανος μὲ βίαζε νὰ ζητήσω διαζύγιο ἀπ' τὸν Ἐρρῖκο ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα γιατὶ ἀφοῦ ὁ πόθος μας ἦταν κοινὸς κι' ἡ μελλοντικὴ εὐτυχία μας κοινή, βέβαια θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ ἑνωθοῦμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Δὲν περίμενα παρὰ μιά, τὴν παραμικρὴ αἰτία γιὰ νὰ ζητήσω διαζύγιο ἀπ' τὸν ἄντρα μου.

Ἤξερα πολὺ καλὰ πὼς τόσο ὁ Ἐρρῖκος ὅσο κι' ἡ οἰκογένειά μου εἶχαν προσέξει τὴ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος μου καὶ ἴσως καὶ νὰ μάντευαν καὶ τὴν αἰτία, μὰ ἀπέφευγαν ὄχι μόνο νὰ μοῦ κάνουν λόγο, μὰ οὔτε κἂν νὰ μοῦ δώσουν ὑποψία πὼς ἤξεραν κἄτι. Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν, ὅπως πάντοτε, τεμπέλης, ἀμέριμνος, ἀκατάστατος. Τώρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μισοῦσα τὸν ἄντρα μου. ἀντίθετα μὲ τὸν Στέφανο, ποὺ ὅσο πέρναγε ὁ καιρός, τὸν συμπαθοῦσα περισσότερο, ἰδίως γιατὶ δὲν λογάριαζε τὰ λόγια τοῦ κόσμου καὶ γιατὶ οἱ τρόποι του ἀπέναντί μου ἦταν ἐπιτηδευμένοι μὰ φυσικοί, ἀβίαστοι.

Πῶς μποροῦσα αὐτὸν τὸν εὐγενικὸ ἄνδρα νὰ τὸν παρομοιάσω μὲ τὸν χυδαῖο, τὸν ἄξεστο Ἐρρῖκο;

Παρὰ ταῦτα, πολλὲς φορὲς σκεπτόμουν καὶ τί θὰ γινόταν ὁ Ἐρρῖκος ἂν τὸν ἐγκατέλειπα. Τὰ παιδιά μας ἦταν ἡ ζωή του καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐγκατάλειψίς μου θὰ τοῦ κόστιζε περισσότερο. Μὰ πάλι, μὲ τὴν σκέψι πὼς ἕνας τόσο τεμπέλης κι' ἀδιάφορος ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀνοθρέψῃ ὅπως ἔπρεπε τὰ παιδιά, δικαιολογόμουν στὸν ἑαυτό μου κι' ἀνακουφιζόμουνα.

«Μισοῦσα καὶ μισῶ τὸν ἄντρα μου, πατέρα...»

ΕΝΑ ἀπόγευμα ὁ Ἐρρῖκος πῆγε στὴν πόλι μὲ τὰ παιδιὰ, καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἡ Ρόζα μόλις ἦταν τριῶν ἐτῶν, τὸν ἄφησα νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, γιατὶ ἐπέμενε. Αἰσθάνθηκα εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου γιατὶ μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ περάσω μερικὲς

Ὥστοσο ἠποροῦσα νὰ ἐπιτύχω κι' ἐγὼ στὴ ζωή, ὅπως τ' ἀδέλφια μου καὶ νὰ ὁδηγῶ μιὰ ὄμορφη κούρσα, ἀν...

ὧρες στὴ μοναξιά μου γιὰ νὰ σκεφθῶ καλύτερα καὶ νὰ προετοιμασθῶ τί θὰ ἔλεγα στὸν Ἐρρῖκο γιὰ τὸχωρισμόμας.

Κάθησα στὸ παράθυρο καὶ εἶχα γυρισμένα τὰ μάτια μου πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ βρισκόταν τὸ πατρικό μου σπίτι. Καθόμουν ἐκεῖ σκεπτικὴ πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα νὰ περνᾷ ἀπὸ μακρυὰ ὁ πατέρας μου.

«Νὰ μιὰ εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσω, ἀφοῦ ἄλλωστε τόσο σπάνια τὸν ἔβλεπα», σκέφθηκα καὶ βιαστικὰ ἔτρεξα καὶ βρέθηκα κοντά του.

Μετὰ κάμποσες περιστροφές, τοῦ εἶπα σχετικὰ γιὰ τὸ διαζύγιό μου:

—"Αν θὰ χωρίσῃς, Μαργκώ, ξέρε ὅτι ὁ Ἐρρῖκος θὰ κατορθώσῃ, μὲ τὸ νόμο, νὰ κρατήσῃ τὰ παιδιά του, μ' ἀπήντησε.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄκουσμα ἀναπήδησα.

—Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό... Κανένας δικαστὴς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπ' τὰ παιδιά μου...

—Δὲν εἶμαι καθόλου σύμφωνος μὲ σένα, Μαργκώ, καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ πάρω τὸ μέρος τοῦ Ἐρρίκου...

—Ποτὲ δὲν θὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, πατέρα! Πάντοτε ἔλεγες πὼς δὲν εἶχες καμμιὰ ὑπόληψι σ' αὐτόν.

—Ἀλήθεια, μὰ δὲν ἔπαυσα νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ δίκαιος σ' ὅλους. Ποτὲ δὲν ἤσουν γενναία στὴ ζωή σου, κι' αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια σ' ἔκαναν περισσότερο δειλή. Ἤξερες τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ἐρρίκου καὶ πρὶν τὸν παντρευθῇς Ἀφοῦ ἔτσι σκέφθηκες τότε, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα τώρα νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν ἄντρα σου μὲ τὸν ὁποῖο ἀπεφάσισες νὰ περάσῃς τὴ ζωή σου...

Ἔτρεμα ὁλόκληρη, δὲν μποροῦσα ν' ἀναπνεύσω:

—Πῶς θέλεις νὰ στὸ πῶ, πατέρα, τὸν ἱκέτευσα κλαίγοντας. ποτὲ δὲν ἀγάπησα τὸν Ἐρρῖκο, πολλὲς μάλιστα φορὲς καὶ τὸν μισοῦσα, τὸν μισοῦσα κι' ἀκόμα τὸν μισῶ. Τώρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου συναντῶ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Ἀγαπῶ τὸν Στέφανο καὶ τόσο ποὺ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν... Ἔχω κι' ἐγὼ δικαιώματα στὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη, πατέρα...

—Τὸ καταλαβαίνω καὶ σοῦ παραχωρῶ αὐτὰ τὰ δικαιώματα, μὰ νομίζω πὼς ἔχασες γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη γιατὶ ἔπαιξες μ' αὐτὰ πολὺ ἄσχημα τὸ παιγνίδι σου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ ἕνα λάθος, ἀπ' αὐτὸ τὸ λάθος νὰ παραδοθῇς στὸν Ἐρρῖκο καὶ νὰ τὸν παντρευθῇς στὸ τέλος, ἐν γνώσει σου πὼς θὰ ὑπέφερες καὶ θὰ ὑποφέρῃς περισσότερο ἀκόμα!... Μὰ ὡστόσο δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς, Μαργκώ, πὼς ὁ Ἐρρῖκος εἶνε καλὸς πατέρας καὶ τὰ παιδιά του εἶνε τώρα ἀρκετὰ μεγάλα γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτόν. Κι' ἂν ὁ νόμος, ποὺ εἶν' ἀδύνατον, τ' ἀφήσῃ σ' ἐσένα, θὰ εἶνε διαρκὲς μαρτύριο ν' ἀκοῦς κάθε μέρα νὰ ζητοῦν τὸν πατέρα τους... Ἂν τὰ κρατήσῃ ὁ πατέρας τους, ποὺ εἶνε βέβαιο, σὺ θὰ εἶσαι πάντα γιὰ τὰ παιδιά σου, ἡ κακὴ μητέρα ποὺ τὰ θυσίασε γιὰ νέους ἔρωτες... Δὲν βλέπεις, Μαργκώ, τί δυστυχία θὰ φέρῃς στὸν Ἐρρῖκο, στὰ παιδιά σου, στὸν ἑαυτό σου, καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Στέφανο, ποὺ δὲν θὰ εἶσαι σὺ εὐτυχισμένη, καὶ σύ, εἶμαι βέβαιος, πὼς δὲν θᾶσαι... Βλέπεις, λοιπόν, πὼς δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Τώρα ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἄλλα πολλὰ, τριγυρίζουν στὸ κεφάλι μου: «Δὲν πρέπει ν' ἀπασχολῇς τοὺς ἄλλους μὲ τὶς φροντίδες σου. Ἡ ζωὴ ἔχει τόσα δυσάρεστα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τῆς φορτώνῃς κι' ἄλλα στὴ ράχι της... Τὰ παιδιά σου, ἐξ αἰτίας σου, θὰ εἶνε δυστυχισμένα... Τὸ κρεββάτι σου εἶνε σκληρὸ μὰ εἶσαι ὑποχρεωμένη σ' αὐτὸ νὰ κοιμηθῇς... Ποτὲ μὴν παραχωρῇς τὴ θέσι σου στοὺς ἄλλους...».

Τὰ πυκνὰ σύννεφα ποὺ εἶχα τώρα στὸ μυαλό μου ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ διαλύωνται, καὶ διερωτώμουν πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ κάνω τὴν τρέλλα νὰ χωρίσω ἀπ' τὸν Ἐρρῖκο καὶ τὰ παιδιά μου. Ὤ! γιατὶ παρουσιάζονται πάντοτε τόσα ἐμπόδια ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὴν εὐτυχία;...

Ἡ ζωὴ γιὰ μένα δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ διαρκεῖς σαπουνόφουσκες ποὺ διαλύόταν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ πατέρας μου μοῦ ὑπενθύμιζε τὸ καθῆκον μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν τὰ παιδιά μου γιὰ τὸ λάθος μου. Τώρα, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καταλάβαινα πὼς ὁ πατέρας μου εἶχε δίκηο.

Καὶ πιάνοντας μ' ἀγάπη τὸ χέρι μου, εἶπε:

—"Αν νομίζῃς πὼς πρέπει νὰ δώσῃς κάποια ἐξήγησι στὸν Στέφανο, θὰ σᾶς κανονίσω ἐγὼ ἕνα ραντεβοῦ στὴν πηγή. Τώρα ἔλα μαζί μου στὸ σπίτι...

Δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ σκεφθῶ σὲ μιὰ νέα συνάντησι μὲ τὸ Στέφανο. Αὐτὸ θᾶταν πολὺ θλιβερὸ γιὰ μένα. Τὸ πᾶν γιὰ μένα ἦταν ἀδυσώπητο, ἀδύνατο καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ ζητοῦσα ἀπ' τὴν καρδιά μου...

★

Ἰδωθήκαμε. Ὅταν τοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ ξανασυναντηθοῦμε πιά, δὲν τὸ πίστεψε. Ὅταν ὅμως εἶδε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀπόφασίς μου, δὲν εἶπε τίποτε.

Ἔβλεπα ὅμως τὰ σκοτεινὰ τώρα μάτια του νὰ παίρνουν μιὰ παράξενη λάμψι, τὰ χείλη του νὰ ὠχραίνουν καὶ νὰ παρουσιάζουν μιὰ ἔκφρασι πόνου. Μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ εἶπε :

—Μαργκώ, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα!

Κι' ἐγώ, σίμωσα πιὸ κοντά του καὶ τοῦ μουρμούρισα:

—Σ' ἐξορκίζω, Στέφανε, μὴ μὲ βλάψῃς, λυπήσου με. Πλήρωσα ἀκριβὰ τὸ σφάλμα ποὺ ἔκανα τὴν πρώτη φορὰ καὶ πρέπει ν' ἀποφύγω ἕνα καινούργιο... Πρέπει καὶ σὺ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σταθῶ γενναία...

—Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, Μαργκώ, εἶσαι ἡ γενναιότερη γυναῖκα ποὺ γνώρισα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ σ' ἀγάπησα πολύ. Οἱ ἄντρες ἐπιθυμοῦν νὰ βρίσκουν πάντοτε στὸ θάρρος τῆς γυναίκας ἕνα καταφύγιο γιὰ τὶς δικές τους ἀδυναμίες. Τώρα βλέπω καλὰ πὼς τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶνε νὰ χωρίσωμε, μὰ ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα νὰ γίνῃ χωρὶς τὴν θέλησί σου... Ἀντίο, Μαργκώ, κι' ὁ Θεὸς μαζί σου...

Ἔτσι ὁ ἔρωτας μπῆκε στὴν καρδιά μου κι' ἔτσι τὸν ἔδιωξα. Ὁ Στέφανος κι' ἐγὼ δὲν ξαναἰδωθήκαμε πιά...

Δὲν ἔκλαψα ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἀπομακρύνεται καὶ νὰ φεύγῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ ζωή μου. Ἡ καρδιά μου εἶχε κουρασθῆ πιά. Αἰσθανόμουν γι' αὐτὸν κάποιο αἴσθημα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὶς λίγες εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ μοῦ χάρισε. Καὶ ποτέ μου δὲν ξέχασα αὐτὰ τὰ λόγια του: «Οἱ ἄνδρες ἐπιθυμοῦν νὰ βρίσκουν πάντοτε στὸ θάρρος τῆς γυναίκας ἕνα καταφύγιο γιὰ τὶς δικές μας ἀδυναμίες...».

Ἂν δὰ ἔγραφα ἕνὰ ρομάντσο...»

ΚΡΙΜΑ ποὺ δὲν τὸξερα αὐτὸ πρὶν δέκα χρόνια καὶ προτοῦ ὑποπέσω στὸ πρῶτο σφάλμα μου!... Τὸ μαθαίνω ἀργὰ μὰ θὰ μπορέσω νὰ τὸ διδάξω νωρὶς στὶς κόρες μου!

Τὸ βράδυ, ἀφοῦ βάλαμε μὲ τὸν Ἐρρῖκο τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἄκουσα τὸν ἄντρα μου νὰ μοῦ λέῃ:

—Γιατὶ εἶσαι τόσο σκεπτική, Μαργκώ;

—Σκέπτομαι, Ἐρρῖκο, γιατὶ νὰ μὴ νοικιάσῃς πέρυσι περισσότερα χωράφια. Μ' ἕνα τρακτὲρ θὰ κατάφερνες νὰ τὰ καλλιέργῃς μόνος σου κι' ἔτσι θᾶχαμε περισσότερα χρήματα καὶ θὰ μποροῦσσμε ν' ἀγοράσωμε ἕνα δικό μας ἀγρόκτημα... Ἂν ἐξακολουθήσω νὰ μένω ἀκόμα σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν παληοκαλύβα θὰ τρελλαθῶ...

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Ἐρρῖκος γονάτισε κοντά μου κι ἔχωσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ γάνατά μου:

—Λοιπόν, δὲν θέλεις πιὰ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, Μαργκώ; Ἀλήθεια;

Γιατὶ νὰ τὸν στενοχωρήσω ἀφοῦ γιὰ μένα πιὰ πέθανε ἡ εὐτυχία;

—Ὄχι, τοῦ ἀπήντησα, ποτὲ δὲν σκέφθηκα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀπορῶ πῶς σοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό σου...

—Ἴσως ἐπειδὴ σ' ἔβλεπα συχνὰ μὲ τὸν Στέφανο. Τὸν κύτταξες μ' ἕνα περίεργο βλέμμα. Καταλάβαινε ὅποιος σᾶς ἔβλεπε πὼς ὁ ἕνας ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν ἄλλον. Ποτὲ δὲν μὲ κύτταξες μὲ τέτοια μάτια οὔτε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Καλὰ ποὺ μὲ διαβεβαίωσες πὼς δὲν συμβαίνει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ διαρκῶς νόμιζα πὼς ἄνοιγε ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ μὲ τὴν ἰδέα μόνο πὼς θὰ μ' ἐγκατέλειπες...

—Καὶ τί θᾶκανες, Ἐρρῖκε, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι;

—Θὰ ὑπέκυπτα, ἀφοῦ θὰ βρισκόμουν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος.

—Καὶ τὰ παιδιά; Θὰ μοῦ τ' ἄφνες;...

—Θὰ νόμιζα πὼς μοῦ ζητοῦσες νὰ μοῦ πάρῃς τὴ ζωή, Μαργκώ, ἂν μοῦ τὰ ζήταγες νὰ τὰ πάρῃς κοντά σου...

Τότε κατάλαβα, ἂν καὶ δὲν ἀμφέβαλα καὶ πολύ, πὼς ὁ πατέρας μου ἔκανε μόνος του τὶς σκέψεις. Ἔκανε ὅπως νόμιζε πὼς θᾶταν καλύτερο, κι' ἴσως ἦταν τὸ καλύτερο, ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸ νὰ διαπράξω νέο σφάλμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἴσως καὶ θὰ ὑπέφερα περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἡ καρδιά μου ἦταν βαρειὰ ἐν τοῦτοις καταλάβαινα τί καλὰ εἶχε κάνει ὁ πατέρας μου μὲ τὸ νὰ μὲ ἀποτρέψῃ.

—Δὲν εἶμαι ἱκανός, Μαργκώ, νὰ σοῦ πῶ τόσο ὡραῖα καὶ γλυκὰ λόγια ὅπως ὁ Στέφανος, μὰ σ' ἀγαπῶ!...

Ἀκόμα μιὰ φορά, λυπήθηκα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο γελάστηκα. Ἐσκυψα ἐπάνω του καὶ χάϊδεψα μὲ τὰ δάκτυλά μου τὰ πυκνὰ μαλλιά του. Ἤξερα πὼς ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ οὔτε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ὁ Στέφανος μ' ἐκείνη τὴ λεπτότητα ποὺ συγκινεῖ τὴν καρδιὰ κάθε γυναίκας, μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἤμουν βέβαιη γιὰ τὴν καλωσύνη του, τὴν πίστι του πρὸς ἐμένα, γι' αὐτὸ κι' ἀπεφάσισα τώρα νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψω ποτέ...

Πέντε χρόνια πέρασαν, κι' ὁ Ἐρρῖκος ἄλλαξε τελείως. Φοβούμενος μὴ μὲ χάσῃ, ἄνοιξε τὰ μάτια του. Κατάλαβε τέλος πάντων πόσο μὲ στεναχωροῦσε καὶ μ' ἀηδίαζε ἡ ζωὴ ποὺ κάναμε. Τώρα ἐργάζεται πολὺ καὶ καθόλου δὲν περιαυτολογεῖ. Ὅπως πάντοτε, εἶνε καλὸς γιὰ τὰ παιδιά του καὶ γιὰ μένα.

Ἀγοράσαμε τὸ τρακτέρ, ὅπως ἤθελα καὶ καλλιεργούσαμε ἐντατικὰ τὰ χωράφια μας. Τὸν περασμένο χρόνο ἀγοράσαμε ἀκόμη 16 ἑκτάρια γῆς καὶ τὴν πληρώσαμε ἀμέσως. Φέτος κτίσαμε ἕνα ὡραῖο σπιτάκι ποὺ δὲν εἶνε βέβαια παλάτι, μὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν παληοκαλύβα ποὺ καθόμαστε 15 σχεδὸν χρόνια...

Ἂν θᾶγραφα ἕνα ρομάντσο θὰ ἔλεγα πὼς στὸ τέλος ἀγάπησα τὸν Ἐρρῖκο. Μὰ ἐπειδὴ ἡ ἱστορία μου εἶν' ἀληθινὴ δὲν θέλω νὰ πῶ ψέμματα. Τὰ πέντε τελευταῖα χρόνια ἦταν δύσκολα γιὰ μένα. Τὴν ὥρα ποὺ δούλευα, μόλις συναντοῦσα ζωηρὰ γκρίζα μάτια νόμιζα πὼς ἔβλεπα τὰ μάτια τοῦ Στέφανου ποὺ δὲν θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ. Ποτὲ ἕνας τέτοιος ἔρως ποὺ εἶχε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, δὲν σβύνεται τόσο εὔκολα ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ τὴν σκέψι...

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Στεφάνου πέρασα μιὰ περίοδο θλιβερῶν σκέψεων κι' ἀκόμη ὡς σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ γι' αὐτόν. Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ ζῇ κανεὶς μόνος τὴν ἐσωτερική του ζωὴ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται πὼς ἔχει κάποιον δίπλα του νὰ μοιράζεται τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη του...

Κανεὶς πιὰ ἀπ' τὴν οἰκογένειά μου δὲν ἔκανε λόγο γιὰ τὸν Στέφανο μπροστά μου, οὔτε κι' ἡ Ζὰν μὲ τὸν Σὰρλ ποὺ τώρα ἦταν παντρεμένη. Ἡ ἀφοσίωσίς τους σ' ἐμένα μοῦκαναν λίγο πιὸ χαρούμενα τὰ τελευταῖα χρόνια.

Κι' αὐτὸς ὁ πατέρας μου ποὺ καταλάβαινε τὸ κάθε τι καλύτερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, μιὰ μέρα ποὺ συναντηθήκαμε μὲ πῆρε μπράτσο καὶ μοῦπε:

—Εἶσαι γενναία γυναῖκα, Μαργκώ, καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ὑπερήφανος. Λίγες γυναῖκες δὲν θὰ λύγιζαν στὰ κτυπήματα τῆς τύχης ὅπως δὲν λύγισες ἐσύ. Ρωτιέμαι ἂν πρέπῃ ν' ἀναζητήσῃ κανεὶς στὰ μυθιστορήματα τὶς ἡρωϊδες ἢ στὴ ζωή...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀνύψωσαν τὴ ψυχή μου καὶ τῆς χάρισαν σχεδὸν τὴ χαρά. Ἀπ' ἕνα λάθος τιμωρήθηκα, μὰ ὡς ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν ὑπομονή μου καὶ τὸ θάρρος μου ἔχω τώρα τὸ σεβασμὸ καὶ τὸν θαυμασμὸ ὅλης τῆς οἰκογενείας μου καὶ τὴν παντοτεινὴ ἀφοσίωσι τοῦ Ἐρρίκου σ' ἐμένα καὶ στὰ παιδιά του.. Ἡ εἰρήνη κι' ἡ ἀγάπη τῶν δικῶν μου ἀρχίζουν νὰ μοῦ δίνουν νέα ζωὴ καὶ νὰ μπορῶ νὰ πῶ τώρα πὼς εἶμαι σχεδὸν εὐτυχισμένη

ΤΕΛΟΣ

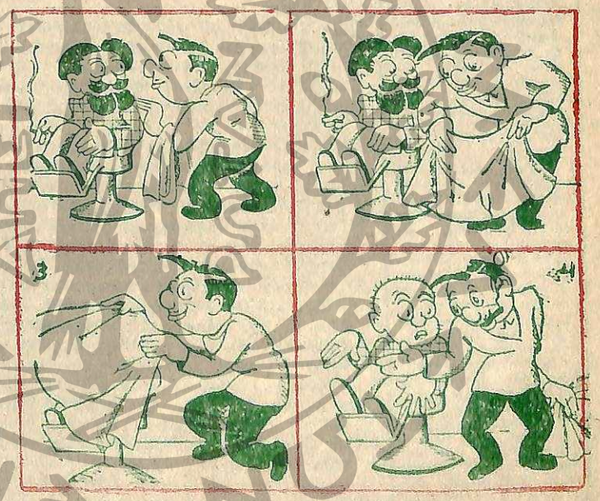

Ὁ διάσημος ταχυδακτυλουργὸς γίνεται κουρέας!

ΤΥΚ-ΝΙΚ

Μιὰ σελίδα μὲ ἀπ' ὅλα γιὰ ὅλους

Παραμύθια τῶν Φελλάχων

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η Χατιτζέ, ἡ ὄμορφη καὶ γοητευτικὴ κόρη τοῦ μπέη τοῦ 'Οράν, ἀγαποῦσε ἕναν νέο ποὺ λεγόταν Μπουγκραντά.

Μιὰ μέρα ὁ Μπουγκραντὰ εἶχε μπῆ κρυφὰ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του καὶ κάθονταν μαζὶ κι' ἔλεγαν γλυκὰ λόγια τῆς ἀγάπης. 'Ο νέος, περήφανος καθὼς ἦταν, τῆς εἶπε ἐπάνω στὴν κουβέντα :

— "Ακουσέ με, ὄμορφή μου Χατιτζέ. Κι' ἂν εἶσαι κόρη τοῦ μπέη, μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶσαι πάντα σὲ διάθεσί μου. Θὰ μποροῦσα καὶ νὰ σὲ σκοτώσω ἀκόμα, ἂν ἔτσι μοῦ κάνιζε σὲ μιὰ στιγμή.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, ψυχή μου Μπουγκραντά, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, γιατὶ σὲ σὲ φοβοῦμαι. Μάθε ὅμως ὅτι μονάχα ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δίνομε, ὅταν μᾶς ἀρέσῃ, τὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο!

—Μπᾶ, ἔκανε γελῶντας ὁ Μπουγκραντά.

Μὰ μόλις τοῦ ξέφυγε αὐτὸς ὁ λόγος, ἔξαφνα ἀκούστηκαν ἔξω τὰ βήματα τοῦ μπέη 'Οράν.

'Ο Μπουγκραντὰ χλώμιασε ἀπὸ τὸν φόβο του. "Αν ὁ μπέης τὸν ἔβρισκε ἐκεῖ, σίγουρα θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὸ κεφάλι. 'Η Χατιτζέ, ὡστόσο, χωρὶς καθόλου νὰ ταραχτῆ, ἔκρυψε τὸν ἀγαπημένο ... πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο παραπέτασμα κι' ὕστερα τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα μεγάλο κιβώτιο, ἀπὸ σίδερο ἐργασμένο μὲ ἀσῆμι, ποὺ ἦταν στὸ δωμάτιό της.

'Ο μπέης μπῆκε μέσα σὲ λίγο καὶ καθὼς ζητοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του ἕνα μέρος γιὰ νὰ καθήσῃ, ἡ Χατιτζὲ τοῦ ἔδειξε τὸ κιβώτιο. 'Ο μπέης κάθησε τότε κι' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ καὶ ν' ἀστειεύεται μὲ τὴν κόρη του, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε πολύ.

"Αξαφνα, ἡ Χατιτζὲ ἄλλαξε κουβέντα καὶ δείχνοντας στὸν πατέρα της τὸ ὑπέροχο γιαταγάνι του, ποὺ κρεμῶταν μέσα στὴ χρυσῆ θήκη ἀπὸ τὴ μέση του, τοῦ εἶπε :

— Εἶναι ἀλήθεια, πατέρα, πὼς τὸ γιαταγάνι σου κόβει ἀκόμη καὶ τὸ σίδερο;

— Φυσικὰ καὶ τὸ κόβει, ἀποκρίθηκε ὑπερήφανα ὁ μπέης.

— Δὲν τὸ πιστεύω, τοῦ εἶπε τότε ἐκείνη γελῶντας. Καὶ βάζω στοίχημα ἀν, μὲ δυὸ χτυπήματα μπορέσῃς, ὄχι νὰ κόψῃς σίδερο, ἀλλὰ νὰ σχίσῃς σὲ δυὸ τὸ σεντοῦκι μου.

— Τὸ σχίζω κάτω ὡς κάτω, μ' ἕνα μονάχα χτύπημα!, εἶπε ὁ μπέης καὶ σηκώθηκε ὄρθιος γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ ποὺ ἔλεγε. Τὸ κοφτερὸ γιαταγάνι του ἄστραψε στὰ δυνατά του χέρια.

— Μὰ ἡ Χατιτζὲ τοῦ κράτησε εὐθὺς τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γελῶντας :

— Φτάνει, φτάνει, πατέρα! Πιστεύω στὸ λόγο σου. Μὴ μοῦ χαλάσῃς, γιὰ τὸν Θεό, τὸ ὡραῖο μου σεντοῦκι.

'Ο μπέης ξανάβαλε τότε τὸ γιαταγάνι του στὴ θήκη του κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὰ διαμερίσματά του.

Τότε ἡ Χατιτζὲ ἔβγαλε μισοπεθαμένον τὸν Μπουγκραντὰ ἀπὸ τὸ σεντοῦκι καὶ τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις, μάτια μου; 'Απ' ἐδῶ καὶ πέρα μάθε νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα πὼς ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δίνομε, ὅταν μᾶς ἀρέσῃ, καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο!

Ἰνδικὲς παροιμίες

Οπως ἡ μέλισσα κάθεται ἐπάνω στὰ λουλούδια καὶ παίρνει τὸ μέλι, ἔτσι κι' ὁ λογικὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν βιβλίων, κρατάει ὅ,τι ἀξίζει.

— Καλὰ βλέπει μόνον ἐκεῖνος ποὺ τὴν ξένη γυναῖκα τὴν θεωρεῖ μητέρα του, τὰ ξένα χρήματα πέτρες καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὅμοιους μὲ τὸν ἑαυτό του.

—Τὸν πεθαμένο οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ὁ ἀδελφός, οὔτε ὁ γυιός, οὔτε ἡ θυγατέρα συνοδεύουν πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, ἀλλὰ μόνον τὰ καλά του ἔργα.

— 'Ο καλὸς ἄνθρωπος ὅταν συναναστρέφεται κακοὺς, γίνεται κι' αὐτὸς κακός, ὅπως τὸ καθαρὸ νερὸ ὅταν ἀναμειχτῆ μὲ χώματα θολώνει.

— Μὴ μιλᾶς γιὰ ἕνα δένδρο ὅν δὲν ἰδῆς τοὺς καρπούς του.

Χιοῦμορ

Η σ ύ ζ υ γ ο ς.— 'Εδῶ ἡ ἐφημερίδα γράφει γιὰ κάποιον ποὺ ἔδωσε στὴ γυναῖκα του ἕνα κολλιὲ ἀξίας 5.000 δραχμῶν. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν συνέβη ποτὲ σὲ μένα.

'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.— Κι' ἐγὼ διάβασα χθὲς στὶς ἐφημερίδες γιὰ κάποιον ποὺ ἔδωσε στὴ γυναῖκα του μερικὲς γροσιές. 'Ασφαλῶς καὶ αὐτὸ δὲν σοῦ συνέβη ποτέ.

Ξέρετε νὰ ψωνίζετε;

«Βεβαιότατα!» θὰ θιασθῆτε νὰ πῆτε, κι' ὅμως θὰ σκετε ἐντελῶς ἄδικο Διότι «ψωνίζω» δὲν θὰ πῆ ἁπλῶς νὰ μπῆτε στὸ κατάστημα ποὺ θὰ βρῆτε, νὰ διαλέξετε ἕνα ἀντικείμενο καὶ νὰ ρωτήσετε : «Πόσα;». Τὸ ψώνισμα εἶνε μιὰ τέχνη λεπτὴ ἀπαιτεῖ πεῖραν, λογικὴν, γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ τί θέλετε καὶ πρὸ παντὸς κάποιαν εὐφυΐα, πονηριά. κάποιαν ὄσφρησι, προσόντα ποὺ πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπ' ὅ τι νομίζετε μπορεῖ νὰ τὰ συνκεντρώνῃ κανεὶς.

Θέλετε νὰ ξέρετε ἂν κατέχετε τὰ προσόντα μιᾶς ἢ ἑνὸς καλοῦ ἀγοραστοῦ:

'Απαντῆστε στὶς ἐρωτήσεις, σημειώνοντας στὸ πλάϊ κάθε ἐρωτήσεως 2 βαθμοὺς, ἂν μετὰ βεβαιότητος μπορῆτε νὰ πῆτε «ναί», 1, ἐὰν διστάζετε, καὶ τέλος, 0, ἂν μπορῆτε νὰ ὁμολογήσετε τὸ «"Οχι».

Μετὰ ἀθροίστε τὸ σύνολο τῶν βαθμῶν, κι' ἂν συνκεντρώνετε περισσότερους ἀπὸ 26, ξέρετε νὰ «ψωνίζετε». Βρίσκεσθε σ' ἕνα ἀξιοσημείωτον σημεῖον. Συνοχότητος γιὰ ψώνια ἂν ἔχετε συνκεντρώσει ἀπὸ 16 26 βαθμοὺς, ἐὰν ἔχετε κάτω ἀπ' τοὺς 16 δυσπιστεῖτε στὸν ἑαυτό σας καὶ, τέλος, ἂν οἱ βαθμοί σας εἶνε κάτω ἀπὸ τοὺς δέκα, ἀναθέσετε, κατὰ προτίμησιν στὸν ἄντρα σας, στὴ γυναίκα σας ἢ στοὺς φίλους σας νὰ ψωνίζουν γιὰ ...

Πρὶν ἀγοράσετε ἕνα ὁποιοδήποτε προϊὸν, διαβάζετε στὶς ἐφημερίδες τὴ σχετική του διαφήμησι ;

Πρὶν ἀγοράσετε ἕνα προϊὸν ζητεῖτε πληροφορίες γιὰ τὴν ποιότητά του; . . . . . .

'Επιδιώκετε, κάθε φορὰ ποὺ σᾶς εἶναι δυνατόν, νὰ «παζαρεύετε»; . . . . . .

'Οταν ἔχετε ἀνάγκη ν' ἀγοράσετε ἕνα προϊὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ σᾶς προσφέρουν διάφορες μάρκες, συγκρίνετε τὴν μιὰ μὲ τὴν ἄλλη μάρκα; . . . . . .

Εἴσθε εὐγενεῖς μὲ τὶς πωλήτριες; . . . . . .

'Εφ' ὅσον πρόκειται ν' ἀγοράσετε ἕνα προϊόν, ἀποφασίζετε προηγουμένως τί ἀκριβῶς θὰ διαλέξετε; . . . . . .

Καιροφυλακτεῖτε πάντοτε τὰ «σόλντς» καὶ τὶς «εὐκαιρίες»; . . . . . .

Ξέρετε νὰ διαλέξετε τὴν ἐποχὴ γιὰ τὰ ψώνια σας (π. χ. ἀγοράζετε γουναρικὰ ἢ κάρβουνα τὸ θέρος;) . . . . . .

Πρὶν προβῆτε σὲ μιὰν ὁποιαδήποτε ἀγορὰ, προσπαθεῖτε νὰ ἐπιτύχετε κάποιαν ἐλάττωσι τῆς τιμῆς, ὑπὸ τύπον προμηθείας π. χ. ; . . . . . .

Ξέρετε νὰ διαλέξετε τοὺς προμηθευτάς σας καὶ ἀπευθύνεσθε πάντοτε σ' αὐτοὺς ποὺ ἐκλέξατε ὡς καλυτέρους ; . . . . . .

Διαθέτετε ἐκείνην τὴν ἰδιαιτέραν αἴσθησιν ποὺ σᾶς προστατεύει ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς γελάσουν; . . . . . .

Ξέρετε ν' ἀνακαλύψετε τὶς «καλὲς εὐκαιρίες» προμηθευτῶν ποὺ εἶνε ἐλάχιστα γνωστοί; . . . . . .

Μέσα σ' ἕνα κατάστημα, ἀποφεύγετε ἕνα ἀντικείμενο νιὰ τὸ ὁποῖο διστάζετε καὶ λέτε : «Μπᾶ! Θὰ τὸ ἐπιστρέψω ἂν δὲν τὸ βρῶ καλύτερο»; . . . . . .

Ξέρετε νὰ προτιμήσετε ἕνα ἀντικείμενο ἀκριβό, ἀλλὰ ἀοίστης ποιότητος, ἀπὸ ἕνα ἄλλο χαμηλῆς τιμῆς, ἀλλὰ κατωτέρας ποιότητος; . . . . . .

Διαθέτετε τὴν ἐξαιρετικὴν ἐκείνην αἴσθησι, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ κάμετε μιὰ «καλὴ δουλειὰ» ἀγοράζοντας εἴδη εὐκαιρίας; . . . . . .

Ξέρετε νὰ κάμετε τὸν προϋπολογισμό σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προβῆτε στὴν ὁμαδικὴ ἀγορὰ τῶν ὅσων σᾶς χρειάζονται, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἕνα καλὸ κέρδος; . . . . . .

Σύνολον. . . . . .

ΣΤΗ ΦΩΛΗΑ ΤΩΝ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΩΝ

ΣΤΟ "Ελ—Ντούμ, ἕνα χωριουδάκι κοντὰ στὸ Χαρτοῦμ, ὅπου βρισκόμουν γιὰ νὰ κυνηγήσω ἄγρια θηρία στὴ ζούγκλα τοῦ Λευκοῦ Νείλου, ἔχασα τὸν καλύτερο φίλο καὶ πιστότερο ὑπηρέτη μου, τὸν Σαλέμ.

"Ενα βράδυ γύρισε στὴν κατασκήνωσι μὲ τὸ πόδι του πρησμένο ἀπὸ ἕνα δάγκωμα φαρμακεροῦ φειδιοῦ καὶ ὁ δυστυχὴς Σαλὲμ ἔφηνε σὲ μιὰ ὥρα τὴν τελευταία του πνοή...

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησα γιὰ τὸ κυνῆγι μὲ τρεῖς ἰθαγενεῖς. Σὰν ξανοίχτηκα πρὸς τὸ μέρος τῆς ζούγκλας κι' ἐνῷ μὲ μιὰ βάρκα ἀνεβαίναμε τὸν ποταμό, ἔξαφνα, βλέποντας γύρω μου μὲ τὸ τηλεσκόπιό μου ἀντίκρυσα ἐπάνω σ' ἕνα λοφίσκο μιὰν ἀντιλόπη.

Σιγὰ-σιγὰ ἔφτασα στοὺς πρόποδες τοῦ λοφίσκου καὶ τὴν πλησίασα ὡς 150 μέτρα.

Μοῦ παρουσίαζε ὁλόκληρο τὸ πλευρό της κα ἰσκέφτηκα πὼς δὲν θὰ μοῦ διν̀ταν ἄλλη τέτοια κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν τουφεκίσω, ἂν προχωροῦσα ἀκόμη πρὸς αὐτή. 'Επίεσα λοιπὸν τὴ σκανδάλη καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ ἀντιλόπη κυλίστηκε κάτω νεκρή.

Πλησίασα ὡς τὸ θῦμα μου κι' ἔμεινα κατάπληκτος. 'Ηταν μιὰ θαυμασία ἀντιλόπη, ποὺ θὰ ζύγιζεὼς διακόσια πενῆντα κιλά.

'Επειδὴ ὅμως εἶχε νυχτώσει καὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φορτωθῶ μόνος τὸ ζῶο γιατὶ εἶχα στείλει μπροστὰ τοὺς ἰθαγενεῖς μου γιὰ ἀνίχνευσι, ἀποφάσισα νὰ τὴν πάρω τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

★

Τὴ χαραυγὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὅταν πῆγα στὴν κορυφὴ τοῦ λοφίσκου γιὰ νὰ πάρω τὴν ἀντιλόπη ποὺ σκότωσα, μιὰ μεγάλη ἔκπληξις μὲ περίμενε. 'Η ἀντιλόπη δὲν βρισκόταν πιὰ στὸν τόπο ποὺ τὴν ἄφησα. Μονάχα μιὰ λίμνη αἵματος ὑπῆρχε ἐκεῖ καὶ γύρω χιλιάδες τερμίτες τὸ ἔπιναν μὲ βουλιμία. 'Αμέσως σκέφθηκα πὼς κάποιο θηρίο θὰ πέρασε ἀπ' ἐκεῖ τὴ νύχτα καὶ μοῦ τὴν κατεβρόχθισε.

Τὴν ἴδια γνώμη ἐξέφρασαν κι' οἱ ἰθαγενεῖς μου.

Προχωρήσαμε ὡς διακόσια βήματα, ὅταν βρήκαμε τὰ ἴχνη τοῦ θύματός μας. 'Οδηγοῦσαν πρὸς τὴ ζούγκλα.

Πήραμε τὴ γραμμὴ ἐκείνη καὶ περπατήσαμε ἀνάμεσα σὲ ὁλόενα καὶ πυκνώτερη βλάστησι ὡς τὸ μεσημέρι.

Εἴχαμε φτάσει ὡς ἐκείνη τὴ ζώνη τῆς ζούγκλας ὅπου ζοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον λεοπαρδάλεις.

Γύρισα πίσω μου γιὰ νὰ δώσω ὁδηγίες πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς μου, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανέναν! Εἶχαν ἐξαφανισθῆ κι' οἱ τρεῖς καὶ κατὰ κακή μου τύχη βρέθηκα μόνος καὶ ἄοπλος γιατὶ καὶ τὶς δυὸ μου καραμπίνες τὶς κρατοῦσε ὁ Μαχμοὺτ, ὁ νέος μου ὑπηρέτης. Τὸ μόνο ὅπλο ποὺ εἶχα, ἦταν ἕνα δίκοπο κομπιο μιᾶς σπηλιᾶς. Στάθηκα καὶ κύτταξα μέσα. Δυὸ μικρὲς λεοπαρδάλεις σὰν χονδρὲς γάτες, πιπίλιζαν τὰ κόκκαλα τῆς ἀντιλόπης μου!

Μὰ ποῦ νὰ βρισκόταν ἡ μάνα τους; Δὲν εἶχα ἀκόμη καλοσκεφθῆ αὐτό,ὅταν ἕνα μουγγὸ οὔρλιασμὸ ἀντήχησε στὴ ζούγκλα. Γύρισα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κι' ἀντίκρυσα μιὰ τεράστια λεοπάρδαλι ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ. Δὲν ἔχασα οὔτε στιγμή. Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκα μέσα στὴ φωλιὰ

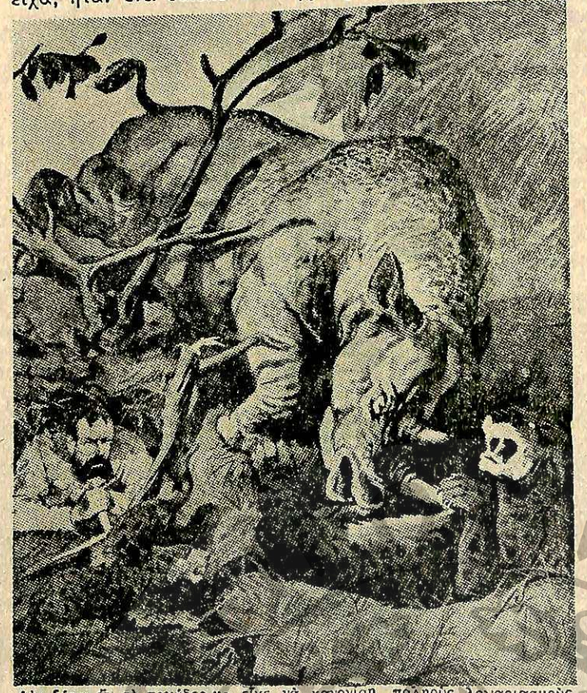

Δὲν ξέρω ἂν τὸ παχύδερμο εἶχε νὰ κανονίσῃ πάλιν λογαριασμοὺς μὲ τὴ λεοπάρδαλι, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶνε πὼς ρίχτηκε κατ' ἐπάνω της μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή.

φτερὸ μαχαῖρι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐδίστασα νὰ προχωρήσω, ἀλλὰ ἡ περιέργεια νὰ βρῶ τὸν κλέφτη τῆς λείας μου καὶ ξέροντας πὼς οἱ λεοπαρδάλεις δὲν ἐπιτίθενται ἂν δὲν εἶνε πεινασμένες, ἐξακολούθησα τὸν δρόμο μου.

'Ακολουθώντας, λοιπόν, τις σταγόνες τοῦ αἵματος ποὺ ἔβαφαν τὰ χαμόκλαδα, ἔφτασα ὡς ἕνα μέρος ὅπου ἡ ὀργιαστικὴ βλάστησις ἐσκέπαζε ὅλο τὸ ἀνάστημά μου. 'Εκεῖ στάθηκα καὶ ἔτεινα τὴν ἀκοή μου. Χαρούμενα μουγγρητὰ ἔφτασαν στ' αὐτιά μου, ἀλλὰ μουγγρητὰ ποὺ προέρχονταν μᾶλλον ἀπὸ νεογέννητες λεοπαρδάλεις παρὰ ἀπὸ μεγάλες.

Προχώρησα ἀκόμη λίγα βήματα καὶ τότε ξεχώρισα πὼς ἤμουν κοντὰ στὸ στόμιο μιᾶς σπηλιᾶς. Σταθῆκα καὶ κύτταξα μέσα. Δυὸ μικρὲς λεοπαρδάλεις σὰν χονδρὲς γάτες, πιπίλιζαν τὰ κόκκαλα τῆς ἀντιλόπης μου!

Μὰ ποῦ νὰ βρισκόταν ἡ μάνα τους; Δὲν εἶχα ἀκόμη καλοσκεφθῆ αὐτό,ὅταν ἕνα μουγγὸ οὔρλιασμὸ ἀντήχησε στὴ ζούγκλα. Γύρισα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κι' ἀντίκρυσα μιὰ τεράστια λεοπάρδαλι ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ. Δὲν ἔχασα οὔτε στιγμή. Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκα μέσα στὴ φωλιὰ φλὸς ἀπὸ θυμὸ ὁ ρινόκερως χύμηξε ἐπάνω της καὶ μ' ἕνα χτύπημα τὴν ἀναποδογύρισε γιὰ νὰ τὴν ξεκοιλιάσῃ κατοπιν μὲ τὸ κέρατό του.

Μπροστὰ στὴν ἀκατάβλητη δύναμι τότε τοῦ ἐπιτιθεμένου ἡ λεοπάρδαλις θέλησε νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ εἴδους της, ἀλλὰ εἶχε χάσει πιὰ τὸ πρῶτο χτύπημα καὶ παρ' ὅσες προσπάθειες κι' ἄν κατέβαλε, δὲν κατώρθωσε ν' ἀλλάξῃ τὴν ἔκβασι τῆς πάλης. Τὰ πόδια της ὠπλισμένα μὲ τὰ φοβερὰ νύχια καὶ τὰ κατάλευκα μυτερὰ δόντια της δὲν μπόρεσαν ν' ἀντιμετῶ πίσουν τὸν θώρακα τοῦ ρινόκερω ποὺ ἐμοιαζε μὲ παχύτατο καὶ σκληρότατο πέτσί. "Εκαμε ἀκόμη μερικὲς κινήσεις γιὰ νὰ σηκωθῆ ὄρθια, ἀλλὰ ἕνα χτύπημα στὴν κοιλιὰ μὲ τὸ κέρατο τοῦ ρινόκερω τὴν ἐκάρφωσε στὸ ἔδαφος νεκρή.

'Αφοῦ, λοιπὸν, ἐκόρεσε τὴ δίψατου μὲ τὸ αἷμα της ὁ ρινόκερως, φυσῶνταςδυνατὰ με τὰ φαρδειὰ ρουθούνια του,ἀπομακρύνθηκε σιγοτρέχοντας πρὸς τὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας.

'Απὸ τὸ στῆθος μου ξέφυγε ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως. 'Η περιπέτεια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τελείωνε καλύτερα. Εἶχα χάσει τὴν ἀντιλόπη κι' ὅμως ἤμουν κύριος τώρα μιᾶς λεοπαρδάλεως καὶ τῶν δυὸ μικρῶν της.

Θὰ μοῦ μείνουν πάντως ἀλησμόνητες σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ οἱ στιγμὲς τοῦ τρόμου ποὺ πέρασα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺμπῆκαμέσα στὴ φωλιὰ καὶ μὲ γυμνὸ τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι μου περίμενα ἀπὸ δευτερόλεπτο σὲ δευτερόλεπτο ν' ἀρχίσω τὴν πάλη μὲ τὴ λεοπάρδαλι ὑπερασπίζοντας τὴ ζωή μου ἀπὸ τὰ φριχτὰ νύχια της.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκαν ἐκεῖ οἱ τρεῖς ἰθαγενεῖς μου καταφοβισμένοι καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Εἶχαν παρακολουθήσει ὅλη τὴν τραγικὴ σκηνὴ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κάτι πυκνοὺς θάμνους χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν.

—Εἶσαι ζωντανὸς, σαχίμπ; μὲ ρώτησαν κι' ἄρχισαν νὰ μὲ ψάχνουν γιὰ νὰ διαπιστώσουν ὅτι πράγματι ἤμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος κι' ὄχι τὸ φάντασμά μου.

Τὸ ἴδιο βράδυ πούλησα τὸ θήραμά μου καὶ τὰ δυὸ μικρὰ τιγράκια καὶ πληρώθηκα ὅσο ποτὲ δὲν θὰ τὸ φανταζόμουν.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΓΚΑΝΤΖΙ

ΗΜΑΣΚΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τοῦ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΕΝΑ ὅμορφο, θερμὸ, μυρωμένο ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα στὴν ἐξοχή. Τὸ πανδοχεῖο ἦταν ἔρημο. Στὸν ἥσυχο κῆπο του, ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ Μαλβίνα κάθονταν ἀναπαυτικὰ κοντὰ στὰ λουλούδια κι' ἄκουγαν τὴ βαθειὰ σιωπὴ τῆς μοναξιᾶς. Τὰ μάτια τῶν δύο ἐραστῶν, κύτταζαν ἀφηρημένα τὰ νερὰ τοῦ Τίβερη, ποὺ στένευαν στὸν ὁρίζοντα καὶ γίνονταν μιὰ κορδέλλα. Οἱ σκέψεις τους, χαμένες στὸν ἴδιο δρόμο, ἀναζητοῦσαν πάλι τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία.

—Τί ὄμορφα σκαρπίνια ποὺ φορεῖς, ἀγάπη μου!.., εἶπε ἀργὰ μὲ ἤρεμη φωνὴ ὁ Ραοὺλ κυττάζοντας τὰ πόδια της.

Ἡ Μαλβίνα, χαμογέλασε.

—Ἔλα, Ραούλ, πᾶμε νὰ περπατήσωμε... Εἶναι τόσο ὡραῖα ἐδῶ πέρα...

—Ναί, ἀγάπη μου... Ἂς διασκεδάσωμε...

Ὁ Ραοὺλ σηκώθηκε τὴν τράβηξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε:

—Μαλβίνα, ἀγάπη μου, ἂς γυρίσωμε στὴ Ρώμη. Ξέρω, θέλεις πάλι νὰ ξαναβρῇς τὴ φωλιά μας, τὴν παραμυθένια της ἀτμόσφαιρα, τὸ βαθὺ μυστήριο τῆς σκηνῆς της... Ἔλα, ἔχομε ἀφήσει τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἄκρη τοῦ κήπου.

Ἡ Μαλβίνα, ὁλόχαρη, ἄφησε τὸν φίλο της νὰ πάῃ μπροστὰ στὸ κόκκινο μονοπάτι ποὺ ἔβγαζε στὸν δρόμο. Ὅταν ἔφτασαν στὸ αὐτοκίνητο, θυμήθηκε τὴν «ἄλλη» ζωή της καὶ τοῦ εἶπε:

—Ραούλ, δὲν πρέπει νὰ ἀργήσω σήμερα. Πρέπει νὰ εἶμαι νωρὶς στὸ σπίτι. Ὁ ἄνδρας μου θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ταξίδι στὶς ἑπτά. Θέλω, λοιπόν, νὰ πάω στὸ πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν.

—Μὰ δὲν θ' ἀργήσωμε, ἀγάπη μου...

Κι' ὁ Ραοὺλ κάθησε μπροστὰ, στὸ βολάν, καὶ μὲ τὴ ματιά του κάλεσε δίπλα του τὴ Μαλβίνα. Τὸ πρόσωπό της, φλογισμένο λίγο ἀπὸ τὸν τρελλὸ ἔρωτά της, εἶχε μιὰν ἔκφρασι παράξενης εὐτυχίας.

Τὸ αὐτοκίνητο τώρα ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴ Ρώμη. Τοὺς περίμενε ἡ ἐρωτικὴ φωλιά τους στὴν ὁδὸ Μπόϊτο. Σ' ἕνα τράνταγμα, τὸ πόδι τῆς Μαλβίνας, ἀκούμπησε στὸ πόδι τοῦ φίλου της. Ὁ Ραοὺλ ἔκαμε μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν ταχύτητα. Ἡ Μαλβίνα χάϊδεψε μὲ τὸ χέρι της τὸ ἀθλητικὸ μπράτσο του. Ἐκεῖνος ἔσκυψε τότε γιὰ νὰ φιλήσῃ τὰ δάχτυλά της.

—Ραούλ!, φώναξε μὲ τρόμο ἡ Μαλβίνα.

Καὶ τότε... ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου.

★

Τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν μπροστὰ στὸν ἄσπρο τοῖχο. Τὸ σῶμα τοῦ Ραοὺλ βαρὺ, τρομακτικὰ βαρύ, ὅπως ἐκείνων ποὺ δὲν ζοῦν πιά, ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὴ Μαλβίνα ποὺ ψυχορραγοῦσε. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰ χείλη της, μισόκλειστα μισόκλειστα. Θεέ μου! Μὰ πῶς! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν μποροῦσε νὰ τελείωνε ἔτσι ὁ ἔρωτάς τους! Ὄχι! ὄχι! Ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἡ Μαλβίνα ἄνοιξε τὸ στόμα της, γιὰ νὰ πῇ κάτι κάτι μεγάλο, τραγικό, μὰ δὲν ἀκούστηκε παρὰ ἕνα πονεμένο παράπονο, τὸ στερνό της...

★

Ἡ Μαλβίνα πέθανε μὲ τὸ χέρι ἐπάνω στὸ χέρι τοῦ φίλου της. Τὰ δάχτυλά της τὸ ἔσφιγγαν ἀκόμη μὲ δύναμι. Ὁ Ραοὺλ ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὰ χαρτιά του, ἀλλὰ ἡ Μαλβίνα, ἄγνωστη, μετεφέρθηκε στὸ νεκροτομεῖο. Ἐκεῖ πέρα, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὴν ἀνεγνώρισε ὁ ἄντρας της.

—Ἦταν δυό, τοῦ ἐξήγησε ἀδιάφορα ὁ φύλαξ. Ὁ ἄνδρας μετεφέρθη στὸ σπίτι του. Αὐτὴ ἦταν γαντζωμένη ἐπάνω του μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουν, ἀναγκάστηκαν νὰ τῆς σπάσουν τὰ δάχτυλα.

—Κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ μ' φήσετε λιγάκι μόνο.

—Πολὺ καλά, κύριε. Ὁ ἰατροδικαστὴς θἄρθῃ σὲ λίγο...

Ὁ ἄνδρας τῆς Μαλβίνας, κατάχλωμος, ἀνατρίχιασε μπροστὰ στὸ τραγικὸ ἐκεῖνο θέαμα. Ἡ φωνή του ἦταν σὰν τὸ κλάμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

—Μαλβίνα! Νεκρή! Τὸ ὄμορφο πρόσωπό σου εἶναι γεμάτο αἵματα! Μαλβίνα! Μὲ φώναξες; Πόνεσες ποτέ; Συλλογίστηκες γιὰ τελευταία φορὰ μὲ παράφορη στοργὴ τὸ παιδί σου! Μαλβίνα! Προχθὲς ἤσουν τόσο ὄμορφη, τόσο δροσερή, γελοῦσες κάθε τόσο κι' ἔλεγες πὼς ἤσουν εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη ὅσο καμμιὰ ἄλλη!...

»... Μὰ τώρα, Μαλβίνα, γιατὶ ἔχεις αὐτὸ τὸ ἀγνώριστο πρόσωπο, γιατὶ ἔχεις αὐτὴ τὴν ἔκφρασι τῆς τραγικῆς ἀναμονῆς σου τὴν διατήρησες ἀκόμη καὶ ὡς τὸ θάνατο;

Τί κυττάζεις μὲ τὰ νεκρὰ μάτια σου, ποὺ λὲς καὶ τὰ ζωντανεύει κάποιος πόθος ἀκατανίκητος; Ποιὰ χαρὰ ἔκαμε στὰ χείλη σου, στὰ τόσο ἡδονικὰ χείλη σου, αὐτὴ τὴν πτυχὴ ποὺ μοῦ εἶναι ἄγνωστη; Πές μου, γιὰ ποιὸν εἶχες αὐτὸ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο ποὺ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα ἰδῆ ποτέ μου;.. Ἄχ! Τώρα καταλαβαίνω. Μαλβίνα! Ἤσουν μιὰ ξένη, μιὰ ἐχθρά μου... Ἂν ὁ θάνατος σοῦ μαρμάρωσε τὴν καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα, σ' ἄφησε ἀνέπαφη τὴ μάσκα τοῦ ἐνοχοῦ ἔρωτά σου.

»..Ποιὸς ἦταν ὁ ἄλλος; Ἔμαθα πὼς δὲν ἤσουν μόνη. Θὰ ἦταν ὄμορφος, δίχως ἄλλο, καὶ θὰ σὲ ἀπατοῦσε, γιατὶ ἀρέσουν στὶς γυναῖκες αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἔσπασαν τὰ δάχτυλά σου γιὰ νὰ σὲ χωρίσουν ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου! Πόσο πονῶ, Θεέ μου, πόσο πονῶ! Πόσο εἶμαι μόνος, ὁλομόναχος στὸν κόσμο!

»..Ἄχ! Πῶς ἤξερες νὰ κρύβῃς τὸ μυστικό σου!... Ἀναστέναζες κάποτε μὲ πικρία.. ἤσουν μελαγχολικὴ κι' ἀφηρημένη. Κι' ὅταν πήγαινες μαζί του, ἐκεῖ κάτω, γινόσουν πάλι χαρούμενη, ξανάβρισκες τὴν εὐτυχία καὶ τότε τὸ πρόσωπό σου ἔπαιρνε αὐτὴ τὴν ἔκφρασι ποὺ διάλεξες γιὰ τὶς τελευταῖες σου στιγμές. Τὴν ἄλλη μάσκα, τὴ χαριτωμένη μάσκα τοῦ προσώπου σου ποὺ ἔδειχνες σὲ μένα, τὴν περιφρόνησες μπροστὰ στὸν θάνατο! Ναί, μίλησέ μου!... Πές μου τί τοῦ ἔλεγες ὅταν τὸν φιλοῦσες; Ἀ! Τί τραγωδία!

»...Τοῦ ἔδωσες τὴν καρδιά σου, τὴν ἀγάπη σου, ὅλη τὴν τουφερότητα καὶ ὅλο τὸν ἔρωτα ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ τώρα σὲ μένα μοῦ δίνεις τὸ νεκρὸ σῶμα σου... Δίνεις στὴν ἐκδίκησί μου τὸ νεκρὸ καὶ θριαμβευτικὸ σῶμα σου.. Ἄχ! Ὄχι! Ὄχι!».

—Κύριε, ἀναγνωρίζετε ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

—Ὄχι... Δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα μου. Μιὰ στιγμὴ πίστεψα πὼς ἦταν ἐκείνη... Μὰ δὲν εἶναι... Μοῦ εἶναι ἄγνωστη...

Κι' ὁ ἄνδρας τῆς Μαλβίνας, πνίγοντας τοὺς λυγμούς του, βγῆκε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο.

ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αὐτοτελὴς ἀστυνομικὴ νουβέλλα τοῦ συγγραφέως ΑΝΤΟΝΥ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

Ὁ λόρδος Τζαίημς Νιοῦτον βρέθηκε σκοτωμένος ἐπάνω στὸ παχὺ χαλὶ τῆς κρεββατοκάμαράς του, μὲ τρυπημένον τὸν δεξιὸ κρόταφο, ἀπὸ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ πῆγε τὸ πρόγευμα ὁ ὑπηρέτης του Τζό, δὲν ἔλαβε καμμιὰν ἀπάντησι, ὅπως πάντα, στὸ συνηθισμένο κτύπημα τῆς πόρτας. Καὶ κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ὁ κύριός του θὰ κοιμᾶται, χτύπησε δυνατώτερα, ἐπειδὴ εἶχε ρητὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸν λόρδο, ἂν καμμιὰ φορὰ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, νὰ τὸν ξυπνᾶ στὶς ἐννιά.

«Περίεργο πρᾶγμα, σκέφτηκε, ὁ λόρδος κοιμᾶται τόσο ἐλαφρὰ ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ κτυπῶ πολλὲς φορές. Ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα, ποὺ χώρισε μὲ τὴ λαίδη, ἔβγαινε τόσο σπάνια ἔξω, ποὺ δὲν δικαιολογεῖται ὁ ὕπνος του μὲ τὴν περίπτωσι ἑνὸς ξενυχτιοῦ. Ἂς ξαναχτυπήσω».

Μιὰ παγερὴ ὅμως σιωπὴ ἔδωσε τὴν ἀπάντησι στὸ τρίτο χτύπημά του.

Ὑπέθεσε τότε πὼς ὁ κύριός του, ἐφ' εἶχε βγῆ τὴν νύχτα, ὅταν τὸ προσωπικὸ θὰ εἶχε ἀποσυρθῆ στὰ διαμερίσματά του, ποὺ ἦταν στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου καὶ δὲν θὰ εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

Γιὰ νὰ δώσῃ ὅμως μιὰ βεβαίωσι στὴν ὑπόθεσί του αὐτή, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μεγάλο παράθυρο, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἐπειδὴ οἱ βαρειὲς βελουδένιες κουρτίνες δὲν ἄφηναν τὸ ἀσθενικὸ φῶς τοῦ συννεφιασμένου ἥλιου τοῦ Λονδίνου, νὰ δώσῃ σχῆμα στὰ διάφορα ἀντικείμενα τοῦ δωματίου.

Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ κάνῃ μερικὰ βήματα καὶ τὰ πόδια του μπερδεύτηκαν σ' ἕναν ὄγκο.

Σταμάτησε. Μὲ μιὰν αὐθόρμητη κίνησι ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ τράβηξε ἕνα κουτάκι μὲ σπίρτα.

Ἄναψε ἕνα. Μιὰ χλωμὴ φλόγα ποὺ φώτισε τὸ δωμάτιο, ἔδειξε πιὸ χλωμὴ τὴν ὄψι τοῦ ὑπηρέτη.

Μιὰ φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ θέλησε ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα μποροῦσε νὰ βρεθῇ μόνος ἔξω ἀπὸ τὸ φρικιαστικὸ ἐκεῖνο θέαμα. Μὲ δυὸ πηδήματα ἔφτασε στὸν διάδρομο καὶ γυρίζοντας ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο, κάλεσε τὴν ἀστυνομία.

★

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἕνα αὐτοκίνητο πέντε θέσεων, σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Νιοῦτον, καὶ ἀπὸ μέσα κατέβηκαν τέσσερις ἄντρες μὲ πολιτικά.

Ὁ ἕνας ὁ ἰατροδικαστὴς Γκράχαμ, ὁ δεύτερος ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκόλντον καὶ οἱ ἄλλοι δύο, ὑπάλληλοι τῆς ἐγκληματολογικῆς ὑπηρεσίας. Ὅταν τοὺς ἄνοιξε ὁ ὑπηρέτης ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε εἰδοποιήσει καὶ τὸ ὑπόλοιπο προσωπικό, ἡ πρώτη ἐρώτησις ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ἦταν ἂν τὸ πτῶμα εἶχε μετακινηθῆ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ Τζὸ τότε τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ὁ κύριός του ἦταν νεκρὸς καὶ πῶς εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία.

Διευθύνθηκαν καὶ οἱ πέντε πρὸς τὸ μυστηριῶδες δωμάτιο. Ἄνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς ἐπλησίασε τὸ πτῶμα.

Ἀφοῦ ἔκανε μιὰν ἐπισταμένη ἐξέτασι ποὺ διήρκεσε εἴκοσι λεπτά:

— Ὁ θάνατος ἔχει προέλθει ἀπὸ διάτρησιν τοῦ κρανίου, εἶπε, πρὸ δέκα περίπου ὡρῶν. Καὶ προφανῶς, ἐπειδὴ ὑπάρχουν αὐτὸ ἐδῶ τὸ μαντηλάκι καθὼς καὶ τὸ περίστροφο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι τεσσάρων μέτρων, χωρὶς κανένα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα καὶ ποὺ δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τὴ διάμετρο τοῦ τραύματος, πρόκειται γιὰ προμελετημένον ἔγκλημα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του.

— Πρέπει νὰ τηρηθῇ μυστικὸ τὸ γεγονός, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰν ὥρα ἀρχίτερα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Γιατρὲ κάνετε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰν ἔνεσι στὸν νεκρό.

Ἀφοῦ ὁ ἰατροδικαστὴς ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε, οἱ δυὸ ἄντρες ἔπιασαν τὸ πτῶμα γιὰ νὰ τὸ ξαπλώσουν στὸ κρεββάτι. Μόλις ὅμως τὸ ἀνασήκωσαν καὶ ἔκαναν μερικὰ βήματα, τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ καρφώθηκαν ἐπάνω σὲ ἕνα μεγάλο μαργαριταρένιο κολλιέ, ποὺ σκέπαζε τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Ἔσκυψε καὶ τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του.

Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε πὼς τὸ κολλιὲ ἐκεῖνο ἦταν ἀληθινὸ καὶ πὼς κόστιζε μιὰν ὁλόκληρη περιουσία. Ἀπὸ τὸ πιστόλι ἔλειπαν δυὸ σφαῖρες. Ὁ λόρδος ὅμως εἶχε θανατωθῆ μὲ μιά. Πράγματι, τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου εἶχε ἀστοχήσει τὴν πρώτη φορά, γιατὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ἡ σφαῖρα ἐκείνη ποὺ εἶχε σπάσει τὸ τζάμι τῆς ἀπέναντι εἰκόνας καὶ εἶχε σφηνωθῆ στὸν τοῖχο, ἦταν μιὰ ἀπὸ χέρι τοῦ πεθαμένου, τράβηξε ἕνα τσαλακωμένο, μώβ, παρφουμαρισμένο χαρτὶ ἐπιστολογραφίας. Τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε μεγαλόφωνα:

«Σὲ μισῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

Ἀπόψε, πρέπει νὰ πεθάνῃς, καὶ θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ποὺ θὰ δώσω ἕνα τέρμα στὴ ζωή σου.

Α.»

Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας ἦταν γυναικεῖος.

— Τί ἔχετε νὰ πῆτε γι' αὐτό; ρώτησε τὸν ἰατροδικαστὴ ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Μιὰ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἐξετάσεως ποὺ ἔκανα: Δολοφονία! Καθαρή, προμελετημένη, δολοφονία.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του.

— Πρέπει νὰ τηρηθῇ μυστικὸ τὸ γεγονός, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰν ὥρα ἀρχίτερα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Γιατρὲ κάνετε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰν ἔνεσι στὸν νεκρό.

Ἀφοῦ ὁ ἰατροδικαστὴς ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε, οἱ δυὸ ἄντρες ἔπιασαν τὸ πτῶμα γιὰ νὰ τὸ ξαπλώσουν στὸ κρεββάτι. Μόλις ὅμως τὸ ἀνασήκωσαν καὶ ἔκαναν μερικὰ βήματα, τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ καρφώθηκαν ἐπάνω σὲ ἕνα μεγάλο μαργαριταρένιο κολλιέ, ποὺ σκέπαζε τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Ἔσκυψε καὶ τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του.

Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε πὼς τὸ κολλιὲ ἐκεῖνο ἦταν ἀληθινὸ καὶ πὼς κόστιζε μιὰν ὁλόκληρη περιουσία. Ἀπὸ τὸ πιστόλι ἔλειπαν δυὸ σφαῖρες. Ὁ λόρδος ὅμως εἶχε θανατωθῆ μὲ μιά. Πράγματι, τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου εἶχε ἀστοχήσει τὴν πρώτη φορά, γιατὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ἡ σφαῖρα ἐκείνη ποὺ εἶχε σπάσει τὸ τζάμι τῆς ἀπέναντι εἰκόνας καὶ εἶχε σφηνωθῆ στὸν τοῖχο, ἦταν μιὰ ἀπὸ

Τὸ πτῶμα τοῦ λόρδου Νιοῦτον βρέθηκε ξαπλωμένο στὴ μέση τῆς κρεββατοκάμαράς του.

ἐκεῖνες που εἰχαν βγῆ ἀπὸ τὴν κανν̄η τοῦ ὅπλου τοῦ ἐγκλήματος.

Ἔκλεισαν τὸ δωμάτιο καὶ βγῆκαν σιὸν μεγάλο διάδρομο. Ὁ Τζὸ καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μόλις τοὺς εἶδε σηκώθηκε.

— Ὁδήγησε, σὲ παρακαλῶ, τους κυρίους στὴν ἔξοδο κι' ὕστερα εἰδοποίησε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου, εἶπε ὁ ἰνσπέκτορ. Πρέπει νὰ τοὺς ἀνακρίνω.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

— Πόσα χρόνια εἶσαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου;

Ὁ Τζὸ φαινόταν ὠχρὸς καὶ ταραγμένος.

— Εἴκοσι, κύριε.

— Τί ἡλικίας ἦταν ὁ κύριός σου;

— Ὄχι περισσότερο ἀπὸ σαράντα πέντε.

— Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ νὰ θέλουν τὸν θάνατό του, εἶχε ἐχθρους;

— Ὁ λόρδος ἦταν ἄνθρωπος ποὺ δεν εἶχε κάνει κακὸ σὲ κανένα καί....

Ὁ Τζὸ κοντοστάθηκε σὰν νὰ πέρασε κάτι ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Τὴν ἀλήθεια, γιατὶ θὰ βρῆς τὸν μπελᾶ σου, βροντοφώνησε ὁ ἰνσπέκτορ, παίζοντας στὰ χέρια του ἕνα χοντρὸ μαῦρο μολύβι, καθὼς πηγαινοερχότανε στὸ πλατὺ χώλλ, ὅπου ἀνέκρινε τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν ὁ ὑπηρέτης Τζό, ἡ καμαριέρα Ἤβλιν, ὁ κηπουρὸς Μάρκ καὶ ἡ μαγείρισσα Κάθριν.

— Πρὶν ἕνα μῆνα, ὁ λόρδος εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ἕναν γραμματέα τὸν κ. Φρέντερικ Κούκ, εἶπε ὁ Τζό.

— Τί ἡλικίας ἦταν ὁ κύριος αὐτός;

— Τριάντα περίπου χρόνων. Ἄκουγα ὅμως συχνὰ νὰ λογομαχοῦν με τὸν λόρδο, ἐπειδὴ ἔφερνε τὰ βράδια στὸ διαμέρισμά του γυναῖκες ἐλαφρῶν ἠθῶν. Ὅταν ὅμως ὁ κύριός μου ἀνεκάλυψε πὼς εἶχε κάνει μιὰ κατάχρησι εἰς βάρος του, τὸν ἀπέλυσε ἀμέσως χωρὶς νὰ τὸν καταγγείλῃ στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὅταν ὁ ἄλλος κατέβαινε πιὸ ὕστερα τὶς σκάλες τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ : «Γιοῦ θὰ μοῦ πᾶς τρελλόγερε. Θὰ σοῦ πιῶ το αἷμα».

— Ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἀπέλυσε ὁ λόρδος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦρθε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ πιά;

— Μάλιστα, δυὸ φορὲς καὶ ὁ κύριός μου εἶχε συγχισθῆ πολὺ μαζί του.

— Πότε ἔκανε τὴν τελευταία του ἐπίσκεψι;

— Πρὸ πέντε ἀκριβῶς ἡμερῶν.

— Πολὺ καλά. Ὁ λόρδος ἦταν παντρεμένος μὲ μιὰ κοπέλλα τῆς τάξεώς του, καὶ ἀφοῦ ἔζησε δυόμισυ χρόνια μαζί της, ἐχώρισαν πρὸ τριμήνου. δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα κύριε.

— Μήπως ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ σᾶς τὰ αἴτια τοῦ διαζυγίου;

Δὲν ἀπήντησε κανείς.

Ἡ καμαριέρα ὅμως, μιὰ γυναῖκα σαράντα περίπου χρόνων, ἐφάνηκε νὰ ἤξερε κάτι, κι' αὐτὸ δὲν διέφυγε ἀπὸ τὴν διορατικότητα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

— Ἐσεῖς πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι ξέρετε, τῆς εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα, ποὺ καὶ νὰ ἤθελε νὰ μὴ μιλήσῃ ἡ γυναῖκα ἐκείνη, δὲν μποροῦσε.

— Ἡ λαίδη, ἀρχίνησε τρομαγμένη ἡ ὑπηρέτρια, εὕρισκε πὼς ὁ λόρδος ἦταν ἀφάνταστα ζηλιάρης καὶ πὼς τῆς ἔκανε μαρτυρικὴ τὴ ζωή της. Δὲν τολμοῦσε νὰ δεχθῆ κανέναν. Οὔτε τὸν ἐξάδελφό της, τὸν λόρδο Σούλιγκτον ἀκόμη. Κι' αὐτὸ τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει. Ἦταν αὐστηρὸς μαζί της καὶ τὴν ἔκανε νὰ κλαίῃ συχνά. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως πολὺ καὶ ἡ μεγάλη του αὐτὴ ἀγάπη τὸν ἔκανε νὰ τὴν χτυπήσῃ ἕνα βράδυ μετὰ ἀπὸ μιὰ δεξίωσι, ποὺ εἶχαν δώσει στὸ μέγαρο κὶ ἐκείνη εἶχε χορέψει μὲ τὸν ἐξάδελφό της κάπως περισσότερο, ἀπὸ ὅσο νόμιζε ἐκεῖνος ὅτι ἔπρεπε.

— Τὸ διαζύγιο βγῆκε ὑπὲρ τῆς λαίδης, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα κύριε.

— Καὶ τώρα μένει στὸ μέγαρό της στὴν Γιουνιβέρσιτυ Ἄβενιου. Ξέρετε ἂν ὁ λόρδος τὴν ἐπισκέφθηκε καμμιὰ φορὰ μετὰ τὸ διαζύγιο;

— Πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξέρω κύριε! κτῆρος ἄνθρωπ.....

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἐρώτησί του καὶ ἀπὸ τὴν λεωφόρο ἀκούστηκαν οἱ φωνὲς ἑνὸς ἐφημεριδοπώλου : «Τραγικὴ δολοφονία. Ὁ λόρδος Σούλιγκτον βρέθηκε νεκρὸς στὸν κῆπο του».

Ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Μέσα στὸ μυαλό ταυ ὠρθονόταν ἕνας τεράστιος γρίφφος, ποὺ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ βρῆ τὴ λύσι του. Τώρα μάλιστα, ποὺ ἡ λύσις γινόταν ἀκόμα πιὸ δύσκολη μὲ τὴν πρόσθεσι μιᾶς δολοφονίας, ποὺ δὲν ἦταν ἄσχετη μὲ τὴν πρώτη, ἔπρεπε νὰ ἐργαστῆ ἐντατικὰ γιὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀλήθεια στὸν ἔγκληματικὸ αὐτὸν κυκεῶνα.

Οἱ ἄλλοι δυό, ἡ μαγείρισσα καὶ ὁ κηπουρὸς δὲν ἤξεραν τίποτα γιὰ νὰ καταθέσουν στὴν ἀνάκρισι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ

Μόλις ἔφτασε στὸ γραφεῖο του ὁ ἰνσπέκτορ Γκόλντον τὸν ἐκάλεσε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος :

— Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ μοῦ βρῆτε τὸν δολοφόνο, τοῦ εἶπε μασσουλῶντας τὸ ποῦρο του. Ἡ κοινὴ γνώμη θὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον μας. Δὲν εἶναι κατάστασις αὐτή. Μέσα σὲ λίγες ὧρες δυὸ δολοφονίες ἑνὸς ἀνθρώπων τόσο γνωστῶν στὴν Ἀγγλικὴ κοινωνία. Ἔχω πεποίθησι στὸ ἐπαγγελματικό παρελθόν σας. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα ὅμως νὰ ἐνεργήσετε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε.

— Ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, ἐλπίζω νὰ τὸ ξεκαθαρίσω πολὺ γρήγορα. Μείνετε ἥσυχος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἕνα αὐτοκίνητο τὸν ἔφερε στὸ μέγαρο τῆς λαίδης Ἄρ ετ Λόριγκαν. Ἐκείνη τὸν ὑποδέχτηκε στὸ μεγάλο σαλόνι. Εἶχε πληροφορηθῆ τὸν θάνατο τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ ἦταν λυπημένη.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ διευκολύνετε σὲ μιὰ ὑπόθεσι ἀρκετὰ μυστηριώδη. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ περιγράψετε τὸν χαρακτῆρα τοῦ πρώην συζύγου σας.

Ἀνοιγόκλεισε τὰ μεγάλα γαλάζια ματία της καὶ .

— Ὁ ἄντρας μου, ἄρχισε, ἦταν ἕνας πραγματικὸς τύραννος...

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησε, ὅσα τοῦ εἶχε πῆ καὶ ἡ καμαριέρα της, ἀλλὰ μὲ περισσότερες λεπτομέρειες.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀτυχοῦς ἐξαδέλφου σας;

— Ἦταν ἕνας εὐγενικὸς τύπος μὲ μεγάλα ὄνειρα. Μεγαλώσαμε μαζὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφό μου κι' αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς ζήλειας τοῦ ἄντρα μου. ποὺ νόμιζε πὼς συνδεόμουν μαζί του κάπως διαφορετικά.

»Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω μάλιστα συνέχισε, τὴν ἀκρίβεια τῶν ὅσων σᾶς λέγω θὰ σᾶς δείξω τὰ γράμματα ποὺ μοῦ ἔστελλε ἀπὸ τὴ Ρουμανία στὸ ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν, καθὼς καὶ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἑτοίμαζα νὰ τοῦ στείλω, στὸ τελευταῖο του, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε περιορίσει τὴν παραμονή του στὸ ἐξωτερικὸ καὶ εἶχε γυρίσει ἀεροπορικῶς.

Σηκώθηκε κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναπαρουσιάστηκε κρατῶντας στὰ χέρια της μιὰ δεσμίδα ἀπὸ φακέλλους.

— Ἔχω τὴν συνήθεια νὰ μὴν καταστρέφω ποτὲ τὴν ἀλληλογραφία μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε μερικὲς ματιὲς στὰ γράμματα τοῦ λόρδου Σούλιγκτον, κι' ὕστερα κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔγραφε μὰ δὲν πρόλαβε νὰ στείλῃ ἡ λαίδη.

— Βλέπετε πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτα μεταξύ μας; τοῦ εἶπε αὐτή.

Ὁ ἰνσπέκτορ ὅμως στὴν ἀπάντησί της ἀνεγνώρισε τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτῆρα μὲ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε δῆ στὸ λιγόλεξο σημείωμα ποὺ βρέθηκε στὴν φούχτα τοῦ πεθαμένου συζύγου της.

— Ἔχετε δίκηο, τῆς ἀπήντησε. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξετε τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ σας;

Ἡ λαίδη θορυβήθηκε.

— Μά... πῶς... εὐχαρίστως.

Κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ὅταν ὅμως ξαναγύρισε ἦταν ὠχρὴ καὶ ταραγμένη, ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Μοῦ ἔκλεψαν τὸ κολλιέ, ἐπρόφερε. Προχθὲς τὸ βράδυ ἤμουν καλεσμένη στὴν λαίδη Τσάσλετον καὶ ὅταν ἐπέστρεψα, τὸ ξεκούμπωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια καὶ τὸ ἔβαλα στὴν μπιζουτιέρα τῆς τουαλέττας μου.

— Ὑποπτεύεσθε κανέναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σας;

— Ἀπολύτως κανέναν. Εἶνε στὴν ὑπηρεσία τοῦ πατέρα μου δεκαπέντε καὶ εἴκοσι χρόνια ὁ καθένας τους.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς πληροφορίες, λαίδη.

Πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Τώρα δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Φρέντερικ Κοὺκ ποὺ ὅπως τὸν εἶχαν πληροφορήσει οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους εἶχε δώσει τὴν ἐντολή, κατοικοῦσε σὲ μιὰ πανσιὸν σιὴν λεωφόρο τῶν Ἀκακιῶν κοντὰ στὸ Χάϋν: Πάρκ.

Ἡ θυρωρὸς ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε :

— Ὁ κύριος Κοὺκ δὲν γυρίζει ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσανυχτα. Συνήθως ὅμως ὁ κ. Κλάμπ «Γκράκ Κλάμπ» ὅπου δίχως ἄλλο μπορεῖτε νὰ τὸν συναντήσετε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε στὸ γραφεῖο του κι' ἔστειλε ἕνα λαγωνικὸ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν Φρέντερικ Κοὺκ.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴν ὥρα ὁ ντέτεκτιβ ὡδηγοῦσε μπροστὰ στὸν ἐπιθεωρητὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σχέσεις μπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὴν ἀστυνομία διαμαρτυρήθηκε:

— Καθῆστε κύριε Κοὺκ. Ἁπλῶς θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ ἀπαντήσετε σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς ἐρωτήσω.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴν ἀνάκρισι στὴν ὁποία τὸν ὑπέβαλε ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ Κοὺκ κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, μὲ μάστυρες ἀξιόπιστους. Τὴν ὥρα ποὺ ἔγιναν τὰ ἐγκλήματα — ἡ δολοφονία τοῦ λόρδου Σούλιγκτον εἶχε γίνει, ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἰατροδικαστική, μισὴν ὥρα πρὸ τοῦ φόνου τοῦ λόρδου Νιοῦτον — ἐκεῖνος ἔπαιζε χαρτιὰ στὸ «Γκράκ Κλάμπ» μὲ τὸν διοικητὴ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τὸν χρηματιστὴ Λεγκράν καὶ τὴν λαίδη Μπάρκετ.

ΤΙ ΚΑΤΕΘΕΣΕ Η ΛΑΙΔΗ ΑΡΙΕΤ

Ὅλες οἱ ὑπόνοιες ἐστρέφοντο ἐπάνω στὴν λαίδη Ἄριετ, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ ἐδολοφονήθηκαν οἱ δύο λόρδοι εἶχε βγῆ ἔξω μὲ τὴν δικαιολογία, πὼς ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα ἔκανε ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό της ὡς τὸ Κλὸθ Μπήτς, διοικοιολογία ἐντελῶς ἀόριστη ἀφοῦ δὲν εἶχε οὔτε ἕναν μάρτυρα γιὰ νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτό. Τὰ μεγαλύτερα πειστήρια τοῦ ἐγκλήματός της, ἦταν τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ σημειώματος μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ τὸ ἀρχικὸ τοῦ ὀνόματός της, ὅπως καὶ τὸ κολλιὲ καὶ τὸ μετάξωτὸ μαντηλάκι.

— Εἶμαι ἀθῶα ξεφώνιζε μὲ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, ἡ λαίδη Ἄριετ καθὼς τὴν ὡδηγοῦσαν στὶς γυναικεῖκες φυλακὲς τοῦ Λονδίνου ὅπου θὰ προφυλακίζόταν.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἔδινε προσοχὴ στὶς ἀπελπισμένες φωνές της, γιατὶ ὅλοι ἤξεραν πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ὁμολογοῦν τὸ ἔγκλημά τους, δὲν μποροῦσε ὁ δολοφόνος νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ αὐτήν.

Στὴν κατάθεσί της εἶχε πῆ, πὼς ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχε χωρίσει μὲ τὸν ἄντρα της, ἐκεῖνος ἐπέμενε νὰ τὴν ἐπισκέπεται καὶ νὰ τῆς ζητᾶ νὰ ἐνώσουν πάλι τὶς ζωές τους, τονίζοντάς της πὼς ἂν δὲν συμμορφωνόταν μὲ τὴν ἀπέλπιδα αὐτὴν παράκλησί του θὰ τὴν σκότωνε.

«Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω καὶ θὰ τὸν σκότωνα ἀδίσταχτα, ἂν τὸ εἶχα ἀποφασίσει, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ περιπλέξω τὰ ζητήματα, εἶχε πῆ στὴν κατάθεσί της, καθὼς καὶ τὸν λόρδο Σούλιγκτον, ποὺ μὲ ἐξεβίαζε παίρνοντάς μου μεγάλα ποσά, μὲ τὴν πρόθεσι πὼς θὰ κοινολογοῦσε πὼς ἤμουν ἐξωγαμικὸ παιδὶ ποὺ εἶχε κάνει ἡ μητέρα μου μὲ κάποιον τυχοδιώκτη».

Ἡ ἀνάκρισις δὲν ἤθελε τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ ἔγκλημα ἐπάνω στὰ αἴτια αὐτά.

Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν βρῆ θέμα μὲ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ καὶ ἐνδιαφέρον περιστατικὸ ποὺ εἶχε ἀντίχτυπο στὴν ὑψηλὴ τάξι τοῦ Λονδίνου. Ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλικὴ κοινωνία βρισκόταν σ' ἕναν πυρετὸ περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ ὅλοι οἱ ἀγαθοὶ οἰκογενειάρχαι ἐπανελάμβαναν κάθε τόσο : «Οἱ γυναῖκες αὐτὲς θέλουν κρέμασμα».

Ἡ δίκη εἶχε ὁρισθῆ γιὰ ἕνα χρόνον ἀργότερα κι' ὁ καθένας ἀνυπομονοῦσε πότε νὰ φτάσῃ ἡ ἡμέρα της, γιὰ νὰ ἐκδικασθῆ καὶ γιὰ νὰ τιμωρηθῆ παραδειγματικὰ ἡ κακούργα ἐκείνη γυναῖκα.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Οἱ 365 ἡμέρες τοῦ χρόνου πέρασαν ἐκνευριστικὰ καὶ μονότονα ὅπως ὅλες οἱ ἡμέρες τῆς φυλακῆς, ποὺ μοιάζουν μὲ αἰῶνες. Ἡ φυλακισμένη λαίδη Ἄριετ ἦταν ἕνα ζωντανὸ πτῶμα.

Τὰ ὡραῖα γαλάζια ματία της, εἶχαν πάρει μιὰ σκοτεινὴν ὄψι, καὶ τὸ βελουδένιο πρόσωπό της εἶχε γίνει

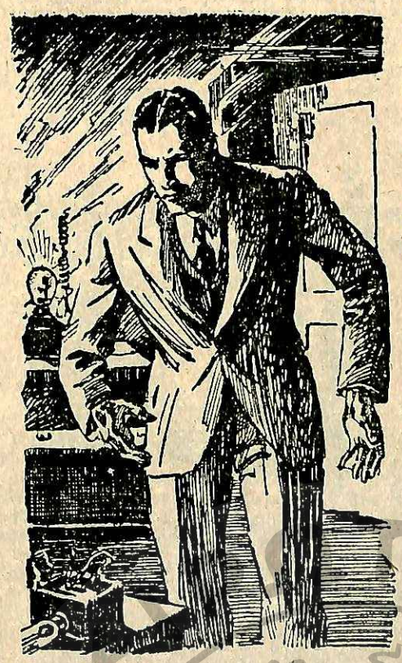

Ὕστερα μπῆκα στὸ μέγαρο τῆς λαίδης κι' ἔφερα εἰς πέρας τὴν παραγγελία τοῦ λόρδου Νιοῦτον.

ἀδύνατο καὶ ὠχρό.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν φυλακῶν τὴν ἔφερε στὸ δικαστήριο. Μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου τῆς δικαιοσύνης ἕνα ἔξαλλο πλῆθος εἶχε μαζευτῆ φωνάζοντας καὶ βρίζοντας τὴν λαίδη.

Μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ κακουργιοδικείου εἶχαν συγκεντρωθῆ πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ μόλις ἐφάνηκε στὸ ἐδώλιόν της ἡ κατηγορουμένη, σ' ἄλλων τὰ πρόσωπα εἶχε ζωγραφιστῆ ἕνας οἶκτος,—φέροντας καλὰ πὼς οἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῆς Ἀγγλίας, στὸ κεφάλαιον τοῦ κακουργήματος, ἦταν πάντα σκληρές—καὶ σ' ἄλλων μιὰ ἱκανοποίησις.

Ὁ πρόεδρος ἐκάθησε στὴν ἕδρα του καὶ ἔδωσε τὸν λόγο στὸν εἰσαγγελέα, ἀφοῦ προηγουμένως διάβασε μεγαλόφωνα τὴν δικογραφία.

Ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ καυστικὲς ἐκφράσεις ἄρχισε νὰ μιλᾶ διὰ τὴν κατηγορουμένη καὶ παρεκάλεσε τοὺς ἐνόρκους νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἐγκληματικὴ σοβαρότητα τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴ φανοῦν καθόλου ἐπιεικεῖς στὴν ἀπόφασί τους.

Ἐξετάσθηκαν οἱ μάρτυρες καὶ ἀπὸ ὅλη τὴ διαδικασία διαγραφόταν καθαρὰ ἡ ἐνοχὴ τῆς κατηγορουμένης.

Μάταια προσπαθοῦσαν οἱ συνήγοροί της νὰ ἀποδείξουν τὸ ἐνάντιο. Ἡ διαδικασία διήρκεσε τρεῖς ἡμέρες.

Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν στὴν ἰδιαίτερη αἴθουσα τοῦ μεγάρου γιὰ τὴν ψηφοφορία.

Ἡ ἐκνευριστικὴ αὐτὴ ἀπομάκρυνσις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ κρίνουν γιὰ τὴν τύχη τῆς λαίδης Ἄριετ, κράτησε μιὰν ὁλόκληρην ὥρα.

Κι' ὅταν πάλι, ξαναπῆραν τὴ θέσι τους στὶς ἕδρες τους στὴν ἐρώτησι τοῦ προέδρου γιὰ τὴν ἀπόφασί τους, ὁ πρῶτος ἔνορκος σηκώθηκε καί,

— Ἡ κατηγορουμένη εἶναι ἔνοχος φόνου ἐκ προμελέτης χωρὶς ἐλαφρυντικά, εἶπε.

Μιὰ ταραχὴ ἐπεκράτησε στὸ ἀκροατήριο.

Ὁ πρόεδρος ἐχτύπησε τρεῖς φορὲς τὸ σφυρί του.

Κι' ὕστερα, μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ φωνή του, ἐκφώνησε τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου :

— Ἡ κατηγορουμένη λαίδη Ἄριετ Λόριγκταν κατόπιν τοῦ διπλοῦ φόνου ἐκ προμελέτης τὸν ὁποῖον κ.τ.λ...., θεωρεῖται ἔνοχος καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ἡ κατηγορουμένη ἔπεσε λιπόθυμη.

Τὸ ἀκροατήριο ἄρχισε νὰ θορυβῆ καὶ νὰ σχολιάζῃ. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ὁ πρόεδρος καὶ οἱ δικασταὶ σηκώθηκαν γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αἴθουσα, ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο πετάχτηκε ἕνας ἄνθρωπος.

— Σταθῆτε! πρὸς Θεοῦ, φώναξε, θὸ μιλήσω.

Ἦταν ἕνας νέος, ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Προχώρησε πρὸς τὴν ἕδρα τοῦ προέδρου καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ ἡμικύκλιο ποὺ ἐξετάζονται οἱ μάρτυρες:

— Ὀνομάζομαι Φρέντερικ Κούκ, εἶπε.

Στὴν αἴθουσα ἐπεκράτησε μιὰ παγερὴ σιωπή.

Ὁ κλητῆρας τοῦ ἐπρότεινε τὸ Εὐαγγέλιο.

— Ὀρκίζομαι νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πρόφερε.

— Τί ἔχετε νὰ καταθέσετε; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Ἤμουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου Νιοῦτον καὶ γνωρίζω καλὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ δράματος.

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ συνέχισε :

— Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς ἀναφέρω γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόρδου ἐπειδὴ ἤδη σᾶς εἶναι γνωστά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ λατρεύῃ τὴν λαίδη Ἄριετ. Ὅμως ἂν καὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ ξαναζήσουν μαζί, δὲν τὸ κατώρθωσε. Τότε πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ἐκδικηθῆ μὲ τὸ νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ σ' ἕνα ἔγκλημα ποὺ αὐτὴ δὲν εἶχε κάμει.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα χάσει ἕνα μεγάλο ποσὸν στὰ χαρτιὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσω σὲ διάστημα δύο ἡμερῶν. Ὁ λόρδος Νιοῦτον τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ καὶ ἕνα ἀπόγευμα μὲ κάλεσε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του: «Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς χρειάζεται γιὰ τὸ χρέος σας καὶ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσω μιὰν ἄνετη ζωή», μοῦ εἶπε. Ἐγὼ πέταξα ἀπὸ τὴ χαρά μου, γιατὶ ἔβγαινα ἀπὸ μιὰ

δύσκολη θέσι». 'Αλλά ὑπ' ἕναν ὅρο, συνέχισε ἐκεῖνος. Θὰ κατορθώσετε νὰ μπῆτε στὸ μέγαρο τῆς πρώην γυναίκας μου καὶ θὰ τῆς κλέψετε τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της καὶ μιὰ σελίδα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό της, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μοῦ παραδώσετε πρὶν περάσουν σαράντα ὀκτὼ ὧρες».

Στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα μὲ ἐφόβισε. Ὕστερα ὅμως ἀφοῦ ἔκανα τὴ σκέψι πὼς ἂν κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ βρισκόμουν στὸ μέναρο τῆς λαίδης μὲ ἔβλεπε κανείς, θὰ ἐστήριζα τὴν ἀποστολή μου σὲ μιὰ διαταγή τοῦ λόρδου Νιοῦτον, ἔφερα στὸ τέλος τὴν πλαγγελία του. Ὁ λόρδος ἐκράτησε τὸν λόγο του καὶ εἰσέπραξα ἀμέσως τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ὑπεσχέθη.

Τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ μοῦ εἶπε: «Ἔχεις ἰδέα τί θὰ πῆ μιὰ δικαστικὴ πλάνη;» Ἀπήντησα ἀόριστα. Ἐκεῖνος τότε συνέχισε: «Ἔ λοιπὸν θὰ ἴδῆς». Ὅταν ὅμως ἐπληροφορήθηκα ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες τὴ δολοφονία τοῦ λόρδου Σούλιγκτον κι' ὕστερα τοῦ λόρδου Νιοῦτον κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἦταν σχεδιασμένη. Πρὸ τῆς «δολοφονίας» του ὁ λόρδος εἶχε δεχθῆ πολλὲς φορὲς στὸ μέγαρό του τὸν ἰατροδικαστὴ Γκράχαμ. Ἕνα πρωὶ ἐπήγαινα κάποιο ἔγγραφο γιὰ νὰ μοῦ τὸ ὑπογράψη, ὅταν μόλις ἔφθασα πρὸ τοῦ γραφείου του ἄκουσα ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα τὸν κ. Γκράχαμ νὰ λέη: «Αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο ποὺ μοῦ ζητᾶτε, ἄλλωστε νὰ ριψοκινδυνεύση κανεὶς τὴ θέσι του γιὰ δέκα χιλιάδες λίρες»... «Δεκαπλασιάζω τὸ ποσόν», διέκοψε ὁ λόρδος μὲ μιὰν ἄγρια φωνή. Τότε ὁ ἰατροδικαστὴς ἐπρόσθεσε: «Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχος»...

— Γιατὶ δὲν παρουσιαστήκατε νὰ καταθέσετε μόλις ἐπληροφορήθηκατε τὶς δολοφονίες;

— Ἐφοβήθηκα μήπως βρῶ τὸν μπελᾶ μου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἡ λαίδη δὲν κατώρθωσε νὰ ξαναύρη τὶς αἰσθήσεις της. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τὴν εἶχε θανατώσει.

✶

Ὅταν συνελήφθη ὁ ἰατροδικαστὴς Γκράχαμ ὡμολόγησε πὼς ὁ λόρδος Νιοῦτον γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν γυναῖκα του, θέλησε νὰ τὴν ἐνοχοποιήση σ' ἔνα ἔγκλημα ποὺ δὲν εἶχε κάνει. Μόνος του ὅμως δὲν μποροῦσε. Πῆρε λοιπὸν μαζὶ μὲ τὴν ἀπόφασι τῆς αὐτοκτονίας του καὶ μιὰν ἄλλη.

Νὰ μοιράση τὴν περιουσία του στοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσαν. Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ Φρέντερικ Κοὺκ, μὲ τὸ κλέψιμο τοῦ κολλιὲ καὶ τὴν ἀπομίμησι τοῦ γράψιματος τῆς λαίδης Ἄριετ καὶ δεύτερος ὁ ἰατροδικαστής, ὁ ὁποῖος ἀπέκρυψε τὴν αὐτοκτονία, παρουσιάζοντάς την γιὰ μιὰ ἀγριαδολοφονία. Ὅσο γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ λόρδου Σούλιγκτον, ὁ ἰατρδικαστὴς Γκράχαμ ὡμολόγησε καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἐνοχή του κι' ὕστερα ἔπεσε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ τετάρτου πατώματος τοῦ ἀνακριτικοῦ κέντρου τοῦ Λονδίνου...

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ περίεργη αὐτὴ ὑπόθεσις ποὺ ἦταν ἡ πρώτη ἀποτυχία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Γκόλντον.

ΤΕΛΟΣ

«ΣΩΣΕ ΜΕ ..., ΠΕΡΙΜΕΝΕ!»

Τὸ τακτικὸ διήγημα τοῦ ΜΑΡΙΝΟ

—Βρίσκομαι στὴ Βασιλεία ἐδῶ καὶ μιὰν ἑβδομάδα: πότε θέλεις νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ;

—Ἀγαπητὲ Γκουΐντι, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ θὰ σὲ ξαναϊδῶ. Ἂν δὲν εἶσαι ἀπησχολημένος, ἔλα νὰ μὲ πάρης ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου ἀπόψε στὶς ἕξη. Θὰ γευματίσωμε μαζί. Σύμφωνοι.

Ὁ Ρέντσο Γκουΐντι εἶχε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια νὰ ἰδῆ τὸν φίλο του Γκέοργκ Χένκελ Γι' αὐτὸ τὴν ὡρισμένη ὥρα ποὺ ἔδωσαν τὸ ραντεβοῦ τους τηλεφωνικῶς ἔμπαινε στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου ὅπου ὁ Ἐλβετὸς Χένκελ κρατοῦσε ἕνα ἐμπορικὸ γραφεῖο. Σὰν προχώρησε ὅμως μερικὰ βήματα μέσα στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου, ἄκουσε νὰ βγαίνουν τρεῖς ἄνδρες στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισε τὸν φίλο του.

— Ω, Χέλκελ!.. ξεφώνισε σταματῶντας καὶ κυττάζοντάς τον στὸ πρόσωπο μὲ χαμόγελο. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους χωρὶς νὰ σταματήσουν, χωρὶς νὰ στραφοῦν καθόλου.

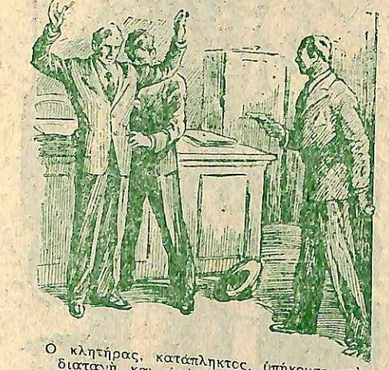

Ὁ κλητῆρας, κατάπληκτος, ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ καὶ ἀφῶπλισε τὸν ἄγνωστο.

Ὁ Γκουΐντι στάθηκε ἐκεῖ σὰν ἀπελιθωμένος.

Κι' ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄλλους ἦταν ὁ Χένκελ, ὁ Γκέοργκ Χένκελ. Κι' αὐτὸς τὸν εἶχε κυττάξει κι' ὁ Γκουΐντι διάβασε μέσα στὸ βλέμμα του πὼς κάτι τὸ πόνεσε στὶς ἕξη. Θὰ γευματίσωμε μαζί. Σύμφωνοι.

—Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε καθόλου; μουμούρισε ὁ Γκουΐντι. Ποιὸς τοῦ τὸ ἀπαγόρευσε;... Ἡ συμπεριφορά του μ' ἀνησυχεῖ. Κι' ὕστερα ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, τὸ ἱκετευτικό, σὰν ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ διατρέχει κάποιον κίνδυνο καὶ ζητάει βοήθεια.

Σταθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς χωρὶς νὰ ξέρη τί νὰ κάνη. Ὕστερα ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου του. Σκεφτόταν πὼς κάποιο σημείωμα μποροῦσε νὰ βρῆ, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ διαφωτιζόταν.

—Ὁ κύριος Χένκελ; ρώτησε τὸν κλητῆρα ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Βγῆκε ἔξω πρὸ ὀλίγου, μαζὶ μὲ δύο κυρίους.

—Πότε θὰ ξαναγυρίση; Εἶχα μαζὶ του ραντεβοῦ ἐδῶ.

—Τότε θὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως Σὲ μένα ὅμως δὲν εἶπε τίποτε. Περάστε στὸ γραφεῖο του, ἂν θέλετε νὰ τὸν περιμένετε.

★

Ὁ Γκουΐντι μπῆκε στὸ γραφεῖο καὶ σὰν ἔμεινε μόνος, ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ ζητῶν ἔνδειξι. Τίποτε. Κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψη κάθε του ἔρευνα, ὅταν, ἐπάνω σ' ἕνα ἔπιπλο ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, κι' ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα σκόνης, ἀντίκρυσε μερικὰ γράμματα χαραγμένα μὲ τὸ δάχτυλο, ἀνόμοια, προφανῶς ὑπὸ τὴν τρεμοῦλα τοῦ χεριοῦ του. Ἐλέξις ἦταν ἀτελείωτη ἀλλὰ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὴν διαβάση: «Περίμενε»

Ὁ Γκουΐντι θυθίστηκε στὶς σκέψεις. Ποιὸν κίνδυνο νὰ διέτρεχε ὁ φίλος του;... Γιατὶ εἶχε γράψει ἐκείνη τὴν ἔκκλησι, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν;

Πολὺ καλά. Θὰ τὸν περίμενε...

Κι' ὁ Γκουΐντι, ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, κάθησε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Πέρασαν δυὸ ὧρες, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου χτύπησε κι' ὁ κλητῆρας πῆγε ν' ἀνοίξη.

—Πιὸν ζητᾶτε; εἶπε στὸν ἐπισκέπτη. Ὁ κύριος λένκελ δὲν εἶν' ἐδῶ καὶ δὲν ξέρω πότε καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψη.

—Τὸ ξέρω, καλέ μου ἄνθρωπε ἀλλὰ ἔχω κάποιο γράμμα γιὰ σᾶς, εἶπε ὁ ἄλλος μὲ εὐγενικὸ ὕφος. Ἐξ ἄλλου ἔπρεπε νὰ μ' ἀναγνωρίσετε ἀμέσως. Εἶμαι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κυρίους μὲ τοὺς ὁποίους ἔβγηκε ὁ προϊστάμενός σου πρὸ δύο ὡρῶν.

—Πράγματι

—Τότε, λοιπόν, ὁδηγῆστε με στὸ γραφεῖο του. Θὰ ψάξωμε μαζὶ κάτι νὰ βροῦμε.

Ὁ Γκουΐντι ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς μισόκλειστης πόρτας ἄκουγε τὰ πάντα. Εἶδε κι' αὐτὸς πὼς ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ συνόδευαν τὸν Χένκελ.

—Ἐν τάξει, μουρμούρισε κι' ἀμέσως χωρὶς νὰ δημιουργήση τὸν παραμικρὸ θόρυβο ἐκόλλησε στὸν τοῖχο, κατὰ τρόπον ὥστε ἀνοίγοντας ἡ πόρτα, νὰ τὸν κρύψη.

Οἱ δυὸ ἄλλοι μπῆκαν καὶ ὁ ἄγνωστος ἔδωσε ἕνα γράμμα στὸ κλητῆρα, λέγοντας:

—Διαβάστε, γιατὶ γράφει κάτι γιὰ σᾶς.

Ὁ ἄλλος ἄνοιξε τὸν φάκελλο κι' ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ προϊσταμένου του. Ἐδιαβασε μὲ δυνατὴ φωνή: «Ἀγαπητὲ Γουλιέλμε, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω στὸ γραφεῖο, σὲ παρακαλῶ νὰ δώσης στὸν ἐπιφέροντα τὸν σφραγισμένο κίτρινο φακέλλο ποὺ βρίσκεται στὸ δεξιὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Εἶνε μέσα σὲ μιὰ μυστικὴ κρυψῶνα, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν σανίδα τοῦ συρταριοῦ καὶ ποὺ ἀνοίγει πιέζοντας τρεῖς φορὲς τὸ μικρὸ κουμπὶ ποὺ θὰ ἰδῆς σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς τέσσερις γωνίες. Τὸ πρόσωπο ποὺ σοῦ δίδει τὸ γράμμα ἔχει καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ. Γκέοργκ Χένκελ».

—Ὅλα ἐν τάξει, εἶπε ὁ κλητῆρας πλησιάζοντας τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν φάκελλο.

—Εἴμαστε μόνοι ἐδῶ; τὸν ρώτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ἐπισκέπτης.

—Ναί, ἡ δακτυλογράφος κι' ὁ λογιστὴς ἔφυγαν πρὶν νὰ βγῆ μαζί σας ὁ κ. Προϊστάμενος. Ὑπῆρχε ὅμως ἐδῶ κάποιος φίλος του, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔφυγε.

—Κάνατε λάθος, ἐπενέβη τότε ὁ Γκουΐντι, προβάλλοντας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Καθὼς βλέπετε, βρίσκομαι ἀκόμη ἐδῶ κι' εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ κάθε τί. Ψηλὰ τὰ χέρια! Ἐσύ, Γουλιέλμε, νάσαι ἕτοιμος γιὰ νὰ ἰδῆς τὸν προϊστάμενό σου, ποὺ βρίσκεται στὰ χέρια ἀγνώστων κακοποιῶν.. ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα, ψάξε αὐτὸν ἐδῶ καὶ ἀφαίρεσέ του ὅ,τι ὅπλο ἔχει μαζί του.

Ὁ κλητῆρας κατάπληκτος, ὑπήκουσε στὴ διαταγὴ κι' ἀφῶπλισε τὸν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Εἶμαι ἕνας φίλος τοῦ Γκέοργκ Χένκελ, εἶπε τότε ὁ Γκουΐντι μ' ἀποφασιστικότητα. Ξέρω πὼς βρίσκεται στὰ χέρια σας καὶ διατρέχει μεγάλον κίνδυνο Δὲν ξέρω ποιὸν ἀκριβῶς. ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν σώσω. Ἡ τὴ σωτηρία του, λοιπόν, ἢ τὴ ζωή σου. Σύμφωνοι; Γράφε:

«Ὁ περίφημος φάκελλος δὲν βρίσκεται. Χρειάζεται νὰ ἔλθῆ ὁ ἴδιος ὁ Χένκελ, ὁπωσδήποτε. Ἐγὼ περιμένω στὸ γραφεῖο του».

—Ὑπόγραψε τώρα, ἐπρόσθεσε ὁ Γκουΐντι. Δῶσε τὴ διεύθυνσι στὸν Γουλιέλμο.

Ὁ ἄλλος ὑπέγραψε, εἶπε τὴ διεύθυνσι κι' ἀμέσως ὁ κλητῆρας ἔβγαλε γιὰ νὰ δώση τὸ γράμμα.

Ὁ Γκουΐντι, μὲ τὸ πιστόλι πάντα στὸ χέρι γύρισε καὶ εἶπε τότε στὸν ἄγνωστο.

—Θὰ ἤθελες νὰ μάθης πὼς ἐμάντευσα τὸ κόλπο σας; Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως. Διάβασα στὰ μάτια τοῦ φίλου μου μιὰν ἔκκλησι βοηθείας. Μοῦ ἔκαμε κατάπληξι ἡ σιωπή του.

Ὁ ἄγνωστος ἐβάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ ὕστερα εἶπε:

—Καμμιὰ φορὰ οἱ πολλὲς προφυλάξεις δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. Παρουσιαστήκαμε ὡς δυὸ ἔμποροι κι' ὕστερα, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, τοῦ εἴπαμε νὰ μᾶς ἀκολουθήση χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλιστοῦμε καλύτερα, τοῦ βάλαμε ἕνα κομμάτι μπαμπάκι στὸ στόμα Στὴν παραμικρὴ ἀνυπακοή, θὰ τὸν σκοτώναμε. Μᾶς εἶχε πῆ πὼς ὁ φάκελλος ποὺ ζητούσαμε βρισκόταν ἀλλοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὸν πήραμε ἀπ' ἐδῶ... ἀλλὰ στὸ μεταξὺ βγήκατε σεῖς.

—Ἐπὶ τέλους, τί περιέχει ὁ φάκελλος ποὺ ζητᾶτε;

—Σπουδαιότατα ἔγγραφα. Ἐμεῖς ἐνεργήσαμε γιὰ λογαριασμὸ ἄλλου Σώσατε τὸν φίλο σας ἀπὸ μιὰ φοβερὴ κατηγορία.. ἐσύ, τὴς προδοσίας... Κι' ἐμεῖς ἐχάσαμε ἑκατομμύρια... Ὑπομονή!..

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Γκουΐντι καὶ ὁ Χένκελ ἀγκαλιάζονταν, ἐνῶ ὁ τρίτος παραδινόταν στὴν ἀστυνομία.

ΜΑΡΙΝΟ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Μιὰ μοντέρνα, ἀλλὰ πολὺ δραματικὴ ἱστοριούλα, παρμένη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα

ΥΠΟ

ΧΑΜΙΛΤΟΝ ΓΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἔχασε τὸν χρόνο ἀφοῦ εἶχε τοὐλάχιστον χορέψει ὅλη τὴ βραδυά. Καθισμένος σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς πολυθρόνες ποὺ ἦταν τοποθετημένες σύρριζα στὸν τοῖχο, παρακολουθοῦσε σὰν ὑπνωτισμένος τὰ ζεύγη ποὺ στροβιλίζονταν στὴν χορευτικὴ πίστα τοῦ ξενοδοχείου. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ ἔκφρασις ἀγωνίας. Ξαφνικὰ ἔπταφηκε πρὸς τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία, ποὺ κάθονταν δίπλα του.

—Ἐπιτρέψετέ μου νὰ συστηθῶ, τοὺς εἶπε. Ὀνομάζομαι Βέριστερ, καὶ εἶμαι ξένος σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

Τὸ ζεῦγος τὸν ἐχαιρέτησε εὐγενικά. Ἦταν ντυμένος κομψὰ ὁ ἄγνωστος κι' οἱ τρόποι του ἦσαν τόσο λεπτοί, χαριτωμένοι θάλεγε κανείς. Οἱ ἴδιοι ἐλέγονταν Γκίλσον—ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκίλσον.

—Ἐλπίζω νὰ συμφωνῆτε μαζί μου, κυρία Γκίλσον, παρετήρησε ὁ ξένος, πὼς συχνὰ μιὰ συγκέντρωσις, ἔστω κι' ἄν εἶναι μεγάλη σὰν κι' αὐτὴν ἐδῶ — μὲ τὸ χέρι του ἔδειξε τὰ χορευτικὰ ζευγάρια — ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον πρόσωπο. Τὸ κέφι αὐτοῦ τοῦ προσώπου μεταδίδεται σὰν ἀστραπὴ καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

—Φυσικά. συμφώνησε κι' ἡ κ. Γκίλσον. Τέτοια εἶναι, βλέπετε, ἡ ψυχολογία τῆς γιαζας. Ἀρκεῖ ἕνα τίποτε, γιὰ νὰ τῆς ἀλλάξη τὴν ψυχικὴ διάθεσι... Κατὰ τὴν γνώμη σας, ποιὸς φαντάζεσθε...

—Γιὰ δῆτε, τὴν διέκοψε μὲ τρεμάμενη κάπως φωνὴ ὁ κ. Βέριστερ. Γιὰ προσέξτε αὐτὴν ἐκεῖ τὴν κοπέλλα. Μοιάζει σὰν ζωντανὸ λουλοῦδι, μὲ τὸ πυρόχρωμο φουστάνι της, ποὺ σβύνει ἀπαλὰ σὲ βαθυγάλανο, πρὸς τὰ κάτω. Τί ὑπέροχη ποὺ εἶναι ἡ πλάτη της, καθὼς ξεχωρίζει κατάλευκη. Μελετῆστε τὴν ἔκφρασί της... Τώρα μᾶς πλησιάζει. Θαῦμα! Δὲν θὰ μποροῦσα ποτέ μου νὰ φανταστῶ πὼς τόση ζωή, τόση ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή, θὰμποροῦσε νὰ συγκεντρωθῆ σ' ἕνα πρόσωπο. Ὁ ἐνθουσιασμός της ἔχει μεταδοθῆ σ' ὅλη τὴν αἴθουσα... Θάθελα, ἀλήθεια, νὰ τὴν γνωρίσω.

Ἡ κ. Γκίλσον χαμογέλασε. Θᾶταν, τοὐλάχιστον, σαραντάρης, ὁ ξένος, καί, γιὰ δέστον, καθόταν καὶ συζητοῦσε γιὰ ὁμορφιὰ καὶ γιὰ κέφι, σὰν νεαρὸς μαθητάκος.

—Εἶναι ἡ Κλώντια Ἐλλίς, τοῦ ἐξήγησε. Ἡ γυναῖκα τοῦ Μίλτ Ἔλλις. Ὁ Φράνκ — ἔδειξε μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἄντρα της—θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς συστήση.

Δέκα, τὸ πολύ, λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Βέριστερ ἐχόρευε κάποιο βάλς, κρατῶντας ἁπαλὰ ἀπ' τὴ μέση τὴν Κλώντια Ἔλλις.

—Κάποιος μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, τῆς εἶπε. Καὶ τότε θ' ἀναγκασθῆτε νὰ διακόψετε τὸ χορὸ καὶ νὰ συζητήσετε μαζί του. Εἶναι ὡρισμένα συναισθήματα, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἐκφράση χορεύοντας... δὲν συμφωνεῖτε; Κι' ἐξ ἄλλου, μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ καταζιες τολύπες. Τὸ ἀπεφάσισα πρὸ ὀλίγου.

—Κι' αὐτὸς ὁ νεαρὸς ποὺ χορεύει διαρκῶς μαζί σας, θὰ σᾶς ἀκολουθήση, συνεπλήρωσε ὁ Βέριστερ. Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν εἶναι ὁ ἄντρας σας.

Ἡ Κλώντια τὸν ἐκύτταξε κατάματα.

—Θάθελα νάξερα ἄν τὸ κρανίο μου εἶναι ἀπὸ γυαλί, τοῦ εἶπε. Διαβάζετε τὴν κάθε μου σκέψι, σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο.

—Εἶμαι, ἁπλούστατα, ἕνας ἀποτυχημένος νοομαντις, τὴν διεβεβαίωσε χαμογελῶντας ὁ Βέρστερ.

Ἡ νέα ἐτέντωσε ἡδονικὰ τὰ λευκά, ὄμορφα χέρια τῆς.

—Θέλω ν' ἀπολαύσω τὴν νυκτερινὴ ζωή, ψιθύρισε. Θέλω νὰ γλεντήσω στὰ κέντρα, νὰ χαρῶ ὅ,τι δὲν ἐχάρηκα ὡς τὰ τώρα. Ναί... θάρθη μαζί μου κι' ὁ Τόνυ. Κι' εἶναι σπουδαῖο παιδὶ ὁ Τόνυ, σ' αὐτὸ θὰ συμφωνῆ κι' ὁ Μίλτ, ὁ ἄντρας μου, ποὺ τὸν ἀγαπῶ, μὰ βλέπετε, δὲν ταιριάζουν οἱ χαρακτῆρες μας. Δὲν φανταζεσθε τί ἀστεῖος ποὺ εἶναι ὁ Μίλτ, σὰν σὰν βρεθῆ σὲ κέντρο. Ἐνῶ εἶμαι βεβαία πὼς ὁ Τόνυ θὰ γεννηθῆκε σὲ καμπαρέ. Ξέρει νὰ γλεντᾶ καὶ νὰ ξοδεύη. Ὁ Μίλτ διαρκῶς γκρινιάζει μὲ τὰ γκαρσόνια...

Ἐμόρφασε χαριτωμένα καὶ προσέθεσε:

—Ἔχετε πάει στὴ Νέα-Ὑόρκη;

—Πρὶν χρόνια... Μὰ ἦταν τότε τρελλότοπος σὰν καὶ τώρα.

—Γιὰ πῆτε μου, εἴχατε φύγει μὲ καμμιὰ γυναῖκα; τὸν ρώτησε γέρνοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος του.

—Ὄχι. Συνήντησα ὅμως κάποιαν ἐκεῖ. Σ' ἕνα καμπαρέ...

—Μιλήστε μου γι' αὐτήν. Ἦταν ὁμορφη,

—Σὰν ἀκτῖνα ἥλιου. Εἶχε φέρει, λές τὸν ἥλιο μαζί της, ἀπ' τὴν πατρίδα της, τὴν ἡλιόλουστη. Δὲν ἔμαθα ποτέ μου τί εἶχε ἔρθει νὰ κάμη στὴ Νέα-Ὑόρκη. Μοῦ πε πὼς ζητοῦσε νὰ διασκεδάση. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε, ποθοῦσα κι' ἐγώ. Κι' οἱ πόθοι μας ἑνώθηκαν. Ἡ θέρμη τῶν φιλιῶν μας μᾶς ἐμέθυσε, μᾶς παρέσυρε σὰν δυνατὸ θαλάσσιο ρεῦμα. Δὲν τὸ ἀντιλαμβανόμασταν, κι' ὅμως μᾶς ἔφερε στὴ δυστυχία... Ἐμένα, τοὐλάχιστον...

—Ὦ, μὲ συγχωρεῖτε, ἔκαμε λυπημένα, ἡ Κλώντια. Ἀθελά μου, ξύπνησα στὴν ψυχή σας τὰ περασμένα.

—Δὲν πειράζει, τὴν καθησύχασε ὁ Βέριστερ. Μὴ φανταστῆτε πάντως, ὅτι εἴχαμε δράματα. Πὼς ἐπενέβη ὁ σύζυγός της, κρατῶντας πιστόλι στὸ χέρι... Ὄχι. Κι' ὅμως πληγώθηκα... στὴν ψυχή, κι' ἡ πληγή μου αὐτὴ μοῦ πονᾶ ἀκόμα καὶ τώρα, κάπου-κάπου...

Χαμογέλασε.

—Πολὺ ρωμαντικὰ σᾶς τὰ παρουσιάζω, συνέχισε. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ χώρισε καὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ φύγω γιὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

—Μὰ αὐτὸ ἦταν ντροπή, ἦταν ἄδικο.

—Κι' ὅμως εἶχε δίκηο ζητῶντας τὸ διαζύγιο. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀκριβῶς δὲν πρόκειται νὰ φύγετε γιὰ τὴ Νέα-Ὑόρκη. Αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε... ὁ χαρακτήρας σας, ἡ λαχτάρα τῆς ζωῆς... τὰ ἔξερω. Ὄχι, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε!

✶

Τὰ μάτια τῆς Κλώντια εἶχαν ἀνοίξει διάπλατα καὶ τὰ χεῖλη της εἶχαν λεπτύνει.

—Μὰ ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ συμβουλεύετε, νὰ μὲ καθοδηγῆτε; ἐφώναξε μὲ δύναμι. Καὶ ποιὸς εἴσθε, τέλος πάντων. Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω κάν τ' ὄνομά σας, κύριε...

—Βέρ-ίστ-ερ, τῆς ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος, ξεχωρίζοντας παράξενα τὶς συλλαβές. Κι' αὐτὸ σημαίνει γερμανικά: «Ποιὸς εἶναι;» Τὸ ἀληθινό μου ὄνομα, ἀγαπημένη μου μικρούλα, σοῦ ἔμαθαν ἀπὸ μωρό, νὰ τὸ περιφρονῆς... Εἶμαι βλέπεις, ὁ πατέρας σου...

ΧΑΜ ΓΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

Κάνοντας όπισθεν

Εὔθυμο διήγημα τοῦ ΜΟΡΤΟΝ ΧΟΓΟΥΑΡΝΤ

Ἐχω δικό μου αὐτοκίνητο καὶ τὸ ὁδηγῶ μόνος μου, ὁμολογῶ ὅμως ταπεινότατα, πῶς δὲν τὰ καταφέρνω διόλου, μὰ διόλου καλά, ὅταν πρόκειται νὰ κάνω ὄπισθεν. Γιὰ νὰ ἐπιτύχω αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, πρέπει, ὁπωσδήποτε, ὁ δρόμος νὰ εἶναι φαρδὺς κι' ὁλόϊσιος κι' ἐπὶ πλέον ἐντελῶς ἔρημος.

Καὶ πάλι, ὅμως, τὸ βάσανό μου εἶναι ἀπερίγραπτο, γιατὶ ἀναγκάζομαι νὰ στρίβω τὸ κεφάλι μου, σὲ βαθμὸ ποὺ διερωτῶμαι ἂν δὲν μετέβαλα τὸ λαιμό μου σὲ βίδα.

Καὶ σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφθαναν ὅλα αὐτά, τὸ αὐτοκίνητό μου, σπανίως ὑπακούει στὶς διαταγὲς ποὺ τοῦ διαβιβάζω μὲ τὰ φρένα καὶ τὸ τιμόνι. Συνήθως, ὅταν τὸ προτρέπω νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀφήνει ἕνα φοβερὸ μούγγρισμα, κι' ἀκολούθως εἴτε μένει ἀσάλευτο, ἐπὶ τόπου, εἴτε προχωρεῖ, χοροπηδῶντας, πρὸς τὰ ἐμπρός. Κάτι βάχῃ φυσικά, ἡ μηχανή του, μὰ ἀποφεύγω νὰ τὴν ὑποβάλω σὲ ἐξέτασι, ἀπὸ φόβο μήπως διαπιστωθῇ, πῶς δὲν ἀξίζει οὔτε γιὰ παλησσίδερα.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀποφασίσαμε, μὲ τὴν Μάριον, τὴ γυναῖκα μου, νὰ κάνωμε μιὰν ἐκδρομή. Τὸ πρῶτο βράδυ, καταλύσαμε σ' ἕνα μεγάλο, παραλιακὸ ξενοδοχεῖο, δεδομένου ὅτι ὅλα τὰ μικρότερα ἦσαν γεμᾶτα ἀσφυκτικά. Ἀφοῦ δώσαμε τὰ στοιχεῖα μας στὸν ταμία, κι' ὁ κύριος αὐτὸς βεβαιώθηκε πῶς δὲν ἤμαστε διαρρῆκτες, λησταί, φονιάδες, βιασταί — κακοῦργοι, τέλος πάντων — ὡδήγησα τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ ἀπέραντο γκαράζ τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν ἄδειο κι' ἔρημο. Ὑπακούοντας στὴ σχετικὴ διαταγὴ τοῦ φύλακα, στάθμευσα τὸ φορτάκι μου στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὑποστέγου, δίχως νὰ βάλω στὸ νοῦ μου τί μπελᾶ ἄνοιγα στὸ κεφάλι μου.

Κι' ὁ νοῦς μου δὲν ἐδούλεψε, παρὰ μόνο σὰν καθήσαμε στὸ τραπέζι. Ἡ σκέψις ὅτι τὸ ἑπόμενο πρωΐ, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ βγάλω τὸ αὐτοκίνητα, ὁλοκαίνουργα, κι' ἀστραμονα στὸ μυαλό μου, ἀναστρέφοντας τὸ κέφι μου. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὰ γειτονικὰ τραπέζια, κι' ἡ θέα τῶν ἄλλων πελατῶν κορύφωσε τὴ σύγχυσί μου. Ὅλοι τους εἶχαν τὴν ἐμφάνισι ἰδιοκτητῶν πολυτελῶν αὐτοκινήτων, καὶ καθὼς συλλογίστηκα τὸ κακόμοιρο φορτάκι μου περικυκλωμένο ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ πλούσιους συναδέλφους του, ἔνοιωσα τὸ αἷμα νὰ μοῦ ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἔκαμα μιὰ βόλτα ὡς τὸ ὑπόστεγο, ὅπου διεπίστωσα ὅτι τὸ ξεχειλοῦσε κυριολεκτικὰ [illegible] αὐτοκίνητα, ὁλοκαίνουργια κι' ἀστραφερά. Μὲ κόπο μεγάλο, κατωθώσα νὰ πλησιάσω τὸ σαραβαλάκι μου, κι' ἐξετάζοντας τοὺς γείτονες του ἀπὸ πιὸ κοντά, πείσθηκα ἀπόλυτα ὅτι ἀνῆκαν σὲ κυρίους, ποὺ δὲν ἐπιτρόκειτο, ὁπωσδήποτε, νὰ μοῦ ἀρέσουν — σὰν καὶ μένα — τὸ ἄλλο πρωΐ.

Κάναμε, μετά, μιὰ βόλτα μὲ τὴ Μάριον στὴν προκυμαία καὶ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω πῶς δὲν τῆς στάθηκα εὐχάριστος σύντροφος. Ἡ σκέψις μου πετοῦσε διαρκῶς ἀλλοῦ. Κάθε δυὸ τρία βήματα, στεκόμουν ἀπότομα στὴ μέση τοῦ δρόμου, τραβοῦσα κάποιο φανταστικὸ φρένο, ἐπιχειρῶντας πάντα νὰ κάμω ὄπισθεν...

Πρὶν πέσω νὰ κοιμηθῶ, ἔρριξα μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ γκαράζ, κι' ἡ ὑστάτη μου ἐλπίδα ἐσβύνε. Τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ ὑπόστεγο δὲν εἶχε πιάσει φωτιὰ κατὰ τὴν ἀπουσία μου!

Εἶμαι βέβαιος, τώρα, πῶς θὰ μὲ φαντάζεστε γιὰ τύπο δειλὸ κι' ἀναποφάσιστο. Μὰ ἔχετε ἄδικο. Γιὰ ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, στὴ θέσι μου! Γιὰ φανταισθῆτε τὸν ἑαυτό σας περικυκλωμένο ἀπὸ ἕνα σωρὸ κυρίους, ποὺ νὰ πιστεύουν ἀπόλυτα πῶς δὲν ἀξίζετε μιὰ πεντάρα ὡς σωφέρ, κι' ὁ! ὁποῖοι, τὴν ὥρα ποὺ ἐσεῖς θὰ ἰδρώνετε νὰ ξεγλυστρήσετε τὸ αὐτοκινητάκι σας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μεγαθήριά τους, θὰ ξεφωνίζουν μ' ἕνα στόμα:

— Πρόσεχε! Λίγο πιὸ ἀριστερά! Τὸ νοῦ σου, διάβολε! Στραβὸς εἶσαι;

Φανταισθῆτε ἐπίσης ν' ἀκοῦτε, κατὰ κανονικὰ διαστήματα, ἕνα φρικτὸ «μπρ, ρράνγκ»!, ποὺ θὰ σημαίνῃ γεναῖο τρακάρισμα μὲ τὸ φτερὸ κάποιου αὐτοκινήτου: ἀτύχημα πού, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν τὸ καλύπτει καμμιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, στὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο.

Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως πῶς ὅλη αὐτὴ τὴ σύγχυσι θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀποφύγω θαυμασία, ζητῶντας ἀπὸ κάποιον ἔμπειρο ὑπάλληλο τοῦ γκαράζ, νὰ βγάλῃ τὸ φορτάκι μου στὸ δρόμο. Σιμφωνῶ ἀπολύτως. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι, ποὺ μοῦ ἀπαγορεύει τέτοιου εἴδους ἐνέργειες. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ὅτι ἡ Μάριον πιστεύει ἀκραδάντως ὅτι δὲν ξέρω νὰ σωφάρω. Ὅποτε καθήσῃ κοντά μου στὸ αὐτοκίνητο, ἀφίγγει πάντα νευρικὰ τὸ χεροῦλι τῆς πόρτας, ἕτοιμη νὰ σαλτάρῃ στὸ δρόμο, στὴν παραμικρὰ στραβοτιμονιά. Χρειάστηκε νὰ τὴν διαβεβαιώσω μὲ ὅρκους, πῶς ἡ τέχνη τοῦ σωφὲρ δὲν ἔχει πιὰ μυστικὰ γιὰ τὴν ἀφεντιά μου, γιὰ νὰ τῆς ἐπιβάλω κάποιο σέβας, ἀντιλαμβάνεσθε καὶ σεῖς, πῶς δὲν εἶχα καμμιὰν ὄρεξι νὰ τὸ χάσω.

★

Ὁ ὕπνος μου, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἦταν κάτι τὸ ἐφιαλτικό. Ἄλλοτε ὀνειρευόμουν, πῶς ἔπρεπε νὰ ξεμπλέξω τὸ αὐτοκίνητό μου, μέσα ἀπὸ ἀληθινὴν θάλασσα ἀπὸ ἄλλα, πολυτελέστατα αὐτοκίνητα... Κι' ἄλλοτε ἔβλεπα τὸ φορτάκι μου νὰ χοροπηδᾶ σὰν ξετρελλαμένο μέσα στὸ ἀσφυκτικὰ γεμᾶτο γκαράζ, ἐνῷ ἀρκετοὶ πλούσιοι κοιλαράδες μὲ εἶχαν ξαπλωμένον στὸ πάτωμα, ἀφαιρῶντας χιλιάρικα ἀπ' τὶς τσέπες μου, σὲ κάθε τρακάρισμα τοῦ αὐτοκινήτου μου...

Πρωΐ-πρωΐ ἔτρεξα στὸ ὑπόστεγο, ὅπου διεπίστωσα πῶς στὸ ξενοδοχεῖο μας, εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ πιὸ ὑπαράδες κύριοι τοῦ κόσμου ὅλου. Ὅλα τ' αὐτοκίνητα βρίσκονταν — ἀλλοίμονο — στὴ θέσι τους...

— Θαρρῶ πῶς μοῦχες πῆ πῶς θὰ ξεκινούσαμε νωρίς, μοῦ εἶπε ἡ Μάριον κατὰ τὶς δέκα.

Τὴν παρατήρησί της αὐτὴ τὴν ἐπανέλαβε στὶς ἑνδεκα, προσθέτοντας πῶς δὲν τῆς πολυαρέσουν οἱ τεμπέληδες ποὺ τριγυρνᾶνε ἄσκοπα στὰ ξενοδοχεῖα, ἀντὶ νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Συμφώνησα κι' ἐγὼ μαζί της, μὰ δὲν φάνηκε νὰ πρόσεξε τὰ λόγια μου.

Στὶς δώδεκα ξαναπῆγα κρυφὰ στὸ γκαράζ καὶ διεπίστωσα, γιὰ χιλιοστὴ φορά, πῶς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχα τοποθετήσει τὸ αὐτοκίνητό μου ὡς τὴν ἔξοδο, δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας στενός, φιδωτὸς διάδρομος. Γιὰ ν' ἀποφύγω καινούργιες βρισιὲς τῆς γυναίκας μου, πῆγα δῆθεν ν' ἀγοράσω τσιγάρα, κι' ἀργοπόρησα κάπου μιὰ ὥρα...

Κι' ὅταν ἐπέστρεψα, τὸ φορτάκι μου βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν πίστευα τὰ μάτια μου.

— Πῶς τὰ κατάφερες; ρώτησα τὴ Μάριον ποὺ καθόταν στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ.

— Μόνη μου, μοῦ ἀπάντησε μετριόφρονα.

Τὴν ἐκύτταξα μὲ ἄπειρο σεβασμό.

— Κατόπιν αὐτοῦ, τῆς ἐδήλωσα, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ὁδηγήσῃς ἐσύ, σήμερα.

Σπεύδω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὡδήγησε κατὰ τὸν ἀπαισιώτερο δυνατὸ τρόπο.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, τῆς φώναξα κάποια στιγμή, πῶς τὰ κατάφερες νὰ βγάλῃς τὸ αὐτοκίνητο, κάνοντας ὄπισθεν, στὸν στενὸ διάδρομο ποὺ ἄφηναν τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα!

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς ἔκανα ὄπισθεν; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μάριον. Μὰ δὲν ἐπρόσεξες πῶς ἡ μύτη τοῦ αὐτοκινήτου μας ἀκουμποῦσε σχεδὸν στὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, ποὺ ὁδηγεῖ ἐπίσης στὸ δρόμο;

Ἀμ' δὲν τώλεγε ἡ εὐλογημένη, τόση ὥρα!

ΜΟΡΤΟΝ ΧΟΓΟΥΑΡΝΤ

Ὁ ὀδάσκαλος τοῦ χωριοῦ (στὸν ἐυλοκόπο): «Ἂν δὲ σᾶς κάνῃ κόπο, μοῦ κόβετε σᾶς παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ μολύβι στὰ δύο!...

Δίκες ζώων

Δὲν εἶνε νέο, οὔτε κι' ἀσυνήθιστο νὰ ἀσχολῆται ἡ δικαιοσύνη μὲ τὰ ζῷα.

Ἀπὸ τὶς πολλὲς λοιπὸν καὶ περίεργες δίκες τῶν ζώων ποὺ κατὰ καιροὺς ἔγιναν σὲ διάφορα μέρη, ἀναφέρομε μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες.

Τὴν ἐποχὴ τῆς δευτέρας Δημοκρατίας, ζοῦσε στὸ Παρίσι ἡ κυρία Ντυφούρ, ποὺ εἶχε κληρονομήσει τὸν «Ρονά», τὸν χαριτωμένο παπαγάλο κάποιας Λαμουρέ, εὐνοουμένης τοῦ αὐλάρχου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ πουλὶ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν κυρία του νὰ φωνάζῃ «ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!», καὶ δὲν παρέλειπε ποτὲ ὅταν ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ ἦταν τοποθετημένο τὸ κλουβί του, νὰ περνᾷ πολὺς κόσμος, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ αὐτὴ τὴ φράσι. Μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστῶτος ἕνας πυκνὸς ὅμιλος περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς κυρίας Ντυφούρ, ζητωκραυγάζοντας ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!». Τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος γύρισε ἀπειλητικὰ τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦρθε ἡ φωνὴ κι' ἐπάνω στὸν ἀναβρασμὸ τῆς ψυχῆς του δὲν λογάριαζε τίποτε, ἄρχισε νὰ λιθοβολῆ τὸ καϋμένο τὸ πουλί.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ παπαγάλος διεκάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε χωρὶς τακτικὴ ἀνάκρισι καὶ ὑπεράσπισι, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, «ἐπαναστατικῷ δικαίῳ».

Στὶς 2 Ἰουλίου τοῦ 1936 ἔπαιρνε θέσι στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ὁ περίφημος ἐλέφας «Τότο» ἀρτίστας τοῦ μεγάλου Ἱπποδρομίου τοῦ Σὰν Φραγκίσκο, κατηγορούμενος ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως πλησίασε μιὰ κυρία τῶν ἰσογείων θεωρείων καὶ μὲ τὴν προβοσκίδα τοῦ τῆς ἐξέσχισε τὸ καπέλλο καὶ τὴ γοῦνα της. Ὁ ἐλέφας, ποὺ ἔκτὸς ἀπὸ τοὺς μάρτυράς του, ποὺ ἦσαν ὁ δαμαστής του, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱπποδρομίου καὶ μερικοὶ κλόουν, εἶχε καὶ τὸν δικηγόρο του, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἄκουσε τὶς κατηγορίες κατὰ τοῦ πελάτου του, σηκώθηκε καὶ σοβαρώτατα εἶπε:

«Κύριε Πρόεδρε, ναὶ μὲν ὁ πελάτης διέπραξε αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, ἀλλὰ κύριος αἴτιος εἶνε ἡ μηνύτρια, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν γυμνασίων του ἔκανε τέτοιους μορφασμοὺς σὰν νὰ ἔδειχνε πῶς ἀπεδοκίμαζε τὴν τέχνη του, δηλαδὴ οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἔκοβε, γιὰ ἕνα καπρίτσιο της, τὸ ψωμὶ τοῦ πελάτου μου καὶ τοῦ κατέστρεφε τὴν καρριέρα του...».

Ὁ ἐλέφας, ποὺ ἦταν παρὼν στὸ δικαστήριο καὶ ποὺ γιὰ νὰ εἶνε ἀκίνδυνος τοῦ εἶχαν δέσει ἕνα μεγάλο βάρος στὸ πόδι, ἄκουγε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ δικηγόρου του.

Κι' ὅταν τὸ δικαστήριο, «σκεφθὲν κατὰ νόμον», τὸν ἀθώωσε λόγῳ ἀμφιβολιῶν, ὁ δικηγόρος εἶπε στὸν ἐλέφαντα: «Εὐχαριστήσε τοὺς κυρίους δικαστάς!» Ὁ ἐλέφας τότε ὑποκλίθηκε ἐδαφιαίως καὶ μὲ τὴν προβοσκίδα του ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν δικαστῶν ποὺ παρ' ὅλο τὸν φόβο τους, τοῦ τὸ ἔτειναν γιὰ νὰ δείξουν στὸν κόσμο πῶς δὲν φοβοῦνται τίποτε.

Ἔτσι αὐτὴ ἡ δίκη ἀπὸ δραματικὴ ἔγινε κωμική.

Διπλῆ ὑπόστασις

Τὰ φαινόμενα τῆς διπλῆς ὑποστάσεως δὲν εἶνε σπάνια καὶ τέτοια ἀναφέρονται σὲ πολλὰ σχετικὰ βιβλία γνωστῶν συγγραφέων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν ἀποκρυφισμό.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα εἶνε κι' αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ περίφημος Ἄγγλος ψυχαναλυτὴς Φρειδερίκος Μύερς:

«Ἕνα βράδυ τοῦ 1878 προσπάθησα νὰ φανερωθῶ στὸν φίλο μου Μόζ, ποὺ δὲν πίστευε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὄχι μόνο δὲν τοῦ ἔκαμα καμμιὰ προειδοποίησι ἀποκρύπτοντάς του τὴ σκέψι μου, μὰ οὔτε καλὰ-καλὰ γνώριζα πού καθόταν. Αὐτὸ τὸ πείραμα τὸ ἔκαμα ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα κι' ὕστερα, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα.

Ὅταν συνήντησα τὸν φίλο μου Μόζ ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, τὸν ρώτησα: «Μήπως σοῦ συνέβη τίποτε τὸ Σαββατόβραδο;»—«Ναί, μοῦ ἀπήντησε, μοῦ συνέβη κάτι τὸ καταπληκτικό. Καθόμουν κοντὰ στὴ φωτιὰ μὲ κάποιον ἐπισκέπτη μου καπνίζοντας καὶ φλυαρώντας. Κατὰ τὶς ἑνδεκάμισι, ὁ ἐπισκέπτης σηκώθηκε νὰ φύγῃ καὶ τὸν συνώδευσα ὡς τὴν ἐξώθυρα. Ὅταν ξαναγύρισα καὶ διευθύνθηκα στὴ θέσι μου, κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ ἀποτελειώσω τὴν πίπα μου, σὲ βλέπω ξαφνικὰ καθισμένο στὴν πολυθρόνα ποὺ πρὸ ὀλίγου καθόταν ὁ ἐπισκέπτης. Σὲ κύτταξα προσεκτικὰ κι' ὕστερα πῆρα νὰ διαβάσω κάποια ἐφημερίδα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν ὠνειρευόμουν, μὰ ὅταν πέταξα ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴν ἐφημερίδα, ἐσὺ ἐξακολουθοῦσες νὰ κάθεσαι ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι. Καὶ καθὼς εἶχα διαρκῶς τὰ μάτια μου καρφωμένα ἐπάνω σου, ἐσὺ ἄρχισες σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξαφανίζεσαι χωρὶς οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐσὺ νὰ βγάλωμε μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα.

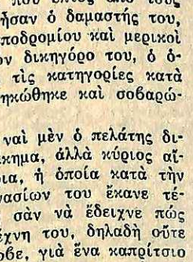

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἐπαναλήφθη τὸ πείραμα μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ προειδοποίησα τὸν φίλο μου. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ νέα μου ἐμφάνισι ὄχι μόνο δὲν παρέλειψε ὁ φίλος μου νὰ μοῦ δώσῃ τὴ γνώμη του γιὰ κάποιο ζήτημα ποὺ ἀπὸ καιρὸ μὲ ἀπασχολοῦσε, ἀλλὰ καὶ ἐνῷ ἤθελα νὰ φύγω, μὲ κράτησε σὲ περισσότερη ὥρα.

Ὅπως καὶ στὴν πρώτη φορά, ἔτσι καὶ στὴν δεύτερη δὲν θυμοῦμουν τίποτε ὅταν ξύπνησα τὸ ἄλλο πρωΐ, παρὰ μόνον πῶς ἐσκόπευα νὰ φανερωθῶ σὲ κάποιον. Γιὰ νὰ θυμηθῶ πῶς φανερώθηκα, πῶς μίλησα καὶ τί ἔκαμα, χρειάστηκε νὰ μοῦ ὑπενθυμίσουν τὶς λεπτομέρειες».

Ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἀκριβῶς τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1885, σ' ἕνα φυλλάδιο ποὺ ἐδημοσίευσε, ὁ Μόζ διηγεῖτο πῶς ἦταν ἡ μόνη περίπτωσις τοῦ φίλου του Μύερς ποὺ τὸν εἶδε ὁλοζώντανο σὲ μέρος ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἤξερε ἂν ἦταν αὐτὸς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐκεῖ, μὰ οὔτε κὰν τὸ εἶχε ξαναεπισκεφθῆ. Ἀπὸ αὐτὸ συνάγεται ὅτι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἡ γνωστὴ καὶ συνηθισμένη εἰκὼν τοῦ προσώπου ποὺ βλέπομε μπροστά μας διαβιβάζεται ἀποκλειστικὰ διὰ τῆς σκέψεως.

Πάντως τὰ φαινόμενα τῆς διπλῆς ὑποστάσεως μένουν ὡς σήμερα ἀνεξήγητα στὶς λεπτομέρειές τους κι' ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονας τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Οἱ γιατροί

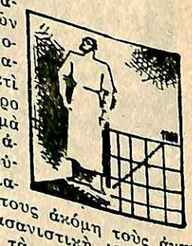

Αὐτὴ ἡ περίεργη στατιστικὴ τῶν γιατρῶν ἔγινε γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν ὄχι οἱ πραγματικὰ ἄρρωστοι, γιατὶ αὐτοὶ ἴσως λιγώτερο τοὺς σκέπτονται, οἱ κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς, ποὺ ὄχι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ γιατροὶ μὰ καὶ ἡ σκιά τους ἀκόμη τοὺς ἀνακουφίζει ἀπὸ τὴ βασανιστικὴ ἰδέα τους.

Οἱ γιατροὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὄχι μόνον στὸν τόπο μας, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἐπληθύνθησαν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Μέχρις ἑνὸς σημείου αὐτὸς ὁ πληθωρισμὸς ἐξηγεῖται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς εἰδικοὺς κλάδους ποὺ ἐδημιούργησε ἡ ἰατρική.

Ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη ποὺ ἔχουν τοὺς περισσότερους γιατροὺς πρώτη κατὰ τὰ σειρὰν ἔρχεται ἡ Ἰταλία, στὴν ὁποία ἀντιστοιχεῖ ἕνας γιατρὸς σὲ κάθε χιλιάδα κατοίκων.

Οἱ πολλοὶ γιατροὶ μόνον γιὰ τοὺς κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς ἔχουν σημασίαν, γιατὶ δὲν θὰ πῇ ὅτι ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν περισσότεροι γιατροὶ παρατηρεῖται καὶ ἡ μικρότερα θνησιμότης. Ἔτσι στὴν Ἰαπωνία ποὺ ἀντιστοιχοῦν 2 ½ γιατροὶ σὲ κάθε χιλιάδα κατοίκων ἡ θνησιμότης εἶνε 17,9 τοῖς χιλίοις καὶ ἀντιστρόφως στὴ Φινλανδία ποὺ ἀντιστοιχεῖ ἕνας γιατρὸς σὲ κάθε τρεῖς χιλιάδες κατοίκων ἡ θνησιμότης εἶνε 11,2 τοῖς χιλίοις. Καὶ στὴν Ὁλλανδία, ποὺ ἀντιστιχοῦν 7 γιατροὶ στοὺς 10.000 κατοίκους, ἡ θνησιμότης εἶνε πολὺ ἐλαττωμένη καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς 6,9 τοῖς χιλίοις. Στὴν Ἑλβετία ποὺ ἀντιστοιχοῦν 4 γιατροὶ στοὺς 10.000 κατοίκους, συμβαίνουν 9,2 θάνατοι σὲ κάθε χιλιάδα κατοίκων.

Οἱ διάφορες στατιστικὲς, καθὼς βλέπετε, δὲν εἶνε καὶ πολὺ κολακευτικὲς γιὰ τὸ ἰατρικὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὸ βέβαια ἐπηρεάζει μόνο τοὺς ἀμορφώτους ἀνθρώπους, γιατὶ σὲ πολλὲς ἀρρώστειες ποὺ ἡ προέλευσίς τους καὶ ἡ αἰτία τους εἶνε ἄγνωστες, κατ' ἀκολουθίαν εἶνε ἄγνωστα καὶ τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεώς τους, καὶ οἱ γιατροὶ δὲν φταῖνε τίποτε ἂν δὲν φέρνουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα μὲ τὶς προσπάθειές τους.

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται στὶς πολιτισμένες χῶρες. Στὶς ἀπολίτιστες ὅμως, ποὺ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ κανενὸς εἴδους στατιστικῆς καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὶς στατιστικὲς τῶν γιατρῶν, ἡ θνησιμότης παρουσιάζει πολὺ περίεργες ἀναλογίες. Ἔτσι, σὲ πολλὰ ἐξωτικὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου ὁ γιατρὸς εἶνε ἄγνωστον εἶδος, ἡ θνησιμότης εἶνε μηδαμινή. Αὐτὸ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὀφείλεται στὴν ἰδιοσυγκρασία τῶν φυλῶν κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη γιατὶ συχνὰ χρησιμοποιοῦν διάφορα βοτάνια γιὰ τροφή τους, ποὺ εἴτε ἐν γνώσει τους εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τους, ἔχουν θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Ἀντίθετα, σὲ πολλὲς Ἀφρικανικὲς φυλὲς ποὺ κατοικοῦν τὶς ἀποικίες τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Βελγίου καὶ ὅπου ἡ ἰατρικὴ περιθαλψις, τὰ εἰδικὰ φάρμακα καὶ τὰ νοσοκομεῖα δὲν εἶνε ἄγνωστα, ἡ θνησιμότης εἶνε καταπληκτικὰ μεγάλη.

Ὅτι ἐνδιαφέρει τὴ γυναῖκα

Κουβεντοῦλες

Ἡ ἀπάντησίς μου στὸ γραμμα τάκι σας, καλή μου φίλη, ἔρχεται νὰ σᾶς ἐπιβεβαιώσῃ τὰ γραφόμε νά σας. Ὅπως πολὺ σωστὰ μὰν τεύετε, πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σρίξετε τὴν καρδιά σας καὶ νὰ διακόψετε κάθε σχέσι μὲ τὸν πρῶ ην σύζυγον τῆς φίλης σας.

Δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ πρε σβεύουν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ κόψετε καὶ τὴν καλὴ μέρα ἀφοῦ ἐχώρισε μὲ τὴν φίλη σας—πρᾶγ μα ποὺ δὲν τὸ κάνουν πιὰ οὔτε τ' ἀνδρόγυνα. Χωρίζουν καὶ συνε χίζουν μιὰ καλὴ φιλία — ἀλλὰ μιὰ ποὺ ἐκαταλάβατε ὅτι ὁ πρῶ ην ἄνδρας τῆς φίλης σας ἔχει ἄλ λους σκοπούς, θὰ κάμετε πολὺ καλὰ νὰ τοῦ ἀναχαιτίσετε τὴ φό ρα....

Ἀκόμη καὶ ἂν παραδεχθῇ κα νεὶς πῶς ἦταν εἰλικρινὴς στὰ αἰ σθήματά του γιὰ σᾶς, δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ τέτοιος δε σμὸς ἀπὸ λεπτότητα πρὸς τὴ φί λη σας.

Εἶμαι βεβαία πῶς μὲ καταλα βαίνετε, ἀφοῦ καὶ σεῖς ἔχετε ἐν δοιασμούς.

Τώρα τὸ ζήτημα εἶνε πῶς νὰ ξεμπερδέψετε. Αὐτὸ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε κάπως δύσκολο, μιὰ ποὺ εἶ χατε τέτοιον σύνδεσμο ἐξ αἰτίας τῆς φίλης σας.

Δύο εἶναι οἱ λύσεις. Ἢ νὰ δεί ξετε διπλωματία καὶ νὰ διακόψε τε σιγὰ - σιγὰ ἢ νὰ μιλήσετε κα θαρὰ καὶ ξάστερα καὶ νὰ κόψετε μὲ τὸ μαχαῖρι. Καὶ στὴ φίλη σας, εἶμαι τῆς γνώμης, νὰ τὰ πῆ τε ὅλα. Θὰ σᾶς καταλάβῃ καὶ θὰ σᾶς δικαιώσῃ. Ἀποφεύγετε πάντα στὴ ζωή σας κάθε νόθα κατάστασι.

Τώρα ἄς ἐξετάσωμε καὶ τὴν λεπτομέρεια τοῦ αἰσθήματός σας πρὸς τὸν πρώην ἄνδρα τῆς φίλης σας. Ὅσο κι' ἂν γεννήθη κε μετὰ τὸ χωρισμὸ αὐτὸν τὸ αἴ σθημα, σᾶς ἐπιβάλλεται νὰ τὸ καταπνίξετε. Εἶνε μερικὰ πράγ ματα ποὺ δὲν γίνονται, ἢ τοῦλά χιστον ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνωνται...

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

ΠΡΩΤΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Μὲ τὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς ἡ μέρες θὰ ἐπερμένα με, ἴσως νὰ ἰδοῦμε τὴν μόδα νὰ μᾶς παρουσιάζῃ χίλιες δυὸ νέες ἰδιοτροπίες.

Ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ παρὰ τὰ λεγόμενα ἡ μόδα εἶνε λιγώτερο εὐμετάβλητη ἀπὸ... τὴν γυναικεία καρδιά...

Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ μιὰ ἐποχὴ στὴν ἄλλη εἶνε πάντοτε σὰν κάτι ποὺ τὴν τρομάζει καὶ τὴν βλέπομε πρὸς στιγμὴν ἀμφιρρέπουσα καὶ μὴ γνωρίζουσαν πρὸς ποίαν ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες της νὰ κλίνῃ περισσότερο τὴν πλάστιγγα τῶν ἐπινοήσεών της.

Ἔτσι, πρὸς τὸ παρὸν, ἡ θερινὴ σιλουέττα δὲν μεταβάλλεται. Παραμένει, τίς οἶδε ἐπὶ πόσον καιρό, λεπτὴ, εὐθυτενής, ἀλλὰ μὲ τὶς καμπύλες τοῦ σώματος ἀρκούντως τονισμένες.

Οἱ φοῦστες παραμένουν κοντές, μὲ κάπως περισσότερη ἐλευθερία πρὸς τὰ κάτω, τὸ γύρισμά τους δὲ τοποθετεῖται καθέτως. οὕτως ὥστε νὰ ἐπιμηκύνεται ὅσο τὸδυνατὸν ἠγραμμὴ τοῦ σώματος. Τὰ γαρνίρίσματα αὐτὰ ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὴν λήγουσαν ἐποχὴ εἶνε τοῦ αὐτοῦ χρώματος πρὸς τὸ βασικὸν ὕφασμα, ἀλλ' ὅμως διαφορετικὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποιότητα. Μὲ ἄλλα λόγια γαρνίρίσματα ἀπὸ βελοῦδο, ταφτᾶ ἢ σατὲν, στὰ μάλλινα ὑφάσματα καὶ ἀπὸ ντρᾶ στὰ μεταξωτά. Τοποθετοῦνται καθέτως σὲ μπάντες 3—4 ἐκ. πλάτους, συνήθως στὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς φούστας καὶ συχνὰ ὑπογραμμίζοντας [illegible]γυρα μ' ἕνα λεπτότατο σουτάς.

ΟΙ ΓΟΥΝΕΣ... ΕΠΙ ΤΑΠΗΤΟΣ

Μὴν τρομάζετε, πρὸς τὸ παρὸν τὶς βλέπομε νὰ γαρνίρουν τὰ ὁμορφα μοντέλλα ποὺ μερικοὶ πρωτύποροι μενάλοι Οἶκοι τῆς μόδας σπεύδουν νὰ ἐμφανίσουν

Αὐτὸ ὅμως βέβαια μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμε ὅτι κατὰ τὴν ἐφετεινὴ χειμερινὴ περίοδο μεγάλη θὰ εἶνε ἡ ἐπικράτησίς τους.

Ἀνάμεσα στὶς διάφορες γοῦνες, ἐκείνη ποὺ φαίνεται νὰ πρωτοστατῇ εἶνε τὸ ἀστρακάν. Θὰ δοῦμε πολλά, πάρα πολλὰ ἀμπιεσμὰν ἀπὸ ἀστρακάν, τόσο σὲ ζακέττες ταγέρ, ὅσο καὶ σὲ ἐπανωφόρια, ἀμπιεσμὰν ποὺ θὰ καταλήγουν πάντοτε σὲ πολυποίκιλες γλῶσσες, σχηματίζοντας σχηματοποιημένα ἄνθη.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπο θὰ στολίζωνται μὲ τὴν ἴδια πάντοτε γοῦνα, τὰ μανίκια στὴ ρίζα τους καὶ ὄχι πλέον στὸ κάτω ἄκρον.

Ἐξ ἄλλου ἡ γοῦνα θὰ χρησιμοποιηθῇ πολὺ ὡς γαρνιτοῦρα, σὲ κάθετες μπάντες σύμφωνα μὲ τὸ γαρνίρισμα, περὶ τοῦ ὁποίου μιλήσαμε πρὸ ὀλίγου. Ἡ μόδα αὐτὴ εἶνε πρακτικώτατη καὶ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ πολύ, διότι ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμε ἤδη μεταχειρισμένες γοῦνες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ἐκλέξωμε τὰ μέρη ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἄθικτα καὶ ἐν καλῇ καταστάσει.

Η ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΩΝ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ χτένισμα τῶν γυναικῶν διέρχεται μιὰ μεταβατικὴ περίοδο.

Ἔχομε ἀκόμη πρόσφατες στὴ μνήμη μας τὶς μποῦκλες, ποὺ ἐσκέπαζαν τὸ λαιμὸ καὶ ἐθύμιζαν πολὺ τὸ «κατωγκάν» τῆς παληᾶς μόδας. Ἀλλ' ἤδη ἡ μόδα ἔχει ἀλλάξει γνώμη καὶ ἐννοεῖ νὰ φθάσῃ στὸ ἄλλο ἄκρον, νὰ σηκώσῃ τὰ μαλλιὰ ὡς τὴν κορφὴ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ λαιμὸ κατ' ἀντιθεσιν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ τελείως.

Προτοῦ ὅμως φθάσῃ στὸ ἄλλο αὐτὸ ἄκρον, ἐφαρμόζει διάμεσα χτενίσματα. Κότσους ὅλο ἀπὸ μπουκλίτσες ἀρκετὰ χαμηλὰ στὰ κεφάλι καὶ συγχρόνως μπουκλίτσες ὁλοτρίγυρα ἀπὸ τὸ κεφάλι, ποὺ ἐλευθερώνουν τελείως τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους.

Ἐν τούτοις ἡ νέα αὐτὴ τάσις τῆς μόδας φαίνεται νὰ τυχάνῃ ἐξαιρετικῆς εὐνοίας ἐκ μέρους τοῦ γυναικείου κόσμου, διότι ἤδη βλέπομε νὰ ἐφαρμόζεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ κάποιαν δειλία, εἶνε ἀλήθεια, ἡ μόδα τὴν ὁποίαν ἡ ἴδια ἡ Μόδα φαίνεται διστάζουσα νὰ τὴν ἐπιβάλῃ.

Δὲν ἀμφιβάλλομε δὲ πῶς ἐντὸς ὀλίγου ὅλα τὰ γυναικεῖα κεφαλάκια θὰ μᾶς φέρουν τριάντα ὁκτὼ ὁλόκληρα χρόνια πίσω, παρὰ τὴν νεανικωτάτην ἐμφάνισί τους, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τοῦ 1900, ὁπόταν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς χτένισμα συνηθίζοταν, ὅλα δηλαδὴ τὰ μαλλιὰ πρὸς τ' ἐπάνω, μὲ τὸ λαιμό, τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους τελείως ξεσκέπαστους.

Ἂν βρίσκεται στὸ σπίτι σας κανένα περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ρίξτε μιὰ ματιά, καὶ θὰ δῆτε πῶς δὲν λέμε καμμιὰν ὑπερβολή.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΥΠΟΔΗΜΑ

Μιλήσαμε κι' ἄλλοτε γι' αὐτό, ἀλλὰ ἐπανερχόμεθα καὶ θὰ ἐπανέλθωμε καὶ πάλι, γιατὶ πρεσβεύομε πῶς ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν φορεῖ παποῦτσι «ἐν τάξει», εἶνε δυστυχισμένη.

Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ καλύτερο ὑπόδημα; Τὸ καλύτερο ὑπόδημα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς κάνει νὰ αἰσθάνεσθε πῶς μπορεῖτε νὰ κατακτήσετε τὸν κόσμο, ἐκεῖνο ποὺ γιὰ τὸν χειμῶνα εἶνε ζεστὸ καὶ ἀδιάβροχο, ἐκεῖνο ποὺ εἶνε πρᾶγματι στερεό.

Μπορεῖτε δὲ νὰ ἔχετε τὴν πεποίθησι πῶς τὸ ὑπόδημα ποὺ συνδυάζει ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα θὰ εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ ὑπόδημα τῆς μόδας.

Μὴν τσιγκουνεύεσθε ποτὲ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ὑποδημάτων σας. Τὸ καλὸ ὑπόδημα εἶνε ἔργο μόνο καλοῦ κατασκευαστοῦ.

Ἐν [illegible]ουσιοις, ἂν θέλετε νὰ ἀποκτήσετε ὑπόδημα ἀναπαυτικό, μὴν καταφεύγετε στὰ ὑποδηματοποιεῖα πολυτελείας. Προτιμῆστε τὸν κατασκευαστὴ τῶν σπορτίφ ὑποδημάτων, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποκτήσει τὴν πεῖρα, τοῦ τί ἐστι ὑπόδημα ἀναπαυτικό, στερεὸ καὶ πρακτικὸ συγχρόνως.

Ο καλλωπισμός

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ

Μερικὲς κυρίες παραπονοῦνται ὅτι ἡ μπριγιαντίνη, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ μαλλιά τους, τὰ κιτρινίζει. Αὐτὸ πράγματι συμβαίνει, ἀλλὰ ἂν φροντίζουν ν' ἀγοράζουν καλὴ μπριγιαντίνη αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ. Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ ὅλα τὰ πράγματα κατασκευάζονται ἀπὸ ὅλους, καὶ δὲν ὑπάρχει φαρμακεῖο ποὺ νὰ μὴν κατασκευάζῃ μπριγιαντίνη κρέμα προσώπου κλπ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι εἶνε καὶ καλὰ ὅλα τὰ κατασκευάσματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶνε εἰδικοί. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρέπει νὰ ἀγοράζετε μπριγιαντίνη καλῆς μάρκας ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἂν ἔχετε χονδρὰ καὶ ξηρὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ προτιμᾶτε μπριγιαντίνη κρυσταλλῖξ καὶ ἂν ἔχετε λεπτὰ μαλλιὰ νὰ προτιμᾶτε μπριγιαντίνη ρευστή.

Ὁ καλύτερος τρόπος νὰ βάζετε τὴν μπριγιαντίνη, εἶνε νὰ τὴν ριχνετε στὰ μαλλιά σας μὲ βαποριζατέρ, καὶ ἔπειτα νὰ βρέχετε τὸ χτένι σας καὶ νὰ κτενίζεσθε.

Ἄλλο ποὺ θέλει μεγάλη προσοχὴ εἶνε τὸ ἀράλωμα τῶν φρυδιῶν, διότι τὰ ἀραιὰ φρύδια ποὺ μοιάζουν μὲ πινελιά, δὲν πηγαίνουν σὲ ὅλες τὶς φυσιογνωμίες. Γι' αὐτὸ μὴ βιάζετε τὰ φρύδια σας ἂν δὲν βεβαιωθῆτε ὅτι αὐτὸ θὰ σᾶς πηγαίνῃ. Τὸ μάδισμα τῶν φρυδιῶν γίνεται μὲ εἰδικὰ τσιμπιδάκια καὶ ἀφοῦ ἀλειψετε πρῶτα τὸ φρύδι μὲ βαζελίνη. Τότε τὸ ξερρίζωμα τῶν τριχῶν γίνεται χωρὶς πόνο.

— Τὰ κουρασμένα μάτια, ὡς γνωστόν, παρουσιάζουν τὴν φυσιογνωμία κουρασμένη, ἀλλὰ εἶνε καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖτε εὔκολα νὰ ἀποφύγετε. Γι' αὐτὸ προσέχετε νὰ μὴ κουράζετε τὰ μάτια σας ἂν θέλετε νὰ φαίνεσθε νέες. Κάτι ποὺ κουράζει φοβερὰ, εἶνε τὸ διάβασμα στὸ κρεββάτι καὶ μέσα σὲ τραῖνο. Φάρμακα ποὺ ξεκουράζουν τὰ μάτια εἶνε οἱ ζεστὲς κομπρέσες μὲ χαμομῆλι ἢ βορικὸ ἢ καὶ νερὸ βρασμένο. Τὰ χείλη ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κραγιὸν εἶνε ἐλάχιστα. ἀλλὰ πόσο λίγα εἶνε καὶ τὰ χείλη ποὺ εἶνε καλὰ μακιγιαρισμένα. Ὑπάρχουν χείλη ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχουν ὁλόκληρο στρῶμα ἀπὸ κόκκινη πάστα ἐπάνω τους, ἄλλα ποὺ μόλις σκουπισθοῦν ἀφήνουν νὰ φύγῃ ὅλο τους τὸ κόκκινο κλπ. Γιὰ νὰ ἔχετε κόκκινα χείλη καὶ συγχρόνως νὰ μὴ φοβᾶσθε νὰ τὰ σκουπίσετε προτοῦ τὰ μακιγιάρετε, πουδράρετέ τα, ζοστερα χρησιμοποιῆτε τὸ κραγιὸν καὶ πιέζετε ἐπάνω τους ἕνα χαρτὶ μαλακό, τὸ ὁποῖον ἀποσύρει τὸ περιττὸ κόκκινο καὶ ἀφήνει ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΠΙΝΕΤΕ

Μὴν πίνετε πολὺ νερὸ ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν ἀνθηρότητα τοῦ προσώπου σας καὶ πρὸ πάντων, χειμῶνα—καλοκαίρι, νὰ προτιμᾶτε τὰ ζεστὰ ἀπὸ τὰ κρύα λ. χ., ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ τσάϊ εἶνε ποοτιμότερο ἀπὸ μιὰ παγωμένη λεμονάδα.

Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὰ οἰνοπνευματώδη, τὰ φαγητὰ μὲ σάλτσες, τοὺς κιμάδες, τὰ λιπαρά, διότι ὅλα αὐτὰ ἔχουν κακὴν ἐπίδρασι στὴν ἐπιδερμίδα.

Γενικῶς μὴ λησμονῆτε ὅτι κάθε τι ποὺ θὰ βλάπτῃ τὴν ὑγεία σας βλάπτει συγχρόνως καὶ τὴν ὁμορφιά σας.

Τὸ ζήτημα τοῦ λουτροῦ ἐπίσης παίζει μεγάλο ρόλο. Μόνο ἂν αἰσθάνεσθε ἀπόλαυσιν μὲ τὰ κρύα λουτρά, πρέπει νὰ τὰ ἐπιδιώκετε, ἄλλως τὰ ζεστὰ λουτρὰ ποὺ τελειώνουν ὕστερα μὲ κρύο «ντοὺς» εἶνε τὰ καλύτερα γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ τὴν διατήρησι τῆς ἀνθηρότητός σας.

Μικρὲς συμβουλὲς

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΦΕΡΕΤΑΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ

Ἡ συμπεριφορὰ ἑνὸς παιδιοῦ δίνει ἀμέσως μίαν εἰκόνα τοῦ περιβάλλοντος, μέσα στὸ ὁποῖον ζῇ. Ἂν ἀκούσετε ἕνα παιδάκι νὰ μιλᾷ καλά, θὰ καταλάβετε ἀμέσως ὅτι ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του, ὅλοι τέλος πάντων ὅσοι τὸ περιστοιχίζουν εἶνε ἄνθρωποι εὐγενικοὶ καὶ καλοί, ποὺ δὲν μεταχειρίζονται ποτὲ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις, χυδαῖες λέξεις.

Τουναντίον, ὅταν ἀκοῦστε ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχει ὕφος ἀπρεπές, κάνει ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις καὶ πετᾷ βαιρκῶς ὑβρίδεις, θὰ καταλάβετε ἀμέσως ὅτι αὐτὰ ἀκούει ἢ βλέπει μέσα στὴν οἰκογένειά του. Μερικοὶ γονεῖς διηγοῦνται καυχώμενοι τὶς αὐθάδειες τοῦ παιδιοῦ τους, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνουν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ στὸ παιδί τους κάνουν κακὸ καὶ τὸν ἑαυτό τους κακοσυνιστοῦν.

Λένε ὅσοι τοὺς ἀκοῦν: «Ὡραία ἀνατροφὴ θὰ ἔχῃ τὸ παιδί τους, γιὰ νὰ μιλᾷ ἔτσι!..»

Τὸ παιδὶ μοιάζει μὲ φωτογραφικὴ πλάκα: Ἀποτυπώνει ὅ,τι βλέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει σὰν ἠχὼ ὅ.τι ἀκούσει.

Πρέπει νὰ συνηθίζετε τὰ παιδιά σας νὰ μιλοῦν μὲ εὐγένεια, νὰ χρησιμοποιοῦν πάντοτε πληθυντικὸν ἀριθμὸ ὅταν ἀποτείνωνται στοὺς μεγάλους, νὰ μὴ μιλοῦν ἂν δὲν τοὺς ἀποτείνουν τὸν λόγο καὶ νὰ μὴ λέ αὐθάδειες. Γιὰ νὰ μὴ ντὰ ἐνθαρρύνετε, δὲν θὰ γελᾶτε ποτὲ ἔστω καὶ ἂν τ' ἀκοῦτε νὰ λένε κάτι ποὺ εἶνε διασκεδαστικὸ ἀλλὰ συγχρόνως προπετές.

Τὸ σπίτι

ΠΑΞΙΜΑΔΑΚΙΑ ΒΑΝΙΛΙΑΣ

Τὰ παξιμαδάκια τῆς βανίλλιας γίνονται στὸ σπίτι πολὺ εὔκολα καὶ ἀπαιτοῦν τὰ ἑξῆς ὑλικά;

1 ὀκᾶ ἀλεῦρι, 6 αὐγά, 100 δρ. γάλα, ½ ὀκᾶ ζάχαρι, ½ αὐγκιὰ ἀνθρακικὴ ἀμμωνία, λίγη βανίλλια βρασμένη μέσα σὲ γάλα καὶ 2 κουταλιὲς βούτυρο.

Χτυπᾶτε τ' αὐγὰ μὲ τὴ ζάχαρι καὶ ὅταν ἀσπρίσουν, ρίχνετε τὸ ἀλεῦρι καὶ τὰ ζυμώνετε, ἔπειτα τὸ γάλα, κρατῶντας λίγο γιὰ νὰ λυώσετε τὴν ἀμμωνία. Ἔπειτα ρίχνετε τὴν βανίλλια καὶ τὸ βουτυρο λίγο - λίγο ζυμώνοντας. Πλάθετε φραντζόλες, τοποθετεῖτε σὲ λαμαρίνα καὶ στέλνετε στὸ φοῦρνο. Ὅταν ψηθοῦν, κόβετε φέτες καὶ ξαναστέλνετε στὸ φοῦρνο γιὰ νὰ ροδίσουν.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

ΕΝΑΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΒΛΑΠΤΕΙ

Δὲν στοιχίζει τίποτε στὸν κάθε ἄνθρωπο ἕνας χαιρετισμός, γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ χαιρετοῦμε πάντα ὅταν μπαίνωμε σὲ ἕνα μαγαζί, σὲ ἕνα κέντρον, σὲ μιὰ αἴθουσα ἀναμονῆς; Δείχνει μὲ αὐτὴ τὴ χειρονομία πῶς ἔρχομε νὰ φεθοῦμε καὶ ἔχει μεγάλη σημασία αὐτὸς ὁ χαιρετισμός, διότι δίνει στὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ πῶς τὸν λαμβάνομε ὑπ' ὄψιν.

Μερικὲς κυρίες μπαίνουν καὶ βγαίνουν στὰ διάφορα καταστήματα, κάνουν τοὺς ὑπαλλήλους νὰ κοπιάζουν καὶ ὕστερα φεύγουν χωρὶς νὰ τοὺς ποῦν οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ. Τὸ νομίζετε εὐγενικὸ αὐτό; Ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος πρὸ πάντων, ὁσάκις ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κατωτέρους του φέρεται ὅσο μπορεῖ καλλίτερα, διότι μόνον ἔτσι θὰ δείξῃ ὅτι εἶναι πράγματι ἀνώτερός τους.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

ΕΛΕΝ. ΣΟΥΡΜ. ΕΝΤΑΥΘΑ.— Ὅλα τὰ ἐντομοκτόνα εἶνε ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἐξολόθρευσι τῶν κατσαρίδων, ἀλλὰ πρὸ παντῶν σᾶς συνιστῶ καθαριότητα καὶ συστηματικὸν πόλεμο. Ἐπίσης πασπαλίζετε φέτες ἀπὸ ντομάτα [illegible] σκόνην βόρακος καὶ βάζετε [illegible] γῆς, ὅπου νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν κατσαρίδες. Τὶς τρῶνε καὶ ψ[illegible] ἀμέσως. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ κάνετε καθημερινῶς.

ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ.— Γιὰ ὀ[illegible] μητέρα ἡ μπριγιαντίνη κοι[illegible]ζῇ, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε τὸ τακτικὸ λούσιμο.

Τὰ «νὶ - ντ' ἀμπεῖγ» ἐπανέρχονται στὴ μόδα. Γαρνίρουν κατὰ ἕναν τρόπο διακοσμητικὸ καὶ καινούργιο τὰ φορέματα ἀπὸ κρέπ, τὰ μάλλινα κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ σύνολα γιὰ τὴν πόλι, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέγετε ὑφάσματα κατὰ προτίμησιν ἐλαφρὰ καὶ λεπτά. Ἀνωτέρω τρία εἴδη γαρνιρισμάτων μὲ «νὶ - ντ' ἀμπεῖγ».

Τὸ πρῶτο ἀνσὰμπλ εἶνε ἀπὸ Λυσλήν. Ἡ φούστα πλισάρεται σὲ σχῆμα ἥλιου. Δυὸ ταινίες ἐργασμένες μὲ «νὶ - ντ' ἀμπεῖγ» τοποθετοῦνται κατὰ πλάτος. 2ον) Ταγιὲρ μὲ μπάσκα μακρυὰ καὶ ἄζυστέ, γιὰ λεπτὴ γυναῖκα. Ἡ διακόσμησίς του εἶνε χαριτωμένη μὲ «νὶ - ντ' ἀμπεῖγ» κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΝΗΣΤΕΙΑ 263 ΗΜΕΡΩΝ

ΜΙΑ εἴδησις, ἀπὸ τὴν Βομβάη ἀγγέλλει πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκευτικῆς αἱρέσεως —Γεάϊν—Μισρὶ—Λάλι, — Μαχαράτι, νηστεύει ἐδῶ καὶ 260 ἡμέρας.

Σύμφωνα μὲ τὴ δήλωσί του, θὰ πέθαινε τὴν 363ην ἡμέραν ἀπὸ πεῖνα, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐξωμαλύνοντο μερικὲς ἐσωτερικὲς διαφορὲς τῆς αἱρέσεως Γεάϊν.

Ἡ μοιραία αὐτὴ ἡμέρα ἐπρόκειτο νὰ εἶναι τὴν περασμένην ἑβδομάδα, δὲν ἐγνώσθη ὅμως ἂν ὁ Ἰνδὸς νηστευτὴς πέθανε ἢ διέκοψε τὴ πολύμηνη νηστεία του.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΧΕΙΡΑΨΙΕΣ

ΣΤΟ Παρίσι ἱδρύθηκε τὸν περασμένο μῆνα ἕνας σύλλογος, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς συνηθείας τῆς χειραψίας. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου χαρακτηρίζουν τὴν χειραψία ὡς συνήθεια μιᾶς πρωτογόνου ἐποχῆς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔδιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ χέρι τους, γιὰ νὰ δείξουν πως δὲν κρατοῦσαν κανένα ὅπλο.

Μὲ τὴ χειραψία μεταδίδονται μικρόβια πολλῶν ἀσθενειῶν καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀδικαιολόγητη ἡ διατήρησις τῆς πρωτόγονης αὐτῆς συνηθείας στὴν ἐποχή μας.

Ἀρκετὸς κόσμος ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ αἰτήσεις ἐγγραφῆς στὸν νέο σύλλογο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία προβλέπεται ἐξασφαλισμένη.

Η ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ἡρωΐς τῆς ἡμέρας στὴν Ἀγγλία εἶναι ἡ κυρία Ἄϊβελ, ἄλλοτε χορεύτρια στὸ Φολὶ — Μπερζέρ, σύζυγος ἑνὸς πλουσιωτάτου Ἄγγλου, ἡ ὁποία ἐζήτησε καὶ πῆρε τὸ διαζύγιό της κατὰ τρόπον παταγώδη.

Ἡ κυρία Ἄϊβελ, ποὺ εἶναι σήμερα εἴκοσι ἕξη χρόνων, εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ὁ ἄνδρας της ἔκανε ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις σὲ μιὰ νέα. Ἡ κ. Ἄϊβελ εἰδοποίησε τὴν ἀντίζηλό της πὼς ἔπρεπε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ἐκείνη δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὴν προειδοποίησι αὐτὴ καὶ μιὰ μέρα ἡ Ἄϊβελ, βλέποντας τὴ νέα μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της. τοὺς ἐσταμάτησε, ἐχτύπησε ἀγρίως μὲ τὸ λουρὶ τοῦ σκύλλου της τὴν ἀντίζηλόν της στὸ πρόσωπο καὶ παίρνοντας κατόπιν ἕνα δοχεῖο μὲ λάδι τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ἔχυσε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ διαζυγίου ἡ κ. Ἄϊβελ παίρνει καθημερινῶς ἑκατοντάδες ἐπιστολές, θαυμαστῶν της κι' ἀπὸ τὰ δύο φῦλα, ποὺ ὄχι μόνον τὴν συγχαίρουν ἀλλὰ καὶ τῆς ζητοῦν ὁδηγίες... συμπεριφορᾶς.

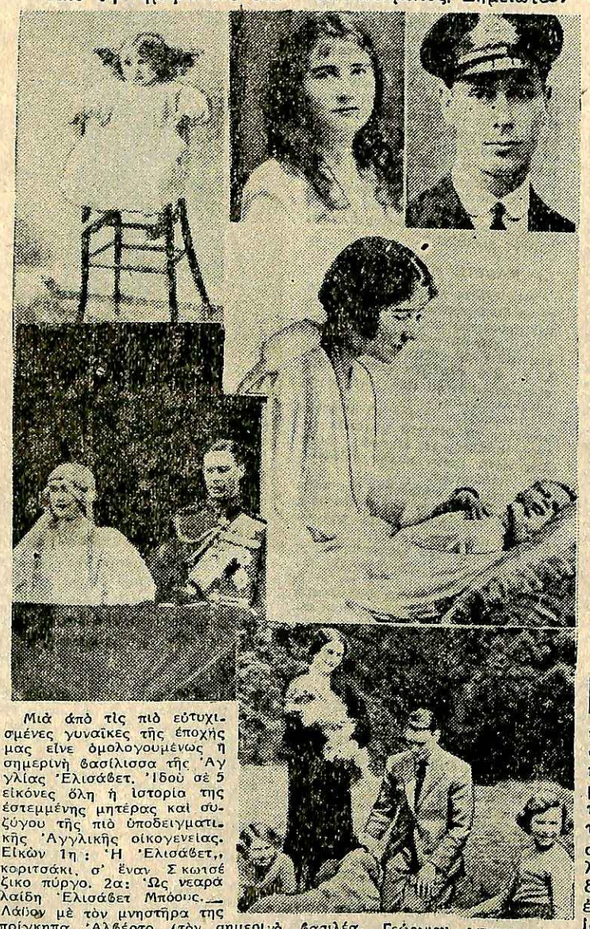

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας εἶνε ὁμολογουμένως ἡ σημερινὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ. Ἰδοὺ σὲ 5 εἰκόνες ὅλη ἡ ἱστορία της ἐστεμμένης μητέρας καὶ συζύγου τῆς πιὸ ὑποδειγματικῆς Ἀγγλικῆς οἰκογενείας. Εἰκὼν 1η: Ἡ Ἐλισάβετ,, κοριτσάκι, σ' ἕναν Σκωτσέζικο πύργο. 2α: Ὡς νεαρὰ λαίδη Ἐλισάβετ Μπόους.— Λάϊων μὲ τὸν μνηστῆρα της πρίγκηπα Ἀλβέρτο (τὸν σημερινὸ βασιλέα Γεώργιον ΙΣΤ'). 3η: Ἡ Ἐλισάβετ ὅταν ἔγινε δούκισσα τῆς Ὑόρκης. 4η: Ὅταν ἀπέκτησε τὴν πρώτη της κορούλα (τὴν σημερινὴ διάδοχο τοῦ θρόνου). 5η: Ὡς βασίλισσα μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά της.

ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΓΙΑ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ νόχου στὰ σοβαρὰ δυστυχήματα τῆς τροχαίας κινήσεως στὴν Δανικὴ πόλι Ροσκίλδε, ἐπιβάλλεται ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος ὅλων τῶν «πρωταγωνιστῶν» τοῦ δυστυχήματος.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἐξακριβώνει ἂν κανένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι μεθυσμένο, ὁπότε στὸ αἷμα του θὰ βρίσκωνται ἴχνη οἰνοπνεύματος. Σημειωτέον ὅτι στὴν ἐξέτασιν αὐτὴν ὑποβάλλονται κι' οἱ... σκοτωμένοι!

ΕΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΤΟΜΑΤΕΣ

ΤΩΡΑ ποὺ κάθε κράτος προσπαθεῖ νὰ παράγῃ ὅ,τι προηγουμένως εἰσήγε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἐγκαινιάσθηκε στὴν Ὁλλανδία μιὰ πρωτότυπη καλλιέργεια ντομάτας. Ὡς τώρα γιὰ νὰ ὡριμάζουν γρηγορώτερα τὰ ἄγουρα φροῦτα χρησιμοποιοῦσαν εἰδικὲς σέρρες σκεπασμένες μὲ κρύσταλλα καὶ ἐπαφίεντο στὴν θερμοτητα ποὺ παρῆγον εἰδικὰ μηχανήματα. Οἱ ἔξυπνοι ὅμως Ὁλλανδοὶ δὲν θέλουν νὰ χάνουν καιρὸ περιμένοντας τὶς ντομάτες νὰ ὡριμάσουν μὲ τὴ θερμότητα καὶ γι' αὐτὸ τοὺς κάνουν... ὑποδερμικὲς ἐνέσεις μὲ «αἰθυλικὸν πνεῦμα».

Ἂς δοκιμάσουν κι' οἱ δικοί μας μανάβηδες καὶ θὰ ἰδοῦν ὅτι μποροῦν νὰ ἔχουν ντομάτες πρὸ τῆς ἐποχῆς των.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΑΔΕΞΙΟΤΗΤΟΣ

ΣΕ κάποια ταυρομαχία ποὺ ἔγινε τελευταίως στὸ Σαντιάγκο, ὁ ταυρομάχος δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ τὸν ταῦρο, μολονότι περισσότερο ἀπὸ δέκα φορὲς τὸν εἶχε φέρει μπροστά του.

Οἱ θεαταὶ ὅμως μαζὶ μὲ τὸν κυβερνήτη τοῦ Σαντιάγκο, ἀντὶ νὰ θυμώσουν, τοῦ ἔστειλαν ἕναν στέφανο δάφνης.

Κι' ὁ κυβερνήτης εἶπε, δίνοντας στὸν ταυρομάχο τὸν στέφανο:

—Ἀξίζεις νὰ τὸν πάρῃς, γιατὶ κέρδισες τὸ πρωτάθλημα τῆς ἀδεξιότητος!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

Ἡ νῆσος Χοκάϊντο, ποὺ βρίσκεται πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰαπωνίας, ἔχει κλίμα ἀπαίσιο καὶ γι' αὐτοὶ κάτοικοίτης τὴν ἐγκαταλείπουν σχεδὸν καθημερινῶς. Θὰ ὑπῆρχε, λοιπόν, κίνδυνος νὰ ἐρημωθῇ τελείως ἂν δὲν ἀποτελοῦσε καταφύγιο γιὰ τὴ φυλὴ Μίνους, μιὰ φυλὴ ἀνεξάρτητη, ποὺ ἐνῷ μοιάζει, ἐν τούτοις δὲν ἀνήκει στὴν ἰαπωνική. Οἱ Μίνους διαφέρουν βασικὰ ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους, γιατὶ ἔχουν μεγάλην ἀγάπη στὰ... μουστάκια καὶ στὰ γένεια.

Καὶ τόση εἶναι ἡ λατρεία τους, ὥστε τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τὶς περνοῦν καλλωπίζοντάς τα.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι πὼς ἡ αὐτὴ μανία ὑπάρχει καὶ στὶς γυναῖκες, ποὺ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν μουστάκια, πηγαίνουν στοὺς εἰδικοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τὶς στιγματίζουν γιὰ νὰ φαίνωνται πὼς κι' αὐτὲς δὲν ὑστεροῦν ἀπὸ τὸ ὡραῖο αὐτὸ στολίδι τοῦ προσώπου!

ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΣΤΙΣ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν οἱ φυλακὲς τοῦ Ντόμσον, στὶς ὁποῖες παρακαλοῦν νὰ μποῦν οἱ κατάδικοι. Ἡ διαμονὴ στὶς φυλακὲς αὐτὲς δὲν εἶναι μόνον ἄνετη, ἀλλὰ κι' εὐχάριστη ἀπὸ κάθε πλευρά.

Ἐκεῖ ὑπάρχουν λουτρά, κεντρικὴ θέρμανσις, καλοφαγία καὶ σπόρ,ἀντὶ ἀναγκαστικῆς ἐργασίας. Ἀλλὰ γιατὶ ὅλ' αὐτά; Γιατὶ στὶς φυλακὲς αὐτὲς γίνεται μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μεταβάλουν τὸν ἐγκληματικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐγκαθείρκτων, χρησιμοποιῶντας τοὺς καλυτέρους ὅρους τῆς ζωῆς. Πολλοὶ ποὺ καταδικάζονται ἐρήμην περιμένουν νὰ κενωθοῦν θέσεις στὶς φυλακὲς τοῦ Ντόμσον γιὰ νὰ ἐκτίσουν τὴν ποινή τους.

ΜΟΝΑΧΗ... ΣΩΦΕΡΙΝΑ !

Οἱ Βαυαρικὲς ἐφημερίδες ἀναγράφουν τὴν εἴδησι ὅτι τὸ παλαιὸ ἀμάξι ποὺ μετέφερε τρόφιμα καθημερινῶς στὸ μοναστῆρι τοῦ Τιέσσεν ἀντικατεστάθη μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ἔτσι λοιπὸν τώρα στὴν ἀγορὰ τοῦ Μονάχου παρουσιάζεται τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὁδηγεῖ μιὰ καλόγρηα.

Ἡ ἀστυνομία οὐδέποτε ἔκαμε παρατήρησι στὴ μοναχή, γιατὶ ποτὲ δὲν παρέβη τὶς διατάξεις καὶ δὲν ἐχτύπησε ποτὲ κανέναν.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΣΤΑ ἐργοστάσια τῆς ἀγγλικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας κατασκευάζεται ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ ὅταν θὰ πετᾶ σὲ μεγάλο ὕψος θὰ εἶναι ἀόρατο! Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σὲ μικρότερο ὕψος οἱ γραμμὲς τοῦ περίεργου αὐτοῦ ἀεροπλάνου δὲν θὰ διακρίνωνται καλά, ἀλλὰ σὰν θολὸς πέπλος, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ παρέχῃ στόχο στὸν ἐχθρό.

Καὶ ἄλλα συνηθισμένα ἀεροπλάνα σὰν πετοῦν ἐπάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ πεπλοειδὲς παραπέτασμα, θὰ εἶναι ἐπίσης ἀόρατα ἀπὸ κάτω, ὅπως ἀπέδειξαν δὲ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν, δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ οὔτε ἡ φωτογράφησις τῶν ἀόρατων ἀεροπλάνων. Φυσικὰ εἶναι μυστικὴ ἡ βάσις τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ἐφευρέσεως, ὑποτίθεται ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ μιὰν εἰδικὴ βαφὴ τοῦ ἔξωτερικοῦ τοῦ ἀεροπλάνου.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΕ... ΧΙΛΙΑΡΙΚΑ

ΕΝΑΣ πλουσιώτατος ἀλκοολικὸς, αὐτοκτόνησε κατὰ τὸν πιὸ παράξενο τρόπο. Ὁ καφεπώλης Ζὰν Καλφιὲ, συγκεκριμένως, μιὰ νύχτα, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, πῆρε κάποιο ναρκωτικὸ γιὰ νὰ κοιμηθῇ, γιατὶ ὑπέφερε ἀπὸ ἀϋπνία.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ναρκωτικὸ δὲν τοῦ ἔκανε τιποτα, κατελήφθη ἀπὸ μιὰ κρίσι, συνηθη στοὺς ἀλκοολικοὺς κι' ἀφοῦ ἄνοιξε τὸ συρτάρι ὅπου ἐφύλαγε τὰ χρήματά του, ἔπῆρε διάφορα χρηματοδέματα κι'ἄρχισε νὰ τὰμασσᾶ καὶ νὰ τὰ καταπίνῃ. Ἄρχισε ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν 5 φράγκων, συνέχισε μὲ τῶν 50 καὶ τῶν 100 καὶ κατέληξε στὰ χαρτονομίσματα τῶν 1000 φράγκων. Ὁ δυστυχὴς ἔσκασε!

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΩΝ

ΥΠΑΡΧΕΙ στὴν Ἀμερικὴ σωματεῖο τῶν παχυσάρκων! Τὸ σωματεῖο αὐτὸ συγκαλεῖ κάθε Αὔγουστο γενικὴ συνέλευσι τῶν μελῶν του, καθ' ἣν ἐκλέγεται πρόεδρος τὸ παχύτερο μέλος. Ὁ ἐφετεινὸς πρόεδρος ζυγίζει 151 ὀκάδες!

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου πρέπει νὰ ἔχουν τὸ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὁριζόμενο βάρος, δηλαδὴ ἐπάνω ἀπὸ 95 ὀκάδας!

Κατὰ τὴν τελευταία συνέλευσι ἐκάθησαν στὸ τραπέζι 100 μέλη, ποὺ κατεβρόχθισαν 900 ὀκάδες πατάτες, 100 ὀκάδες ψάρια καὶ ἄφθονα πουλερικά!

Ἤπιαν 30 βαρέλια μπύρα. Κι' ὕστερα ἐχόρεψαν μὲ... βαρελοειδεῖς ντάμες.

75 ΜΕΤΡΑ ΜΑΝΔΥΑΣ !

Ο μεγαλύτερος αὐτοκρατορικὸς μανδύας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐφόρεσε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη τῆς Ρωσίας, ὅταν ἐστέφθη στὴν Πετρούπολι τῷ 1762. Εἶχε μάκρος 75 μέτρων καὶ τὸν κρατοῦσαν 50 ἀκόλουθοι!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΡΙΕΣ

ΜΙΑ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσε μιὰ στατιστικὴ ὡραίων θηλυκῶν ὑπαλλήλων ποὺ κατὰ καιροὺς ἐσαγήνευσαν τοὺς προϊσταμένους των. Στὴν πρώτη θέσι ἐμφανίζεται ὁ τελευταίως ἀποθανὼν πρώην ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, λόρδος Ρῆτγκεν, ποὺ σὲ ἡλικία 70 χρόνων παντρεύτηκε τὴν ἰδιαιτέρα γραμματέα του. Ὁ Νοτιοαμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος Ρόμπινσον, παντρεύτηκε πέρισυ τὴν ἰδιαιτέρα γραμματέα του Κάλλεν. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ πρόεδρος τοῦ ἀμερικανικοῦ τράστ καπνοῦ Τζώρζ Οὐάσιγκτων, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἄνθρώπους τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ παντρεύτηκε τὴν ὑπάλληλό του Μαίρη Μπράνς.

Ὁ ἀστυνομικὸς συγγραφεὺς Ἔντγκαρ Οὐάλλας παντρεύτηκε τὴ γραμματέα του Ἔθελ Κίγκ, ποὺ πέθανε στὰ 1933. ἕνα χρόνο μετὰ τὸν θάνατο τοῦ διασήμου συζύγου της.

ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΟΥΔΡΑΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΔΕΝ εἶναι κοκκέτικα μόνον τὰ δίποδα θηλυκά. Στὸ ζωϊκὸ βασίλειο ὑπάρχουν εἴδη πουλιῶν ποὺ πουδραρίζονται ! Ὁ ἐρωδιὸς ἔχει στὸ σῶμα του ἀρεκτὴ πούδρα μὲ τὴν ὁποίαν πουδραρίζονται! Ὁ ἐρωδιὸς φτερά του καὶ ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται στὸ στῆθός του.

Ἐπίσης ἕνα ἄλλο πουλὶ ποὺ ζῆ στὰ τροπικὰ κλίματα... βάφει τὰ φτερὰ τοῦ στήθους του μ' ἕνα κόκκινο χρῶμα ποὺ προμηθεύεται ἀπὸ τὰ λουλούδια

ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

ΤΟ Λονδῖνο τώρα τελευταῖα παρουσιάσθηκε ἕνα περίεργο εἶδος ἐμπορίου, ποὺ κάνει χρυσὲς δουλειές. Αὐτὸ τὸ ἐμπόριο εἶναι οἱ: «λόγοι κατὰ βούλησιν» καθὼς ἀναφέρει ἡ ταμπέλλα τοῦ πρώτου εἰδικοῦ καταστήματος. «Ὅλοι οἱ λόγοι, γράφει πάρα κάτω ἡ ταμπέλλα, εἶναι πρώτης τάξεως καὶ ὀκαζιόν». Ἰδοὺ μερικὲς τιμές: Ἐπικήδειοι λόγοι ἀπὸ 10—150 λίρες. Λόγοι ἐπ' εὐκαιρίᾳ γάμων (διαρκείας 10 λεπτῶν) 50 λίρες. Μικροὶ χιουμοριστικοὶ λόγοι 34—95 λίρες, ἐπιτάφιοι 24 λίρες, καὶ σὲ στίχους 72 λίρες.

Ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανέναν μικρὸ ἢ μεγάλο λόγο, ἀγγλιστὶ βέβαια, ἂς ἀποταθῇ στὸ κατάστημα «Μπλάκπουλ, Στράντ Στρὴτ 19, Λονδῖνον».

Βεβαίως ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν θὰ πῆτε ὅτι, παριστᾶ παγόβουνα μέσα σὲ κάποιαν θάλασσα τῶν ἀρκτικῶν ζωνῶν. Καὶ ὅμως δὲν παριστᾶ αὐτό, ἀλλὰ τρεῖς κύκνους τὴ στιγμὴ ποὺ βουτοῦν κι' οἱ τρεῖς τὰ κεφάλια τους στὸ νερὸ τῆς λιμνοθάλας τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου Ἀθηνῶν

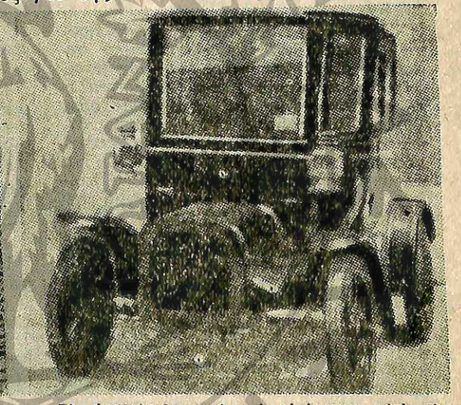

Τὸ ἀρχαιότερο ταξὶ ποὺ εὑρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐν κυκλοφορίᾳ, θὰ ἐκτεθῇ κατὸ τὴν προσεχῆ Διεθνῆ Ἔκθεσι τοῦ Αὐτοκινήτου ποὺ θὰ λάβῃ χώραν τὸν Δεκέμβριο στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶνε ἰδιοκτησία ἑνὸς Λονδρέζου σωφὲρ ὀνόματι Ἰωσὰ Μπράντον.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ
τῆς μενάλης φίλης

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Περνώντας τὶς προάλλες μπροστα ἀπὸ ἕνα δημόσιο σχολεῖο, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ σχολνοῦσαν οἱ μαθηταί του ἔμεινα κατάπληκτη, μπρὸς στὸ λυπηρὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν τὰ μάτια μου. Τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα ποὺ μὲ τὶς σάκκες κάτω ἀπ' τὶς μασχάλες, ἐξωρμοῦσαν ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ σχολείου καὶ κατέβαιναν τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια μὲ ἄγριες φωνές, ἔδιναν τὴν εἰκόνα μικρῶν καννιβάλων ποὺ ἐπέπεφταν ἐπάνω στὸ ἀνθρώπινο θῦμα τους, ἢ τ' ὀλιγώτερο, ἀγέλης προβάτων ποὺ ξαφνικὰ τοὺς ἀνοίχτηκε ἡ στάνη τους... Πόσο λυπηρὸ θέαμα, ὅτ' ἀλήθεια, γιὰ τὸν πολιτισμό μας!

Στὰ παιδιά, βέβαια, πρέπει νὰ δικαιολογήσῃ κανεὶς μιὰ μετρημένη ζωηρότητα, ὄχι ὅμως σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ δείχνουν τόση περιφρόνησι καὶ ἀσέβεια στὰ σχολεῖα τους, ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο ἱεροὶ χῶροι ὅπως μιὰ ἐκκλησία. Μόνον παιδιὰ κακῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀδιαπαιδαγώγητα, ποὺ δὲν λογαριάζουν καθόλου οὔτε τοὺς δασκάλους των, ποὺ τόσο φροντίζουν γιὰ νὰ τοὺς δώσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀντικρύσουν αὔριο τὴ ζωή, μπορεῖ νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ σχολεῖα μὲ τὸν τρόπο αὐτόν.

Ὅπως τὶς Κυριακὲς βγαίνετε ἥσυχα, φρόνιμα καὶ μὲ πραγματικὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν χῶρο ποὺ ἀφήνετε, ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες, ἔτσι νὰ φροντίζετε νὰ φεύγετε κι' ἀπ' τὰ σχολεῖα σας, γιὰ νὰ μὴν δίνετε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὰ διδακτικὰ ἱδρύματα εἶναι φυλακὲς στὶς ὁποῖες σᾶς ἀναγκάζουν νὰ κλείνεσθε μερικὲς ὧρες, καὶ δὲν βλέπετε παρὰ πότε θάρθῃ ἡ στιγμὴ νὰ ἐλευθερωθῆτε ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΦΙΛΗ

Εἴσδε καλοὶ μαθηταί;

Τὰ σχολεῖα ἄρχισαν. Μὲ τὶς σάκκες ὑπὸ μάλης τρέχετε χαρούμενα πρωΐ-πρωΐ νὰ καταλάβετε τὶς θέσεις σας στὰ σχολικὰ θρανία καὶ νὰ παρακολουθήσετε μὲ προσοχὴ τὰ ὅσα θὰ σᾶς διδάξουν οἱ καλοί μας δάσκαλοι ποὺ τόσο ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν μόρφωσί σας.

Ἐσεῖς ὅμως εἴσθε ἄρά γε καλοὶ μαθηταί, ἄξιοι τῶν τόσων φροντίδων ποὺ καταβάλλουν γιὰ σᾶς οἱ γονεῖς σας καὶ οἱ δάσκαλοί σας; Ἴσως τώρα νὰ μὴν ξέρετε κι' ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ποιὸς θεωρεῖται καλὸς μαθητής. Γιὰ νὰ τὸ μάθετε, λοιπόν, προσέξετε τὸν παρακάτω πίνακά μας:

1. Παίρνετε, γενικῶς, καλοὺς βαθμούς;

(Καλούς=2, μετρίους=1, κακούς=0).

2. Μαθαίνετε εὐσυνειδήτως τὰ μαθήματά σας;

(Ναι=2, κάποτε=1, ὄχι=0).

3. Λερώνετε ἀκόμα τὰ δάχτυλά σας μὲ μελάνια;

(Καθόλου=2, λιγάκι=1, πολύ=0).

4. Σκουπίζετε τὸν κονδυλοφόρο σας ἐπάνω στὴ μπροστέλα σας;

5. Χτυπᾶτε τὸ κεφάλι σας ἀσυναίσθητα μὲ τὰ χέρια ὅταν δὲν βρίσκετε τὴ λύσι ἑνὸς προβλήματος;

(Γιὰ τὶς δυὸ μαζὶ ἐρωτήσεις: Ὄχι=2, κάποτε=1, Ναί=0).

6. Εἴσθε ἀναμαλλιασμένος καὶ βρώμικος ὅταν φεύγετε ἀπὸ τὸ σχολεῖο;

(Ποτέ=2, κάποτε=1, πάντοτε=0).

7. Βγαίνετε θορυβωδῶς σὰν δαιμονισμένοι ἀπὸ τὸ σχολεῖο;

(Ποτέ=2, κάποτε=1, πάντοτε=0).

8. Φροντίζετε νὰ εἶναι πάντοτε τὸ θρανίο σας καθαρό;

(Ναί=2, κάποτε=1, ὄχι=0).

9. Ντύνετε προσεκτικὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά σας;

(Ναί=2, ὄχι ὅλα=1, ὄχι=0).

10. Πρὶν γυρίσετε μιὰ σελίδα βιβλίου, γλείφετε τὰ δάχτυλά σας;

(Ποτέ=2, κάποτε=1, πάντοτε=0).

11. Θυμᾶστε νὰ βάζετε ἕνα κομμάτι στυπόχαρτο μέσα στὰ τετράδιά σας;

(Πάντοτε=2, κάποτε=1, ποτέ=0).

12. Μεταχειρίζεσθε πολὺ τὴν γκομαλάστιχα;

(Σπανίως=2, κάπου-κάπου=1, συχνότατα=0).

13. Πρὶν φύγετε γιὰ τὸ σχολεῖο, θυμᾶστε νὰ γεμίζετε τὸ στυλό σας ἢ νὰ πάρετε μαζί σας τὸ καλαμάρι σας;

(Ναί 2, ὄχι πάντοτε 1, ποτέ=0).

14. Ξεχνᾶτε τὶς μαθητικές σας ἐργασίες;

(Ποτέ=2, κάποτε=1, συχνότατα=0).

15. Προσέχετε νὰ διατηρῆτε καθαρὴ καὶ σιδερωμένη τὴν μπροστέλα σας;

(Πάντοτε=2, ὄχι καὶ τόσο=1, ποτε=0).

16. Προσπαθεῖτε νὰ ἐμπνευσθῆτε, βαγκάνοντας τὴν ἄκρη τοῦ κονδυλοφόρου σας;

(Σπανίως=2, κάποτε=1, ναί=0).

17. Σᾶς συμβαίνει νάχετε τὸ μυαλό σας ἀλλοῦ ὅταν σᾶς ρωτοῦν;

(Ποτέ=2, κάποτε=1, συχνά=0).

18. Δανείζετε εὐχαρίστως στοὺς συμμαθητάς σας κάτι ἀπ' τὰ σχολικά εἴδη;

(Ναί=2, ὅταν δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιῶς=1, ποτέ=0).

19. Ὅταν σᾶς δονείζουν ἐκεῖνοι τὰ δικά τους, φροντίζετε νὰ τὰ ἐπιστρέφετε... σὲ καλὴ κατάστασι;

(Πάντοτε=2, ὄχι πάντοτε=1, ποτέ=0).

20. Ὅταν ὁ δάσκαλος ἐξηγῇ τὸ μάθημα στὸν πίνακα, διασκεδάζετε σκιτσάροντας τὸ προφίλ του;

21. Ἢ διηγεῖσθε μιὰ ἀστεία ἱστορία στὸν γείτονά σας;

22. ...Ἢ ἀκόμα, κάνετε διάφορες γκριμάτσες πίσω ἀπ' τὸ τετράδιό σας γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄλλοι;

23. Σᾶς συμβαίνει νὰ «χαχανίζετε», χωρὶς λόγο τὴν ὥρα ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη σιωπή;

24. Φθάνετε καθυστερημένοι στὸ σχολεῖο;

25. Παρακολουθεῖτε διαρκῶς τοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ βρίσκοντας ὅτι βαδίζουν πολὺ σιγὰ στὶς σχολικὲς ὧρες;

(Γιὰ τὶς 6 τελευταῖες αὐτὲς ἐρωτήσεις: Ποτέ=2, κάποτε=1, συχνά=0).

Τώρα, λοιπόν, ποὺ διαβάσατε τὸν παραπάνω πίνακα, ἀπαντῆστε, χωρὶς φυσικὰ νὰ ἀπατᾶτε τὸν ἑαυτό σας, στὶς 25 αὐτὲς ἐρωτήσεις σημειώνοντας γιὰ τὴν κάθε μιά, τὸν ἀριθμὸ 2, 1 ἢ 0, σύμφωνα μὲ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ σᾶς δίνω στὶς σχετικὲς παρενθέσεις. Μετὰ προσθέσετε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ σημειώσατε.

Ἐὰν συναλικῶς συγκεντρώνετε:

50 βαθμοὺς (δηλαδὴ τὸν ἀνώτατον ἀριθμόν) εἴσθε τὸ ὑπόδειγμα καλοῦ μαθητοῦ.

40 βαθμούς, εἴσθε ἕνας πολὺ καλὸς μαθητής.

30 βαθμούς, εἴσθε καλὸς μαθητής.

20 βαθμούς, προσοχή! διορθωθῆτε.

10 βαθμοὺς καὶ κάτω, εἶναι ἀποκαρδιωτικό! Θὰ κάμεπε πολὺ καλά, ἀντὶ νὰ τεμπελιάζετε κατὰ τὶς διακοπές σας νὰ διαθέτετε τὸν καιρό σας στὴν ἐξεύρεσι τρόπου γιὰ νὰ συνέλθετε. Πόσο θάθελα νἄξερα τώρα, πόσοι καὶ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους μποροῦν νὰ μοῦ ποῦν ὅτι συγκεντρώνουν εἰλικρινὰ τοὺς 50 βαθμούς. Ἂς μοῦ τὸ γράψουν, κι' ἐγὼ θὰ τὸ δημοσιεύσω εὐχαρίστως.

ΕΠΗ

Οἱ Διασκεδάσεις

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1.— Εἰδικότης λογοτέχνου συγγραφέως — στρατιωτικὸν τμῆμα — ἀνώτερος κληρικός.

2.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.) — Το μικρὸν ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν δύο κωμικῶν τοῦ κινηματογράφου — Μουσικὸς φθόγγος — μουσικὸς φθόγγος — Μόριον ὑποθετικόν. — Νόμισμα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. — Βυζαντινὸς μουσικὸς φθόγγος — Ἄνθος — Ἀθησσυνιακὸς τίτλος — Ἀντιπροσωπεύει ἀριθμόν.

3.— Γνωστὸς ὀργανισμὸς—Καταφατικὸν — Τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέρας τὸ προαγγέλλον τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

4.—Γαλλὶς ἡρωὶς τοῦ 15ου αἰῶνος — Βυζαντινὸς μουσικὸς φθόγγος — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία — Εὐθέα.

5.— Ἡ λέξις αὐτὴ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἔχει μεγάλην ἀξίαν.— Ὁμωτικὸν μόριον — Παραπεμπτικὸν — Σύνδεσμος συμπερασματικὸς — Ὅρος ζατρικίου.

6.— Ἀγγλικὸς τίτλος.— Τὸ μικρὸν ὄνομα Γερμανίδος ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμε στὶς «Δυὸ μικροῦλες» —Τὰ τρία πρῶτα γράμματα τοῦ μικροῦ ὀνόματος τῆς Σῆρερ(πρωταγωνιστεῖ στὴν Μαρία Ἀντουανέττα). — Συμφωνον εἰς διπλοῦν —Βυζαντινὸς μουσικὸς φθόγγος— Τὸ ὄχι εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

7.— Ἄρθρον (πληθυντικός) — Τὸ ὑπάρχον, τὸ ἔχον ζωήν — Τὰ ἰδικά σου. — Προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ «ἄφησε». — Ρουμανικὸν νόμισμα — Μεγάλη θεὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θρησκείας.

8.— Χρονικὸν διάστημα — Σύνδεσμος εἰδικὸς — Προστακτικὴ τοῦ λέγω (στὴν δημοτική) — Κύτταξε — Ἄρθρον θηλυκὸν (εἰς τὸν πληθυντικόν).

9.— Μέγας Νορβηγὸς πολιτικὸς καὶ συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος — Ἡ κάμπη αὐτοῦ κατα στρέφει τὰ μάλλινα ὑφάσματα — Ὄχι παλαιὸ (δημοτική) —Μεγάλη νῆσος τῶν Μ. Ἀντιλλῶν, ἄνευ τοῦ τελικοῦ γράμματός της.—Μεγάλη δασις τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας.

10.— Κλωστή — Ἄρθρον(πληθυντικός) — Πόλις τῆς Πελοποννήσου, (χωρὶς τὸ ἀρχικὸν γράμμα της.— Ὁμηρικὸν ἔπος.— Τὴν ἐρωτεύθηκε ὁ Λέανδρος — Σύστημα ἐγκεφαλικὸν (γενική). — Κοιψός, καλοντυμένος.—Ἄρθρον (δοτική).

11.— Ἐπιβαίνουν τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος ἁμαξοστοιχίας ἢ τοῦ αὐτοῦ πλοίου — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (γενική) — Ὑποθετικὸν (δημ.) ἀτίθασος, ἀπειθάρχητος, ἀνυπάκουος.

6.— Ἄρθρον πληθυντικός.

7.— Ὁ καθεὶς ἔχει τὸ ἰδικό του — Δημητριακὸν (εἰς τὴν δημοτικήν).

8.— Πόλις τῆς Γαλλίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καντονίου.

9.—Οὕτως ὠνομάσθησαν οἱ ἕτεροι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες συνεκήρυξαν τὸν λόγον αὐτοῦ μετὰ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

10.— Ἄρθρον πληθυντικός — Ἀρχαία θεὰ — Ἰρλανδὸς συγγραφεύς.

11.— Τελικὸς σύνδεσμος —Σύνδεσμος ὁμοιωματικός.

12.— Στρατιωτικὸν παράγγελμα — Μεγάλα ὑψώματα.

13.— Ἀρχαία πόλις τῆς Καρίας, περίφημος διὰ τὸ Μαυσωλεῖον της.

14.— Μουσικὸς φθόγγος.

15.— Τὸ ὄνομα.. — καὶ τὸ ἐπώνυμον διασήμου σκηνοθέτου.

16.— Τὰ ἰδικά σου — Ἄρθρον τῆς γαλλικῆς.

17.— Γαλλικὰ νομίσματα τοῦ 19ου αἰῶνος.

18.— Γλύπτης τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Καπιτωλίου σώζονται ἔργα του, δύο ἀγάλματα Κενταύρων.

19.—Ὄχι ἢ μισή — Ὀνομασία τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς κάτω πόλεις τῆς Ἰταλίας.

20.— Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου(εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ὕπαρξις τῶν πυραμίδων).

21.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθυντικός) — Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ρωσσικῆς Κιρκασίας ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

22.— Μεγάλη γραμμὴ συνεχομένων δρέων.

23.— Δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστα (γενικὴ πληθυντικοῦ).

24.— Μουσικὸς φθόγγος.

25.— Ἐπίρρημα ποσοτικὸν(δύο φορές). Νομίσματα μικρᾶς ἀξίας κέρματα (δημοτική).

26.—Ἐρωτηματικὸν.—Ὁμαλὸν ἐδαφικὸν τμῆμα.

27.— Εἷς τῶν μεγαλυτέρων τρομοκρατῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (εἰς τὴν γενικήν).

28.— Τὸ ὑπάρχον, τὸ ἔχον ζωὴν — Εὑρίσκονται εἰς τὰς ἄρχας τῆς Σπάρτης.

29.— Ὁ εὐφυέστερος μυθοποιὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

30.— Γιὰ τοὺς Γάλλους, ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε τὸ πᾶν, γιὰ μᾶς ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως ἀξίαν — Τάξις τοῦ δημοτικοῦ, ἡ ὁποία κατηργήθη.

31.— Ὀνομασία τῆς Παναγίας, συμβολίζουσα αὐτὴν ὡς ὁδηγὸν πάντων τῶν λαῶν.

32.— Λεπτὴ κλωστὴ — Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, περίφημος γιὰ τὸ κάλλος του — Σύμφωνον εἰς

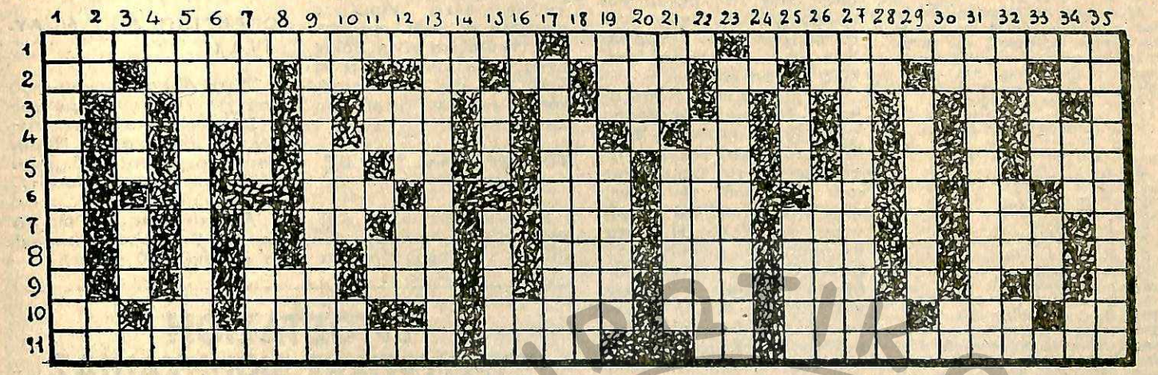

ΚΑΘΕΤΩΣ

1.— Ἐθνικὸς ὕμνος μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

2.— Ὁ χοῖρος (εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν). Προσωπικὴ ἀντωνυμία.

3.— Μία τῶν πέντε αἰσθήσεων — Μόριον καταφατικόν.

4.— Κλωστὴ — Πόλις τοῦ Βελγίου.

5.— Οὕτω πως ἐκλήθησαν οἱ κατὰ τὸν Μεσαίωνα μεγάλαι ἐκστρατεῖαι τῶν Δυτικῶν κρατῶν κατὰ τῆς Ἀνατολῆς (ἐνικός).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ γέροντος Ντυπὸν, ὁ ἀστυνομικὸς Ἀνρὶ Στὰρκ, ἀνέκρινε τὸνυιδν τοῦ νεκροῦ.

—Πῶς τὸν εὑρήκατε; τὸν ἠρώτησε.

—Ἐπειδὴ δὲν εἶδα τὸν πατέρα μου κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ υἱός, ἀνῆσύχησα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν ἀναζητῶ

»Τὸν εὑρῆκα μέσα στὸ δωμάτιό αὐτὸ κρεμασμένον, μὲ τὰ πόδια ματζευμένα πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔκοψα ἀμέσως τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ τὸν σώσω ἀλλὰ δυστυχῶς ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά.

—Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ἐψιθύρισεν ὁ ἀστυνομικός. Ἐπνίγηκε μὲ τὸ σχοινὶ αὐτό. Ἐκρεμάστηκε ἀπὸ τὸν γάντζο τοῦ ταβανιοῦ, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει γιὰ νὰ κρεμᾶται ἀπ' ἐκεῖ ὁ πολυέλαιος.

Κατόπιν ἐσήκωσε τὸ χέρι του, ἀγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ποὺ ἦταν δεμένο στὸν γάντζο καὶ ἔπειτα ἔσκυψε καὶ ἔπῆρε ἀπὸ κάτω τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ποὺ ὁ υἱὸς εἶχε βγαλει ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ πατέρα του. Ἔνωσε τὴν μίαν ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη καὶ τότε διεπίστωσεν ὅτι ἡ θηλειὰ ἔφθανεν εἰς τὸν ὦμον του.

—Περίεργον! εἶπε ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ ἰατροδικαστής, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ ἐξήταζε τὸ πτῶμα. Ὅταν ὁ νεκρὸς εἶχε τὸ κεφάλι του μέσα στὴν θηλειά, τὰ πόδια του θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγγίζουν τὸ πάτωμα. Αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητον!..

—Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε πολὺ περίεργον! ἔκανε καὶ ὁ ἀστυνομικός.

—Θὰ πρόκειται περὶ σκηνοθετημένης αὐτοκτονίας... Ἐδῶ ἔχει οὐμθὴ κάποιο ἔγκλημα!

—Νομίζετε γιατρέ;

—Βεβαίως! Στὴν θέσι σας θὰ προσπαθοῦσα νὰ μάθω τί ἔκανεν ὁ υἱὸς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του.

—Περιττὸν, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικός. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας!..

Πῶς ὁ ἀστυνομικὸς ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα αὐτό, τὸ ὁποῖο ὅστ συμφωνοῦσε διόλου μὲ τὴν γνώμη τοῦ ἰατροδικαστοῦ;

Ἠρόκειται πράγματι περὶ αὐτοκτονίας!...

Αἱ Λύσεις τοῦπροηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 18ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΤ — ΩΡΑ — ΠΙ. 2) ΠΑΤΡΑΙ — ΑΧΕΛΗΣ. 3) ΜΙ—ΟΙΩΝ — ΤΩΡΑ — ΑΙ. 4) ΑΡΑΣ — ΑΙΜΑ. 5) ΚΤΕ — ΙΣΑ — ΑΝΑ — ΑΡΑ. 6) ΙΕΡΑΙ — ΗΛΙΑΣ — ΠΑΡΩΝ. 7) ΡΩΜΗ — ΛΩΡΙΣ — ΟΝΟΣ. 8) ΟΣΗ — ΑΜΟΝ — ΑΣΙΑ — ΙΝΑ. 9) ΡΕ — ΝΟΣΟΣ — ΣΑΥΡΑ — ΕΝ. 10) ΠΑΣ — ΚΥ — ΤΛ — ΡΕΞ. 11) ΜΙ — ΓΡΟΣΑ — ΔΡΑΜΑ — ΩΣ. 12) ΟΣΑ — ΣΑΡΑ — ΔΥΕΙ — ΚΝΑ. 13) ΜΕΤΑ — ΜΑΡΙΑ — ΑΡΗΣ. 14) ΘΟΛΛΙ —

ΑΡΓΟΣ — ΙΑΣΩΝ. 15) ΑΙΑ — ΡΑΣ — ΡΑΣ — ΑΤΙ. 16) ΣΙ. ΩΝ — ΙΣΩΣ. 17) ΣΙ — ΣΙ. ΝΑ — ΟΡΘΑ — ΑΣ. 18) ΑΘΗ. ΝΑΙ — ΣΑΜΠΩΣ. 19) ΜΗ — ΓΑΡ — ΑΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΙ — ΕΠΙ — ΘΑ. 2) ΜΥ. ΤΕΡΟ — ΟΜΟΙΟΣ. 3) ΠΙ — ΕΡΩΣ — ΣΕΛΑ — ΙΑ. 4) Α. ΜΗΝ — ΓΑΤΑ. 5) ΣΤΟ — ΙΙΗ — ΑΙΡ — ΣΗΜ. 6) ΤΡΙΑΣ — ΑΣΚΟΣ — ΑΣΙΝΗ. 7) ΑΩΡΑ — ΜΟΥΣΑ — ΣΙΝΑ. 8) ΙΝΑ — ΗΛΟΣ — ΑΡΜΑ — ΩΑΙ. 9) ΡΩ — ΣΟΛΩΝ — ΑΑΡΩΝ — ΓΗ. 10) ΡΕΑ — ΙΡ — ΡΓ — ΗΡΑ. 11) ΦΑ — ΑΡΑΙΑ — ΔΙ. ΟΤΙ — ΡΕ. 12) ΑΤΙ — ΣΣΣΣ — ΔΥΑΣ — ΣΟΣ. 13) ΧΩΜΑ — ΙΑΤΡΕ — ΔΩΡΑ. 14) ΙΙΕ. ΡΑΝ — ΑΥΛΑΙ — ΑΣΘΜΑ. 15) ΙΛΑ — ΑΠΟ — ΑΙΣ — ΑΙΙΙΙ. 16) ΑΝΙΑ — ΑΚΡΑ. 17) ΣΑ — ΑΡΟΝ — ΝΗΣΑ — ΑΣ. 18) ΙΔΡΩΣΑ — ΑΣΩΤΟΣ. 19) ΑΝ — ΕΞΩ ΝΙ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 2)

1. Σ — έρραι.
2. Α — θῆναι
3. Λ — αμία.
4. Α — ρτα
5. Μ — εσολόγγιον.
6. Ι — ωάννινα.
7. Σ — πάρτη.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ μεγάλων Ἑλληνικῶν πόλεων ποὺ ἔπρεπε νὰ εὕρετε, καὶ τὰ ὁποῖα σχηματίζουν καθέτως τὴν ὀνομασίαν τῆς μικρᾶς ἀλλ' ἐνδόξου ἑλληνικῆς νήσου:

«ΣΑΛΑΜΙΣ»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ:

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 3)

1. Β — ουλγαρία.
2. Ε — λλάς
3. Λ — ιθουανία
4. Ι — ταλία
5. Γ — αλλία
6. Ρ — ουμανία
7. Α — γγλία
8. Ι — σπανία
9. Δ — ανία.
10. Ο — ὐγγαρία.
11. Ν — ορβηγία

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδοξοτοποθετούμενα ὡς ἀνωτέρω δεκα εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν καθέτως, διὰ τοῦ «ΠΡΩΤΟΥ» πάντα γράμματος ἑκάστου ὀνόματος τὴν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσα

«ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ»

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Sol

Βουκουρεστίου 6

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

Αγγλικῆς καὶ Καναδικῆς προελεύσεως, μὲ τιμὰς κατὰ τετραγ. μέτρον τοποθετημένον 22 μέχρι 25 δραχμάς.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς ἀπίστευτες ἱκανότητες

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΡΕΚΟΡ

Καί, φυσικά, ὅλα συμβαίνουν στήν... Ἀμερική!

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῶν πιὸ ἀταπληκτικῶν ρεκόρ. Κάθε ἀνθρώπινη προσπάθεια παρουσιάζεται σὰν ἕνα σπὸρ ποὺ ἔχει τὰ ρεκόρ του, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι πολὺ ἐφήμερα, γιατὶ ἀμέσως ἐμφανίζονται ἄλλοι μὲ τὴ μανία νὰ τὰ καταρρίψουν!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο βλέπομε τὰ πιὸ περίεργα ρεκὸρ ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὅπως εἶνε τὰ ρεκὸρ τῶν καλοφαγάδων, τῶν κρασοπατέρων, τῶν ὑπναράδων κ.τ.λ., κι' ἄλλα ἐντελῶς ἐξωφρενικά.

Ἡ μὶς Ἔντα Ἀσσελίν, π. χ., κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ ξεσκονίσματος! Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ ἐκείνες τὶς ὑπηρέτριες ποὺ ἀφαιροῦν τὴ σκόνη, ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ τὴ ρίχνουν στὸ ἄλλο. Ἡ Ἔντα ἐκέρδισε τὸ ρεκὸρ τῆς... ξεσκονίζοντας ἕναν διάδρομο μήκους 7 μέτρων καὶ πλάτους δύο, σὲ τριάντα ὀκτὼ δευτερόλεπτα, καὶ τόσο καθαρὰ μάλιστα ποὺ κανένα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν βρῆκε οὔτε μιὰ σκονίτσα.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΕΓΑΦΩΝΟ»

Ὁ Τζαίημς Ἄγκοριτ ἀπὸ τὸ Ὄρντ τῆς Νεμπράσκας, ὠνομάσθη «ἄνθρωπος - μεγάφωνο» γιατὶ ἔχει μιὰ τόσο δυνατὴ φωνή, ποὺ μπορεῖ ν' ἀκουσθῇ καθαρὰ σὲ ἀπόστασι δέκα χιλιομέτρων!

Κανεὶς δὲν κατώρθωσε μέχρι σήμερα νὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκὸρ αὐτό.

ΤΟ «ΜΠΡΙΤΖ» ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ 13 ΧΡΟΝΙΑ!

Τὸ ρεκὸρ στὴ διάρκεια τοῦ «μπρίτζ» τὸ κέρδισαν δυὸ κάτοικοι τοῦ Κινκινάτι: ὁ Λίκουϊστ καὶ ὁ Λῆ.

Ἡ παρτίδα ἄρχισε στὰ 1925 καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μὴν κλείσῃ πρὶν ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο πόντους.

Ὁ ἀριθμὸς συνεπληρώθη μόλις τὸν περασμένο Ἰούλιο.

Ὁ Λίκουϊστ πέθανε στὸ τραπέζι τοῦ παιγνιδιοῦ, ἀλλ' ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν γυιό του, ὁ ὁποῖος ὅταν ὁ Λῆ εἶχε φθάσει στοὺς 1.064.817 πόντους, αὐτὸς εἶχε συμπληρώσει μόλις 912.837 κι' ἔτσι ἔχασε τὸ στοίχημα, ποὺ ἦταν ἕνα πλούσιο... γεῦμα!

10 ΝΤΟΥΖΙΝΕΣ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Ἡ ὡραία καὶ νεαρὰ Ροζίτα Ρούνεϋ, ἀπὸ τὸ Τσέντεφοξ τῆς Ρόντ-Ἄϊλαντ, κατέχει τὸ πιό... νόστιμο ρεκόρ, δηλαδὴ μπορεῖ νὰ τρώγῃ δέκα ντουζίνες στρείδια σὲ κάθε φαγητό της. Ἡ Ροζίτα εἶναι μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων καὶ ἡ ὄρεξι δὲν τῆς λείπει ποτέ, τόσο κατὰ τὴν ἡμέρα ὅσο καὶ κατὰ τὴν νύχτα.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Κάτι ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα, εἶναι τὸ γρήγορο πέρασμα τῆς βελόνας. Τὸ ρεκὸρ αὐτὸ τὸ κατέχει ἕνας ράφτης τοῦ Ντένβερ, ποὺ κατώρθωσε νὰ περάσῃ τριάντα ἕξη βελόνες μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Ἐπίσης ὁ ἴδιος ράφτης - τσάμπιον κατώρθωσε νὰ περάσῃ σὲ μιὰ βελόνα... 18 κλωστές!

ΠΑΛΤΟ... ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ!

Ὁ πάστωρ Ντάβιντ Οὐῶλτερ φορεῖ ἕνα παλτὸ τὸ ὁποῖο τὸ φοροῦσαν ὁ παποῦς του καὶ ὁ πατέρας του σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Τὸ ἔνδυμα αὐτὸ βρίσκεται ἀκόμη σὲ καλὴ κατάστασι. Κι' ἔτσι τὸ ρεκὸρ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἴσως νὰ περιέρχεται ἀπὸ παποῦ σ' ἐγγόνια μέχρις ὅτου λυώσῃ! Ποιὸς ξέρει ὅμως πόσα ἀκόμη χρόνια θὰ διατηρηθῇ.

Ὁ ἴδιος πάστωρ φορεῖ ἐπίσης ἐπὶ 15 χρόνια τώρα τὸ ἴδιο καπέλλο καὶ ἐπὶ 12 χρόνια τὰ ἴδια παπούτσια!

ΟΡΕΚΤΙΚΟ ΑΠΟ 60 ΑΥΓΑ!

Ἕνα ἄλλο ρεκὸρ ποὺ κατέχει ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ Σάλτερ, κάτοικος τῆς πόλεως Εὔρηκα τῦ Νόρθ-Ντακόντα, εἶναι τοῦ... ρουφήγματος τῶν περισσοτέρων ὠμῶν αὐγῶν.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὸ βράδυ, ὁ Σάλτερ μπορεῖ νὰ ρουφήξῃ 60 αὐγά!

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΞΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΝΑ ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ— ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ
ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ κ.λ.π.

Α' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ἔναντι Ἀρσακείου. Τηλ. 26-080

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ· ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ καὶ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου) Ἀμπελόκηποι. Τηλ. 62836

Πορτραῖτα ζώων

Ὁ κόρακας

Αὐτὸ τὸ ἄσημο κατάμαυρο πουλὶ ποὺ βρίσκεται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα εἶνε γνωστότατο ἀπὸ τὰν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Δὲν θὰ σᾶς τὸ περιγράψω, γιατὶ ὅλοι σας τὸ ξέρετε, μὰ θὰ σᾶς πῶ μερικὰ πράγματα ποὺ ἴσως τὰ ἀγνοεῖτε.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶνε ἀπὸ τὰ ἐξυπνότερα πουλιά, ἐξημερώνεται εὔκολα, εὐχαριστιέται νὰ κάνῃ συντροφιὰ μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ μιμεῖται τὶς φωνὲς διαφόρων ἄλλων πτηνῶν κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ὁμιλία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κόρακας ἦταν ἀφιερωμένος στὸν Ἀπόλλωνα. Στὴν ἀρχαιότητα δέ, ἀπὸ τὸ πέταγμά του καὶ τὶς διάφορες φωνὲς ποὺ ἔκανε, καταλάβαιναν οἱ ἄνθρωποι ἂν θὰ πετύχαιναν στὶς δουλειές τους, τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις τους κ. λ. π.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὴν περίεργη ἱστορία ἑνὸς κόρακος ποὺ γεννήθηκε στὴ στέγη τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου καὶ μιὰ μέρα κάποιος καποιὸς τὸν χτύπησε καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ πόδι καὶ τὶς φτεροῦγες. Ἕνας καταστηματάρχης ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ τὸν περιποιήθηκε, τὸν γιάτρεψε καὶ τὸν ἔμαθε νὰ μιλάῃ. Κάθε πρωὶ ἀνέβαινε στὰ κεραμίδια τοῦ μαγαζιοῦ ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι στὴν ἀγορὰ τῆς Ρώμης κι' ἀπὸ ἐκεῖ χαιρετοῦσε ὀνομαστὶ τὸν Τιβέριο, τὸν Καίσαρα, τὸν Γερμανικὸ καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρχοντες.

Μιὰ μέρα κάποιος γείτονας τὸν σκότωσε μὰ κι' αὐτὸς ἀμέσως σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος.

Στὸ πεθαμένο κοράκι ἔγινε μεγαλοπρεπὴς κηδεία σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανέναν μεγάλο ἄνδρα. Τοποθετήθηκε σὲ πολύτιμο φέρετρο ποὺ τὸ κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τους δύο Αἰθίοπες, τῶν ὁποίων προηγεῖτο ἕνας αὐλητὴς κι' ἀκολουθοῦσαν διάφοροι νέοι ποὺ κρατοῦσαν τὰ διάφορα στέφανα ποὺ εἶχαν καταθέσει πρὸς τιμήν του. Μὲ τέτοιες τιμὲς τὸν συνοδευσαν μέχρι τοῦ ὄμφαλοῦ ποὺ ἔκτισαν ἀριστερὰ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος Πλίνιος εἶχε ἕναν κόρακα ποὺ πρῶτα ἀνῆκε σ' ἕναν μεγιστᾶνα καὶ ἐπρόφερε πολλὲς φράσεις καὶ ἔμαθε κι' ἄλλες καινούργιες.

Κατὰ τὴν ναυμαχία τοῦ Ἀκτίου ποὺ ἔγινε 30 χρόνια π. Χ. μεταξὺ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος καὶ τοῦ Ἀντωνίου, νίκησε ὁ Αὔγουστος.

"Οταν ὁ Αὔγουστος γύρισε στὴ Ρώμη νικητὴς καὶ ἔνδοξος, ἀκούστηκε μιὰ φωνή: «Χαῖρε Καῖσαρ νικηφόρε». Αὐτὲς τὶς λέξεις τὶς ἐπρόφερε ἕνας κόρακας, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του, ὑποδηματοποιός, τὸν εἶχε ἐκγυμνάσει καταλλήλως. Ὁ Καῖσαρ ἐξεπλάγη μὲ τὸν κόρακα τὸν ὁποῖο κι' ἀγόρασε ἀντὶ σεβαστοῦ ποσοῦ.

Ὁ Ἀχαάβ, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, ἔπεσε σὲ ἁμαρτίες καὶ γι' αὐτὸ ὁ προφήτης Ἠλίας παρουσιάστηκε ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἤλεγξε αὐστηρὰ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια δὲν θὰ πέσῃ σταγόνα βροχῆς στὸ βασίλειό του. Ὕστερα ὁ Ἠλίας, ἐντολῇ τοῦ Θεοῦ, κρύφθηκε σὲ μιὰ ἐρημιὰ κοντὰ στὸν χείμαρρο Χερίθ παραπόταμο τοῦ Ἰορδάνη. Ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ κάποιος κόρακας τοῦ ἔφερνε κάθε πρωὶ ἕνα κομμάτι ψωμὶ κι' ἕνα κομμάτι κρέας.

Ὁ βομβαρδιέρης

Μὴ φοβηθῆτε. Δὲν πρόκειται γιὰ κανέναν πολεμοχαρῆ συνάνθρωπό σας, μὰ ἁπλούστατα γιὰ ἕνα τόσο δὰ ἀθῶο ἔντομο, μὲ ζωηρὸ μπλὲ κίτρινο χρῶμα, σῶμα κομψότατο, λαιμὸ μακρύ, κεφαλάκι συμπαθητικὸ καὶ μεγάλα ὀδοντωτὰ πόδια. Ζῇ κάτω ἀπ' τὶς πέτρες ἢ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν ἐρειπωμένων κάστρων.

Αὐτὰ τὰ ἔντομα ἐπιστημονικὰ ὀνομάζονται ἐραχίνοι καὶ κοινῶς βομβαρδιέρηδες, γιατὶ ὅταν βρεθοῦν σὲ κίνδυνο ἐξαπολύουν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σώματός τους ἕνα εἶδος σκόνης, σὰν πυκνὸ καπνό, ποὺ θαμπώνει τὰ μάτια τοῦ ἐχθροῦ τους κι' ἔτσι ξεφεύγουν τὸν κίνδυνο.

Ὁ τρόπος τοῦ βομβασβισμοῦ εἶνε περιεργότατος. "Οταν ὁ βομβαρδιέρης ἀντικρύσῃ τὸν ἐχθρό του, τὸν ἀφήνει, χωρὶς κὰν νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία καὶ ταραχή, νὰ πλησιάσῃ. "Οταν πλησιάσῃ πολύ, τότε αὐτὸς ἀρχίζει καὶ ὑπαχωρεῖ κανονικὰ κι' ὕστερα γυρίζει διὰ μιᾶς, στέκει ἀπότομα, στηρίζει στὰ πισινά του πόδια τὸ σῶμα του, σηκώνει τὸ ὀπίσθιο μέρος του καὶ ἐξαπολύει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του τὴν ἐκτυφλωτικὴ ἀκόνη του ποὺ ἀμέσως μόλις ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀέρα ἀρχίζει κι' ἐκπυρσοκροτεῖ ἐπανειλημμένα, ἐνῷ συγχρόνως ἀναδίδεται καὶ μιὰ δυσάρεστη ὀσμή.

"Αν τὸ ἔντομο ἀπειλῆται ἀπὸ πολλοὺς ἐχθρούς, τότε γυρίζει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τὸ σῶμα του καὶ διαρκῶς βομβαρδίζει καὶ κάνει νὰ μένουν ἀκίνητοι οἱ ἐχθροί του. Σὲ διάστημα ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, μπορεῖ νὰ κάνῃ 8—10 τέτοιους βομβαρδισμούς.

Στὰ τροπικὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὅπου βρίσκονται ἄφθονα αὐτὰ τὰ ἰδιόρρυθμα ἔντομα, ἂν βρεθῇ κανεὶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁμαδικὰ ἀμύνονται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τους, παίρνει τὴν ἐντύπωσι πὼς πρόκειται γιὰ ἐκπυροσκροτήσεις μυδραλλιοβόλων.

"Αν πιάσωμε ἕνα τέτοιο ἔντομο καὶ τὸ κρατήσωμε μεταξὺ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ ἀντίχειρος, μόλις τὸ πιέσωμε λίγο, θ' ἀρχίσῃ τὶς ἐκπυροσκροτήσεις καὶ μετὰ θ' ἀφήσῃ στὸ χέρι μας μιὰ κιτρινοσταχτιὰ σκόνη ποὺ φωσφορίζει.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς διάφοροι περιπλανώμενοι θαυματοποιοί, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔχουν συνεργούς τους καὶ τέτοια ἔντομα μέσα σὲ γυάλινα μεγάλα ,ρουτιά κι' ἀφοῦ μ-ξευθοῦν οἱ περίεργοι, τότε ρίχνουν μέσα δυὰ τρία ἔντομα μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ ὁπότε ἀρχίζει ὁ ὁμαδικὸς βομβαρδισμός, γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ πληρώνουν οἱ θεαταί.

Στὸ σκοτάδι, μετὰ τὸν βομβαρδισμό, ἀφήνουν καὶ μικρὲς μπλὲ κίτρινες σπίθες ἐν εἴδει φωσφορισμοῦ.

Ἡ Σμέρνα

Αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα μύραινα διάγει μιὰν αἰνιγματικὴ, μυστηριώδη καὶ περίεργη ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει διαλέξει καὶ γιὰ κατοικία της τὰ ἀνήλια κι' ἀνεξερεύνητα βασίλεια τοῦ Ποσειδῶνος.

Εἶνε τὸ ψάρι-θρῦλος τῶν ἀρχαίων καὶ τὸ ψάρι-μυστήριο τῶν νεωτέρων.

Αὐτὸ τὸ ψάρι ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως μοιάζει σὰν χέλι, ἔχει σῶμα μακρύ, ποὺ φθάνει σὲ μῆκος 1 μέτρο καὶ 20 ἑκατοστὰ καὶ πολλὲς φορὲς καὶ 1½ μέτρο ποὺ σκεπάζεται μὲ μιὰ γλοιώδη οὐσία, ἀκριβῶς σὰν τοῦ χελιοῦ, καὶ τὸ χρῶμα του εἶνε καφετὶ πρὸς τὸ ὑποκίτρινο μὲ μῶβ-μπλὲ ἀποχρώσεις. Τὸ στόμα του εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο καὶ τὰ σαγόνια του φέρουν δόντια ὅπως καὶ τὰ χέλια.

Βρίσκεται στὰ βάθη καὶ κουνιέται ὄχι κολυμπώντας, ἀλλὰ ἕρποντας σὰν φεῖδι, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πολλοὶ ἁπλοΐκοι σήμερα νηοιῶτες πιστεύουν πὼς ἡ σμέρνα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς της βγαίνει στὴν ξηρὰ καὶ διασταυρώνεται μὲ φεῖδι.

Γιὰ κατοικία της ἔχει διαλέξει τὰ ἀνέξερεύνητα σκοτάδια ποὺ ἁπλώνονται κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους, ποὺ σκεπάζονται γύρω-γύρω μὲ διάφορα πανύψηλα φύκια ἢ ἄλλα θαλασσινὰ φυτὰ καὶ δένδρα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀσπρόιστο ἐρημητήριό της περνάει τὴ ζωή της, μακρυὰ ἀπὸ τὰ περίεργα μάτια τῶν ὁμοφύλων της. Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ μυστικὸς τρόπος τῆς ζωῆς της ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ διαδηθοῦν γι' αὐτὴν οἱ παραδοξότερες ἱστορίες κι' οἱ διάφορες προλήψεις ὄχι μόνον τῶν δικῶν μας παραλίων ἢ νησιωτικῶν πληθυσμῶν μὰ καὶ τῶν Ἰταλῶν, τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Αὐτὸ τὸ ψάρι εἶνε τὸ φόβητρο τῶν ψαράδων γιατὶ πιστεύεται πὼς τὰ δαγκώματά του εἶνε δηλητηριώδη, γι' αὐτὸ κι' ἄμα τὸ ψαρέψουν, τὸ πιάνουν μὲ μακρυὲς τσιμπίδες καὶ τὸ πλάνουν μὲ τὰ μασσέλες.

Γενικὰ ἡ σμέρνα δύσκολα ψαρεύεται γιατὶ ὅταν τὴν ψαρέψουν μὲ τὸ ἀγκίστρι κόβει μὲ τὰ κοφτερὰ δόντια τὸ τ' ἀρμοῦ, ἂν τὴν ψαρέψουν μὲ δίχτυα τὰ σχίζει καὶ ξεφεύγει.

Γιὰ νὰ ψαρέψουν τὴ σμέρνα, τραβᾶνε οἱ ψαράδες σὲ βραγχῶδη μέρη τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου τὸ βάθος εἶνε ἀπότομο καὶ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ σύριζα στὸ νερὸ σκάβουν ἕναν λάκκο ἀρκετὰ βαθὺ στὴν ἄμμο καὶ κατὰ τέτοιον τρόπο ποὺ νὰ γεμίσῃ μὲ τὸ θαλασσινὸ νερό. Δολώνουν τὰ ἀγκίστρια μὲ καβούρια καὶ τὰ καλάμια τὰ πλαγιάζουν στὴ γῆ. Τέλος παραφυλᾶνε κάπου ἐκεῖ κοντὰ κι' ἄμα βγῇ ἡ σμέρνα, (κι' αὐτὸ γίνεται πάντα τὴ νύχτα μὲ φεγγάρι) κι' ἀοπάξῃ τὸ δόλωμα, τότε πλησιάζουν οἱ ψαράδες καὶ τὴν ἁρπάζουν ρίχνοντας ἀπάνω της γοντρὸ θῶσμα ἢ καλύτερα ἕνα κομμάτι κουβέρτας, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ δαγκώματά της. Τότε τῆς κόβουν ἀμέσως τὴν οὐρὰ καὶ τὴν χτυποῦν μὲ ξύλα στὸ κεφάλι γιατὶ ἀλλοιῶς στηρίζεται στὴν οὐρά της καὶ ξεπετιέται σὰν ὀχιὸ ἕναν τίνο τοῦ ἀνθρώπου.

Παρ' ὅλωσ αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, τὴν ψαρεύουν γιατὶ τὸ κρέας της εἶνε νοστιμώτατο.

Αὐτὸ τὸ ἤξεραν οἱ Ρωμαῖοι μεγιστᾶνες, ποὺ διετήρουν σὲ μεγάλες δεξαμενὲς τῶν κήπων τους σμέρνες καὶ τὶς ἔτρεφαν μὲ σκλάβους, γιατὶ εἶχαν παρατηρήσει πὼς τὸ κρέας της γινόταν νοστιμώτερο ἂν ἐτρέφονταν μὲ ἀνθρώπινο κρέας.

Λέγεται ὅτι ὁ Κάσσιος εἶχε ἐξημερώσει μιὰ σμέρνα κι' ἄμα τῆς ἐσφύριζε, ἔβγαινε ἀπὸ τὴ δεξαμενή της καὶ ἔρποντας τὸν πλησίαζε κι' ἔπαιρνε τὸ φαγί της ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὅταν ψώφησε, τὴν ἔθαψε μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ τὴν ἐπένθησε γιὰ πολὺν καιρό.

Ὁ Καῖσαρ στὶς παμμέγιστες στέρνες ποὺ εἶχε κοντὰ στὴ θάλασσα, διατηροῦσε χιλιάδες σμέρνες καὶ κάποτε στὴν γιορτὴ τῶν γενεθλίων του μοίρασε 6 000 κεφάλια στοὺς φίλους του.

Ὁ βραδύπους

Μετὰ τὴν Αὐστραλία, στὴ μεσημβρινὴ Ἀμερικὴ ἀπαντῶνται τὰ περιεργότερα τῆς γῆς. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε καὶ ὁ βραδύπους, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ γνωρισθοῦμε σήμερα.

Ὁ βραδύπους ἔχει περίεργη κατασκευὴ σώματος καὶ μοιάζει σὰν φώκια καὶ σὰν μαϊμοῦ. Ζῇ μέσα στὰ μεγάλα δάση καὶ τὸν περισσότερο καιρο τῆς ἡμέρας περνάει σκαρφαλωμένος ἐπάνω στὰ δένδρα.

Περιεργότερος ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τοῦ σώματός του εἶνε ὁ τρόπος ποὺ τρώει καὶ ποὺ κινεῖται. Καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη περίπτωσι χρειάζεται ὁλόκληρη διαδικασία.

Γιὰ νὰ φάῃ, τεντώνει σιγὰ-σιγὰ τὸ πόδι του τὸ πλησιάζει σ' ἕνα τριφερὸ κλαδὶ μὲ φύλλα ἢ σ' ἕναν ὀποιδήποτε καρπὸ κι' ἐκεῖ τὸ κρατᾶ ἀρκετὴ ὥρα, λὲς καὶ κουράσθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἁπλῆ κίνησι. Τέλος κόβει τὸ κλαδὶ ἢ τὸν καρπὸ καὶ μὲ τὴν αὐτὴ βραδύτητα, σὰν γιὰ νὰ μὴ σπάσῃ τ' αὐγά, τὸν πλησιάζει στὸ στόμα του. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὡς που νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ τὸν φάῃ περνάει τοὐλάχιστον μισὴ ὥρα καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν ἐξετάζει, τὸν μυρίζει, τὸν καθαρίζει, τὸν ξασκυτάει, τὸν ξαναμυρίζει καὶ τέλος ἀνοίγει τὸ στόμα του, τὸ κρατάει σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια του, ὕστερα σηκώνει τὸ κάτω χεῖλος του, ποὺ εἶνε βαθειὰ σχισμένο καὶ χοντρὸ χαῖδεύει ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸ φαγί του καὶ τέλος τὸ μασσάει. Τὸ μάσσημα γίνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἀργότατα. Ἀφοῦ τὸ φάῃ, χρειάζεται ἄλλη τόση ὥρα γιὰ νὰ γλειφτῇ νὰ σκουπίσῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ καθαρίσῃ τὸ πόδι του μὲ τὸ ὁποῖο ἔκοψε τὸ φαγί του.

Ἀφοῦ τελειώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ποὺ λέγεται γεῦμα, ἀρχίζει τ' ἄλλο μαρτύριο τῆς μετακινήσεώς του. Θέλει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδὶ στ' ἄλλο. Πρὶν ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ τόλμημα, ἐξετάζει ἀρκετὴ ὥρα τὰ γύρω του, τεντώνει τὸ μπροστινὸ πόδι του καὶ δοκιμάζει τὴν ἀντοχὴ τοῦ κλαδιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ πατήσῃ, ξαντραβάει τὸ πόδι του καὶ κάνει τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἄλλο πόδι του, ὕστερα τεντώνει τὸ σῶμα του, πιάνεται μὲ τὰ δυὸ του πόδια στερεὰ ἀπὸ τὸ κλαδὶ, κρεμιέται ἀπ' αὐτὸ καὶ μὲ μιὰ περίεργη κίνησι τοῦ σώματός του μετατοπίζεται. Πρὶν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, πάλι τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης. ἐπιθεωρεῖ, δοκιμάζει καὶ τέλος ἐγκαθίσταται, ξαπλώνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ πόδι του γιὰ νὰ κόψῃ τὴν τροφή του καὶ τὸ μαρτύριο ξαναρχίζει. Ἡ μετατόπισις ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ γίνεται κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ κόψῃ ἕνα κλαδὶ ἢ ἕναν καρπὸ γιὰ νὰ φάῃ.

Αὐτὲς ὅλες οἱ μετακινήσεις του γίνονται πολὺ πρωὶ κι' ἄμα βραδυάζῃ, γιατὶ τὶς ἄλλες ὧρες τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ τὸν πειράζει τὸ πολὺ φῶς, κάθεται σκαρφαλωμένος σ' ἕνα

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτ. λίρ. Ἀγγ. 1.10
Ἑξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ Ἀπ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ (Λεωχάρους 19)
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ (Περισσός) Τετρ. 249 ἀρ. 9)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ (Εὐαγγελιστρίας 4)

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΖΗΝΟΒΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 7)

προετοιμασίες τις, ἔτυχε στὴ Ρώμη νὰ στεριώσῃ ἀναπάντεχα ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐφήμερους αὐτοκράτορες, ὁ Αὐρηλιανός, ποὺ εἶχε παρατσοῦκλι «σιδερένια γροθιά». Καὶ ἡ γροθιὰ αὐτὴ στράφηκε μὲ ὅλη τὴ φόρα ἐναντίον της. Ὁ Αὐρηλιανὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας κοκκινοτρίχης Σλαῦος ἀπὸ τὸ Σίρμιο, τὴ σημερινὴ Μητροβίτσα, ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Βουνήσιος ἄξεστος καὶ πρωτόγονος, παιδὶ Σέρβων χωρικῶν, μιὰ ποὺ ἔγινε Καῖσαρ, δὲν χώνεψε αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ τὴ φήμη της. Περιετείχισε πρῶτα τὴ Ρώμη νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς Γότθους, καὶ μάζεψε ὅλο του τὸ στρατὸ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Ἡ σύγκρουσις τῶν δύο δυνάμεων ἔγινε στὴν Ἀντιόχεια. Ἡ βασίλισσα πολέμησε ἀξιοθαύμαστα. Ἀλλὰ νικήθηκε. Ὁ Αὐρηλιανὸς προχώρησε κατ' εὐθεῖαν ἕως μέσα στὴν Πάλμυρα. Τότε ἡ Ζηνοβία, βλέποντας ὅτι τὸ παιχνίδι της ἦταν χαμένο ὁριστικά, τ' ἄφησε ὅλα στὴ μέση καὶ παίρνοντας μαζὶ μόνο τὰ παιδιά της καὶ τὸν πολιτικό της σύμβουλο Λογγῖνο, ἔφυγε νύχτα κρυφά, ἀπάνω σὲ γοργόποδα χιντζίνια (δρομάδες), πρὸς τὴν ἔρημο, γιὰ νὰ σωθῇ.

★

Οἱ Ρωμαῖοι τὴν αἰχμαλώτισαν. Κάποιος τὴν πρόδωσε στὸ δρόμο της.

Πίσω της, ὁ πληθυσμὸς τῆς Πάλμυρας, ποὺ ὥρκιζόταν στ' ὄνομά της, ἔκαμε στάσι κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ θάτοὺς ἐξωλόθρευε μὲ τὸ νικητὴ αὐτοκράτορά τους μαζί. Αὐτὸ δὲ μᾶλλον ἦταν καὶ τὸ ἀρχικὸ σχέδιο καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ζηνοβία ἔφυγε. Ἀλλά, καὶ τὸ κίνημα ἐκεῖνο προδόθηκε.

Ὁ Αὐρηλιανός, μανιώδης, ἔβαλε στὸ στρατό του νὰ γκρεμίσῃ ὅλα τὰ μνημεῖα καὶ νὰ σκάψῃ τὴν πλούσια πόλι ἀπὸ τὰ θεμέλια. Ὁ κοσμάκης καταστράφηκε. Ἡ Ζηνοβία, τὰ παιδιά της καὶ ὁ Λογγῖνος ἐσύρθηκαν στὴ Ρώμη γιὰ τὸ «θρίαμβο». Τέσσερα ἐλάφια ἔσερναν τὸ χρυσὸ ἅρμα τοῦ Αὐρηλιανοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ τὰ τέσσερα παρμένα ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς βασίλισσας. Ἔτσι μπῆκε στὴ Ρώμη ὁ νικητής. Καὶ πίσω, ἡ Ζηνοβία, τὰ παιδιά της καὶ ὁ σοφός της σύμβουλος σκυφτοί.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποθέωσί του, ὁ Καῖσαρ θέλησε νὰ δικάσῃ τὴν αἰχμάλωτη.

Ὁ Λογγῖνος, ποὺ ἔβλεπε καθαρὰ ὅτι ὁπωσδήποτε δὲν θὰ γλύτωνε τὸ κεφάλι του, ἔκαμε μιὰ τελευταία παλληκαριά. (Εἶναι ὁ μέγας συγγραφεὺς τῆς θεωρίας «περὶ ὕψους, τῶν νοημάτων τοῦ λόγου).

—Ἐγὼ μονάχος — ἐδήλωσε — τάκαμα ὅλα, χωρὶς κανενὸς διαταγὴ καὶ χωρὶς ἄλλος κανεὶς νὰ ξέρῃ τίποτα. Ἐμένα μονάχα, Ρωμαῖοι, νὰ δικάσετε, γιατὶ ἡ βασίλισσα εἶναι ἀθῶα. Κάθε τιμωρία της θᾶταν ἀνανδρία ἀπὸ μέρους σας!

Τὴν εἶχε καὶ ὁ Λογγῖνος, σὰν τὸν Γαλλιηνὸ καὶ σὰν τὸ Μοινία, ἐρωτευθῆ.

Ὁ σύμβουλος καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Μὲ δακρυσμένο βλέμμα φίλησε σεμνὰ τὸ χέρι τῆς βασίλισσας καὶ παραδόθηκε ἀμέσως.

Ἡ Ζηνοβία πῆρε τὰ παιδιά της καὶ ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰν ἀπόμερη ἐξοχή. Ἐκεῖ καὶ πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της, χωρὶς γνωριμίες, χωρὶς συντροφιές. Μὲ τὶς τραγικὲς ἀναμνήσεις της — ἐρείπια — σὰν τα κομματιασμένα συντρίμμια τῶν μαρμάρων ποὺ συναντοῦν ἀκόμα σήμερα τὰ καραβάνια καθὼς φτάνουν στὴν ὅασι ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ἐρήμου καὶ κάθονται στὰ σκόρπια στὴν ἄμμο κιονονόκρανα, νὰ ξεκουραστοῦν...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΙ!
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα
ARTI
διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες, δὲν εἶνε ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κἂν εὐρωπαϊκαί.
Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον που σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ μὴ τὸ δέχεσθε.
(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουργείων «ARTI».

Τὸ τελειότερον ἀτελιὲ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ
Ἑρμοῦ καὶ Εὐαγγελιστρίας 4
Ἐφαρμόζει τὰ νέα μοντέλλα Παρισίων εἰδικῶς δι' αὐτὸ σταλέντα.

ΟΠΤΙΚΑ
ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τὰ νέα κοῖλα Κρύσταλλα, ὀμματοϋαλίων μάρκας REX PON CTUEL εἶνε τὰ ἀνώτερα ὅλων καὶ εἰς τιμὰς ἀσυγκρίτως εὐθηνάς.
ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ ἐν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας films κ.λ.π. ἐμφανίσεις καὶ μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί.
Εἰδικὸς τεχνίτης εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ πᾶσαν πληροφορίαν εἰς τὸ ΦΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τοῦ:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γαλλικῆς. Μέθοδος Ποτγόρσκη — Ζούτη. Πλήρης διδασκαλία τῆς Γαλλικῆς μὲ βάσιν τὴν συνδιάλεξιν. Δίδακτρα μικρά. Νίκης 8, Πλατεῖα Συντάγματος.

Ἀθηναϊκὲς ΙΣΤΟΡΙΕΣ

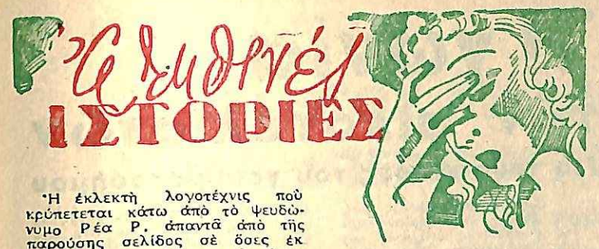

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾶ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἅναν ψυχικό τους πόνο ἢ μίαν αἰσθηματική τους περιπέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς.

Πονεμένη καρδιά

Νὰ ἕνα γράμμα ποὺ μὲ ἔρριξε σὲ βαθεῖς συλλογισμούς, ἕνα γράμμα ποὺ μὲ συνεκίνησε ὅσο λίγα ἀπ' ὅσα ἔχω λάβει. Ἕνα γράμμα ποὺ ἀποκαλύπτει μιὰ θλιβερὴ πτυχὴ τῆς ζωῆς, καὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε ὅλα τὰ κορίτσια νὰ τὸ διαβάσουν.

Ἡ φίλη μου ποὺ μοῦ γράφει εἶναι πολὺ νέα: εἴκοσι δύο μόλις χρόνων. Κι' ὅμως ἐγνώρισε τόσες πικρίες ὥς τώρα... Εἶναι ἕνα κορίτσι ποὺ ὠρφάνεψε ἀπὸ μικρό, καὶ ποὺ ζοῦσε μαζὶ μὲ μία θεία κι' ἕναν θεῖο, τοὺς μόνους συγγενεῖς της.

«Πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόγια — μοῦ γράφει — ἐγνώρισα ἕναν νέο. Μοῦ τὸν ἐσύστησε ὁ θεῖος μου. Ὁ νέος αὐτὸς μὲ ζήτησε εἰς γάμον, κι' ὁ θεῖος μου ἐδέχθη κε τὴν πρότασί του μ' εὐχαρίστησι... (Τὸν καϋμένο τὸν θεῖο· ἄχ, «ἀποκατάστασις», ἡ θεότης αὐτὴ τῶν κοριτσιῶν μας, ἀλλὰ κι' ὅλων τῶν θείων, κι' ὅλων τῶν γονέων τοῦ κόσμου! Πόσα ἐγκλήματα δὲν γίνονται ἐν ὀνόματί σου!)

»Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής —συνεχίζει ἡ φίλη μου — ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι κι' ἐγὼ συγκατένευσα, γιατὶ ὁ μέλλων σύζυγός μου φαινόταν καλὸς καὶ τίμιος νέος. Ἀρραβωνιαστήκαμε. Σ τ ὸ διάστημα αὐτὸ μοῦ φερόταν μὲ τρυφερότητα, ἂν ἐξαιρέσω μερικὲς φορὲς ποὺ ἦταν ἀπότομος μαζί μου... ("Αχ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὶς ἐξαιρέσῃς αὐτὲς τὶς στιγμές... Ἔπρεπε ἀπεναντίας νὰ τὶς προσέξῃς ὥστε νὰ σὲ φωτίσουν, καὶ... νὰ λάβῃς ἀπὸ τότε τὰ μέτρα σου. Ἂς εἶναι...) Ἤλπιζα πὼς θὰ ζοῦσα εὐτυχισμένη κοντά του κι' ἔπλαθα τρελλὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ ὄνειρα διελύθησαν εὐθὺς ἀμέσως καὶ σὲ διάστημα τριῶν ἡμερῶν ἀφ' ὅτου στεφανώθηκα. (Τριῶν ἡμερῶν; Τόσο σύντομα;...)

Κι' ἀρχίζει τώρα ἡ ἀφήγησις τῆς καθημερινῆς τραγωδίας τῆς φίλης μου. Τὴν διηγεῖται ἡ ἴδια μὲ τόση ἀφέλεια, τόσο ἀθῶα, τόσο ἁπλοϊκά, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ ἡ πιὸ σκληρὴ καρδιά:

«—Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ μὲ παραμελῇ, νὰ μοῦ φέρεται βάναυσα. Ὅταν τοῦ ἔκανα παράπονα γιὰ τὴν στάσι του μὲ ἔδερνε. ("Ολ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν τρίτη μέρα!) Δὲν ἤθελε νὰ ἔρχωνται στὸ σπίτι ὁ θεῖος μου καὶ ἡ θεία μου. Καὶ ὅταν ἤρχοντο τοὺς μιλοῦσε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε μιὰ μέρα ἔφυγαν γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε ὁ Γολγοθᾶς τοῦ μαρτυρίου μου. Ὅλα τὰ ὄνειρά μου ἔγιναν συντρίμμια καὶ ζῶ μέσα στὴν δυστυχία καὶ στὴν ἀπόγνωσι... Ὁ ἄνδρας μου δημιουργεῖ διαρκῶς σκηνὲς εἰς βάρος μου, μὲ βρίζει μὲ τὰ χυδαιότερα λόγια, μ' ἐξευτελίζει, μὲ χτυπᾶ... Παιδιὰ δὲν ἔχω ὥστε νὰ παρηγοροῦμαι μ' αὐτὰ τοὐλάχιστον...

»Δὲν ξέρω τί νὰ κάγω.... Θέλω νὰ πεθάνω.. Πρὶν πρόβῳ ὅμως σ' αὐτό, θὰ περιμένω μὲ ἀγωνία τὴ συμβουλή σας... Λυπηθῆτε με...»

—Νὰ πεθάνῃς, καλή μου φίλη; Γιατί; Ἐπειδὴ ἔτυχε στὸν δρόμο σου ἕνας ἄνθρωπος κατώτερος ψυχικὰ ποὺ σοῦ δηλητηριάζει τὴ ζωή; Αὐτὴ τὴν σκέψι τὴν κάνεις— πίστεψέ με — ἐπειδή, κλεισμένη ὅπως εἶσαι μέσα στὴν περιοχὴ τῆς βασανισμένης σου ζωῆς, δὲν μπορεῖς νὰ ἴδῃς τὴν εὐτυχία ποὺ ὑπάρχει ἐντούτοις γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στὸν κόσμο φθάνει νὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τὴ ζητήσουν.

Παραπονεῖσαι πὼς δὲν ἔχεις παιδιά. Καλύτερα ὅμως, ἀγαπητή μου! Φαντάσου νὰ ἔμοιαζαν τοῦ πατέρα τους καὶ νὰ εἶχες νέσν ἀπογοήτευσι ἀπὸ αὐτά. Μὲ ρωτᾶς τί πρέπει νὰ κάνῃς. Μὰ νομίζω πὼς ὑπάρχει μιὰ λύσις ἁπλουστάτη.

Ὡς βάσι τῆς λύσεώς μου παίρνω τὸ ὅτι κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βασανίζῃ τὸν ἄλλον. Κ α ν έ ν α ς. Πολὺ περισσότερο ἕνας ἄνδρας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταβληθῇ σὲ τύραννο καὶ σὲ δήμιο ἑνὸς κοριτσιοῦ ὀρφανοῦ ποὺ μὲ ἀπατηλὲς ὑποσχέσεις τὸ παντρεύθηκε. Οἱ ἐκφράσεις μου εἶναι πολὺ ἥπιες, ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν ὅλη τὴν ἀγανάκτησί μου. Πήγαινε νὰ βρῇς τὸν θεῖο σου καὶ τὴ θεία σου. Πές τους τα ὅλα. Ἄνοιξε τὴν καρδιά σου. Ζήτησέ τους νὰ σὲ κρατήσουν λίγο μαζί τους ἕως ὅτου εὕρῃς ἐργασία καὶ παύσῃς νὰ τοὺς εἶσαι βάρος. Θὰ δεχθοῦν, γιατὶ εἶναι κάπως — ἄθελά τους, βέβαια —ὑπεύθυνοι τῆς καταστάσεως. Κι' ἀμέσως κατόπιν ζήτησε διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου. Θὰ ἔχῃς μὲ τὸ μέρος σου ὅλους τοὺς ἠθικοὺς καὶ τιμίους ἀνθρώπους. Καὶ κυρίως θὰ ἔχῃς τὸν Νόμο καὶ τὶς Ἀρχές. Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ — στὸ Νέο Πολιτισμένο Ἑλληνικὸ Κράτος μάλιστα — δὲν μπορεῖ νὰ βασανίζῃ ὁποιοσδήποτε τὸν ἄλλον. Ἕνας ἄνεμος ἀγαλωσύνης καὶ δικαιοσύνης πνέει σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ἀρχὲς καὶ οἱ Νόμοι θὰ σὲ προστατεύσουν. Καὶ... εἶσαι νέα ἀκόμη. Σὲ λίγο, θὰ φαίνεται σὰν ἕνας ἐφιάλτης ποὺ ἐπέρασε, ἡ τυραννικὴ αὐτὴ ζωή σου. Καὶ θὰ γνωρίσῃς τὴν εὐτυχία — ὅπως σοῦ ἀξίζει ὕστερ' ἀπ' ὅσα τράβηξες, κι' ὅπως σοῦ εὔχομαι...

Νανούσαν

Ἀφοῦ «ἐφήρμοσες ἤδη τὴν ἀπόφασί σου νὰ μὴν τὸν ξαναϊδῆς» πρὸς τί μοῦ ζητᾶς τὴν συμβουλή μου; Ἀπορῶ μόνο μ' ἕνα πρᾶγμα: Μοῦ λὲς ὅτι ὁ νέος αὐτὸς συνάδελφός σου, στὸ γραφεῖο ὅπου ἐργάζεσθε «σὲ φιλεῖ διὰ τῆς βίας, σὲ χαϊδεύει» κ.τ.λ. Μὰ τί διάβολο! Δὲν ὑπάρχει κανένας προϊστάμενος, κανένας ποὺ νὰ ἐποπτεύῃ σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο;

Β. Ρώνην

Καὶ μόνο τὸ ὅτι αἰσθανθήκατε τὴν ἀνάγκη νὰ πληροφορηθῆτε ἀπὸ μένα... ἂν εἶσθε «ἀναίσθητος καὶ κακός» αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶσθε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο! Οἱ πραγματικοὶ ἀναίσθητοι καὶ οἱ κακοὶ εἶναι πεπεισμένοι ὅτι εἶναι οἱ πιὸ καλοὶ καὶ οἱ πιὸ εὐαίσθητοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, καὶ ἀλλοίμονο σ' ὅποιον ἔχει ἀντίθετη γνώμη!

Πιστεύω, συνεπῶς, ὅτι τὸ εἰδύλλιό σας θὰ λήξῃ ὅπως προβλέπετε μέν, ἀλλὰ μὲ πολιτισμὸ καὶ μὲ εὐγένεια, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ πικραθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό σας.

Ἄγνωστην

Ἕνας κύριος, μιᾶς σχετικῆς ἡλικίας μάλιστα— ἀφοῦ εἶναι φίλος τοῦ θείου σου—

"COBRA"

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA
Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πυρίτιδιν καὶ Τριχόπτωσιν.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθῆναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ποῦ διατυμπανίζει σ' ὅλον τὸν κόσμο τὶς σχέσεις του μὲ μιὰ νέα, πρῶτον... δὲν εἶναι κύριος, δεύτερον εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ τρίτον εἶναι ἀνόητος.

Ἐὰν οἱ τρεῖς αὐτὲς ἰδιότητες τοῦ «ἀγαπημένου» σου δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ σὲ πείσουν νὰ τὸν ξεχάσῃς... τί ἄλλο θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ ἐγώ;

ΜΙΚ. ΑΝΤ-Σ

«Ἀμφιβάλλω ἂν τὴν ἀγαπῶ...—μοῦ γράφετε. Καὶ περισσότερον ἀμφιβάλλω ἐὰν μὲ ἀγαπᾷ αὐτή. Τί νὰ κάνω; Νὰ τὴν παντρευθῶ;»

Μά, ἀγαπητέ μου, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ γάμου ἐκ συμφέροντος, ἀλλὰ περὶ γάμου ἐξ ἔρωτος — τὴν εἴχατε ἐρωτευθῆ πρὸ ἐτῶν χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῆτε τότε — πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παντρευθῆτε... χωρὶς ἔρωτα;

ΡΕΑ Ρ.

♡♡

Εἰς τὴν «Ἀλεξανδρινήν», τὸν «Κ. Ν.», τὸ «Πονεμένο Ἀστέρι», τὸν «Ἀκλόνητον» καὶ σ' ὅσα γράμματα λάβω μέχρι τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

Ρ. Ρ.

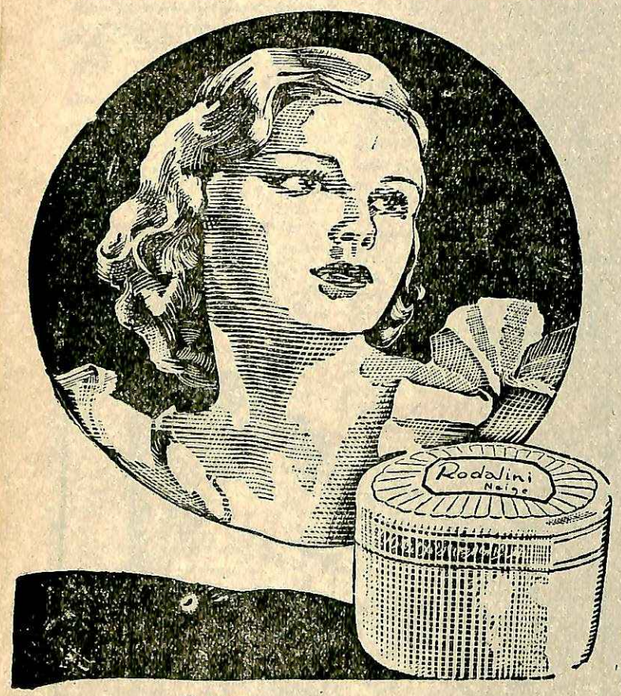

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΩΝ

● Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου λόγῳ τοῦ ὅτι μένει ἀκάλυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζημία, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὅλων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ, νὰ ρυτιδοῦται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ ὄψιν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ,, εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δέρμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὶς ζάρες, τὶς πτυχὲς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βελούδινη.

● Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποῦ ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότητος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

ORMA

Ἡ γωνία τῶν φιλοτελιστῶν

Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ γραμματοσήμου

(Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς ζητοῦν πληροφορίαι περὶ τῆς φιλοτελικῆς κινήσεως καὶ μᾶς ὑποδεικνύουν τὴν καθιέρωσιν στήλης φιλοτελιστικῆς. Ὁ «Θησαυρὸς» εὐχαρίστως ἀπὸ σήμερον καθιερώνει τὴν στήλην αὐτήν «Τῶν φίλων τοῦ γραμματοσήμου» μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνῶστας του, ἀφοῦ ἡ φιλοτελικὴ ἔχει κατακτήσει σήμερα μαζὶ μὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνῶσται μας στὴν στήλην αὐτήν, δὲν θὰ εὕρουν μόνον τὰς πληροφορίας διὰ τὴν κίνησιν γενικῶς τοῦ γραμματοσήμου, ἀλλὰ θὰ εὑρίσκουν στὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν λύσιν κάθε ἀπορίας των, ὅπως καὶ κάθε προσωπικὴν καθοδήγησιν διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν συλλογῶν των).

Ἡ φιλοτέλεια ἔχει κατακτήσει ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Σὲ χιλιάδες ἑκατομμυρίων μετροῦνται ἐπάνω στὸν πλανήτη μας οἱ φιλοτελισταὶ καὶ σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες οἱ ἔμποροι τοῦ γραμματοσήμου ὅλης τῆς γῆς. Καὶ ὁ «τζίρος» ποὺ γίνεται κάθε μέρα ἀπὸ τὶς ἀγορὲς καὶ πωλήσεις γραμματοσημων φθάνει σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε δισεκατομμύρια δραχμῶν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς Ἕλληνας, — παληὸς δημοσιογράφος καὶ ἐπιχειρηματίας, ὁ κ. Σαββίδης, μοῦ ἔλεγε κάποτε ὅτι ἕνα ἡμαγνιὸ μέρος τῆς περιουσιας του τὸ ἔχει ἐπενδύσει σὲ γραμματόσημα. Μάλιστα! τὰ χρωμαστὰ αὐτὰ χαρτάκια μὲ τὶς διάφορες παραστασεις ἀπετελοῦν περιουσίες ὁλόκληρες καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀντὶ νὰ ἀγοράζουν ἀκίνητα βρίσκουν ἐπικερδῆ ἐπιχείρησι νὰ ἀγοράζουν σειρὲς ὁλόκληρες ἀσφραγίστων γραμματοσημων νὰ τὰ πληρώνουν στὴν ὀνομαστική τους τιμὴ καὶ ἔπειτα —μετὰ τὴν ἄρσι τους ἀπὸ τὴν κυκλοφορία νὰ τὰ... μοσχοπουλοῦν κάποτε καὶ σὲ διπλασία ἀξία!...

Στὴ στήλη αὐτὴ σιγὰ-σιγὰ θὰ δημοσιευθοῦν πολλὰ ἐνδιαφέροντα γιὰ τὸ γραμματόσημο, τὴν ἱστορία, τὴν ἀξία τους, γιὰ τὶς μεγάλες συλλογὲς ποὺ ὑπάρχουν, γιὰ τὰς νέας ἐκδόσεις.

Θὰ τὰ δωσουμε συστηματικὰ ὅλα αὐτά, ἔτσι ὥστε κάθε ἀναγνώστης, κατέχοντας τοὺς τόμους τοῦ «Θησαυροῦ» νὰ ἔχῃ ταυτοχρόνως κι' ἕναν πολύτιμο φιλοτελικὸ ὁδηγό:

Σήμερα θὰ ἀρκεσθοῦμε νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὸ γραμματόσημο δὲν γιώρτασε ἀκόμη τὴν Ἑκατονταετηρίδα του: Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ πρώτου γραμματοσήμου —θὰ πρέπει καὶ πιστεύω ἀσφαλῶς ὅτι θὰ ἑορταστῆ μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ ἀναμνηστικὲς ἐκδόσεις γρσμματοσήμων —θὰ συμπληρωθῆ μόλις τὸ 1940. Καὶ τοῦτο διότι μόλις τὸ 1840 ὁ Χίλ, διευθυντὴς τῶν ἀγγλικῶν ταχυδρομείων ἀπεφάσισε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ πρώτου γραμματοσήμου — κατασκευαστὴς καὶ εἰσηγητὴς ἦτο ὁ βιβλιοπώλης Ἰζαΐμης Τσάλμερς— εἰς τὴν Ἀγγλίαν... Κατὰ τὸ 1843 ἐμιμήθησαν τὴν Ἀγγλίαν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Βραζιλία, κατὰ τὸ 1845 ἡ Φινλανδία. Ἡ Ἑλλὰς εἰσήγαγε τὰ γραμματόσημα πολὺ ἀργοτέρα. Ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ εἴσοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Ἐλεύθερον Βίον ἀρχίζει τὸ 1830 ἡ πατρίς μας εἰσήγαγε τὸ γραμματόσημον μετὰ 31 ἔτῶν ἐλευθέραν ζωήν, Δηλαδὴ εἰς τὸ 1861.

Ἀλλὰ ὑπῆρξαν καὶ οἱ πρόδρομοι τοῦ γραμματοσήμου. Περὶ αὐτῶν ὅμως θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχές

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

—Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως ἤρθησαν ἐκ τῆς κυκλοφορίας τὰ γραμματόσημα Ἑλλάδος ἐκδόσεως 1927 τῶν 5, 10, 20, 25, 40, 50 καὶ 80 λεπτῶν, 1, 2, 3, 5, 10, 15 καὶ 25 δραχμῶν ὡς καὶ ἡ ἔκδοσις 3 καὶ 15 δραχμῶν ἐκδόσεως Πολωνίας. Ἐκ τούτων τῶν 10 λεπτῶν ἐπεσημάνθη ὡς 50λεπτον Προνοίας καὶ κυκλοφορεῖ ἤδη.

—Ἐπίσης ἤρθησαν ἐκ τῆς κυκλοφορίας τὰ γραμματόσημα τὰ ἐπισημανθέντα κατὰ τὸ 1935 μὲ Στέμμα καὶ τὴν φράσιν 3 Νοεμβρίου 1935 καὶ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς Α.Μ.τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β'.

—Τέλος ἤρθησαν ἐκ τῆς κυκλοφορίας τὰ γραμματόσημα τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως τῶν 6 δραχμῶν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

—Μὴ πετᾶτε ποτὲ κανένα γραμματόσημο. Μὴν νομίσετε ὅτι ἐπειδὴ ἔχετε ἕνα ὡρισμένο γραμματόσημο δὲν πρέπει νὰ μαζεύετε ἄλλα ὁμοια. Μὲ αὐτὰ ποὺ σᾶς περισσεύουν μπορεῖτε ἄριστα νὰ κάμετε ἀνταλλαγὲς ἢ καὶ νὰ τὰ πωλήσετε καὶ νὰ πάρετε μετρητά.

—Διατηρεῖτε τὰ γραμματοσημά σας καθαρά. Μόνο τὰ καθαρὰ ἀτσαλάκωτα καὶ ἄρτια γραμματόσημα —νὰ μὴ τοὺς λείπῃ τίποτε— ἔχουν ἀξίαν

—Τὰ ἀκριβώτερα γραμματόσημα εἶνε τὰ ἀσφράγιστα, Ἀπὸ τὰ σφραγισμένα καλύτερα γραμματόσημα θεωροῦνται ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὶς ἐλαφρότερες σφραγίδες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Νικ. Ἀρβανίτην, Θεσσαλονίκην. Βλέπετε ὅτι συνυπεμορφωσημεν πρὸς τὴν σύστασίν σας, Ἰδοὺ ἡ στήλη. Δι' ἀντάλλαγμα μπορεῖτε νὰ ὁμοσιεύσητε σχετικὴν ἀγγελίαν ἐδῶ πρὸς 5 δραχμὰς τὸν στίχον.

Σπυρ. Ἐλευθερίου, Ἰδοὺ ἡ στήλη. Μπορεῖτε νὰ ὑπερηφανευεσθε διότι ὑπήρξατε ὁ εἰσηγητὴς της. Ποιὸ εἶνε τὸ ἀκριβώτερο ἑλληνικὸ γραμματόσημο; Ἐέθεια ἀπὸ τὰ καθ' αὐτὸ ἑλληνικὰ εἶνε τοῦ Ἑρμοῦ (ἔκδοσις Πειραιῶς 1861) τοῦ 1 λεπτοῦ, χρώματος κασταλοῦ. Διατιμᾶται εἰς τὰς 5 χιλιάδας δραχ. Ἀλλὰ ἀκριβώτερο ἔρχεται ἡ ἑλληνικὴ ἐπισήμανσις «Ἑλληνικὴ Διοίκησις» Καβάλλα — τῶν 10 λεπτῶν ἐπὶ γραμματοσήμου Βουλγαρικοῦ ἐκδόσεως 1911, τὸ ὁποῖον διατιμᾶται 6 500 δραχ.

Γεώργιον Παράσχον Πάτρας. Ἡ στήλη καθιερώθη. Παρακολουθῆτε την, θὰ ἔχετε πολλὰ νὰ ὠφεληθῆτε. Διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς διαφόσετε τὴν παραπάνω ἀπάντησι.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων ὁ παθολόγος ἰατρὸς

ΔΗΜ. ΚΑΨΑΣΚΗΣ

δέχεται εἰς τὸ νέον του ἰατρεῖον

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 31

(Ἀκαδημίας — Ὁμήρου)
9—11 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.
Τηλέφ 21.619

Ἂν θέλετε τὰ πιστεύετε καὶ...συμμορφώνεσθε...

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες

Ὅταν ταξιδεύῃς μὲ τραῖν, συνοδευόνος ἀπὸ τὴν γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά του, προσπάθησε νὰ μιλᾷς τόσο δυνατά, ὥστε ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐνημερωθοῦν τελείως διὰ τὰ τῆς ἰδιωτικῆς καὶ οἰκογενειακῆς σου ζωῆς.

Ἂν ἔχῃς σκοπὸ νὰ ταξιδέψῃς μὲ αὐτοκίνητο, ποτὲ μὴν χρησιμοποιήσῃς τὸ δικό σου. Θᾶταν γελοῖο, ἀφοῦ ἔχουν αὐτοκίνητα καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους σου. Προτίμησέ τα λοιπὸν πάντοτε, προσφερόμενος νὰ πάρῃς μέρος στὰ ἔξοδα τῆς βενζίνης, ἀλλὰ ἀφοῦ τὰ κανονίσῃς, μὴν ξαναπιάνῃς πιὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Προσπάθησε μόνον νὰ πιάσῃς τὴν καλύτερη θέσι μέσα στὸ κουπέ, διαβάζοντας δυνατὰ τὶς ἐπιγραφὲς ποὺ θὰ συναντᾶτε στὸ δρόμο, ἀπαριθμώντας τὰ δι υόμενα χιλιόμετρα καὶ κάνοντας διαρκῶς συστάσεις σ ν φίλο σου ποὺ ὁδηγεῖ.

Ὅταν συναντᾶς κυρ ; σὲ ταξίδι, προσπάθησε πάντοτε νὰ τὶς πλησιάσῃς μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι « φτωχὰ αὐτὰ κορίτσια θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς ἀνάγκην τῆς πατρικῆς σου προστασίας».

Εἶναι σπουδαιότατο νὰ κατορθώσῃς νὰ τοποθετήσῃς ὅλες σου τὶς ἀποσκευὲς μέσα στὸ βαγόνι ποὺ θὰ ταξιδέψῃς. Ἂν δὲν τὶς χωρᾶ τὸ δίχτυ, μπορεῖς νὰ χρησιμοποιήσῃς καὶ τὴ θέσι τοῦ γείτονός σου ἐφ' ὅσον αὐτὸς μπορεῖ κάλλιστα νὰ τὶς τοποθετήσῃ στὸν ἐξώστη ἢ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πληρώσῃ νὰ πᾶν στὶς ἀποσκευές.

Μόλις μπῆς μέσα σ' ἕνα βαγόνι, κύτταξε νὰ πιάσῃς εἰ δυνατὸν ὅλες τὶς γωνίες, ἀφήνοντας σὲ κάθε μία καὶ ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα σου. Μόνον ἀφοῦ ἐκινήσῃ τὸ τραῖνο καὶ πεισθῆς ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μποῦν κι' ἄλλοι, ἀποφάσισε νὰ διαλέξῃς τὴ θέσι ποὺ σοῦ ἀρέσει, ἐπιτρέποντας ἐπὶ τέλους στοὺς ἄλλους ποὺ περιμένουν νὰ καθήσουν καὶ αὐτοί.

Εἶναι ἀμέσως ἀπαραίτητο τότε νὰ ξαπλώσῃς τὰ πόδια σου τελείως στὸ ἀπέναντι κάθισμα. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀναπαυτικώτατο ἔτ' πλέον διατηροῦνται καὶ καθαρὰ τὰ παπούτσια σου.

Ἂν πάλι ταξιδεύῃς μὲ πλοῖο, φρόντισε νὰ κατεβαίνῃς συχνὰ στὴν τραπεζαρία νὰ τὸ πουκάμισο. Τοῦγε δυὸ μερίδες ἀπὸ κάθε φαγητό, πολὺ περισσότερο μάλιστα ἂν τύχῃ ἡ τιμή του νὰ συμπεριλαμβάνεται στὸ εἰσιτήριο. Εἶναι τόσο καλά. Βλέπετε, τὰ φαγητὰ στὰ μεγάλα πλοῖα!

Φρόντιζε, ὅπου βρίσκεσαι, νὰ διηγῆσαι ὅλες τὶς περιπέτειες τῶν ὑπερωκεανείων ταξιδιῶν σου κι' ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἔχεις. Αὐτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔγει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ ὑποβοηθῆ τὶς παρακαθήμενες κυρίες νὰ πάθουν ναυτία.

Ἂν μοιράζεσαι τὴν καμπίνα σου καὶ μ' ἄλλον ἐπιβάτη, ἄναβε τὸ πῦρο σου μόλις πέφτῃς στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ γεμίζῃ ἐγκαίρως ἀπὸ καπνὸ τὸ κουπέ. Κατόπιν νὰ ἐξαπλῆς ὅλες σου τὶς ἐφημερίδες καὶ ἐν γένει κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸ μετανοιώσῃ γιὰ καλὰ ὁ ἀναιδέστατος ποὺ εἶχε τὴν τόλμη νὰ συνταξιδεύῃ μαζί σου.

Μὴ στενοχωρῆσαι ἂν δὲν ἔχῃς ἐφημερίδες. Ζήτα ὅλες ὅσες ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν συνταξιδιωτῶν σου, μάζευέ τις ὅλες καί, διαβάζοντας δεῖχνε κάθε τόσο τὴν δυσφορία σου γιὰ τὸ ἀνόητο περιεχόμενο, ἐπιστρέφοντάς τις μιὰ-μιὰ μὲ τὶς λέξεις: «Τίποτε δὲν ἀξίζουν, κλίμα τὰ λεπτά».

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Τί σημαίνει ἡ γνωστὴ ἀστυνικὴ φράσις «Βένι, βίντι, βίντσι»;

«Ἔλα νὰ δῆς τὸ βίντσι!».

Ο ΑΝΙΔΕΟΣ

Τὸ χιοῦμορ σὲ γελοιογραφίες

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ... ΚΛΩΤΣΙΕΣ

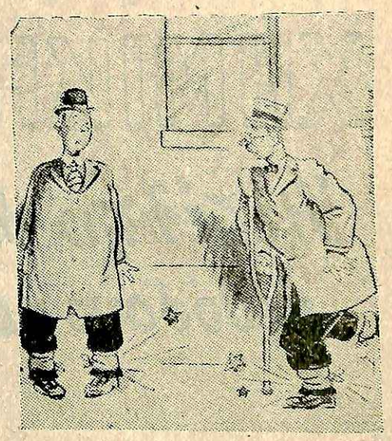

—Μπᾶ, τί βλέπω; Ἄρχισες κι' ἐσὺ νὰ παίζῃς μπρίτζ;

Μόνον ἡ ΤΖΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Πούδρα ἀντέχει εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμήν

Χρῶμα «μάτ» καθαρὸ καὶ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναπουδραρισθῆτε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶνε τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα μὲ τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως εἶνε ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα ὅπως ὁ ἀέρας συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορὲς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον κανονικὰ καὶ ὁμοιομόρφως καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἕνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὡραιότητος φαινομενικῶς φυσικήν, τόσον διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρείας πούδρας παλαιᾶς μόδας αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν κρατᾶ τόσον πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νὰ εἶνε τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα ποὺ κρατᾶ 8 ὥρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾶτε ἕνα εὐγενικὸ μάτ χρῶμα ποὺ δὲν τὸ χαλᾶ οὔτε ὁ ἀέρας, οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἐφίδρωσις

Περμανάντ

ΔΡΧ. 150

ΧΗΜΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ

Ἡ ἐξέλιξις διέγραψε τὰς παλαιὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ ἐπέβαλε

τὴν

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ "SANS FIL"

ΔΡΧ. 150

Διότι εἶναι ἀμίνδυνος, ἄνετος καὶ ἔχει τὴν καλλιτέραν ἀπόδοσιν ἀρκεῖ νὰ ἐξασφαλίσητε τὸν ἔμπειρον κομμωτήν.

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ **ΛΟΥΞ**

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75 - Τηλ. 23-776

Σᾶς διαθέτει τὰ τελειότερα μηχανήματα 'Sans fil' καὶ ἡ πανελλήνιος φήμη του σᾶς ἐγγυᾶται διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ ἐμπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ του.

ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΛΩΝ

ΟΠΩΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ